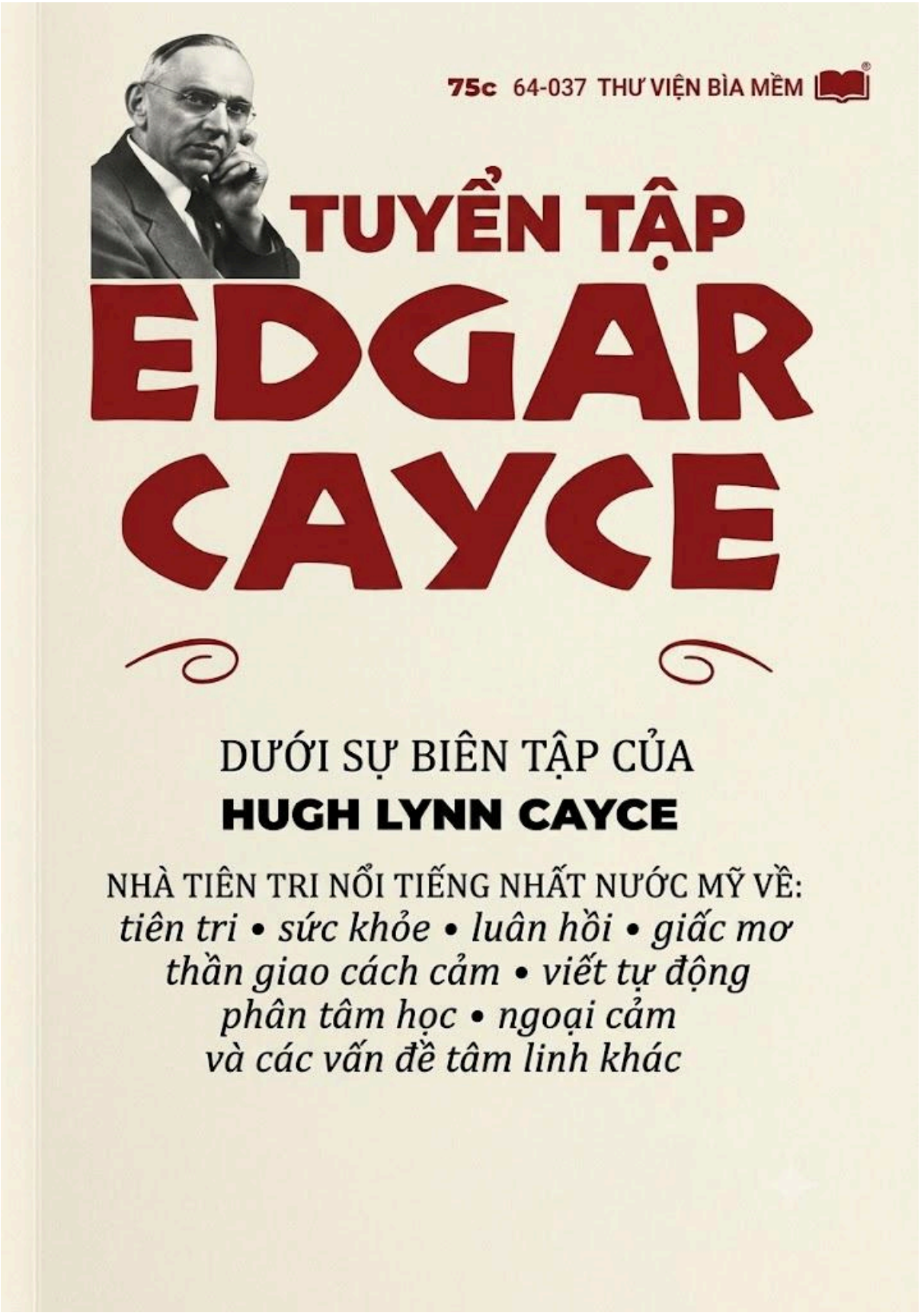

TẬP ĐỌC EDGAR CAYCE (*THE EDGAR CAYCE READER*)

Biên tập bởi HUGH LYNN CAYCE

LỜI GIỚI THIỆU: EDGAR CAYCE LÀ AI?
Bởi Hugh Lynn Cayce

Mười cuốn sách đã được viết về ông với tổng số lượng bán ra vượt quá một triệu bản, và hơn mười cuốn sách khác đã dành riêng các chương để nói về cuộc đời cùng tài năng của ông. Ông đã xuất hiện trong hàng chục tạp chí và hàng trăm bài báo kéo dài từ năm 1900 đến nay. Điều gì đã làm nên sự độc đáo đặc biệt ở ông?

Điều đó tùy thuộc vào việc bạn nhìn ông qua góc nhìn của ai. Một số lượng lớn những người cùng thời biết đến Edgar Cayce lúc "tỉnh" như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp tài năng. Những người khác (phần lớn là trẻ em) ngưỡng mộ ông như một thầy giáo Trường Chủ Nhật ấm áp và thân thiện. Gia đình ông lại biết ông là một người chồng, người cha tuyệt vời.

Nhưng một Edgar Cayce lúc "trong trạng thái ngủ" lại là một nhân vật hoàn toàn khác: một nhà ngoại cảm được hàng ngàn người thuộc mọi tầng lớp xã hội biết đến, những người có lý do để biết ơn sự giúp đỡ của ông; quả thực, nhiều người trong số họ tin rằng một mình ông đã cứu sống hoặc thay đổi cuộc đời họ khi mọi hy vọng dường như đã mất. Edgar Cayce "trong trạng thái ngủ" là một nhà chẩn đoán y khoa, một nhà tiên tri, và là một người ủng hộ tận tụy các tri thức Kinh Thánh.

Vào tháng 6 năm 1954, Đại học Chicago đã dành cho ông sự kính trọng đủ để chấp nhận một luận án Tiến sĩ dựa trên nghiên cứu về cuộc đời và sự nghiệp của ông: trong luận án này, nghiên cứu sinh đã gọi ông là một "nhà tiên tri tâm linh". Cùng vào tháng 6 năm đó, cuốn truyện tranh dành cho trẻ em *House of Mystery* đã phong cho ông danh hiệu đầy ấn tượng: "Người đàn ông bí ẩn nhất nước Mỹ!"

Ngay từ khi còn là một đứa trẻ trên một trang trại gần Hopkinsville, Kentucky, nơi ông sinh ra vào ngày 18 tháng 3 năm 1877, Edgar Cayce

đã bộc lộ những năng lực nhận thức vượt ra ngoài phạm vi thông thường của ngũ quan. Vào năm sáu hoặc bảy tuổi, ông đã nói với cha mẹ rằng mình có thể nhìn thấy và nói chuyện với các "ảo ảnh", đôi khi là của những người họ hàng mới qua đời. Cha mẹ ông cho rằng điều này là do trí tưởng tượng quá bay bổng của một đứa trẻ cô đơn chịu ảnh hưởng bởi ngôn từ kịch tính của các buổi lễ phục hưng tôn giáo vốn phổ biến ở vùng đó. Sau đó, bằng cách ngủ kê đầu lên sách giáo khoa, ông đã phát triển một dạng trí nhớ hình ảnh giúp ông tiến bộ nhanh chóng ở trường làng. Tuy nhiên, khả năng này dần phai nhạt, và Edgar chỉ có thể học xong lớp bảy trước khi phải tự tìm con đường sống cho mình.

Đến năm 21 tuổi, ông đã trở thành nhân viên bán hàng cho một công ty văn phòng phẩm bán buôn. Vào thời gian này, ông bị liệt cơ họng tiến triển, đe dọa làm mất giọng nói. Khi các bác sĩ không thể tìm ra nguyên nhân thể chất cho tình trạng này, liệu pháp thô miên đã được thử nghiệm, nhưng không mang lại hiệu quả lâu dài.

Như một biện pháp cuối cùng, Edgar đã nhờ một người bạn giúp ông đi vào trạng thái ngủ thô miên tương tự như trạng thái đã giúp ông ghi nhớ sách học khi còn nhỏ. Người bạn đã đưa ra những ám thị cần thiết, và một khi đã ở trong trạng thái mê man tự do ông tạo ra, Edgar đã tự giải quyết vấn đề của chính mình. Ông đã đề xuất thuốc và liệu pháp nắn chỉnh giúp phục hồi thành công giọng nói và chữa lành hệ thống của mình.

Một nhóm bác sĩ từ Hopkinsville và Bowling Green, Kentucky, đã tận dụng tài năng độc đáo này của ông để chẩn đoán cho các bệnh nhân của họ. Họ sớm phát hiện ra rằng Cayce chỉ cần được cung cấp tên và địa chỉ của bệnh nhân, dù người đó ở đâu, và sau đó có thể "bắt sóng" bằng thần giao cách cảm vào tâm trí và cơ thể của cá nhân đó một cách dễ dàng như thể cả hai đang ở trong cùng một phòng. Ông không cần, và cũng không được cung cấp thêm bất kỳ thông tin nào khác về bệnh nhân.

Một trong những bác sĩ trẻ, Bác sĩ Wesley Ketchum, đã nộp một báo cáo về quy trình không chính thống này cho một hội nghiên cứu lâm sàng ở Boston. Vào ngày 9 tháng 10 năm 1910, tờ *The New York

Times* đã đăng hai trang tiêu đề và hình ảnh. Kể từ ngày đó, những người bệnh tật từ khắp nơi trên đất nước đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ "người kỳ diệu".

Khi Edgar Cayce qua đời vào ngày 3 tháng 1 năm 1945 tại Virginia Beach, Virginia, ông đã để lại hơn 14.000 bản ghi chép tốc ký có hồ sơ chứng thực về các bài nói thần giao cách cảm - thấu thị mà ông đã thực hiện cho hơn 8.000 người khác nhau trong suốt thời gian 43 năm. Những tài liệu đánh máy này được gọi là các "bài đọc" (readings).

Những bài đọc này cấu thành một trong những hồ sơ lớn nhất và ấn tượng nhất về nhận thức ngoại cảm từng xuất phát từ một cá nhân duy nhất. Cùng với các hồ sơ, thư từ và báo cáo liên quan, chúng đã được lập chỉ mục chéo theo hàng ngàn chủ đề và đặt dưới sự sử dụng của các nhà tâm lý học, sinh viên, nhà văn và các nhà điều tra với số lượng ngày càng tăng đến để nghiên cứu chúng.

Một tổ chức có tên là A.R.E. (*The Association for Research and Enlightenment, Inc.* - Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng) được thành lập vào năm 1932 để bảo tồn các bài đọc này. Là một hội nghiên cứu thành viên mở, tổ chức này tiếp tục lập chỉ mục và phân loại thông tin, khởi xướng các cuộc điều tra và thử nghiệm, đồng thời thúc đẩy các hội nghị, hội thảo và bài diễn thuyết. Cho đến nay, các phát hiện được xuất bản của tổ chức đã được cung cấp cho các thành viên thông qua các cơ sở xuất bản riêng.

Giờ đây, *Paperback Library* đã tạo điều kiện để giới thiệu một loạt các cuốn sách phổ biến xử lý các chủ đề từ các bài đọc của Edgar Cayce có khả năng thu hút sự chú ý của công chúng nhất.

Tập sách này mang đến cho bạn một tuyển tập các bài viết đã được xuất bản trước đó trên *The A.R.E. Journal*, tạp chí hàng quý của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Ấn phẩm này được thành lập vào tháng 1 năm 1966 như một trong những dịch vụ dành cho hội viên của Hiệp hội, hiện lên đến hàng ngàn người rải rác trên toàn thế giới.

Bởi vì các hồ sơ do cố Edgar Cayce để lại bao gồm tài liệu về một loạt các chủ đề rộng lớn một cách đặc biệt, *The Edgar Cayce Reader* bao gồm các nghiên cứu phản ánh sự nghiên cứu cẩn trọng của các nhà tâm lý học, bác sĩ đa khoa, bác sĩ tâm thần, giáo viên và những người tay ngang quan tâm. Những bài viết này cũng như các đoạn trích nguyên văn từ các bài đọc không chỉ minh họa cho phạm vi thông tin rộng lớn đi qua Cayce, mà còn gợi ý rằng dữ liệu từ các bài đọc đang tiếp tục mang lại sự giúp đỡ thực tế trong cuộc tìm kiếm ý nghĩa của con người trong mối quan hệ với cả Đấng Tạo Hóa và đồng loại của mình.

- Hugh Lynn Cayce

LÀM THẾ NÀO ĐỂ PHÁT TRIỂN NĂNG LỰC NGOẠI CẢM CỦA BẠN

Edgar Cayce

Thật không may, tất cả chúng ta đều nghĩ "ngoại cảm" (*psychic*) là một cái gì đó rất bất thường, đặc biệt là khi từ điển đưa ra một định nghĩa về ngoại cảm như sau: "có các năng lực bất thường, đặc biệt là năng lực viết tự động hoặc trò chuyện trong trạng thái mê man."

Tuy nhiên, nếu chúng ta hiểu ý nghĩa thực sự của các lực ngoại cảm, chúng ta sẽ có một quan niệm khác về tầm quan trọng của việc phát triển các năng lực đó bên trong chính mình. Dù chúng ta có muốn thừa nhận hay không, tất cả chúng ta đều có các lực ngoại cảm. Việc chúng ta có muốn phát triển chúng hay không lại là một câu hỏi khác.

Khi người ta bắt đầu phát triển bất kỳ khả năng hoặc năng lực đặc biệt nào, chúng ta biết rằng họ sẽ đi vào rèn luyện với mục tiêu đó. Một người luyện tập cho võ đài đấm bốc có những điều nhất định không được làm. Để phát triển khả năng sử dụng một phần hoặc chức năng nào đó của cơ thể vật lý, cần phải có sự chuẩn bị cụ thể. Một người phát triển giọng hát sẽ rèn luyện khả năng hoặc năng lực đặc biệt đó. Phải tuân theo những quy tắc nhất định để hát, chơi vĩ cầm hoặc piano.

Năng lực trải qua quá trình được rèn luyện đó là gì? Nó đơn thuần chỉ là một phần của cơ thể vật lý sao?

Khi chúng ta bắt đầu phát triển các năng lực hoặc khả năng tiềm ẩn bên trong mỗi cá nhân — chẳng hạn như sự nhận biết màu sắc, hoặc sự phân biệt trong cách áp dụng nó để hình dung hoặc phác họa cho người khác điều gì đó chúng ta đã thấy trong tự nhiên — những năng lực này tham gia vào nhiều điều hơn là chỉ khả năng đưa tay qua bảng màu, tấm vải bạt hay một mảnh giấy. Một cái gì đó bên trong đang được biểu đạt. Điều gì tạo ra sự biểu đạt đó? Chính là các lực ngoại cảm của chúng ta!

Bây giờ hãy để tôi đưa ra cho bạn chính xác ý nghĩa của "ngoại cảm" và cách nó nên được sử dụng một cách đúng đắn. Đừng nghĩ rằng mọi người mà bạn nghe nói là "ngoại cảm" đều có điều gì đó rất kỳ lạ ở họ; bởi vì bạn cũng đang mang cùng một điều kiện như vậy! Bạn cũng kỳ lạ như người đó; có thể còn hơn thế nữa.

Từ điển Webster đưa ra định nghĩa cơ bản này về ngoại cảm (*psychic* hoặc *psychical*): "Mối liên hệ hoặc thuộc về linh hồn con người. Mối liên hệ hoặc thuộc về nguyên lý sống ở con người. Đôi khi thuộc về linh hồn con người trong mối quan hệ của nó với giác quan, hoặc với sự thèm muốn, và thế giới bên ngoài hữu hình phân biệt với các năng lực tâm linh hay lý trí." Định nghĩa thứ hai là "Mối liên hệ hoặc thuộc về tâm trí, thuộc về tinh thần đối lập với bên trong cơ thể vật lý."

Nhận thức của tâm trí vật lý phải thông qua các giác quan. Sự phát triển của một năng lực bên trong có nghĩa là sự phát triển độ nhạy bén của một giác quan. Chúng ta biết rằng những gì chúng ta tìm kiếm để hiểu hoặc lĩnh hội sẽ đến với chúng ta về mặt thể chất thông qua ngũ quan. Khi chúng ta so sánh, chúng ta có được sự phân biệt và khả năng đánh giá âm điệu hoặc màu sắc. Giống như một bản in ảnh phải trải qua một quá trình nhất định để tạo ra, thì trong nhận thức, chúng ta phát triển sức mạnh hoặc khả năng nhận biết bằng năng lực mà chúng ta sở hữu.

Con người đôi khi mắc phải chứng mù ngoại cảm, bao gồm việc không có khả năng nhận ra các vật thể khi chúng được nhìn thấy. Tôi từng biết

một người nhìn thấy mọi thứ ngược ngửa. Ông ấy không thể nhìn theo bất kỳ cách nào khác; mọi thứ đều ngược đối với ông ấy. Ông ấy bị mù về mặt ngoại cảm!

Cũng có những người bị điếc ngoại cảm, bao gồm việc không có khả năng lĩnh hội ý nghĩa của sự hài hòa hoặc âm thanh nghe được. Chúng ta đã thấy những người có thể nghe qua điện thoại nhưng không thể nghe khi ngồi trong phòng trò chuyện với ai đó; hoặc họ có thể nghe khi đi trên tàu hỏa nhưng không nghe được khi đi dạo trên đường. Đó là vì một phần chức năng ngoại cảm trong cơ thể bị suy giảm.

Từ những điều này, chúng ta biết rằng có một năng lực xác định bên trong cơ thể chúng ta mà chúng ta có thể gọi là các lực ngoại cảm, hoặc năng lực ngoại cảm. Năng lực này thuộc về linh hồn và cũng thuộc về cái gì đó thể chất. Do đó có sự khác biệt lớn trong định nghĩa về ngoại cảm của người Pháp và người Hy Lạp. Đối với người Pháp, nó có nghĩa là "động vật" hoặc "dâm dật"; trong khi ý nghĩa của người Hy Lạp là "thuộc về đời sống tâm hồn". Hai ý nghĩa này hoàn toàn xa lạ với nhau! Không có gì ngạc nhiên khi chúng ta tìm thấy nhiều ý nghĩa khác nhau của từ này như được người khác sử dụng!

Khi chúng ta sử dụng một từ, chúng ta muốn ngụ ý hoặc truyền tải điều gì đến người khác? Điều này phụ thuộc vào khả năng của những người đang nghe — và cũng phụ thuộc vào khả năng mô tả của chúng ta, thông qua các lực ngoại cảm, hoặc thông qua sự phát triển thu được qua các lực ngoại cảm. Chỉ có cái tương tự mới sinh ra cái tương tự; chỉ có cái tương tự mới có thể hiểu cái tương tự. Rất khó để một kỹ sư mô tả cho một nhạc sĩ công việc của mình như thế nào, hoặc để nhạc sĩ mô tả công việc của mình cho một kỹ sư. Điều này là do sự rèn luyện cá nhân về các năng lực thể chất — nhưng cũng là phần mang lại sự hiểu biết hoặc lĩnh hội hoàn hảo về các năng lực thể chất đó: đó là lực ngoại cảm.

Cũng có một thứ gọi là y học ngoại cảm, ngành khoa học điều trị bệnh tâm thần. Nếu các lực ngoại cảm không được phát triển, sẽ có điều gì đó không ổn với các khả năng tinh thần, có điều gì đó không ổn với khả năng lĩnh hội. Bởi vì khả năng nuôi dưỡng linh hồn chúng ta (và đó là lý

do tại sao chúng ta ở đây) phụ thuộc vào khả năng tự cung cấp cho mình từ môi trường xung quanh những gì sẽ cho phép chúng ta phát triển sức mạnh nhận thức bên trong.

Nếu bạn là một nhạc sĩ, bạn có thể dễ dàng hiểu ý nghĩa của nhịp điệu ngoại cảm. Đó là hình thức nhịp điệu mà tâm trí có xu hướng nhận thức sự kích thích lặp đi lặp lại một cách đơn điệu. Đó là lý do tại sao chúng ta cầu nguyện và tại sao chúng ta cũng nên cầu nguyện thành tiếng, bởi vì âm thanh kích thích khả năng đánh thức các giác quan của chúng ta, nhằm khơi dậy các lực sẽ tăng cường khả năng ngoại cảm bên trong.

Một định nghĩa khác về các lực ngoại cảm sẽ được tìm thấy bằng cách so sánh cái hữu hạn và cái vô hạn. Những điều này truyền tải những ấn tượng hoàn toàn khác nhau đến tâm trí chúng ta.

Tâm trí hữu hạn thuộc hoàn toàn về các năng lực hoặc khả năng của chúng ta — những thứ có thể nuôi dưỡng linh hồn, miễn là chúng ta cung cấp cho nó bất kỳ điều gì có thể xây dựng để duy trì sự sống của nó. Nhưng tâm trí vô hạn, mà câu hỏi đầu tiên về nó sẽ là, "Làm thế nào bạn có thể biết cái vô hạn?", không thể được nhận biết thông qua lý trí. Chính tâm trí hữu hạn cố gắng suy luận, phân biệt và định nghĩa bằng cách so sánh — những quá trình chỉ là một phần của các năng lực được gọi là các lực ngoại cảm. Do đó tâm trí vô hạn nằm ngoài ranh giới của lý trí thông thường. Chúng ta chỉ có thể lĩnh hội cái vô hạn bằng một năng lực vượt trội hơn lý trí. Năng lực đó chính là lực ngoại cảm. Người ta phải đi vào một trạng thái mà ở đó cái tôi hữu hạn không còn tồn tại nữa!

Rất thường xuyên chúng ta cầu nguyện như người phụ nữ gia đã cầu nguyện cho ngọn đồi được di dời; và mỗi buổi sáng bà nhìn ra ngoài và nói, "Nó vẫn ở đó. Tôi biết là nó sẽ vẫn ở đó mà."

Chúng ta chưa thoát ra khỏi cái tôi lý trí hữu hạn của mình, để cái vô hạn có thể đi vào và giúp đỡ. Chúng ta phải phát triển năng lực giữa cái hữu hạn và cái vô hạn, để cái vô hạn có thể trở thành một phần của chúng ta. Chúng ta tìm cách trở thành một với cái vô hạn bằng cách rút

gọn linh hồn chúng ta về cái tôi đơn sơ nhất của nó — bản thể thần thánh của nó — và nhận thức được sự hợp nhất và đồng nhất này.

Bây giờ, chúng ta có thể quay lại và đặt câu hỏi làm thế nào con người phát triển nhân cách này (hữu hạn) và làm thế nào anh ta mất đi cá tính của mình, bằng cách mất đi vị trí mà anh ta đã chiếm giữ với Đấng Tạo Hóa của mình, từ ban đầu. Cá tính này luôn tìm cách thể hiện thông qua các năng lực mà con người đã được ban tặng; vì thông qua những điều này có thể có những sự biểu đạt của cái vô hạn, hoặc Thiên Chúa, vào cuộc sống của chúng ta.

Chúng ta biết rằng chúng ta đã dần dần đánh mất sự liên kết của mình, do chúng ta không có khả năng đóng lại cái tôi hữu hạn bên ngoài của mình. Nói cách khác, chúng ta đã nghĩ quá nhiều về bản thân và việc đáp ứng nhu cầu của thể xác, đến mức chúng ta đã làm thỏa mãn những ham muốn xác thịt cho đến khi quên mất rằng vẫn còn có một sự liên kết của linh hồn chúng ta với Đấng Tạo Ra nó. Sự liên kết đó là những gì chúng ta có thể chọn để gọi là các lực ngoại cảm, hoặc các năng lực ngoại cảm.

Không ai có thể phủ nhận rằng các năng lực như vậy có thể được sử dụng bởi những người mất đi ý thức thể xác; hoặc chúng có thể được nhận biết trong một cuộc họp mặt đã được hòa nhập với các ảnh hưởng từ bên trong hoặc bên ngoài.

Khi chúng ta cố gắng ở rất gần — hoặc thậm chí trò chuyện — với Thiên Chúa của chúng ta, chúng ta có mong chờ một câu trả lời không? Khi chúng ta cầu nguyện, chúng ta có luôn mong nhận được câu trả lời không? Chúng ta phải đánh mất cái tôi hữu hạn và sẵn sàng được sử dụng, theo bất kỳ cách nào hoặc phương cách nào Ngài thấy phù hợp. "Enoch đi với Thiên Chúa, và ông không còn nữa; vì Thiên Chúa đã bắt ông đi." Ông không được tìm thấy giữa các anh em của mình, bởi vì đức tin của ông được tính là sự công chính cho ông. Nếu đức tin của chúng ta hoặc nếu khả năng của chúng ta đối với năng lực ngoại cảm mà tất cả chúng ta sở hữu đã bị lạm dụng như vậy và chúng ta đã để họ nhạo báng vì chúng ta thấy ảo ảnh hoặc nghe thấy những điều kỳ lạ; thì

chúng ta đã xây dựng một bức tường ngăn cản các năng lực tiềm ẩn bên trong mỗi cá nhân phát triển chúng ta hướng về Đấng Vô Hạn.

Tất cả những gì có xu hướng làm thanh khiết và nâng cao tâm trí sẽ hỗ trợ chúng ta trong việc đạt được điều này, và sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho sự tiếp cận và sự lặp lại của những điều kiện hạnh phúc này. Do đó, có những con đường khác nhau mà nhờ đó mục đích này có thể đạt được. Tình yêu cái đẹp tôn vinh nhà thơ; sự tận tụy đối với Đấng Duy Nhất; sự đi lên của khoa học hiện tạic tạo nên hoài hoài của nhà triết học; tình yêu đó và những lời cầu nguyện đó mà nhờ đó một tâm hồn thành kính và nồng nhiệt hướng tới sự dok hoàn hảo trong sự thuần khiết đạo đức — tất cả những điều này đều là những đường cao tốc dẫn đến những đỉnh cao bên trên cái thực tế và cái cụ thể, nơi chúng ta có thể đứng trước sự hiện diện trực tiếp của Đấng Vô Hạn tỏa sáng từ sâu thẳm của linh hồn.

Sự kiên trì phát triển khả năng nhìn thấy và trân trọng cái đẹp, cái thuần khiết và cái đáng yêu trong mọi thứ và mọi người chúng ta tiếp xúc — mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng đến cơ thể, tâm trí và trái tim chúng ta — sẽ phát triển trong chúng ta khả năng hòa nhập gần gũi hơn với Đấng Vô Hạn. Và điều này đang phát triển các năng lực ngoại cảm bên trong chúng ta.

Câu trả lời đến với mỗi người trong chúng ta, về việc liệu những năng lực này có đáng để phát triển hay không. Nếu chúng ta có quan niệm đúng đắn về ý nghĩa của ngoại cảm, thì chúng ta biết đó là một năng lực tồn tại — đã tồn tại, và là của chúng ta theo quyền từ khi sinh ra; bởi vì chúng ta là con nam và con nữ của Thiên Chúa. Chúng ta có khả năng tạo ra sự liên kết với Tâm Linh; vì "Thiên Chúa là Tâm Linh và tìm kiếm những người thờ phượng Ngài như vậy."*

(Xem Gioan 4:23)
Ngày 30 tháng 6 năm 1932

THẦN GIAO CÁCH CẢM

Edgar Cayce

Đọc tâm trí, hay thần giao cách cảm, thực sự tồn tại; chúng ta biết điều đó. Chính chúng ta trải nghiệm điều đó mỗi ngày. Nhiều người trong chúng ta từng có trải nghiệm nghĩ về ai đó — và người đó gọi điện thoại cho chúng ta. Một lần nữa, chúng ta có thể đang nói về những người nhất định, và họ bước vào cửa.

Loại điều này đã xảy ra với tôi chỉ vài ngày trước. Chúng tôi đang thảo luận về một chủ đề. Theo như tôi biết, không có lý do gì trên đời để người liên quan đến tận nhà tôi; nhưng khi chúng tôi đang nói về ông ấy và khả năng của ông ấy, thì tình cờ ông ấy xuất hiện ngay lúc đó.

Điều gì đã gây ra điều này? Đó là sự tình cờ — chỉ là một sự kiện hàng ngày? Hay là sự rung động tư tưởng giữa tâm trí chúng ta và tâm trí ông ấy đã mang lại cuộc trò chuyện?

Những trải nghiệm của tôi đã dạy tôi rằng dường như mọi giai đoạn của hiện tượng đều có thể được giải thích bằng các hoạt động của tiềm thức.

Đầu tiên, hãy để tôi kể cho bạn một trong những trải nghiệm của chính tôi dọc theo những dòng này — một cuộc thử nghiệm mà tôi chưa bao giờ lặp lại! Trong việc nói cho bạn biết lý do tại sao không, tôi có thể đưa ra cho bạn những ý tưởng của tôi về cách thần giao cách cảm nên và không nên được sử dụng.

Trong khi tôi đang vận động một phòng chụp ảnh, một cô gái trẻ đang làm việc trong phòng chụp của tôi, người thực sự là một nhạc sĩ, nhưng cô ấy đã trở nên quan tâm đến nhiếp ảnh và đến các hiện tượng biểu hiện qua tôi. Chúng tôi đã có nhiều cuộc thảo luận về các giai đoạn khác nhau của những hiện tượng này.

Một ngày nọ, tôi nói với cô ấy rằng tôi có thể ép một cá nhân đến gặp tôi. Cô ấy nói điều đó là không thể và tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ chứng minh điều đó cho cô ấy. Tôi nói điều này vì tôi đã suy nghĩ về chủ đề này

và nghiên cứu nó. Tôi cảm thấy rằng tôi đã có một manh mối về sức mạnh vĩ đại này là gì — tiềm thức — thứ mà chúng tôi đã thảo luận. Tôi tin rằng người ta có thể giữ các hình ảnh tâm trí bên trong chính mình, bằng sự tập trung sâu sắc; và bằng cách nhìn thấy một người khác đang làm một việc, người ta có thể ép buộc người đó làm việc đó bằng tâm trí.

Cô gái trẻ nói, "Chà, tôi tin hầu hết những điều ông đã nói với tôi, nhưng đây là một điều tôi không tin. Ông chắc chắn sẽ phải cho tôi thấy điều đó."

"Được rồi," tôi nói. "Ai là hai người mà cô cho rằng tôi không thể ảnh hưởng?"

"Ông không thể bảo anh trai tôi đến đây được," cô ấy nói, "và tôi biết ông cũng không thể bảo ông B. đến đây, bởi vì ông ấy không thích ông."

Tôi nói với cô ấy rằng trước 12 giờ ngày hôm sau, anh trai cô ấy không chỉ đến phòng chụp, mà anh ấy sẽ nhờ tôi làm một việc gì đó cho anh ấy. "Và ngày hôm sau trước hai giờ," tôi nói với cô ấy, "ông B. sẽ đến đây."

Cô ấy lắc đầu và nói rằng cô ấy không thể tin bất kỳ điều gì như vậy.

Bây giờ phòng chụp của chúng tôi được sắp xếp để từ tầng hai chúng tôi có thể nhìn vào một tấm gương và thấy những gì đang diễn ra trên đường phố bên dưới. Vào lúc 10 giờ ngày hôm sau, tôi đi vào và ngồi xuống. Tôi ngồi thiền khoảng 30 phút, chỉ nghĩ về cậu con trai đó; nhưng tôi tự hỏi liệu có lẽ tôi đã đi quá giới hạn khi nói rằng cậu ấy sẽ nhờ tôi làm điều gì đó cho cậu ấy không, bởi vì chị gái cậu ấy đã nói với tôi rằng cậu ấy không có chút kiên nhẫn nào với công việc tôi làm.

Sau khoảng nửa giờ suy nghĩ tập trung này, tôi thấy cậu con trai đi qua đường phố bên dưới, sau đó quay lại và đi lên các bậc thang. Cậu ấy đứng đó vài giây, nhìn lên các bậc thang — rồi đi đi. Trong vài phút, cậu ấy lại quay vào và đi lên các bậc thang đến tầng hai.

Chị gái cậu ấy nhìn quanh và nói, "Cậu làm gì ở đây thế?"

Cậu con trai ngồi trên mép bàn, xoay chiếc mũ trong tay. Sau đó cậu ấy nói, "Chà, tôi cũng khó biết — nhưng tối qua tôi gặp chút rắc rối ở cửa hàng, và chị đã nói quá nhiều về ông Cayce, tôi chỉ tự hỏi liệu ông ấy có thể giúp tôi thoát khỏi rắc rối không." Chị gái cậu ấy suýt ngất xỉu!

Ngày hôm sau, vào lúc 11 giờ, tôi ngồi vào chiếc ghế đó. Cô gái nói, "Tôi đoán ông có thể thực hiện nó trên ông B., nếu ông đã thực hiện nó trên anh trai tôi."

Tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ không có mặt khi ông B. đến, bởi vì ông ấy không thích tôi đến vậy; và rằng ông ấy sẽ không biết tại sao mình lại đi vào. Cô ấy nói với tôi sau đó rằng ông ấy đã đi vào khoảng 12 giờ 30, sau khi tôi đã đi ra ngoài. Cô ấy hỏi ông ấy liệu cô ấy có thể làm gì cho ông ấy không. Ông ấy nói, "Không, tôi không biết tôi đang làm gì ở đây — tôi chỉ đi lên," và bước ra ngoài.

Bây giờ, theo cách suy nghĩ của tôi, đây là những ví dụ về thần giao cách cảm, hoặc đọc tâm trí — nhưng chúng cho thấy một sự cưỡng ép bản thân lên người khác. Đó là một công việc nguy hiểm! Nó thuộc về nghệ thuật đen; đó là một trong những điều không ai trong chúng ta có quyền làm trừ khi chúng ta rất chắc chắn về những gì chúng ta đang làm, và về động cơ của chúng ta. Đôi khi nó có thể được sử dụng tốt, có lẽ đôi khi để kiểm soát con cái chúng ta theo cách đó. Tuy nhiên ngay cả khi đó nó cũng có thể nguy hiểm vì như thông tin của chúng ta nói, bất kỳ ai ép buộc người khác phải tuân theo ý muốn của mình đều là một kẻ bạo chúa! Ngay cả Thiên Chúa cũng không ép buộc ý muốn của Ngài lên chúng ta. Hoặc chúng ta làm cho ý muốn của chúng ta trở thành một với Ngài, hoặc chúng ta phản đối Ngài. Mỗi người đều có một sự lựa chọn cá nhân.

Vậy thì thần giao cách cảm có thể đóng vai trò gì trong cuộc sống của chúng ta — đó là câu hỏi lớn. Vì bất kỳ điều gì tốt đẹp cũng có thể nguy hiểm. Tôi không thể đề cập đến điều gì tốt đẹp mà nó không có sự áp dụng sai, sự lạm dụng của nó. Vậy làm thế nào chúng ta có thể sử dụng việc đọc tâm trí hoặc thần giao cách cảm một cách mang tính xây dựng?

Quy tắc tốt nhất tôi có thể đưa ra là: Đừng yêu cầu người khác làm điều gì đó mà chính bạn sẽ không làm. Chúa chưa bao giờ yêu cầu một điều như vậy; và chúng ta hãy không bao giờ yêu cầu nó.

Khi Chúa đi xuống Giu-đê, Ngài được một trong những người quý tộc của vùng đó, một người Phari-siêu, mời dùng bữa tối với ông ấy. Ngài đã chấp nhận ngay lập tức. Ngài có hỏi người đó là ai, hoặc tại sao ông ấy lại mời Ngài, hoặc tại sao cơ hội này lại được trao cho Ngài không? Chúng ta trả lời, "Không, bởi vì Ngài biết những điều này." Chắc chắn rồi, Ngài đã biết! Chúng ta cũng vậy, nên biết những điều bên trong bản thể sâu thẳm nhất của chúng ta. Và tại sao chúng ta nên biết những điều bên trong? Chúng ta nên sống đúng đắn, "bên trong bản thể sâu thẳm của chúng ta, để chúng ta biết mỗi sự tiếp xúc chúng ta tạo ra là một cơ hội để nói theo những gì chúng ta đại diện, từ một quan điểm tâm linh.

Vì vậy, Đức Giê-su đã chấp nhận lời mời dùng bữa tối này, và các môn đệ của Ngài đã đi cùng Ngài. Khi họ ngồi ở bàn, một người phụ nữ ngoài đường đi vào và lấy nước mắt rửa chân Ngài và lấy tóc trên đầu mình mà lau. Cô ấy cũng xức chân Ngài bằng dầu thơm quý giá.

Người quý tộc tự nghĩ — như nhiều người trong chúng ta ngày nay sẽ nghĩ — "Người này là loại người gì vậy? Ông ta không biết cô ta là loại người nào sao?" Đức Giê-su, biết những gì trong tâm trí ông ấy, nói, "Sĩ-môn, Ta có điều muốn nói với ông... Một chủ nợ kia có hai người nợ: một người nợ năm trăm quan tiền, và người kia năm mươi. Và vì họ không có gì để trả, ông đã rộng lượng tha nợ cho cả hai. Vậy hãy nói cho Ta biết, ai trong số họ sẽ yêu ông ấy nhất? Sĩ-môn trả lời và nói, Tôi đoán là người mà ông ấy đã tha nợ nhiều nhất. Và Ngài nói với ông ấy, Ông đã phán đoán đúng." (Lu-ca 7:36-50)

Lưu ý rằng Đức Giê-su đã không nói với Sĩ-môn, "Đây là những gì ông đang nghĩ về," cũng không buộc tội ông ấy là bất lịch sự khi Sĩ-môn không cung cấp nước cho chân Ngài, cũng không có dầu để xức đầu Ngài. Đức Giê-su chỉ đơn giản nói theo cách để thức tỉnh trong Sĩ-môn sự nhận thức rằng ông ấy không nên tìm lỗi ở người khác.

Đôi khi, chúng ta cũng có thể cảm nhận được những gì mọi người đang nghĩ và chúng ta có thể biết xu hướng suy nghĩ của họ đang theo hướng nào. Vào những lúc như vậy, cuộc trò chuyện và hành động của chúng ta đối với họ có thể như thể hiện — ngay cả khi Chúa đã thể hiện cho Sĩ-môn — rằng những tư tưởng thầm kín nhất có thể được biết đến đối với những người liên kết chặt chẽ với Thần Thánh.

Chúng ta nghe rất nhiều về việc con người có được các năng lực tâm trí. Các quảng cáo nói rằng, "Hãy là một người đàn ông mạnh mẽ — kiểm soát người khác bằng tâm trí mạnh mẽ của bạn." Nhưng đó là một công việc nguy hiểm khi cố gắng kiểm soát bất kỳ người nào khác để người đó làm theo ý bạn. Ảnh hưởng đến ai đó về mặt tâm trí, giống như chúng ta làm trước mặt người đó, để người đó làm theo lệnh của Thiên Chúa, và biết đến ánh sáng và sự thật — điều đó lại khác! Bạn đã bao giờ cầu nguyện cho một người — bạn đã bao giờ quỳ xuống và cầu nguyện với Thiên Chúa rằng cuộc sống của ai đó có thể được thay đổi chưa? Đó là sử dụng sức mạnh tâm trí, hoặc thần giao cách cảm, một cách đúng đắn. Vì sức mạnh thay đổi phải từ Nguồn Thần Thánh.

Kể từ trải nghiệm đầu tiên đó của tôi trong phòng chụp, tôi đã có những trải nghiệm khác cùng loại. Tôi đã cố gắng chứng minh cho mọi người thấy sức mạnh của tâm trí; nhưng khi tôi nghiên cứu những vấn đề này ngày càng nhiều, tôi đã quyết định không bao giờ làm một điều như vậy nữa. Bất kỳ ai muốn kiểm soát người khác đều có thể làm điều đó — nhưng hãy cẩn thận! Chính điều bạn muốn kiểm soát ở người khác sẽ là điều sẽ tiêu diệt bạn — nó sẽ trở thành quái vật Frankenstein của bạn!

Nhiều người trong số các bạn đã nghiên cứu một chút về lịch sử của Atlantis đều biết rằng các lực tâm trí như vậy đã được phát triển rất cao ở đó. Nhiều người có thể suy nghĩ với sự tập trung cao độ đến mức họ có thể mang các vật thể vật chất vào sự tồn tại bằng chính sức mạnh tư tưởng của họ. Sử dụng các lực như vậy cho các mục đích ích kỷ, như họ đã sử dụng chúng, chỉ có thể dẫn đến tội lỗi. Những tội lỗi lớn nhất trên thế giới ngày nay là sự ích kỷ và sự thống trị của một ý chí cá nhân này lên một ý chí khác.

Ít người có mong muốn, hoặc sẽ cho phép các cá nhân khác sống cuộc sống của chính họ. Chúng ta muốn bảo họ cách sống; chúng ta muốn ép buộc họ sống theo cách của chúng ta và nhìn mọi thứ như chúng ta thấy. Hầu hết các bà vợ muốn bảo chồng họ những gì họ có thể làm; và hầu hết các ông chồng muốn bảo vợ họ những gì họ có thể và không thể làm. Bạn đã bao giờ dừng lại để nghĩ rằng không ai khác trả lời với Thiên Chúa thay cho bạn không? Bạn cũng không trả lời với Thiên Chúa thay cho họ.

Nếu một người trước tiên tìm cách biết chính mình, thì khả năng biết tâm trí của người khác sẽ đến. Hầu hết những người thực hành nó chỉ trong một thời gian ngắn đều có thể phát triển theo hướng này. Nhưng hãy chắc chắn rằng bạn không cố gắng làm công việc của Thiên Chúa! Hãy làm công việc của riêng bạn và bạn sẽ có đủ việc để làm. Việc của bạn là làm cho con đường của chính bạn thẳng đắn — không phải của người khác. Con đường hẹp và thẳng dẫn trực tiếp đến Ngài — bằng cách sống của chính bạn, không phải bằng cách cố gắng kiểm soát.

Sức mạnh của tâm trí tồn tại, giống như nó đã tồn tại ở Atlantis cổ đại. Điều gì đã xảy ra khi người Atlantean cố gắng sử dụng sức mạnh đó một cách ích kỷ? Sự hủy diệt vì đây có thể là những lực hủy diệt. Tất cả chúng ta đều có khả năng tâm trí này; tất cả chúng ta đều có thể rèn luyện bản thân để sử dụng nó nhằm ép buộc người khác theo ý muốn của chúng ta. Nhưng chúng ta không có quyền đạo đức để làm điều này. Chúng ta có quyền kể cho mọi người nghe những trải nghiệm cá nhân của chính mình và để họ tự quyết định; nhưng không ép buộc họ, vì Thiên Chúa kêu gọi mọi người, ở mọi nơi, hãy nhìn, hãy chú ý, hãy hiểu.

Khi chúng ta sử dụng các lực bên trong để phục vụ các Lực Sáng Tạo và Thiên Chúa, thì chúng ta đang sử dụng chúng một cách đúng đắn. Nếu chúng được sử dụng cho các lợi ích ích kỷ của chính chúng ta, chúng đang bị lạm dụng. Khi đó chúng ta trở nên giống như đứa con của sự diệt vong — gọi nó là gì tùy chúng ta.

Ngày 15 tháng 2 năm 1931

CÁI HỮU HÌNH VÀ CÁI VÔ HÌNH

Edgar Cayce

Một vài tuần trước, tôi đứng lên để nói chuyện với một lớp học Trường Chủ Nhật, và có nhiều ghế trống trước mặt tôi hơn là ghế có người ngồi. Trong lòng tôi cảm thấy rằng mình có điều gì đó muốn nói, và tôi tự hỏi tại sao lại có quá ít người hiện diện. Sau đó tôi thấy một khán giả vô hình đi vào và lấp đầy dường như mọi chiếc ghế ở đó — một khán giả vô hình đối với những người khác hiện diện.

Chúng ta có thể yên tâm rằng có cái vô hình cũng như cái hữu hình! Chúng ta luôn có bên mình một khán giả vô hình cho các hành động của mình — vâng, ngay cả đối với mọi tư tưởng. Giá như chúng ta có thể nhận ra điều này ngày càng nhiều hơn, thì chúng ta sẽ biết sự hiện diện của Ngài ở lại với chúng ta; và nếu Ngài không ở lại với chúng ta, đó là lỗi của chính chúng ta hoặc chúng ta đã tự làm mù mình trước những gì chúng ta có thể có cho riêng mình.

Mọi người đều nhận ra rằng chúng ta đang trải qua một giai đoạn căng thẳng, trong đó tất cả chúng ta đều mong đợi một điều gì đó — điều gì, chúng ta không biết. Tại sao chúng ta không biết những gì đáng mong đợi? Tại sao lại không thể biết những gì sắp xảy ra? Phải chăng đó là vì chúng ta đã tự làm mù mình trước những bằng chứng xung quanh chúng ta?

Chúng ta được nhiều người đã nghiên cứu về những vấn đề như vậy nói rằng chúng ta đang trải qua một vị trí nhất định trong vũ trụ. Các nhà tinh tú học đã nói rằng chúng ta đang đạt đến nơi đó trong không gian mà ở đó các ảnh hưởng đang bắt đầu cho chu kỳ thứ ba. Những người khác mô tả nó như một nơi mà chúng ta có thể mong đợi một chủng tộc mới, một con người mới, một tư tưởng mới.

Thừa nhận trong thời điểm này rằng điều này là đúng: liệu các ảnh hưởng như vậy có tác động đến chúng ta vì chúng ta ở trong một vị trí

như vậy trong vũ trụ hay không, hay chúng ta ở trong một vị trí như vậy vì những gì chúng ta hoặc ai đó khác đã làm? Đó là câu hỏi cũ kỹ phát sinh trong trải nghiệm của chúng ta ngày qua ngày khi, như người đàn ông đầu tiên đã hỏi Thiên Chúa, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?", cái chết đã được mang vào thế giới. Chúng ta vẫn đang trốn tránh câu hỏi và đổ lỗi cho ai đó khác về vị trí chúng ta đang chiếm giữ.

Chúng ta cũng được biết rằng các cá nhân đang đầu đầu thai vào trái đất những người chiếm giữ một vị trí mà từ đó họ có thể thi triển một ảnh hưởng hùng mạnh, bởi vì vị trí họ từng chiếm giữ trong tư tưởng của thế giới. Bây giờ họ đang đi vào vị trí của chính họ.

Dù sao đi nữa; chẳng phải tất cả chúng ta đều ở trong cùng một vị trí về những gì chúng ta sẽ làm về điều đó sao? Không có quyền lực nào mà không được định sẵn từ Thiên Chúa. Vậy chẳng phải là kế hoạch của Lực Lượng hay Quyền Năng Tối Cao mà chúng ta gọi là Thiên Chúa, rằng chúng ta với tư cách là các cá nhân được đầu thai vào trải nghiệm của trái đất vào thời điểm này sao? Nó đã được đặt ra từ trước.

Sau đó bạn có thể nói, "Chà, ông là một người theo chủ nghĩa định mệnh, và tin rằng những gì sắp xảy ra sẽ xảy ra — không gì có thể thay đổi nó." Không, đó không phải là câu trả lời cho câu hỏi về việc trở thành người bảo vệ anh em mình.

Chúng ta đang nghiên cứu theo các dòng tư tưởng thuộc về sự phát triển của con người bên trong, linh hồn. Bên trong chúng ta là một cái gì đó mà chúng ta gọi là linh hồn, thực thể, bản thể; và cái này sống mãi mãi.

Chúng ta nói đây là một thời kỳ khó khăn khi tất cả chúng ta đều tự hỏi điều gì sắp xảy ra, rằng đó là một thời kỳ sẽ có những biến động. Chúng ta đã làm gì để chuẩn bị cho mình cho những biến cố như vậy? "Những điều này sẽ xảy ra," Chúa nói, "nhưng thời gian chưa đến. Sẽ có chiến tranh và tin đồn chiến tranh. Sẽ có động đất ở nhiều nơi. Sẽ có những dấu hiệu trên trời và anh em sẽ nổi dậy chống lại anh em, dân tộc chống lại dân tộc, nhưng thời gian chưa đến." (Xem Ma-thi-ơ 24)

Tất cả những điều này đang xảy ra. Lời cảnh báo từ trước là gì? "Nếu các người sa ngã, nếu các người quay lại và đi theo những điều thuộc về ham muốn của những ảnh hưởng xác thịt của chính các người, Ta sẽ ngoảnh mặt khỏi các người." (Xem Phục truyền 31:16-17)

Khuôn mặt vô hình, vâng; cái mà chúng ta không thể nhìn thấy, không thể nhận thức bằng ngũ quan. Tuy nhiên, cái có thể được khơi dậy bên trong chúng ta sẽ bảo chúng ta biết chúng ta có đang đi theo con đường mà Ngài muốn chúng ta đi hay không. "Tâm linh Ta sẽ chứng giám với tâm linh các người về việc các người có phải là con cái của Thiên Chúa hay không." (Xem La-mã 8:16)

Không quan trọng những lời cảnh báo này đã đến với chúng ta như thế nào. Hiện tại chúng ta đang ở giữa điều kiện đó, và nó ở xung quanh chúng ta. Những sự thay đổi đang xảy ra. Các phần của trái đất sẽ bị xóa sổ trong vài năm tới; tôi cảm thấy rất chắc chắn về điều đó. Ngay lập tức, chúng ta muốn biết liệu nó có xảy ra ở nơi chúng ta đang ở hay không. Điều đó có gì khác biệt, nếu chúng ta đang sống đúng đắn?

Việc quá lo lắng về bản thân vì chúng ta đang sống ở sai chỗ giống như những người đến gặp bà lão sống ở biên giới. Một người đàn ông đến gặp bà và nói rằng ông muốn tạo một nơi cho gia đình mình gồm những đứa con trai và con gái đang lớn lên, nhưng ông rất ghét phải rời bỏ tất cả bạn bè ở nhà. Bà lão nói, "Chà, ông sẽ tìm thấy điều tương tự ra ngoài này thôi. Nếu ông có bạn bè ở nhà, ông sẽ có bạn bè ở đây."

Người đàn ông tiếp theo đến nói rằng ông rất vui khi được đi xa khỏi nơi ông đã sống nhiều năm; những người ở đó đều ích kỷ, kẹo kiệt và khó sống cùng. Bà lão nói, "Anh bạn, ông sẽ tìm thấy điều tương tự ra ngoài này thôi. Nếu ông không thể sống hòa thuận với mọi người ở nhà, ông sẽ không thể sống hòa thuận với mọi người ra ngoài này. Nếu ông không có bạn bè ở nhà, ông sẽ không tìm thấy họ ở đây."

Đối với chúng ta cũng vậy. Nếu chúng ta chưa sẵn sàng, nếu chúng ta không chuẩn bị, đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi chúng ta phải trả giá — ngay cả khi chúng ta không tình cờ nằm trong số những người đầu tiên bị đưa đi trong một thời khắc.

Làm thế nào chúng ta biết những thay đổi này sắp diễn ra? Chúng ta không biết, ngoại trừ bằng những dấu hiệu đã được bảo cho chúng ta, và những gì chúng ta đang trải nghiệm. Vì những biểu hiện bên ngoài, những điều hữu hình xung quanh chúng ta, chỉ là những cái bóng của những điều thực sự tồn tại và đang đến. Khi, như Chúa đã nói, chúng ta thấy những thay đổi này đang đến, chúng ta biết đó là vì con người đã hành động bên trong chính họ và đối với người hàng xóm của họ theo cách tạo ra những thay đổi này.

Lệnh đầu tiên là: "Hãy sinh sôi, nảy nở, làm bá chủ trái đất." (Sáng thế 1:28) Điều đó có nghĩa là có được kiến thức về tất cả những điều này ở đây trên trái đất. Và không có một điều gì trên trái đất mà không phải là một sự biểu hiện của Thiên Chúa. Chúng ta có thể hiện sự trân trọng đối với những điều xung quanh chúng ta, hay chúng ta nói "Cho tôi, cho tôi, cho tôi," và cố gắng hút tất cả vào chính mình? Chúng ta có phải là người bảo vệ anh em mình không — hay anh em chúng ta đang bảo vệ chúng ta?

Cuộc sống ngày nay không khác một chút nào so với một triệu năm trước. Cuộc sống là Một. Thiên Chúa là Cuộc Sống — dù ở trong con hàu, cái cây, hay trong chúng ta. Cuộc sống là Thiên Chúa và là một sự biểu hiện của Ngài. Con người có thể tạo ra một cái cây đẹp, nhưng anh ta không thể trao cho nó cuộc sống. Anh ta có thể tạo ra một quả trứng đẹp, nhưng anh ta không thể trao cho nó cái sẽ làm cho nó tự tái tạo. Cái gì đó có thể tái tạo cuộc sống, ngoại trừ chính Cuộc Sống, hay Thiên Chúa? Đó là cái vô hình ở bên trong chúng ta, và hoàn toàn xung quanh chúng ta.

Nếu tư tưởng là hành động, suy nghĩ mang tính xây dựng và tích cực của chúng ta sẽ giúp ích trong việc xây dựng hoặc thiết lập cái sẽ mang lại hòa bình, sự hài hòa, niềm vui, tình yêu — những hoa trái của tâm linh. Tâm Linh là gì? Cái mà chúng ta chỉ có thể lĩnh hội bằng việc áp dụng nó, bằng những gì chúng ta làm cho ai đó khác.

Chúng ta đã có một hình ảnh minh họa rất đẹp về tư tưởng này trong bài học Trường Chủ Nhật của chúng ta sáng nay. Chúa đã dành hết sức

mình để cho đi cho những người khác. Ngài đã trở nên mệt mỏi và kiệt sức, và cần thiết là Ngài phải nghỉ ngơi về mặt thể xác, vì lúc đó Ngài là một con người. Một cái gì đó đã được lấy ra khỏi Ngài, để trao những ảnh hưởng mang tính xây dựng nhằm bù đắp những ảnh hưởng mang tính hủy diệt trong cuộc sống của những người Ngài đã tiếp xúc.

Ngài đang ngủ, trên biển. Con thuyền bắt đầu ngập nước và các môn đệ trở nên bất an. Họ đến và đánh thức Ngài: "Thầy không care rằng chúng ta sắp chết sao?" Ngài đã quở trách gió, và biển trở nên lặng lặng. Hãy để tôi hỏi: Sức mạnh đó đã đi ra khỏi Chúa, hay nó đã đi vào Ngài? Nó đã đi vào Ngài — sự hòa bình, sự lặng lặng — bởi vì Ngài thuộc về các Lực Lượng Sáng Tạo sẽ biểu hiện. Trong việc cho đi, nó đã đi vào. Và khi chúng ta cũng cho đi, để làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn cho người khác sống, sự hòa bình và sự hài hòa và sự hiểu biết — những hoa trái của Tâm Linh — sẽ đi vào chúng ta.

Chúng ta sẽ đi và làm những điều tuyệt vời sao? Chúng ta sẽ đứng ở góc đường và giảng đạo sao? Tất nhiên, nếu chúng ta được gọi để làm những điều như vậy, thì chúng ta nên làm chúng. Tuy nhiên có lẽ chúng ta chỉ nên nói một lời tử tế với người hàng xóm bên cạnh, với đứa trẻ chúng ta gặp trên đường, với con chó khập khiễng chúng ta thấy — hoặc với bất kỳ điều gì hoặc bất kỳ ai là một sự biểu hiện của Thiên Chúa.

Chỉ cần nói lời tử tế mang lại hy vọng cho những người đang mất hy vọng; nói lời vui vẻ với những người đang nản lòng, khi chúng ta có thể làm những điều này, chúng ta cho đi những gì chúng ta đã nhận được. "Bởi vì các ngươi đã nhận miễn phí, hãy cho miễn phí." Vì không phải tất cả đều được gọi làm nhà chữa lành, không phải tất cả là nhà truyền giáo; nhưng mỗi người chúng ta có thể làm những gì tay chúng ta tìm thấy để làm, làm rạng danh Tâm Linh và các hoa trái của Tâm Linh — những thứ không nhìn thấy được.

Những điều chúng ta làm hôm nay sẽ tạo nên loại cá nhân chúng ta sẽ là vào ngày mai hoặc một triệu năm sau kể từ bây giờ. Chúng ta không chết để ở trong cõi vĩnh hằng: chúng ta đã ở trong đó rồi! Việc hiểu chúng ta đến từ đâu cũng quan trọng như việc hiểu chúng ta đang đi

đâu vậy. Biết chúng ta đến từ đâu là biết những gì chúng ta đang đối mặt. Nếu chúng ta sử dụng các khả năng mình có, chúng ta sẽ được trao thêm vào ngày mai. Bước tiếp theo cần thực hiện sẽ được trao cho chúng ta.

Chính sự tự tôn và sự ích kỷ đã đưa chúng ta rời xa kiến thức về Thiên Chúa. Những điều này mang lại sự nghi ngờ, nỗi sợ hãi, và tất cả những phẩm chất này báo hiệu cho cái hữu hình hoặc tạo ra sự lo lắng, gian khó và sự hiểu lầm.

Bất kể điều gì có thể đang làm chúng ta phiền lòng, hãy mang nó đến với Thiên Chúa, đến với Đức Kitô. Chúng ta sẽ được chỉ cho con đường.

Ngày 26 tháng 2 năm 19...

SỰ TÁI LÂM

Edgar Cayce

Đây là một chủ đề mà người ta biết rất ít. Chính Đức Giê-su đã nói rằng chỉ có Chúa Cha mới biết thời điểm Ngài trở lại.

Tuy nhiên, chúng ta có hai nguồn thông tin mà từ đó chúng ta sẽ rút ra tài liệu để sử dụng trong việc hình thành các ý tưởng của mình về chủ đề này. Chúng ta sẽ mở Kinh Thánh cho một phần thảo luận của chúng ta, và thứ hai chúng ta sẽ xem xét thông tin chúng ta đã nhận được về mặt ngoại cảm, điều này có thể làm rõ các đoạn văn khác nhau.

Đầu tiên tôi muốn định nghĩa từ ngoại cảm (*psychic*). Đừng có ý nghĩ rằng thông tin ngoại cảm có nghĩa là những gì Bác John phải nói, hay Dì Sue — mặc dù nó có thể có nghĩa như vậy đối với một số người, vào thời điểm này. Đúng hơn, chúng ta hãy xem xét ý nghĩa từ một góc độ rộng hơn khi nó liên quan đến sự phát triển và sử dụng các năng lực linh hồn. Ngoài ra, hãy để tôi đảm bảo với bạn rằng tôi có lý do cho đức

tin nằm bên trong tôi — một đức tin có thể hoặc không có thể vẻ chính thống đối với bạn.

Đầu tiên, vậy Chúa nói gì về sự tái lâm? Làm thế nào mà ai đó có được ý tưởng rằng sẽ có một sự tái lâm? Nó được đề cập trong Gioan 14:1-3: "Đức Giê-su nói, Lòng các con đừng bối rối; các con tin vào Thiên Chúa, cũng hãy tin vào Ta... Và nếu Ta đi và chuẩn bị một chỗ cho các con, Ta sẽ trở lại, và đón các con về với Ta; để Ta ở đâu, các con cũng ở đó."

Khi chúng ta nhìn vào lịch sử thế giới như chúng ta biết ngày nay, đã bao lâu thì một lãnh tụ tôn giáo hay nhà tiên tri vĩ đại xuất hiện? Plato nói rằng chu kỳ đi vào của chúng ta là khoảng mỗi nghìn năm. Đánh giá từ chính lịch sử, khoảng thời gian giữa mỗi giáo sĩ tôn giáo đến với trái đất thay đổi từ 625 năm đến 1200 năm.

Bạn có hỏi, "Có phải đó là tần suất ông nói Đức Kitô đã đến không?" Không, tôi không nói điều đó; tôi không biết Ngài đã đến bao nhiêu lần; tuy nhiên, nếu chúng ta xem xét các đoạn Kinh Thánh sau đây trong vài phút, một ý tưởng thú vị có thể được hình thành. Đây là những đoạn văn: (Xem Gioan 1:1-14)

"Lúc khởi đầu đã có Ngôi Lời, và Ngôi Lời ở với Thiên Chúa, và Ngôi Lời là Thiên Chúa. Ngôi Lời đã ở với Thiên Chúa từ khởi đầu. Mọi vật đều được tạo thành nhờ Ngài; và không có Ngài thì chẳng có vật gì đã được tạo thành mà đã được tạo thành... Và Ngôi Lời đã trở thành người phập, và cư ngụ giữa chúng ta... Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian đã được tạo thành nhờ Ngài, nhưng thế gian đã không nhận biết Ngài."

Nhiều người nói với chúng ta rằng điều này đang nói về những điều tâm linh. Bạn phải tự trả lời điều này cho chính mình. Nhưng nếu Ngôi Lời đã trở thành người phập và cư ngụ giữa loài người, làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng điều này không nói về mặt vật chất, nữa?

Trong cuộc trò chuyện với những người đáng lẽ phải là và đã là những người thẩm phán của Israel vào thời điểm đó, Chúa nói:

"Ta biết rằng các ngươi là dòng dõi của Abraham; nhưng các ngươi tìm cách giết Ta, vì lời Ta không có chỗ trong các ngươi... Nếu các ngươi là con cái Abraham, các ngươi sẽ làm công việc của Abraham... Các ngươi thuộc về cha các ngươi là ma quỷ..." (Gioan 8:37-44)

Trong xác thịt, vâng, họ là con cái của Abraham, nhưng trong tâm linh thì không. Vì Abraham đã làm gì? Ông ấy công chính, và các hành động của ông ấy được tính là sự công chính cho ông ấy vì đức tin của ông ấy vào Thiên Chúa Duy Nhất.

Cũng trong chương đó, Chúa nói, "Cha các ngươi là Abraham đã hân hoan được thấy ngày của Ta, và ông đã thấy và đã vui mừng." Bấy giờ người Do Thái nói với Ngài, "Ông chưa đầy năm mươi tuổi, mà ông đã thấy Abraham sao?" Đức Giê-su nói với họ, "Quả thật, quả thật, Ta nói với các ngươi, trước khi có Abraham, Ta Là."

Đức Giê-su có ý nói điều đó theo nghĩa tâm linh hay nghĩa đen — hay cả hai? Bạn nghĩ sao? Tôi không biết, nhưng những gì chúng ta đã được bảo về mặt ngoại cảm là thế này — hãy lấy nó cho những gì nó đáng giá, và áp dụng nó trong trải nghiệm của chính bạn.

Bây giờ hãy giở đến chương thứ 14 của Sáng Thế Ký và đọc nơi Abraham trả tiền nộp thuế cho một cá nhân nhất định, Mê-chi-xê-đéc. Không có nguyên nhân hay lý do nào được đưa ra ngoại trừ việc người đàn ông đi ra ở nơi đó để chúc phúc cho ông ấy: một tư tế của Thiên Chúa Tối Cao, không có ngày tháng, một người không được sinh ra bình thường mà là một thượng tế của Thiên Chúa hằng sống. "Và Mê-chi-xê-đéc, vua xứ Sa-lem, mang bánh và rượu ra; và ông là tư tế của Thiên Chúa tối cao. Và ông đã chúc phúc cho ông ấy..."

Đây có phải là Chúa, Mê-chi-xê-đéc này không? Tôi không biết. Tự bạn đọc đi. Có thể tôi sai khi nghĩ đó là Chúa, người đàn ông mà sau này chúng ta biết đến là Đức Giê-su.

Bây giờ hãy xem xét sách Giô-suê. Ai đã chỉ đạo Giô-suê khi ông trở thành lãnh tụ của Israel? Ai đã bước ra để dẫn dắt Giô-suê sau khi ông băng qua sông Gio-đan? Kinh Thánh nói, Con Người. Con Người đã

bước ra để dẫn dắt các đạo quân của Chúa. Và sau trải nghiệm của Giô-suê khi gặp người đàn ông của Thiên Chúa này, tất cả con cái Israel đều sợ ông ấy. (Xem Giô-suê 5:13-15)

Từ các tham chiếu trên, chúng ta hãy rút ra một vài kết luận và bổ sung chúng bằng thông tin ngoại cảm. Tâm Linh của Đức Kitô đã biểu hiện trên trái đất nhiều lần trước khi Đức Giê-su đến; đôi khi nó biểu hiện qua một người như Mê-chi-xê-đéc, và vào những lúc khác nó biểu hiện như một ảnh hưởng tâm linh thông qua một thầy giáo nào đó ủng hộ việc thờ phượng Thiên Chúa Duy Nhất.

Kết luận này có liên quan gì đến sự tái lâm? Chà, trong ánh sáng của những điều trên, không còn có một sự tái lâm nữa. Cũng bằng cách xem xét các điều kiện đã làm cho sự xuất hiện của Ngài có thể xảy ra vào các thời điểm khác nhau — hoặc, nếu bạn muốn, một lần duy nhất với tư cách là Đức Giê-su — chúng ta có thể suy ra những sự thật nhất định về sự trở lại của Chúa.

Làm thế nào Ngài lại đến với tư cách là Đức Giê-su xứ Na-za-rét? Đã không có một sự mặc khải nào cho con người, mà chúng ta có bất kỳ hồ sơ nào, trong hơn bốn trăm năm. Vậy sự tăm tối và sự đồi truỵ về phía con người có mang Đức Kitô vào thế giới không? Nếu vậy, đó là sự đảo ngược của quy luật tự nhiên, Cái Tương Tự Sinh Ra Cái Tương Tự. Các quy luật của Thiên Chúa không bị đảo ngược vào bất kỳ lúc nào và chúng ta sẽ không bao giờ thấy chúng như vậy. Chúng là bất biến và giữ đúng trong bất kỳ vương quốc nào chúng ta có thể tìm thấy trên trái đất. Những điều chúng ta thấy phát triển trong các vương quốc khác nhau trên trái đất này chỉ là những cái bóng của thế giới thiên quốc và thế giới trần thế. Vì chúng ta lớn lên trong ân sủng và sự hiểu biết và sự lĩnh hội, như một nhà viết Kinh Thánh khác đã nói. Bằng phương tiện nào đi kèm sự tăng trưởng? Bằng việc áp dụng các sự thật trong cuộc sống của chúng ta.

Vậy điều gì đã mang lại sự đến của Đức Giê-su? Một cộng đồng những người tìm kiếm chân thành — một nhóm nhỏ được thành lập với mục đích tìm cách làm cho mình trở thành những kênh mà nhờ đó điều vĩ đại này có thể xảy ra. Những người này là ai? Họ là những người bị ghét

nhất trong tất cả những người được đề cập trong lịch sử thế tục, và hầu như không được đề cập trong Kinh Thánh — người Essene, những người bị ghét bỏ, những người thấp kém nhất trong người Do Thái.

Bạn có thể hỏi làm thế nào chúng ta có thể biết điều này. Chúng ta đã nhận được nó về mặt ngoại cảm, vâng; và hàng trăm người khác cũng vậy. Nhưng Zacharias đã được phép lên và dâng các lễ vật thêm bao nhiêu lần nữa, sau khi được phán một lần, bên trong đền thờ? Không bao giờ nữa! Vì ông đã tham gia vào nhóm bị ghét đó, và do đó làm cho con trai ông — người theo dòng dõi là một thượng tế — trở thành một kẻ bị hắt hủi. Ai là em họ của Elizabeth? Maria, mẹ của Đấng chúng ta thờ phượng là Chúa và Thầy của chúng ta. Maria trước tiên đã tìm đến người em họ Elizabeth của mình, mẹ của người Essene vĩ đại, Gioan Baotixita, để loan báo tin mừng vĩ đại mà thiên thần đã báo cho bà.

Những người Essene này, sau đó, đã thánh hóa và dâng hiến cuộc sống của họ, bản thể bên trong của họ, để làm cho có thể có một nơi gặp gỡ cho Thiên Chúa và con người; với một mức độ dâng hiến tâm linh như vậy để Đức Giê-su Kitô có thể đi vào thế giới. Do đó đã có một sự chuẩn bị, nơi có thể là nơi gặp gỡ cho Thiên Chúa và con người. Và nếu chúng ta có một nơi gặp gỡ trong trái tim chúng ta, ngôi nhà của chúng ta, nhóm của chúng ta, giáo hội của chúng ta, thì chúng ta cũng có thể có Đức Kitô đến với chúng ta. Khi chúng ta đã chuẩn bị chỗ, Ngài sẽ đến — và không trước đó.

Chúng ta không thể nói rằng chúng ta đang siêng năng tìm kiếm nhưng Ngài đã đi đến với ai đó khác. Đó không phải là lý trí thông thường. Chúng ta không thể nói rằng ai đó khác phải chuẩn bị con đường cho chúng ta. Ngài sẽ trở lại, vâng; và Ngài sẽ đến như Ngài vốn thế. Tâm linh của Ngài ở đây luôn luôn. Nó sẽ ở lại với chúng ta luôn luôn.

Không nơi nào Chúa dạy học mà Ngài lại được chấp nhận, và Ngài đã dạy ở Palestine, Ai Cập, Ấn Độ, Ba Tư, Trung Quốc, Nhật Bản — ít nhất là ở tất cả những nơi đó.

Tất cả chúng ta đều tin rằng Ngài đã xuống địa ngục và dạy dỗ những người ở đó. Chúng ta đọc nó trong Kinh Thánh và chúng ta nói đó là sự

thật. Nhưng chúng ta không thực sự tin điều đó, nếu không chúng ta sẽ hành động như vậy! Nếu chúng ta tin điều đó, chúng ta sẽ không bao giờ tìm lỗi ở bất kỳ linh hồn nào trên thế giới — không bao giờ! Vì nếu chúng ta tin rằng Ngài đã đi vào địa ngục và dạy dỗ những người ở đó, làm sao chúng ta có thể tìm lỗi ở người hàng xóm bên cạnh vì gà của ông ấy vào vườn của chúng ta hoặc vì ông ấy không tin hoàn toàn như chúng ta?

Điều này có trong Kinh Thánh của bạn không: "Hơn nữa tôi sẽ nỗ lực để sau khi tôi qua đời các người có thể luôn nhớ đến những điều này." (II Phê-rô 1:15) Bạn đã bao giờ nghe một bài giảng nào về nó chưa? Người đàn ông nói điều đó là người mà Đức Kitô đã nói, "Xác thịt và máu huyết không mặc khải điều này cho anh, nhưng là Cha Ta ở trên trời." Đối với cùng một người đàn ông, có lẽ chỉ vài phút sau đó, Ngài đã nói, "Satan, hãy lui ra đằng sau Ta: anh là đá vấp ngã cho Ta: vì anh không suy nghĩ những điều thuộc về Thiên Chúa, mà là những điều thuộc về loài người" — những điều của xác thịt chứ không phải những điều của tâm linh. (Ma-thi-ơ 16:23)

Chúa nói, "E-li-a thật sự sẽ đến trước, và phục hồi mọi thứ. Nhưng Ta nói với các người, E-li-a đã đến rồi, và họ không nhận biết ông, nhưng đã làm cho ông bất cứ điều gì họ muốn. Con Người cũng sẽ phải chịu đau khổ từ họ như vậy. Bấy giờ các môn đệ hiểu rằng Ngài đang nói với họ về Gioan Baotixita." (Ma-thi-ơ 17:11-13)

Có thể bạn có thể nói rằng Ngài có ý nói trong tâm linh chứ không phải trong xác thịt; nhưng tôi không đọc nó theo cách đó.

Một lời cảnh báo từng được đưa ra cho một người đàn ông của Thiên Chúa rằng một đất nước nhất định sẽ bị hủy diệt; nhưng người đàn ông đó đã cầu nguyện và trò chuyện với Thiên Chúa mặt đối mặt, và Thiên Chúa đã hứa rằng nếu có 50 người công chính Ngài sẽ cứu nó. Sau đó cuối cùng, nếu chỉ có 10 người công chính Ngài sẽ tha cho thành phố.

Tôi tin rằng những người công chính trên thế giới giữ cho nó tiếp tục hoạt động. Những người công chính là những người đã tử tế với người khác. Vì chúng ta có thể thấy những bằng chứng của Tâm Linh Đức Kitô

xung quanh chúng ta ngay bây giờ, ngày qua ngày: trong sự tử tế, sự kiên nhẫn, sự chịu đựng lâu dài, sự thể hiện tình anh em, sự ưu ái người hàng xóm trước bản thân. Khi có thể có 50, hoặc 100, hoặc 1.000, hoặc một triệu — thì con đường có thể đã được chuẩn bị cho Sự Đến của Ngài. Nhưng tất cả những người công chính này phải thống nhất trong mong muốn và sự van xin của họ rằng Đức Kitô đi lại về mặt thể xác giữa loài người một lần nữa.

Ngài vì lợi ích của chúng ta đã trở thành xác thịt. Bao nhiêu lần? Tự bạn trả lời đi. Ngài sẽ trở lại bao lâu nữa? Khi chúng ta làm cho điều đó trở nên khả thi. Nó đã được làm cho trở nên khả thi ít nhất một lần. Nó sẽ được làm cho trở nên khả thi một lần nữa. Khi chúng ta sống cuộc sống Ngài đã đề ra cho chúng ta, chúng ta đang làm cho điều đó trở nên khả thi cho Ngài, Chúa và Thầy của thế giới này, trở lại.

"Ta sẽ không để các con mồ côi, nhưng Ta sẽ trở lại, và đón các con về với Ta, để Ta ở đâu, các con cũng ở đó."

Ngày 7 tháng 5 năm 1934

SỰ THẬT LÀ GÌ?

Edgar Cayce

Chúng ta đã nói về các chủ đề khác nhau từ Chủ Nhật này sang Chủ Nhật khác. Từ lúc này sang lúc khác tôi đã nói về những điều chủ yếu liên quan đến những điều vật chất của cuộc sống — hoặc có liên quan đến vật chất — đặt chúng theo cách thức mà chúng ta có thể sử dụng chúng trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Như tôi đã nói, tôi sẽ cố gắng nói chuyện với bạn chiều nay về Sự Thật — hoặc "Sự Thật Là Gì?"

Tôi nhận ra tôi đang đảm nhận một công việc lớn. Tôi đã đọc rất ít về các nhà triết học qua các thời đại. Tuy nhiên chúng ta biết rằng qua các thời đại đã có tiếng kêu liên tục "Sự Thật Là Gì?"

Chúng ta thường nghe nói rằng Sự Thật là lảng tránh — Sự Thật là trần trụi — Sự Thật sẽ không bị đánh gục; nhưng Sự Thật là gì?

Chúng ta nhớ, nếu chúng ta mở các sách Tân Ước, rằng có lẽ khoảnh khắc vĩ đại nhất trong lịch sử là khi Phi-la-tô hỏi Chúa "Sự thật là gì?" Có lẽ đó là lần duy nhất nó có thể được trả lời trong một hoặc hai từ, điều đó ít nhất sẽ làm hài lòng phần lớn thế giới suy nghĩ ngày nay. Nhưng Phi-la-tô đã không đợi câu trả lời. Tuy nhiên chúng ta biết rằng Chúa đã nói Ngài đến để Ngài có thể chỉ cho con đường dẫn đến Sự Thật. Được rồi. Vậy chúng ta biết Sự Thật là một cái gì đó mà chúng ta có thể được chỉ cho thấy.

Khi chúng ta nói về một sự thật, hoặc sự thật, hoặc Sự Thật, có lẽ chúng ta có ý nói những điều khác nhau. Bạn sẽ nhớ, những ai trong số các bạn đã đọc câu chuyện nhỏ — và tôi chắc chắn hầu hết các bạn đã đọc — về ba người đàn ông xứ Hindustan đi xem voi, nhưng cả ba người đàn ông đều mù. Bây giờ đó là chúng ta — tất cả chúng ta đều mù! Tuy nhiên chúng ta đang tìm kiếm sự thật, và chúng ta đang ở trong cùng một vị trí giống như ba người đàn ông đó đi xem voi. Một trong những người này vấp phải hông con voi, và ông ấy nói, "Tôi nhận thấy, không nghi ngờ gì nữa, con voi rất giống một bức tường." Đó không phải là sự thật đối với ông ấy sao? Một người khác, khi ông ấy vấp ngã xung quanh, tìm thấy vòi con voi và nói, "Tôi nhận thấy với sự chắc chắn rằng con voi rất giống một cái cây." Người đàn ông thứ ba, khi ông ấy vấp ngã xung quanh, nắm lấy cái đuôi và ông ấy nói, "Tôi nhận thấy con voi rất giống một sợi dây thừng."

Bây giờ họ có sai lầm không? Họ có sự thật không? Hay họ chỉ có một phần của sự thật? Họ có bất kỳ sự thật nào không?

Chúng ta thường nói rằng bất kỳ phong trào nào, thuộc bất kỳ tính chất nào, đều thành công trong chừng mực nó có một phần của sự thật. Chúng ta có thể chắc chắn đó là sự thật. Vậy thì đừng lo lắng vì bạn

không đồng ý với bất kỳ cá nhân nào về quan niệm của bạn về bất kỳ phong trào nào — đừng nghĩ ai đó sắp đi xuống địa ngục vì họ không nghĩ như bạn! Hãy nhớ ba người mù đi xem voi! Chỉ cần biết rằng mọi người có thể đúng, nhưng sai như bạn thấy, với đôi mắt mở to của bạn.

Cuộc sống trong sự phóng chiếu của nó vào mặt phẳng vật chất này đã là một sự tăng trưởng liên tục. Vậy nếu chúng ta tin những điều đã được trình bày cho chúng ta — và khi chúng được trình bày cho chúng ta, chúng ta biết rằng ngay cả chính Sự Thật cũng có thể là một sự tăng trưởng vào sự hiểu biết đó mà chúng ta sẽ có thể áp dụng trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Tôi chắc chắn chúng ta tin Thiên Chúa là Tình Yêu. Tình yêu của chúng ta dành cho một người, sau đó, là một sự biểu hiện của lực, hoặc lực được biểu hiện, mà chúng ta định nghĩa là Tình Yêu. Đây là một trải nghiệm đã đến với một người đàn ông. Ông ấy rất yêu vợ mình. Ông ấy nghĩ về bà ấy nhiều hơn bất kỳ điều gì trên đời, nhưng Thiên Chúa thấy phù hợp để đưa bà ấy về nhà; và khi người đàn ông dựng một đài kỷ niệm trong nghĩa trang, ông ấy đã khắc điều này lên đó: "Ánh sáng của cuộc đời tôi đã tắt." Ông ấy không thể tìm thấy bất kỳ điều gì có thể hòa giải ông ấy về sự chia xa của mình, cho đến sau một thời gian ông ấy gặp một cô gái trẻ mà ông ấy rất yêu và sau đó ông ấy phát hiện ra rằng ông ấy đã hoàn toàn nhầm lẫn về tình yêu đầu tiên của mình có thể thỏa mãn mọi thứ trong cuộc sống của ông ấy! Có một cái gì đó khác đã được thêm vào — ông ấy đã có được kiến thức về một ai đó khác có thể lấp đầy một phần cuộc sống của ông ấy!

Cô gái trẻ, biết về dòng chữ này, đã nói với ông ấy, "Em có thể đồng ý làm vợ anh, nhưng em không nghĩ em có thể làm điều đó miễn là dòng chữ vẫn giữ nguyên như hiện tại." Vì vậy ông ấy đi tìm một người đàn ông có thể sửa chữa điều này cho ông ấy; và khi người đàn ông phụ trách những việc như vậy nói với ông ấy rằng ông ấy thấy cách ông ấy có thể sửa lại dòng chữ này, ông ấy đã tiến hành đám cưới. Khi họ trở về từ tuần trăng mật, họ đi ra để xem nó đọc như thế nào và đây là những gì họ tìm thấy: 'Ánh sáng của cuộc đời tôi đã tắt — nhưng tôi đã quẹt một que diêm khác.'

Vì vậy, bạn thấy có những trải nghiệm cá nhân về sự thật. Khi chúng ta đọc hoặc có một ý tưởng về một tư tưởng cụ thể nào đó hoặc một quy tắc cụ thể nào đó, chúng ta dần dần xây dựng vào chính mình một ý tưởng rằng chúng ta đã có được toàn bộ điều đó!

Bây giờ có phải Sự Thật là một điều như vậy mà những người đã theo đuổi Mohammed có tất cả sự thật không? Những người đã theo đuổi Môi-se, những người đưa ra luật pháp, có tất cả sự thật không? Hay đó chẳng phải là một sự tăng trưởng trong cuộc sống cá nhân của chúng ta; và những gì có thể là sự thật cho một cá nhân có thể không, trong trải nghiệm của một cá nhân khác, trả lời được chút nào sao? Điều đó có làm cho cái khác bớt thật hơn đối với cá nhân khác không? Người đàn ông này có yêu người phụ nữ thứ hai bớt đi không, từ trải nghiệm yêu đương trước đây của ông ấy?

Vậy nếu điều này là đúng, có thể sự thật là một thứ có thể thay đổi — là một sự tăng trưởng. Liệu chúng ta có thể tìm thấy một điều gì đó mà chúng ta có thể nói "Đây là Sự Thật" và biết rằng nó sẽ trả lời trong mọi thứ hoặc theo mọi cách mà cuộc sống có thể tự trình bày cho chúng ta không?

Tôi tin rằng chúng ta có thể. Bạn có thể khác với tôi. Tuy nhiên, tôi không nghĩ bạn sẽ có thể bác bỏ định nghĩa của tôi, hoặc những gì tôi sẽ có thể nói là Sự Thật. Nhiều người trong các bạn sẽ nói, "Chà, ông đã được trao một quyền năng kỳ lạ nào đó, mà ông có kiến thức về Sự Thật là gì sao?" Hãy xem liệu điều này có trả lời toàn bộ câu hỏi trong cuộc sống của chúng ta hay không.

Đầu tiên, chúng ta phải biết rằng nếu chúng ta chấp nhận bất kỳ lời nào hoặc bất kỳ người theo đuổi nào như một sự thật — hoặc sự thật, hoặc Sự Thật — chúng ta phải chắc chắn về thẩm quyền mà chúng ta trích dẫn. Chúng ta phải rất chắc chắn về nền tảng của mình, hoặc nền tảng, cho những gì chúng ta đã giả định. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu, như chúng ta sẽ nói, trong việc giả định một điều gì đó là đúng?

Chúng ta phải nhận ra những sự thật này trong cuộc sống của chúng ta: có một cơ thể vật lý, có một cơ thể tâm linh. Chúng ta biết cơ thể vật lý

phụ thuộc vào các thuộc tính vật lý của nó đối với sự phát triển của nó. Nó cũng là đền thờ hoặc nơi ở của cơ thể tâm linh. Cơ thể tâm linh, chúng ta biết, thuộc về Đấng Tạo Hóa — bất kể chúng ta gọi Đấng Tạo Hóa là gì. Nó đến từ cùng một điều, ngay cả khi chúng ta quay trở lại lập luận khoa học và nói rằng nó bắt đầu từ hình thái sống thấp nhất. Bất cứ nơi nào chúng ta bắt đầu, chúng ta phải nói rằng có cái gì đó vượt ra ngoài điều đó, nơi nó đã phát triển — dù bạn tin vào sự tiến hóa, sự tiến hóa sáng tạo, hay cái gì. Tất cả lập luận phải quay trở lại cùng một điều, và nếu tôi có thể trả lời điều này chút nào, tôi không tin mình sai khi nói rằng bạn có thể suy luận từ bất kỳ lập trường nào bạn muốn lấy — nhưng đây là Sự Thật:

Cái mà, được giữ trước tâm trí trí óc của bạn, tâm trí tâm linh của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên!

Bây giờ, hãy xem liệu điều này có áp dụng cho bất kỳ giai đoạn nào có thể tự trình bày hay không, và trả lời bất kỳ câu hỏi nào bạn muốn hỏi. Cái mà, được giữ trước tầm nhìn tâm trí của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên! Không phải cái làm thỏa mãn mục đích ích kỷ, không! Không phải cái bảo bạn liệu có sai khi đi câu cá vào Chủ Nhật hay không, hoặc chơi bóng chày vào Chủ Nhật. Không phải cái trả lời những câu hỏi như vậy. Nó cung cấp các câu trả lời, vâng — nhưng cái sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên.

Được rồi, vậy thì: chúng ta có ý gì khi nói phát triển đi lên? Cái sẽ cho phép bạn giữ tầm nhìn về những gì bạn thờ phượng là Thiên Chúa của bạn. Mỗi người, mỗi cá nhân, mỗi vật thể đều có quan niệm của nó về vị trí vượt trội của nó. Sau đó chúng ta sẽ hỏi, "Chà, liệu nó có trả lời người Ấn Độ đang tìm kiếm Khu Vực Săn Bắn Hạnh Phúc của mình không?" Tại sao nó lại không trả lời? Cái sẽ cho phép ông ấy giữ trước mặt mình những gì ông ấy thờ phượng như Thiên Chúa của ông ấy là Sự Thật, đối với ông ấy.

Bây giờ, chúng ta đã giả định hoặc coi là điều đương nhiên điều gì? Chúng ta đã coi là điều đương nhiên rằng con người có một tâm trí, rằng con người có một cơ thể — một cơ thể vật lý, và một cơ thể tâm linh. Anh ta có một linh hồn, nếu bạn muốn! Linh hồn của anh ta, hoặc

cơ thể tâm linh của anh ta, được kiểm soát bởi tiềm thức hoặc tâm trí tâm linh của anh ta. Bất kể điều gì tiếp tục giữ trước cá nhân cái mà anh ta thờ phượng là Thiên Chúa của anh ta thì sẽ tiếp tục, sau đó, phát triển cá nhân hướng tới cái mà anh ta thờ phượng. Sau đó bạn sẽ nói, "Câu trả lời của Chúa cho câu hỏi của Phi-la-tô sẽ là gì?" Chẳng phải là, "Ta đến thế gian để không làm gì khác ngoài việc dẫn dắt các người vào cái là Sự Thật."

Sự Thật, sau đó, không phải là một điều mà chúng ta có thể nhìn thấy hoặc nhận thức bằng tai hoặc các giác quan cơ thể; mà Sự Thật là bản chất mà một cá nhân dùng để xây dựng đức tin, hy vọng và sự tin tưởng. Đó là Sự Thật, bản chất đó mà chúng ta được phép giữ trước tầm nhìn tâm trí của mình.

Nó sẽ xây dựng cơ thể của bạn chứ? Nó sẽ xây dựng! Nó sẽ chữa lành người bệnh chứ? Nó sẽ chữa lành!

Một vài ngày trước tôi đang trò chuyện với một số người và họ nói với tôi về một cuốn sách đã được viết bởi một số đạo sư từ Viễn Đông. Tôi chưa bao giờ thấy cuốn sách này trước đây, nhưng khi tôi mở nó ra để đọc, tôi đã biết những gì ở trong đó trước khi đọc nó. Tôi không biết làm thế nào, cũng như tại sao — nhưng tôi biết những trải nghiệm tôi sắp gặp phải. Trong bốn hoặc năm trang đầu tiên, tôi tìm thấy rằng trong cuốn sách này một tư tưởng đã được nhấn mạnh: những gì bạn giữ trước bản thân mình, để tạo ra hình ảnh đó bạn thờ phượng — đó là những gì sẽ phát triển bạn luôn đi lên, và sẽ tiếp tục cho phép bạn biết sự thật.

Sự Thật, sau đó, là một điều đang tăng trưởng; sự thật, là một điều sẽ phát triển bạn; là một cái gì đó hoàn toàn trong hành động! Đó là những gì Thiên Chúa là! Vì trong mọi chuyển động từng tồn tại, đã có một sự phát triển đi lên liên tục — đi lên hướng tới cái là Sự Thật.

Nếu bạn giữ sự hiểm độc, bạn có thể trở thành một trong những người đê tiện nhất trên thế giới. Bạn biết rằng nếu bạn tiếp tục gửi đi tư tưởng (cái có thể trở thành một phép kỷ diệu hoặc một tội ác), bạn sẽ tạo ra chính những dòng chảy ngược đó trong tâm trí của chính bạn. Cầu

nguyện là gì ngoại trừ việc chỉ đơn giản hòa nhập bản thân với cái mà bạn đang tìm kiếm sự giúp đỡ thông qua? Đó là tất cả những gì cầu nguyện là — sự hòa nhập với chính điều đó; và điều đó trở thành Sự Thật khi nó trở thành một hành động. Khi nó đi vào hành động, đối với bạn nó trở thành Sự Thật. Đó là quan niệm của chính bạn về Thiên Chúa của bạn là gì. Nếu nó làm cho bạn tốt hơn trong mối quan hệ với chính điều bạn thờ phượng — nếu nó làm cho bạn phù hợp hơn với những gì bạn thờ phượng — thì đó là những gì bạn trở thành, dù đó là đi xuống hay đi lên. Bạn đi theo bất kỳ hướng nào mà tiêu chuẩn của bạn được đặt ra.

Bây giờ về việc ai sẽ nói liệu bạn đang xây dựng đi lên — hay nó mang bạn đến gần như thế nào với những gì bạn thờ phượng là Thiên Chúa của bạn (bởi vì Thiên Chúa là Sự Thật): bất kể bạn tiếp tục giữ điều gì, bạn sẽ phát triển hướng tới điều đó. Ai đó khác mà Thiên Chúa của họ có thể là một cái gì đó khác, sẽ không tìm thấy điều này là Sự Thật của mình.

Tôi đã nghiên cứu một thời gian dài, cố gắng hiểu ý nghĩa của điều răn thứ hai, và tôi chưa bao giờ hiểu nó có nghĩa là gì cho đến tối nọ — đó là, một cách thỏa đáng, trong tâm trí của chính tôi.

Điều răn đầu tiên, như chúng ta biết, là "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của ngươi hết lòng và hết tâm trí, v.v." Điều răn thứ hai là "Ngươi không được tạo ra cho mình bất kỳ hình tượng chạm khắc nào."

Tại sao không? Bởi vì nếu bạn tạo ra một hình ảnh, nó sẽ trở thành Thiên Chúa của bạn. Nhưng nếu bạn có cho Thiên Chúa của bạn cái ở bên trong chính cá nhân bạn — chính bạn là một phần của Đấng Tạo Hóa — bạn sẽ tiếp tục xây dựng đi lên, tới Ngài!

1929 hoặc đầu năm 1930

MỐI QUAN HỆ CỦA CON NGƯỜI VỚI THIÊN CHÚA

Edgar Cayce

Xin hãy hiểu rằng tôi không cố gắng giải thích mối quan hệ của bạn với Thiên Chúa. Tôi chỉ hy vọng rằng tôi sẽ có thể nói với bạn điều gì đó sẽ kích thích bạn suy nghĩ.

Đầu tiên, cần thiết là chúng ta phải xem xét lại, như chúng ta có thể nói, trải nghiệm của con người trong mặt phẳng trái đất — trong chừng mực chúng ta có một lịch sử về nó. Sự hiểu biết rộng lớn nhất mà chúng ta có thể có được, tôi nghĩ, là từ chính Kinh Thánh. Tôi không có ý nói rằng tôi sắp giảng bất kỳ thần học đặc biệt nào hoặc thậm chí đưa ra cho bạn một ý tưởng về những gì tôi tin trong thần học của ngày nay, hoặc thần học của quá khứ.

Không quan trọng chúng ta có thể tuyên bố tin vào điều gì. Điều thực sự có giá trị là sự khác biệt nào mà những gì chúng ta tin tạo ra trong cuộc sống của chúng ta? Sự thay đổi hoặc sự khác biệt nào mà một niềm tin đi vào cuộc sống của bạn tạo ra? Đó là điều mọi người thực sự quan tâm. Thế giới không quan tâm bạn có tin con cá đốm đã nuốt Giô-na hay không, hay Nô-ê ở trong Tàu cả một năm hay chỉ 40 ngày. Niềm tin của một cá nhân trong những điều đó đã đi vào cuộc sống của anh ta là gì — cái đã thay đổi thái độ của anh ta đối với đồng loại hoặc đối với Thiên Chúa của anh ta? Điều này là quan trọng?

Nếu chúng ta lấy lịch sử được trao cho chúng ta trong Kinh Thánh, chúng ta sẽ bắt đầu với cá nhân đầu tiên, người mà chúng ta tìm thấy, đã có một khái niệm về mối quan hệ của mình với Thiên Chúa. Người đàn ông đầu tiên này sẽ là ai? Không phải A-đam; không, vì khái niệm của A-đam lúc đầu là mối quan hệ của ông ấy với đồng loại, hoặc mối quan hệ của ông ấy với người bạn đời của mình — nếu chúng ta coi ông ấy chỉ là một cá nhân. Chính người thứ bảy từ A-đam là người, chúng ta tìm thấy, đã có một khái niệm hoàn toàn khác. "Bấy giờ Ê-nóc đi với Thiên Chúa và ông không còn nữa, vì Thiên Chúa đã bắt ông đi."

Ê-nóc được người dân thời đó coi là một người đàn ông có cá tính. Ê-nóc, chúng ta tìm thấy, là một người bắt đầu xem xét mối quan hệ của mình với Đấng Tạo Hóa của mình — gọi Ngài bằng gì tùy bạn, dù là

Thiên Chúa của Nguyên Nhân Đầu Tiên, Thiên Chúa của tự nhiên, hay Thiên Chúa của thần thánh. Nó đã thay đổi cuộc đời của người đàn ông đó.

Người đàn ông tiếp theo chúng ta tìm thấy đi xuống qua lịch sử như một người đã có một trải nghiệm tôn giáo xác định là Nô-ê. Bây giờ, Nô-ê là một người đàn ông công chính. Ông ấy là một người đàn ông hoàn hảo trong thời đại và thế hệ của mình, nhưng trải nghiệm của ông ấy đã thay đổi thái độ của ông ấy — không chỉ đối với mối quan hệ của ông ấy với những gì ông ấy thờ phượng là Thiên Chúa của mình mà còn đối với mối quan hệ của ông ấy với các cá nhân xung quanh mình — và nó đã mang lại một hoạt động khác trong cuộc sống của ông ấy.

Abraham là người tiếp theo. Trải nghiệm của ông ấy đã mang lại cho thế giới một sự thay đổi lớn. Ông ấy được gọi ra để làm cho dòng dõi của ông ấy và thế hệ của ông ấy trở thành một dân tộc đặc biệt, một quốc gia riêng biệt và phân biệt. Ông ấy là một người đàn ông lớn tuổi không có con nối dõi, tuy nhiên Thiên Chúa đã nói chuyện với ông ấy và đưa ra cho ông ấy một lời hứa lớn lao. "Bây giờ hãy tự tách mình ra khỏi những người này và đi ra một vùng đất xa lạ mà Ta sẽ trao cho dòng dõi ngươi mãi mãi như một di sản. Ta sẽ làm cho ngươi trở thành một dân tộc đặc biệt, và thông qua dòng dõi ngươi tất cả các dân tộc trên trái đất sẽ được chúc phúc." Abraham đã lắng nghe tiếng gọi đó.

Trong chính vấn đề này có một lỗi lớn đối với hầu hết chúng ta. Có ai trong chúng ta đã sống đến mức chúng ta được gọi để làm một việc đặc biệt không? Có ai trong chúng ta đã sống đến mức chúng ta có thể được hướng dẫn bởi cái gì đó từ bên trong sẽ hướng dẫn chúng ta nếu chúng ta dừng lại để lắng nghe "Tiếng Nói" không? Chúng ta nhận thấy rằng khi tiếng gọi này đến với Abraham, ông ấy đã nghe thấy tiếng gọi và biết rằng không phải trong ông ấy mà mọi người sẽ được chúc phúc, mà là trong cách ông ấy sẽ hành động đối với các anh em của mình. Ông ấy phải tự tách mình ra khỏi những người này cho một sự phục vụ đặc biệt.

Ý tưởng này đã phát triển thành hạt giống. Điều này được giữ lại chống lại chính những người đó. Họ tự tách mình ra khỏi những người khác

như một dân tộc được chọn của Thiên Chúa. Chính để tạo ra một quốc gia mà Abraham đã được gọi, và thông qua Abraham tất cả các quốc gia sẽ được chúc phúc. Thông qua các hành động của cá nhân này, thông qua sự hiểu biết và sự đáp lại tiếng gọi của ông ấy, tất cả mọi người sẽ tìm thấy hạnh phúc. Nhưng khi những người này bắt đầu làm cho lời hứa này trở thành một điều cá nhân, rằng "Tôi có thể phạm tội vì tôi được chọn," họ bắt đầu sa ngã trên đường đi.

Tiếp theo chúng ta đến với Y-sác. Khi ngày đến để ông ấy được đưa về với các tổ phụ của mình, ông ấy đã gọi mười hai người con trai của mình lại xung quanh và giải thích cho mỗi người về những lỗi lầm và đức tính của họ. Ông ấy đã cho họ thấy những gì mỗi người, thông qua khái niệm của mình về mối quan hệ của mình với Giê-hô-va, đã xây dựng và đang xây dựng — và cái mà nó sẽ đến trong cuộc sống của họ. Tất cả những gì ông ấy nói với họ đều đã xảy ra.

Người tiếp theo trong dòng là Môi-se, người đã được dấy lên để làm người giải cứu dân tộc của mình. Abraham đã được bảo rằng dòng dõi của ông ấy sẽ bị nô dịch trong 400 năm, và sau đó một người sẽ được dấy lên người sẽ dẫn họ trở lại vùng đất hứa này mà chính ông ấy không được phép sở hữu; nhưng cái sẽ trở thành vùng đất của dân tộc ông ấy, Vì Ngài sẽ duy trì đối với họ một Thiên Chúa nếu họ duy trì đối với Ngài một dân tộc. Có một điều gì đó mà con người phải làm, cũng như một điều gì đó mà Đấng Tạo Hóa phải làm. Có một mục đích trong cuộc sống — đó không phải là một điều ngẫu nhiên.

Bây giờ chúng ta đi xuống những ngày khi người Do Thái đi ra vùng đất hứa. Khi họ lang thang qua hoang mạc, họ bắt đầu suy nghĩ về mối quan hệ cá nhân của chính họ với Thiên Chúa. Họ quên đi tất cả những gian khó mà họ đã trải qua ở Ai Cập. Bản chất con người đã luôn luôn — và sẽ luôn luôn — hoàn toàn giống nhau. Khi chúng ta trải qua cuộc sống, chúng ta cảm thấy rằng hiện tại là khoảng thời gian khó khăn nhất mà chúng ta từng có, nhưng sau vài năm trôi qua chúng ta bắt đầu nhìn lại những điều đó và chỉ thấy những gì đã đi ra từ điều này. Tại sao điều này lại xảy ra? Có một lý do. Khi người dân cằn nhằn và khi họ yêu cầu họ có thể có một Thiên Chúa thể xác, để họ có thể thấy điều gì đó hữu hình, họ đã kêu lên với Môi-se: "Ông nói về tâm linh và ông có thể đi lên

núi và mang lại cho chúng tôi những thông điệp tuyệt vời, nhưng chúng tôi không thấy Ngài, chúng tôi không nghe thấy Ngài. Chúng tôi chỉ nghe thấy những điều mà ông quay lại và nói với chúng tôi. Chúng tôi đã thấy trụ lửa vào ban đêm và đám mây vào ban ngày — nhưng những điều này đã trở thành những vấn đề hàng ngày. Chúng tôi mong đợi những điều này. Bây giờ chúng tôi muốn làm những điều mà những người khác làm. Chúng tôi muốn một Thiên Chúa giống như họ có."

Họ đã quên rằng họ đã được gọi ra để trở thành một quốc gia riêng biệt và phân biệt. Họ đã quên tiếng gọi đã đến với các tổ phụ của họ, và di sản họ sắp tuyên bố.

Xuyên suốt tất cả điều này, Môi-se đã duy trì đức tin của mình vào, và ủng hộ, Thiên Chúa mà ông ấy đã biết thông qua các trải nghiệm cá nhân. Ông ấy đã nghe thấy tiếng gọi từ bên trong. Thiên Chúa đối với ông ấy đã trở thành một Thiên Chúa cá nhân. Đối với những người chiến đấu giữa họ ở chân núi, Thiên Chúa vẫn là Thiên Chúa của chiến tranh — Thiên Chúa với gậy lớn đánh đuổi kẻ thù của họ nhưng sẽ quay lại chống lại họ nếu họ đi quá xa.

Chúng ta không thể có được ý tưởng của ông ấy sao: Thiên Chúa là một Thiên Chúa cá nhân! Ngài không phải là một Thiên Chúa của chiến tranh hay một Thiên Chúa của sự phong phú — cũng không phải là một Thiên Chúa của một cá nhân. Ngài là Thiên Chúa của tất cả; trong mọi thứ; và di sản của chúng ta là ở trong Ngài. Chúng ta có thể minh họa điều này: Giống như cha mẹ trần thế cảm thấy đối với con cái của chính mình, chúng ta cũng có thể trong chính mình quan niệm về một điều gì đó mà Thiên Chúa có thể cảm thấy, phải cảm thấy, về Con Cái của Ngài, Dân Tộc của Ngài ở đây trên thế giới này.

Đó là mục đích của Ngài khi chúng ta làm cho mình trở thành một kênh mà thông qua đó tâm linh của Ngài có thể biểu hiện. Ngài sẽ sử dụng chúng ta.

Chúng ta có thể là kênh mà thông qua đó người bạn khác, kém may mắn hơn chúng ta, có thể được hỗ trợ trong bất kỳ điều gì cần thiết để

anh ta có được một quan niệm tốt hơn về mối quan hệ của mình với Thiên Chúa của Ngài.

Sẽ là tốt nếu tất cả chúng ta có thể nhớ quyết định của nhà lãnh tụ Do Thái vĩ đại, người đã nói, "Những người khác có thể làm như họ có thể, nhưng đối với tôi và nhà tôi, chúng tôi sẽ thờ phượng Thiên Chúa hằng sống." Hàng ngày chúng ta đối mặt với những vấn đề đòi hỏi một lập trường xác định như vậy. Chúng ta hãy nhớ Lời Hứa của Ngài và hãy mạnh mẽ.

Bây giờ chúng ta có thể truy nguyên lịch sử của người Do Thái tiếp tục cho đến thời điểm khi vị vua đầu tiên được chọn. Sài-lơ đã được dấy lên để làm vua và nhà lãnh đạo của họ, tuy nhiên ông ấy đã không hiểu rằng thời gian đã đến khi người dân đã phát triển đến điểm mà Thiên Chúa không mong muốn một sự hi sinh động vật, mà là của các cá nhân, cho nguyên nhân của Ngài.

Đa-vít là người tiếp theo trong dòng và mặc dù thực tế là ông ấy đã làm nhiều điều mà ngày nay chúng ta gọi là tội lỗi, chúng ta có thể học được nhiều bài học từ thái độ của ông ấy đối với Thiên Chúa của mình. Sài-lơ đã thử nhiều lần để giết ông ấy tuy nhiên Đa-vít luôn nói, "Không có nghĩa là tôi nên giơ tay chống lại người được xức dầu của Chúa."

Không đúng khi một cá nhân giơ giọng chống lại một cá nhân khác đang làm sự phục vụ của mình theo cách anh ta cảm thấy Thiên Chúa đã nói với anh ta.

Cuối cùng có sự vươn lên quyền lực cuối cùng. Quốc gia Do Thái đã trở nên dưới thời Vua Sa-lo-môn, con trai của Đa-vít, một trong những người vĩ đại nhất của thời đại. Sau khi đền thờ đẹp đẽ đã được xây dựng và sự thịnh vượng đến với quốc gia, người dân bắt đầu quên đi mối quan hệ của họ với Thiên Chúa; và được dẫn dắt bởi vị vua họ đã quay sang thờ phượng những khoái lạc thể xác của thế giới. Sự sụp đổ của họ đang ở gần. Thời kỳ của các nhà tiên tri theo sau. Các cá nhân dấy lên những người có một tầm nhìn về mối quan hệ với Thiên Chúa nên như thế nào, nhưng người dân không nghe họ và người Do Thái đã bị xé rách thành một quốc gia, và phân tán ra bốn hướng gió.

Câu hỏi này đã đi xuống mọi thời đại, đến mọi cá nhân: Mối quan hệ của bạn với Thiên Chúa của bạn là gì? Nó đã đến với Ê-nóc, với Nô-ê, với Abraham, với Y-sác, với Môi-se, với Giô-suê, với Sài-lơ, với Đa-vít, với Sa-lo-môn — và nó đến hoàn toàn giống như vậy đối với bạn ngày nay. Mối quan hệ của bạn với Ngài là gì? Hãy nhớ rằng Ngài là Thiên Chúa của Người Sống, không phải của người chết. Hãy nhớ rằng trong việc phục vụ Ngài bạn phải phục vụ đồng loại của bạn; rằng bạn phải trở thành một kênh mà thông qua đó Thiên Chúa có thể làm việc theo ý muốn thần thánh của Ngài ở đây trên trái đất.

Khi những gánh nặng trở nên khó gánh và bạn cảm thấy mình bắt đầu trượt xa khỏi con đường bạn biết là đúng, hãy vẽ gần hơn với Thiên Chúa của bạn và Ngài sẽ vẽ gần hơn với bạn. Như một đứa trẻ sẽ đến và ngồi ở chân cha mẹ mình, tìm kiếm sự hướng dẫn và lời khuyên của họ, hỏi sự giúp đỡ của họ; chỉ cần như vậy chúng ta phải tiếp cận thông qua cầu nguyện Thiên Chúa người là Cha và Đấng Tạo Hóa của chúng ta.

Bây giờ trong việc đi đến biết Ngài, chẳng phải rõ ràng là khi chúng ta xem xét và giúp đỡ đồng loại của mình, thì chúng ta cũng thực hiện công việc của Thiên Chúa sao? Mối quan hệ của chúng ta với Thiên Chúa của chúng ta sau đó trở thành mối quan hệ của chúng ta với anh em của chúng ta. Không có gì chúng ta có thể làm cho Thiên Chúa, nhưng có nhiều điều chúng ta có thể làm cho Con Cái của Ngài, các sinh linh được tạo ra của Ngài — anh em của chúng ta. Khi chúng ta đi lại trong công việc hàng ngày của mình, chúng ta hãy nhớ cho mượn một bàn tay giúp đỡ bất cứ nơi nào chúng ta có thể — và biết rằng trong việc làm như vậy, chúng ta đang hoàn thành Ý Muốn của Đấng Tạo Hóa, và đi đến ngày càng gần hơn với Thiên Chúa của chúng ta.

1929 hoặc đầu năm 1930

HÒA BÌNH TRONG THỜI ĐẠI CỦA CHÚNG TA

Violet M. Shelley

Trên khắp đất nước, những lời cầu nguyện của một dân tộc gặp phiền muộn thỉnh cầu cho hòa bình. Thư gửi cho các nghị sĩ, gửi cho các biên tập viên báo và tạp chí, dội lại tiếng kêu. Các cuộc biểu tình phản ánh mong muốn diện rộng. Trong những năm gần đây, sự thiếu hụt hòa bình và mối đe dọa của bom hydro đã bị coi là nguyên nhân cho nạn tội phạm vị thành niên, nghiện ngập ma túy, và gần đây nhất là cho các cuộc bạo động hủy diệt đã bùng nổ trong các khu ổ chuột của các thành phố lớn của chúng ta. Người suy nghĩ đã thường có lý do để tự hỏi "Chúng ta đang đi đâu?" và "Tôi có thể làm gì?"

Tiến sĩ Laurence M. Gould, nhà địa chất học nổi tiếng, chuyên gia Nam Cực, và Chủ tịch Danh dự của Đại học Carleton ở Northfield, Minnesota, đã viết:

"Tôi không tin mối đe dọa lớn nhất đối với tương lai của chúng ta là từ các quả bom hay tên lửa có hướng dẫn. Tôi không nghĩ văn minh của chúng ta sẽ chết theo cách đó. Tôi nghĩ nó sẽ chết khi chúng ta không còn quan tâm — khi các lực tâm linh làm cho chúng ta mong muốn đúng đắn và cao quý chết đi trong trái tim con người. Arnold Toynbee đã chỉ ra rằng 19 trong số 21 văn minh nổi tiếng đã chết từ bên trong chứ không phải bởi sự xâm lược từ bên ngoài. Đã không có băng rôn nào chơi và không có cờ nào vẫy khi những văn minh này suy tàn; nó đã xảy ra chậm rãi, trong sự lặng lẽ và bóng tối khi không ai nhận thức được...

"Nếu Nước Mỹ phát triển vĩ đại, chúng ta phải ngừng bịt miệng trước từ 'tâm linh.' Nhiệm vụ của chúng ta là tái khám phá và tái khẳng định đức tin của chúng ta vào các giá trị tâm linh, phi công cụ mà trên đó cuộc sống Mỹ đã thực sự dựa vào từ ban đầu của nó." *

(Được in lại từ tạp chí THIS WEEK. Bản quyền 1959 bởi United Newspapers Magazine Corporation.)

Thông tin trong các bài đọc thần giao cách cảm - thấu thị của cố Edgar Cayce đã khẳng định sự cần thiết cho mục đích và sự hướng dẫn tâm linh. Các bài đọc chỉ ra lặp đi lặp lại thực tế rằng con người là một sinh

linh tâm linh, và loạt bài đọc được thực hiện về "công việc" của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng nhấn mạnh rằng tổ chức này cũng phải mang tính tâm linh trong mục đích và sự hướng dẫn. Nếu điều này là vậy, nếu con người được tạo ra theo hình ảnh của Thiên Chúa — nghĩa là, trong tâm linh, anh ta phải làm gì với và về sự hỗn loạn trên thế giới ngày nay?

Từ ban đầu khi sự hỗn loạn tồn tại trong việc tạo ra trái đất, Tâm Linh của Thiên Chúa đã di chuyển trên bề mặt của nó và từ sự hỗn loạn đã đi ra thế giới — với vẻ đẹp của nó trong hình thái tự nhiên, hoặc trong tự nhiên.

Với sự đến của con người vào thế giới, sau đó các nhân cách, các cá tính, bắt đầu tìm thấy các sự biểu đạt trong việc khuất phục trái đất, và con người — với khuynh hướng tự nhiên của mình — không chỉ cố gắng khuất phục trái đất, mà còn khuất phục lẫn nhau; và kết quả là sự khác biệt về ý kiến, các giáo phái khác nhau, các tập hợp, các tầng lớp và các chủng tộc.

Với sự đến của sự gần gũi của các thế giới đi vào sự tồn tại, sao cho người đàn ông ở phía bên kia thế giới cũng là người hàng xóm nhiều như người đàn ông bên cạnh, ngày càng nhiều hơn là những sự hỗn loạn đã phát sinh trong sự cố gắng của các nhà lãnh đạo cá nhân hoặc các nhóm để xúi giục, ép buộc hoặc bắt buộc, một phần của thế giới phải suy nghĩ như phần khác, hoặc nhóm khác phải sống cùng nhau như anh em với một mối liên kết của sự cảm thông, hoặc một tiêu chuẩn cho tất cả.

Với các điều kiện hiện tại, sau đó, đang tồn tại — những điều này đều đã đi đến nơi đó trong sự phát triển của gia đình con người nơi phải có một sự tính toán, một điểm duy nhất mà trên đó tất cả có thể đồng ý, rằng từ tất cả sự hỗn loạn này đã phát sinh từ cuộc sống xã hội, sự khác biệt chủng tộc, cái nhìn về mối quan hệ của con người với các Lực Lượng Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa của anh ta, và các mối quan hệ của anh ta với nhau, phải đi ra cùng một cơ sở chung mà trên đó tất cả có thể đồng ý. Bạn nói ngay lập tức, một điều như vậy là không thực tế, không thể! Điều gì đã gây ra các điều kiện hiện tại, không chỉ ở nhà mà

ở nước ngoài? Đó là sự nhận thức đã được hỏi một vài ngàn năm trước, "Anh em của ngươi ở đâu? Máu của nó kêu lên với Ta từ mặt đất!" và phần khác của thế giới đã trả lời, đang trả lời, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?" Thế giới, như một thế giới — cái làm nên sự gián đoạn, cho sự không hài lòng — đã mất đi lý tưởng của nó. Con người có thể không có cùng ý tưởng. Con người — tất cả con người — có thể có cùng LÝ TƯỞNG!

Như Tâm Linh của Thiên Chúa từng di chuyển để mang lại hòa bình và sự hài hòa ra khỏi sự hỗn loạn, thì Tâm Linh cũng phải di chuyển trên trái đất và phóng đại chính nó trong trái tim, tâm trí và linh hồn của con người để mang lại hòa bình, sự hài hòa và sự hiểu biết, để họ có thể sống cùng nhau theo một cách sẽ mang lại hòa bình đó, sự hài hòa đó, cái chỉ có thể đến với tất cả những người có một Lý Tưởng; không phải một ý tưởng, mà là "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của Ngươi với tất cả trái tim ngươi, người hàng xóm của ngươi như chính mình!" Đây là toàn bộ luật pháp, đây là toàn bộ câu trả lời cho thế giới, cho mỗi và mọi linh hồn. Đó là câu trả lời cho các điều kiện thế giới như chúng tồn tại ngày nay. (3976-8)

Và vì vậy, như Tâm Linh của Thiên Chúa từng di chuyển trên bề mặt trái đất, chúng ta được bảo rằng nó một lần nữa phải di chuyển trên trái đất nếu chúng ta muốn sống trong hòa bình, sự hài hòa và sự hiểu biết. Điều này có nghĩa gì đối với chúng ta? Nếu chúng ta trên thực tế mang tính tâm linh theo bản chất và nếu các mục đích và mong muốn của chúng ta mang tính tâm linh thì chúng ta được quyền có một hy vọng lớn. Các bài đọc Edgar Cayce đã đưa ra về Các Vấn Đề Thế Giới đề cập rất thường xuyên đến câu chuyện về Abraham nài xin Chúa và rút ra lời hứa rằng nếu có 10 người công chính trong thành Sodom thì nó sẽ không bị hủy diệt. (Sáng thế 18)

Vào năm 1932, tham chiếu Kinh Thánh đã mang một ý nghĩa cá nhân.

(Trả lời - Bài đọc 3976-8) Châu Âu giống như một ngôi nhà bị đập vỡ. Một vài năm trước đã có trải nghiệm của một dân tộc hùng mạnh bị đè bẹp cho sự thỏa mãn và sự hài lòng của một vài người, bất kể quyền của bất kỳ người đàn ông nào khác. Những người này đang trải qua trải

nghiệm được sinh ra một lần nữa — một cái gai trong xác thịt đối với nhiều quốc gia chính trị và tài chính ở Châu Âu, trên thế giới — nhưng từ đó, với những lời cầu nguyện và sự van xin của những người có thể cầu nguyện — ngay cả như Abraham — "Nếu có 50 người, nó sẽ không được tha sao?" "Ôi, nếu có 10 người trung thành, nó sẽ không được tha sao?" Bấy giờ, hy vọng của Châu Âu phụ thuộc vào BẠN! trong chính ngôi nhà của bạn HÔM NAY! Không theo cùng một cách, mà theo cùng một phương cách như cuộc đời của Lót đã làm, hoặc của những người khác ở Sodom và Gomorrah. (3976-8)

Vì vậy, trong trải nghiệm của những người đã gửi và tạo ra các điều kiện là sự tham lam, sự ích kỷ; cái đã được thực hành trong tâm trí, trong cuộc sống, trong trải nghiệm của quốc gia. Đừng nghĩ bất kỳ linh hồn nào, "Vâng, điều đó đúng đối với người khác." Nhưng nó áp dụng cho Jim, cho Tom, cho những người trong các bước đi thông thường của cuộc sống, cho những người đã được trao những quyền lực đó ở những nơi cao, những người có của cải xung quanh họ; họ là những kẻ áp bức; vâng, hãy nhìn vào trong chính trái tim ngươi! Ngươi đã không thực hành cùng một điều sao? Vì, như nó đã được trao, "Vâng, mặc dù chỉ có 10 người công chính, họ có thể cứu thành phố; họ có thể cứu quốc gia; họ có thể cứu thế giới," nếu họ muốn chỉ thực hành trong trải nghiệm hàng ngày của họ cái đã là mệnh lệnh từ ban đầu: "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của ngươi với tất cả trái tim ngươi, và người hàng xóm của ngươi như chính mình."

Đây là cơ sở của tất cả luật tâm linh; và đối với bạn sẽ có được trao như thế này:

Không có hoạt động nào trong trải nghiệm của con người mà không có sự khởi đầu hoặc mục đích của nó trong tâm linh của những huấn thị đó ngoại trừ cái phải thất bại; trừ khi nó được thành lập trong tâm linh của sự thật.

Do đó mỗi người sau đó sẽ hỏi: "Tôi phải làm gì về điều đó? không phải cái mà người này, người kia hay người cai trị khác, người giữ văn phòng khác, hay cá nhân khác sẽ làm," nhưng mỗi người nên hỏi, "Tôi phải

làm gì về các điều kiện kinh tế mà chúng ta tìm thấy chính mình trong đó?"

Vì vậy hãy sống mỗi ngày, mỗi giờ, để đưa vào thực hành những nguyên lý đó, những ảnh hưởng đó trong chính cuộc sống của ngươi, và trong cuộc sống của tất cả những người ngươi tiếp xúc ngày qua ngày. Vì, Ngài đã nói, "Mặc dù các ngươi đi lang thang xa xôi, nếu các người kêu lên với Ta, nếu các người hỏi, nếu các người vẽ đến Ta, Ta sẽ vẽ gần đến các người; và sự giúp đỡ của Ta, cánh tay của Ta không ngắn như cách đếm sự ngắn của con người, mà sẽ mang đến cho các người nhanh chóng cái là mong muốn của trái tim ngươi, nếu nó được quan niệm trong sự công chính." (3976-14)

Những bài đọc này tái khẳng định câu chuyện về lời hứa của Chúa đối với Abraham, và nhấn mạnh tầm quan trọng của người đàn ông thực sự tâm linh. Tuy nhiên, họ chỉ ra rằng tầm quan trọng không nằm ở cuộc trò chuyện về luật tâm linh, mà ở sự tuân thủ của cá nhân đối với luật đó trong cuộc sống hàng ngày của anh ta.

Cầu nguyện có thể giúp đỡ không? Chắc chắn những lời cầu nguyện tha thiết và chân thành đi về phía thiên đàng trên khắp cả nước. Tại sao chúng không thể được trả lời nhanh chóng? Thông tin trong các bài đọc Cayce đảm bảo với chúng ta về giá trị của cầu nguyện, và về sức mạnh của nó để mang lại hòa bình. Tuy nhiên, có những yêu cầu nhất định đối với người thỉnh cầu cho hòa bình, và mỗi người chúng ta khi lưu ý những yêu cầu đó cần phải tự kiểm tra bản thân một cách trung thực.

Những điều này, sau đó, với sự chuẩn bị cần thiết cho việc gặp gỡ tất cả các trường hợp khẩn cấp theo BẤT KỲ hướng nào có thể được thực hiện bởi những người để cho những sự hận thù của họ và những sự tranh chấp của họ vượt qua hoặc gạt sang một bên tình anh em.

Vì nó giống như anh em chống lại anh em trong các sự tranh chấp.

Và biết rằng tất cả đều đứng như một trước tòa án xét xử của Đấng Tạo Hóa.

Do đó cầu nguyện, và cầu nguyện nhiều hơn; và như chúng ta đã trao, HÃY SỐNG hướng về nhau như một quốc gia, như một quốc gia anh em đối với các quốc gia khác — ở BẤT KỲ bên nào — khi các người cầu nguyện!

Đừng cầu nguyện một đàng và sống một nẻo! Hãy nhất quán, hãy kiên trì. (3976-20)

Do đó chúng ta tìm thấy vào thời điểm hiện tại này, BÂY GIỜ, các điều kiện hoặc các hoàn cảnh khắp các quốc gia trên thế giới, hoặc trên trái đất, là một thách thức đối với mọi người đang suy nghĩ; rằng các người không chỉ cầu nguyện cho hòa bình mà còn phải ĐUỔI THEO hòa bình — bằng cách SỐNG giai đoạn thứ hai của huấn thị thần thánh, "người hàng xóm của ngươi như chính mình."

Vậy ngày nay, chúng ta phải trả lời bên trong ý thức cá nhân của chúng ta, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?.. Không phải "Thế giới nợ tôi điều gì?" mà là "Sự đóng góp nào tôi, với tư cách là một linh hồn cá nhân đang tìm kiếm Thiên Chúa, đang tìm kiếm để biết khuôn mặt Ngài, có thể làm cái có thể đẩy nhanh ngày của Chúa?"

Vì chúng ta với tư cách là các cá nhân, khi chúng ta nhìn xung quanh chúng ta, nhận ra ngày càng nhiều hơn rằng quả thực chúng ta sống và di chuyển và có bản thể của chúng ta trong Ngài — và chúng ta cũng đang trở nên lưu tâm đến "từ đâu chúng ta đã đến." Và chúng ta nhận ra rằng như Ngài đã trao, "Nếu các người sẽ là dân tộc của Ta, Ta sẽ là Thiên Chúa của các người" áp dụng cho tôi, cho bạn, cho mỗi linh hồn đã được chúc phúc với ý thức, sự nhận thức về cuộc sống.

Vì chính Cuộc Sống trong tất cả các hình thái và giai đoạn của nó quả thực là một sự biểu hiện của cái chúng ta thờ phượng là Thiên Chúa.

Chúng ta nhận ra rằng sự ích kỷ, những sự ghen tị, những điều làm cho mọi người sợ hãi phải dần dần bị gạt đi.

Đầu tiên, sau đó, với tư cách là một cá nhân, bản thân phải bị chinh phục. Thay vì giơ giọng của ngươi, sau đó, để BẠN có thể được nghe,

hãy giơ giọng của ngươi để NGÀI, Thiên Chúa của ngươi có thể được nghe!

AI, sau đó, là Thiên Chúa của ngươi? Có phải chính ngươi, cơ thể của ngươi, cái tôi của ngươi không? Đúng hơn hãy nhìn, sau đó, đến Ngài, Đấng có thể giữ bạn khỏi sa ngã, nhưng có thể giữ bạn trong sức mạnh của quyền năng Ngài bởi mong muốn của ngươi, mục đích của ngươi, các mục tiêu của ngươi là "Những người khác, lạy Chúa! Những người khác!" (3976-22)

Sau đó, cần phải có cái không quá nhiều được đặt ra như đối với nghi lễ này, hoặc hình thức này, hoặc hình thức khác, cho bất kỳ dân tộc nhất định nào hoặc bất kỳ quốc gia nào, mà đúng hơn là các cá nhân trong mỗi quốc gia, Ở MỌI NƠI, phải quay lại VỚI Thiên Chúa của các tổ phụ và không phải trong sự tự buông thả, sự tự phóng đại, mà ngày càng nhiều hơn sự tự xóa bỏ.

Vì khi người dân của mỗi quốc gia cầu nguyện, VÀ sau đó sống lời cầu nguyện đó, thì Tâm Linh mới có thể làm việc.

Sau đó — mỗi người trong các bạn ở đây — HÃY CHO THIÊN CHÚA MỘT CƠ HỘI để cho thấy những sự chúc phúc vĩ đại nào Ngài sẽ trao cho những người yêu mến Ngài. Điều này không có nghĩa là bạn, hoặc BẤT KỲ AI, sẽ dung túng cho những sự bách hại ở bất kỳ đâu hoặc dưới bất kỳ hình thức nào. Vì, hãy biết các người, các luật của Ngài không thất bại — "Gieo gì, gặt nấy."

Con người chỉ có thể bắt đầu, sau đó, bên trong chính mình. Và khi anh ta áp dụng cái anh ta biết, cái anh ta hiểu về Thiên Chúa, trong cuộc sống hàng ngày của mình, thì mới có thể trao cho anh ta bước tiếp theo để thực hiện.

"Vậy thì," các người hỏi, "kết quả sẽ là gì? Có điều gì tôi có thể làm về điều đó không?"

Hãy để cuộc sống hàng ngày của ngươi tự do khỏi sự chỉ trích, khỏi sự lên án, khỏi sự hận thù, khỏi sự ghen tị. Và khi các người trao quyền lực

cho Tâm Linh Hòa Bình, thì HOÀ BÌNH CỦA HOÀ BÌNH, tình yêu của Thiên Chúa, mới có thể biểu hiện.

Miễn là các người quay tư tưởng của mình đến các phương cách và phương tiện để gặp gỡ và vượt qua những lực hủy diệt đó, các người thể hiện ra cái có thể mang đến cho thế giới ngày đó của Chúa. Vì lời hứa là trong những ngày sau đó sẽ có các mục đích trong TRÁI TIM của con người, ở mọi nơi! (3976-23)

Khi đã có trên trái đất những nhóm người đã mong muốn và tìm kiếm hòa bình một cách đầy đủ, hòa bình sẽ bắt đầu. Nó phải ở bên trong bản thân. (3976-28)

... Sau đó, chúng ta tìm thấy, hòa bình trên thế giới trước tiên phải bắt đầu bên trong trái tim và mục đích và tâm trí của cá nhân, được thúc đẩy bởi cái gì đó trả lời bên trong — ngay cả như đã được trao, "Tâm linh Ta chứng giám với tâm linh ngươi, về việc các người có phải là con cái của Thiên Chúa hay không."

Khi con người nhìn vào thế giới ngày nay, sẽ có được sự hiểu biết đó, phương cách đó trong đó sự lựa chọn và các sự phán xét có thể được rút ra; ngay cả như Ngài đã trao cho người đã công bố bởi thẩm quyền của các nhà tiên tri, "Hãy nhìn Chiên Thiên Chúa, Đấng xóa tội lỗi của thế giới," người đến để mang lại hòa bình vào trái tim của những người tìm cách làm sự công chính trên trái đất. Và tuy nhiên bởi vì ông đã sa ngã vào việc trả lời đó đối với bản thân về những nỗi sợ hãi bên trong, ông bắt đầu nghi ngờ — khi dường như không có biện pháp nào đang được thử nghiệm, ít nhất là ở bên ngoài, để giải thoát ông khỏi các xiềng xắc của mình, và ông đã hỏi, "Ngài có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi phải chờ đợi một người khác?" Câu trả lời của Chúa là sự phán xét của ngày nay, ngay cả khi đó. Đã không có câu trả lời Có hay Không, mà là "Hãy đi bảo Gioan rằng người bệnh được chữa lành, người nghèo được nghe tin mừng, người khập khiễng đi được, người mù thấy được."

Không chỉ đơn thuần là người khập khiễng về thể xác, không chỉ đơn thuần là người mù về thể xác, không chỉ đơn thuần là người bệnh về thể

xác — mà đó là cái đã trả lời cho toàn bộ mục đích trải nghiệm của con người trên trái đất, cái đã được hoàn thành trong Ngài; cái làm cho nó trở nên khả thi cho tất cả những ai tin trở thành con cái của Thiên Chúa hằng sống.

Sau đó, ngươi có nghĩ rằng ngươi có thể đối xử với người hàng xóm của ngươi, anh em của ngươi, với bất kỳ điều gì ngoại trừ tâm linh của sự thật, các hoa trái của tâm linh mà Ngài đã trao, và tìm thấy cái gì khác ngoài cái ngươi đong ra không? Vì, với đong lường nào ngươi đong nó sẽ được đong lại cho ngươi. Khi các người làm điều đó cho người nhỏ nhất các người làm điều đó cho Đấng Tạo Ra các người.

Tâm linh của ai, loại hòa bình nào, sau đó, các người tìm kiếm với tư cách là các cá nhân? Để các người có thể làm thỏa mãn các sự thèm muốn của cơ thể các người sao? Để các người có thể làm hài lòng sự dâm dục của mắt sao? Để các người có thể biết danh tiếng hay tài sản sao? Những điều này phai nhạt, những điều này trôi qua.

Chỉ có cái cho phép cá nhân cũng vác thập tự giá, ngay cả như Ngài, mới cho phép cá nhân đó biết hòa bình đó cái đã bao bọc Ngài trong một đong lường như vậy đến mức Ngài đã phá vỡ các xiềng xắc của cái chết, vượt qua địa ngục và mộ phần, và trỗi dậy trong một sự mới mẻ của cuộc sống; để các người — ở đây — và bây giờ — có thể biết hòa bình đó trong những thời kỳ phiền muộn này. (3976-27)

Những gì bạn CÓ THỂ làm, sau đó, với tư cách là các cá nhân, để dịch bệnh chiến tranh này, sự bất công này đối với con người bị đưa đi — dịch bệnh cái chết và nỗi sợ hủy diệt này?

CÁC NGƯƠI CÓ THỂ ĐỨNG — NGAY CẢ NHƯ NGÀI — GIỮA NGƯỜI SỐNG VÀ NGƯỜI CHẾT!

Hãy để những người chết có mục đích đó ngay cả như Ngài, "Nó sẽ KHÔNG LÀ VÔ ÍCH!"

Hãy để những người sống SỐNG hướng về Thiên Chúa; phóng đại, lan tỏa các hoa trái của tình anh em, sự tử tế, sự kiên nhẫn; để dịch bệnh chiến tranh này có thể được ngăn chặn.

Các người không thể cầu nguyện "Hòa bình - Hòa bình" khi không có hòa bình trong chính trái tim và linh hồn của các người! nhưng bằng cách biết (vì tâm linh của Ngài trả lời với tâm linh của các người) rằng mỗi ngày, mỗi người các người gặp đều VUI MỪNG vì bạn đang sống! VUI MỪNG vì BẠN đã đến chạm vào họ; vì bạn đã mang lại — và mang lại — hy vọng cho cuộc sống của họ, chỉ trong sự trôi qua!

Điều này có nghĩa là, sau đó, bạn có thể sống cuộc sống như Ngài đã mô phỏng trên trái đất, đến mức bạn tỏa ra cuộc sống, niềm vui, hòa bình! cái xua đuổi nỗi sợ hãi — bằng cách sống, bằng cách là, bằng cách làm cho những người khác, cho những người khác, cái bạn muốn những người khác làm cho bạn.

Ồ, các người nói, điều này không mới! Cả sự gián đoạn hiện tại của ngươi, lẫn hy vọng hiện tại của ngươi, lẫn BẤT KỲ ĐIỀU GÌ! Vì, ngay cả như ông ấy đã nói, "Không có gì mới dưới ánh mặt trời." Cái đang là đã là, và sẽ lại là. Chỉ khi các người SỬ DỤNG quyền từ khi sinh ra đó, mục đích đó, Ý CHÍ đó bên trong ý thức của chính các người để làm sự công chính, để làm điều đúng, để YÊU điều tốt, để tránh điều dữ, thì các người với tư cách là các cá nhân, với tư cách là một nhóm, với tư cách là một quốc gia, mới đứng giữa người sống và người chết — và ĐÃ NGHỈ tội lỗi cái làm cho con người gây ra chiến tranh — thuộc bất kỳ tính chất nào — chống lại anh em mình.

Ngươi LÀ người bảo vệ anh em ngươi! Hãy hành động điều đó trong chính trái tim ngươi. AI LÀ anh em ngươi? "Ai là mẹ tôi? Những người làm theo ý muốn của Cha, người đó là mẹ tôi, chị tôi, anh tôi."

Nếu các người làm những điều của ma quỷ, các người không phải là của nó sao? Nếu các người làm những điều của Chúa (Ngài là Thiên Chúa), các người không phải là của Ngài sao?

Sau đó hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận đối với Thiên Chúa, một người thợ không hổ thẹn, chia đúng các từ của sự thật, giữ BẢN THÂN không bị hoen ố từ thế giới. Trong điều này các người có thể xây dựng, ở đây một chút, ở đó một chút, dòng trên dòng, nguyên lý trên nguyên lý.

Sợ hãi và nghi ngờ gạt đi, tin tưởng vào Chúa. Chỉ mình Ngài có thể cứu. (3976-27)

Không có gì thuộc về nghi lễ mê tín trong những gợi ý này, cũng không có liều thuốc thần diệu nào cho những người yếu tim. Chúng ta có thể đối mặt với sự suy đoán rằng gánh nặng nằm ở chúng ta, một cách cá nhân không? Chúng ta có thực sự muốn hòa bình đủ để làm điều gì đó trong cuộc sống của chính chúng ta không? Yêu cầu được đặt ra rất rõ ràng là chúng ta bắt đầu với chính mình. Nếu chúng ta không sẵn sàng làm điều đó chúng ta phải tự bằng lòng với việc vắt tay, than van về sự ngu ngốc của chiến tranh, và hy vọng rằng ai đó khác sẽ quan tâm đủ để làm cho hòa bình chiếm ưu thế.

Một bài đọc được đưa ra vào tháng 6 năm 1940 cho Đại Hội Hàng Năm Lần Thứ Chín của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng, đã chỉ ra một cách kịch tính sức mạnh của một nhóm những người đã thống nhất trong sự chân thành và sự dâng hiến.

Từ "nếu" lớn vẫn ở đó. Những người tập hợp cho Đại Hội đã được bảo rằng nếu họ sống lời cầu nguyện của họ, họ có thể cứu Nước Mỹ khỏi bị xâm lược.

Hãy để giọng của ngươi được giơ lên, sau đó, như trong sự ca ngợi Đấng Tạo Ra ngươi; không phải trong từ ngữ đơn thuần mà đúng hơn trong phương cách mà các người gặp gỡ đồng loại của mình ngày qua ngày. Vì lời cầu nguyện, và việc sống lời cầu nguyện đó bởi sáu mươi bốn người đang tập hợp ở đây, thậm chí có thể cứu Nước Mỹ khỏi bị xâm lược — nếu đó là cái các người mong muốn.

Vì Chúa CÓ THỂ, Chúa SẼ, Chúa BẢO TỒN những người trong SỰ CÔNG CHÍNH yêu cầu. "Hãy xin và các ngươi sẽ nhận được; hãy gõ và cửa sẽ mở cho các ngươi."

Và khi các ngươi sống, thì ánh sáng Kitô giáo của TÌNH YÊU mới có thể bao bọc trái đất; không phải cái của sự hận thù, sự ích kỷ, tiền bạc, quyền lực, hay danh vọng!

Sau đó, tất cả các người đang tập hợp ở đây — Đừng ủy thác điều này cho ai đó khác, mà là "Tôi — ngay cả Tôi!" Đúng hơn hãy để tiếng kêu của ngươi là: "LẠY CHÚA, BÊN NÀY LÀ TÔI! HÃY SỬ DỤNG TÔI THEO CÁCH VÀ PHƯƠNG CÁCH MÀ NGÀI THẤY PHÙ HỢP NHẤT; ĐỂ CHÚNG TÔI CÓ THỂ BẢO TỒN ĐỨC TIN CHÚNG TÔI CÓ TRONG CHÚA, ĐẤNG CỨU THẾ, ĐỨC GIÊ-SU KITÔ; ĐỂ CHÚNG TÔI VẪN CÓ THỂ LÀ NHƯ MỘT TÌNH ANH EM; NHƯ MỘT NGƯỜI BIẾT NGÀI Ở GẦN; NHƯ MỘT NGƯỜI BIỂU HIỆN QUYỀN NĂNG CỦA NGÀI, ÔI THIÊN CHÚA; KHÔNG PHẢI CỦA CHÚNG TÔI, MÀ ĐỂ NHỮNG NGƯỜI KHÁC CÓ THỂ THẤY VINH QUANG CỦA NGÀI — NGAY CẢ NGƯỜI BÊN CẠNH TÔI. MẶC DÙ ANH ẤY CÓ THỂ NGỦY TRỦA, CÓ THỂ THỀ THỐT, CÓ THỂ LÀM NHỮNG ĐIỀU KHÔNG THÍCH HỢP. HÃY ĐỂ QUYỀN NĂNG CỦA NGÀI ĐƯỢC BIỂU HIỆN, ÔI THIÊN CHÚA; ĐỂ ĐỨC GIÊ-SU, CON NGÀI, QUẢ THỰC CÓ THỂ ĐI VÀO TRÁI ĐẤT; ĐỂ TẤT CẢ CON NGƯỜI CÓ THỂ BIẾT RẰNG NGÀI LÀ CHÚA CỦA TRÁI TIM TÔI, TÂM TRÍ TÔI, CƠ THỂ TÔI, NGÔI NHÀ TÔI, HẠT TÔI, BANG TÔI, QUỐC GIA TÔI!"

Nó phải bắt đầu, tuy nhiên, với bản thân — kẻo các người không biết giờ lẫn ngày mà Ngài đã ngoảnh lưng lại với các người. (3976-25)

Chẳng phải Lời Hứa về sức mạnh cầu nguyện đó vẫn còn hiệu lực ngày nay như nó đã thế vào năm 1940 sao?

TÂM PHÂN HỌC VÀ CÁC BÀI ĐỌC EDGAR CAYCE

Dudley Delany

Giới thiệu

Đó là một niềm tin phổ biến giữa những người hướng tâm linh rằng — với Thế giới quan (*Weltanschauung*) hoàn toàn duy vật và sự nhấn mạnh nặng nề của nó vào các yếu tố quyết định tình dục — không có gì tốt đẹp có thể đi ra từ tâm phân học. Do đó, nó hiếm khi là một chủ đề trò chuyện giữa những cá nhân như vậy, và người sáng lập của nó, Sigmund Freud, nói chung được họ coi là người không được hoan nghênh (*persona non grata*). Tuy nhiên, một khi chúng ta hoàn toàn chắc chắn về cái gì, tại sao, và ở ai chúng ta tin tưởng, việc xem xét và đánh giá tâm phân học sẽ ngừng trở thành một trải nghiệm đe dọa và trở thành, đúng hơn, một trải nghiệm mang lại sự khai sáng. Vì tâm phân học không chỉ xử lý lý thuyết, cho dù đôi khi nó có vẻ kỳ lạ đến đâu, mà còn xử lý thực tế — thực tế về hành vi và trải nghiệm của con người, cái mà tâm phân học ở trong một vị trí thuận lợi một cách độc đáo để quan sát. Bỏ qua các thực tế được trình bày bởi kỷ luật này là làm một sự bất công cho cả nó và cho chính mình.

Mối quan tâm của chúng ta trong bài viết hiện tại là tập hợp lại — một cách công nhận, nhưng bắt buộc, theo phương cách sơ bộ nhất — các thực tế của sự quan sát tâm phân học và các tuyên bố (chúng ta giả định chúng là thực tế) chứa đựng trong các bài đọc của Edgar Cayce. Ở đây chúng ta đang xử lý về cơ bản với hai vũ trụ của cuộc đối thoại, và chúng ta muốn xác định ở những điểm nào, nếu có, chúng giao nhau. Do đó chúng ta đang tìm kiếm các mối quan hệ giữa hai bên, với hy vọng rằng một sự hiểu biết mới và lớn hơn sẽ đi đến về chúng và về chính chúng ta. Chúng ta hãy bắt đầu, sau đó, với một khái niệm then chốt — một khái niệm mà các nhà tâm phân học coi là hạt nhân của hầu hết, nếu không muốn nói là tất cả, các xung đột thần kinh: phức cảm Oedipus.

Phức cảm Oedipus

Tình huống trong đó đứa trẻ thèm muốn sự sở hữu độc quyền đối với cha mẹ cùng giới tính ngược lại, và đồng thời cảm thấy sự thù hận và mong muốn loại bỏ cha mẹ cùng giới tính, được gọi là phức cảm

Oedipus. Sự tồn tại của phức cảm Oedipus hàng ngày được xác nhận trong tình huống phân tích, và ngay cả những người quan sát không được rèn luyện về mặt phân tích cũng chứng kiến sự biểu đạt của nó trong mong muốn thường được cất lên từ phía một đứa trẻ nhỏ đòi kết hôn với Mẹ (trong trường hợp của bé trai) hoặc Bố (trong trường hợp của bé gái). Rõ ràng, một sự thèm muốn sở hữu như vậy, cái thường chứa đựng những âm hưởng tính dục mạnh mẽ, bị lên án là không được hoàn thành, và, bởi vì tính chất không thể chấp nhận được của nó, gần như chắc chắn bị loại bỏ một cách cưỡng bức khỏi ý thức (bị dồn nén).

Việc xử lý phức cảm Oedipus được nhìn nhận là một yếu tố quan trọng trong sự điều chỉnh của một người đối với mọi người và các tình huống trong cuộc sống sau này. Nhưng bạn có thể hỏi, tất cả điều này có liên quan gì đến các bài đọc Cayce? Chỉ thế này; các bài đọc dạy chúng ta nhận ra khả năng — quả thực, khả năng cao — rằng con cái chúng ta không phải, sau cùng, là những người xa lạ đối với chúng ta, rằng chúng ta và chúng đã biết nhau trong các trải nghiệm trước đây, và rằng chúng ta rất có thể đã trải qua nhiều điều cùng nhau. Trong nhiều dịp, các bài đọc đã được đưa ra mô tả các mối liên kết rất mạnh mẽ giữa các thành viên trong gia đình, những mối liên kết không dựa nhiều vào cuộc sống hiện tại và những xảy ra của nó mà vào các đầu thai trước đây. Do đó không phải là không thể tin được khi mong đợi vợ của một người đàn ông trong cuộc sống này đầu thai làm con gái của ông ấy trong trải nghiệm tiếp theo của ông ấy; trong trường hợp đó, do đó, có gì ngạc nhiên khi cô con gái nhỏ, ở một cấp độ nào đó của nhân cách cô ấy, cảm thấy ghen tị và thù hận đối với mẹ, mong muốn sở hữu cha cô ấy một cách độc quyền, và thèm muốn ông ấy như một vật thể của tình yêu, sự đồng hành, và sự thỏa mãn tính dục? Câu đố về phức cảm Oedipus trở nên rõ ràng trong ánh sáng của sự đầu thai lại, và có vẻ dễ hiểu hơn nhiều so với giả định phân tích rằng sự thèm muốn và mong muốn của cô con gái nhỏ đối với cha cô ấy dựa phần lớn vào thực tế là ông ấy sở hữu một cơ quan mà cô ấy không có, và rằng cô ấy cảm thấy sự đối kháng đối với mẹ mình vì đã thất bại trong việc cung cấp cho cô ấy một cơ quan như vậy. Chúng ta không hoàn toàn bác bỏ giả định phân tích; chúng ta chỉ đơn thuần đặt nó vào góc nhìn đúng đắn.

Cùng một góc độ, không quá mức khi mong đợi người giúp việc nhỏ của mẹ từng là người tình cuồng nhiệt của bà trong một đầu thai trước đây và rằng bé trai hiện tại nuôi dưỡng những cảm xúc bị cấm đoán đối với bà có tính chất tích cực nhất, cũng như một đong lường tốt của những cảm xúc tiêu cực đối với cha mình. Ở đây giả định phân tích dễ chấp nhận hơn, vì nó hình dung những cảm xúc hỗn hợp như vậy phát sinh một cách tự nhiên từ thời kỳ phụ thuộc kéo dài của bé trai vào mẹ mình và từ sự cần thiết của việc chia sẻ tình yêu và sự chú ý của bà với cha mình.

Tất nhiên, không có hai mối quan hệ cha mẹ - con cái nào giống nhau, vì vậy một đứa trẻ không cần đi vào trải nghiệm hiện tại với bất kỳ điều gì giống như loại nền tảng chúng ta vừa xem xét. Để chắc chắn, tâm phân học đã nhận ra thực tế rằng phức cảm Oedipus rất mạnh ở một số người và ở những người khác nó rất yếu. Theo giả thuyết đầu thai lại sự biến đổi như vậy là đáng mong đợi, vì không phải mọi bé trai đều từng là người tình của mẹ mình, v.v. Ngay cả Freud cũng không thể giải thích sự thất thường của phức cảm Oedipus chỉ bằng các thuật ngữ của các trải nghiệm của đầu thai hiện tại. Do đó ông thấy cần thiết, trong cuốn *Outline of Psychoanalysis* của mình, phải rơi trở lại một sự di truyền cổ xưa, khái niệm về các ký ức chủng tộc kết quả từ các trải nghiệm của các tổ tiên chúng ta, cái cấu thành một phần của vô thức của chúng ta, và do đó, ảnh hưởng đến các phản ứng và hành vi hiện tại của chúng ta. Chúng ta phải thừa nhận rằng Freud đã không đi quá xa. Ông ấy chỉ thất bại trong việc thấy rằng **chúng ta chính là tổ tiên của chúng ta**.

Các bài đọc ngụ ý rằng một trong những chức năng của tình huống Oedipus là làm thất bại tình yêu cá nhân, với sự độc quyền và sự sở hữu của nó, và để lại vào vị trí của nó cùng một tình yêu phi cá nhân, bao bọc tất cả được biểu đạt bởi Đức Giê-su, hướng tới sự phát triển của cái tất cả chúng ta đang hướng tới. Do đó phức cảm Oedipus đóng một phần quan trọng trong sự tiến hóa tâm linh.

Nếu có bất kỳ điều gì, các bài đọc đặt khái niệm xuất phát từ tâm phân học về phức cảm Oedipus trên một nền tảng vững chắc hơn cái nó có thể đã từng hy vọng.

Tâm lý học Tôn giáo

Như tất cả chúng ta đều biết, tâm phân học chối bỏ tôn giáo, hạ thấp nó xuống trạng thái của một ảo tưởng, và coi nó là sản phẩm của sự suy nghĩ mong ước. Mục đích duy nhất tôn giáo phục vụ là trao cho con người một cảm giác an toàn giả tạo, chúng ta được bảo như vậy. Bây giờ, bất kể chúng ta có thể nghĩ gì về vị trí này, các thực tế nhất định xuất hiện trong cuộc điều tra phân tích chỉ ra một cách mạnh mẽ sự tồn tại của một loại mối quan hệ nào đó giữa tôn giáo và chòm sao gia đình và, đặc biệt, mối quan hệ của chúng ta với cha chúng ta. Do đó có thể rất khó khăn cho một người đàn ông quay hướng về Thiên Chúa nếu ông ấy bị thống trị bởi một mong muốn chết vô thức hướng về cha mình. Dù sao đi nữa, các bài đọc tuyên bố rằng gia đình đại diện cho mô hình mối quan hệ của con người với Thiên Chúa (một ý tưởng phù hợp, tất nhiên, với quy tắc chung rằng vật chất là một sự phản ánh của tâm linh). Đó là một mối quan hệ phức tạp một cách to lớn, và tác giả hiện tại không thể bắt đầu gỡ rối nó ở đây. Tuy nhiên, nó có vẻ đủ rõ ràng rằng những gì Freud đã làm là lấy thực tế của mối quan hệ này và biến nó thành một nguyên nhân, và bằng cách làm như vậy vi phạm một trong những nguyên lý chính của khoa học. Khoa học không bao giờ giả định rằng nếu A tương quan với B, thì A gây ra B hoặc B gây ra A, vì luôn có khả năng rằng một biến số thứ ba, C, đang can thiệp để gây ra cả A và B.

Sự Lo âu

Tâm phân học nhìn nhận sự sinh ra — sự chia tách của trẻ sơ sinh khỏi mối quan hệ ấm áp của nó với mẹ nó — như một nguyên mẫu của tất cả các phản ứng lo âu sau này. Các bài đọc Cayce, mặt khác, nhìn nhận sự chia tách ban đầu của con người khỏi Thiên Chúa như điểm mà tại đó sự lo âu lần đầu tiên xuất hiện. Bằng sự ngụ ý, càng gần hơn chúng ta đi đến mối quan hệ ban đầu của chúng ta với Thiên Chúa, sự ép buộc của sự lo âu càng trở nên bớt đi. Không có gì là kỳ diệu, do đó, khi tôn giáo hành động để làm dịu sự lo âu và để chống đỡ con người chống lại sự căng thẳng môi trường.

Thiền định và Liệu pháp

Trong cuốn *New Introductory Lectures on Psychoanalysis* của mình, Freud biểu đạt niềm tin rằng "các thực hành nhất định của các nhà thần bí" (chúng ta giả định rằng ông ấy đang tham chiếu đến thiền định và các biện pháp tương tự) mang một mối quan hệ với tâm phân học ở chỗ chúng, cũng vậy, phục vụ để mở rộng trường tầm nhìn của một người, và mở rộng ý thức xuống dưới để bao gồm các phần chưa từng bị chinh phục của vô thức. Ông ấy đã không tin, tuy nhiên, rằng các thực hành như vậy có thể đặt một người vào sự sở hữu của "các sự thật cuối cùng," từ đó tất cả điều tốt sẽ chảy ra; và trong điều này ông ấy lệch khỏi một cách sắc nét từ vị trí của các bài đọc Cayce, cái nhìn nhận thiền định như điều kiện tiên quyết không thể thiếu (*sine qua non*) của sự phát triển tâm linh.

Tất nhiên, Freud đã quan niệm vô thức như không nhiều hơn một chiếc vạc sôi ùng ục của các động lực và sự thôi thúc nguyên thủy. Ông ấy đã không dường như nhận ra rằng nó chứa đựng không chỉ cái tồi tệ nhất, mà còn là cái tốt nhất trong con người. Vì vậy nhà tâm phân học giữ rằng không có gì mà thiền định có thể làm mà tâm phân học không thể làm tốt hơn; trong khi những người hướng tâm linh cho rằng không có gì tâm phân học có thể làm mà thiền định không thể làm tốt hơn. Thực tế, nó sẽ dường như rằng không vị trí nào là cố thủ được, và rằng có một chỗ cho cả hai trong sơ đồ chung của mọi thứ. Vì trong khi cả hai quy trình đều nhằm mục đích mở rộng ý thức, chúng khác nhau một cách triệt để trong hướng của sự mở rộng này. Tâm phân học mở rộng ý thức theo hướng của các động lực bị dồn nén, các mong muốn bị cấm đoán, xung đột, và sự thất vọng. Điều này được làm với hy vọng, cho cái có sự bào chữa phong phú (vì không có cá nhân am hiểu nào nghi ngờ rằng liệu pháp tâm lý tâm phân học có được các kết quả), rằng nhân cách ý thức do đó sẽ có được sự làm chủ và sự kiểm soát đối với các hiện tượng gây rối này.

Thiền định, bằng sự tương phản, mở rộng ý thức theo hướng của Thần Thánh bên trong, với hy vọng, cho cái cũng có sự bào chữa phong phú, rằng lực Thiên Chúa sẽ nắm lấy nhân cách và thi triển một ảnh hưởng mang tính xây dựng, hướng dẫn, và chữa lành. Thiền định đi tắt qua các khu vực xung đột và đi thẳng đến chính nguồn của cuộc sống, tâm linh

ở bên trong của Thiên Chúa. Thiền định không nhằm mục đích cho sự giải quyết xung đột, như tâm phân học làm. Làm thế nào, sau đó, các lợi ích của nó lại tương tự như những lợi ích của sự phân tích? Câu trả lời cho câu hỏi này nằm ở thực tế rằng không phải xung đột, bản thân nó, cái làm ra sự hại, mà là chỗ mà xung đột chiếm giữ trong cấu trúc tâm trí của chúng ta.

Thiền định, bên cạnh việc là một tác nhân chữa lành theo quyền của chính nó, do đó mang lại một sự thay đổi trong sự phân phối năng lượng tâm trí, sao cho các xung đột và các sự thất vọng của chúng ta ngừng trở thành phiền hà và biến mất trong hiệu ứng, nếu không muốn nói là trong thực tế. Chúng mất đi tầm quan trọng của chúng, phẩm chất yêu cầu của chúng, sự thống trị năng lượng của chúng, nếu bạn muốn, trong nền kinh tế của bộ máy tâm trí của chúng ta (hoặc cơ thể tâm trí, như Cayce sẽ nói). Điều này có nghĩa là gì đối với những người đã học thiền định một cách hiệu quả là quả thực may mắn. Điều đó có nghĩa là thiền định nên là một phần của mọi biện pháp để đi đến nắm bắt với các vấn đề cảm xúc, từ lập trường của cả sự điều trị và sự phòng ngừa. Điều đó cũng có nghĩa là khi thiền định bị gián đoạn bởi sự căng thẳng bên ngoài hoặc bên trong, các xung đột cũ sẽ quay trở lại, có lẽ mạnh mẽ hơn trước đây, mặc dù chúng ta sẽ mong đợi rằng trong thời gian hiệu ứng tích lũy của thiền định sẽ là tiêu diệt hoàn toàn ảnh hưởng của chúng như một phần của hiệu ứng chữa lành của nó.

Nhưng còn về người (chẳng hạn như người bị thần kinh nặng và người bị loạn thần, hoặc người bình thường nhưng bị quấy rầy một cách bất thường) người quá bị gián đoạn để ngồi xuống và thiền định hoặc để đạt được cấp độ thiền định cần thiết cho sự chữa lành và cho sự phân phối lại năng lượng tâm trí? Không thể có nghi ngờ rằng một khi các nỗi sợ hãi, các sự nghi ngờ, các phức cảm, các cảm giác tội lỗi, và các cảm xúc và thái độ tiêu cực khác được làm sạch bởi sự điều trị tâm phân học, một cá nhân được chuẩn bị tốt hơn nhiều để đi vào thánh địa linh thiêng của cơ thể và đạt được một mối quan hệ trưởng thành và ổn định với Thần Thánh bên trong.

Chúng ta biết từ công việc của chúng ta với các bài đọc Cayce rằng phép nắn xương cũng có thể thực hiện một sự phân phối lại và, trong

các trạng thái loạn thần, một sự tổ chức lại hoàn toàn các lực trong bộ máy tâm trí. Các sự ngụ ý của thực tế này nên có ý nghĩa không thể kể xiết cho lý thuyết, thực hành, và nghiên cứu tâm phân học, tâm lý học và tâm thần học.

Các Giấc Mơ

Không có cuộc thảo luận nào về Cayce hoặc tâm phân học sẽ hoàn chỉnh mà không có một lời về các giấc mơ.

Người đọc sẽ nhớ rằng chính Freud là người đã đưa ra tuyên bố rằng "các giấc mơ là con đường hoàng gia dẫn đến vô thức." Quả thực, phần lớn là do ảnh hưởng của tâm phân học mà việc nghiên cứu các giấc mơ được trao cho bất kỳ sự tin tưởng nào trong tư tưởng đương đại.

Để chắc chắn, quan điểm của Freud về giấc mơ khá hạn chế, vì đối với ông mọi giấc mơ chỉ là một sự hoàn thành mong ước. Các bài đọc Cayce, mặt khác, trao cho người ta ấn tượng rằng thực sự không có gì mà một giấc mơ không thể và không theo cách nào đó biểu đạt, bao gồm cả những thoáng nhìn về tương lai và về quá khứ cổ xưa.

Trong các giấc mơ, cũng vậy, Freud đã nhận ra ảnh hưởng của các ký ức và các trải nghiệm cái đã không thể thu được trong một đầu thai nhất định. Ông ấy cũng nhận thức được rằng một số giấc mơ chứa đựng các bằng chứng của các hiện tượng ngoại cảm chẳng hạn như thần giao cách cảm. Liên quan đến các quan sát của Freud về những điều này và các hiện tượng khác, ông ấy từng tuyên bố trong một bức thư gửi cho một người bạn, "Nếu tôi có cuộc đời tôi để sống lại một lần nữa, tôi nên dâng hiến bản thân mình cho nghiên cứu ngoại cảm hơn là cho tâm phân học." Mong ước này có thể rất tốt trở thành sự thật, vì Freud nhất định sẽ có cuộc đời ông ấy để sống lại một lần nữa, vào thời điểm đó chúng ta có thể chứng kiến sự phát triển của một tâm phân học mới, được khai sáng, và mang tính Kitô giáo. Với sự giúp đỡ của các nguồn tâm linh như các bài đọc Cayce, điều này có thể đi đến ngay cả trong thời đại của chúng ta, mà không có sự tham gia vật chất của Freud.

Kết luận

Mặc dù chúng ta chưa bằng cách nào cạn kiệt chủ đề này, nó đã rõ ràng rằng có mọi thứ để thu được và không có gì để mất từ một sự đánh giá phê bình về mối quan hệ giữa tâm phân học và các bài đọc Cayce. Vì sự thật ở lại trong cả hai, và chính sự thật là cái chúng ta nên luôn quay hướng về.

SỨC KHỎE TRONG THIẾT KẾ CUỘC SỐNG CỦA BẠN

Roy D. Kirkland, D.O.

Bộ ba Cơ thể - Tâm trí - Linh hồn không thể bị chia tách trong việc xem xét sức khỏe trên mặt phẳng cao nhất. Chẳng phải sự đau đớn của linh hồn được phản ánh trong chức năng cơ thể sao? Hoạt động tâm trí có thể bị chia tách khỏi mô hình cơ thể không?

Ngày nay có những dấu hiệu cho thấy chúng ta đang bắt đầu đối mặt một cách rõ ràng hơn với thách thức sức khỏe liên quan đến toàn bộ con người — mối quan hệ cơ thể - tâm trí - linh hồn của anh ta — hơn là nhìn nhận điều kiện của anh ta từ cách tiếp cận thuần túy triệu chứng. Do đó, khi chúng ta tiếp cận chủ đề sức khỏe trong thiết kế cuộc sống, dù là đạt được nó, duy trì nó, hay phục hồi nó, chúng ta đều quan tâm đến ba giai đoạn: trước khi sinh, sau khi sinh, và sau khi chết. Và cho một góc nhìn đúng đắn về sức khỏe của chính mình, các sự chia tách ảnh hưởng sau đây có thể được xem xét:

* **Tâm trí, Nhà Xây Dựng**
* **Môi trường, Xưởng Làm Việc**
* **Cảm xúc, Chất Điều Hòa**

Tâm trí, Nhà Xây Dựng

Nếu một người có tất cả các tham chiếu mà Edgar Cayce đã thực hiện về chức năng tâm trí trên các dải giấy giống như những dải giấy được sử dụng trong Thư viện A.R.E., ông ấy có thể tạo ra một chuỗi giấy,

không nghi ngờ gì, cái sẽ vươn tới Telstar với một vài dải cờ vũ trụ còn lại. Và, nếu ông ấy thêm vào điều này tất cả các lời mời chi tiết hóa mà các tham chiếu này áp đặt lên người đang suy nghĩ, tìm kiếm cá nhân, ông ấy có thể đi ra với một chuỗi cái sẽ vươn tới giá sách tham chiếu Edgar Cayce ban đầu trong một thư viện liên thiên hà nào đó! Thông qua tất cả những điều này chạy một tuyên bố cơ bản đơn giản rằng **Tâm trí là Nhà Xây Dựng**.

"Mọi tư tưởng đều được theo sau bởi một phản ứng thể xác thuộc loại nào đó," là cách William James, nhà tâm lý học vĩ đại của Harvard, đã đặt nó. Trong ít từ hơn và đồ họa hơn, Edgar Cayce đã nói:

> Cái mà TÂM TRÍ trú ngụ trên đó được XÂY DỰNG. (257-53)

Trong một bài đọc ông Cayce trao cho một người phụ nữ trung niên, người đã hỏi, "Có khả năng có sức khỏe xấu vào tháng Ba không?" ông đã trả lời:

> Nếu bà đang tìm kiếm nó, bà có thể có nó vào tháng Hai! Nếu bà muốn bỏ qua tháng Ba, hãy bỏ qua nó — bà sẽ có nó vào tháng Sáu. Nếu bà muốn bỏ qua tháng Sáu, đừng có nó chút nào trong năm nay. (35)

Tuy nhiên, ông đã đi tiếp để khuyên người phụ nữ khá cụ thể trong các vấn đề ăn uống và sau đó đã có một bức thư từ bà trong đó bà tuyên bố, "Thiên Chúa đang chúc phúc tuyệt vời cho ông, và thông qua ông chúc phúc cho thế giới."

Khi chúng ta chấp nhận rằng Tâm Trí Là Nhà Xây Dựng, và nhận ra đầy đủ rằng tư tưởng là lời mở đầu cho hành động, và tổng số thành tựu cuộc sống của chúng ta có thể được tính toán bởi các hình thái tư tưởng được hình dung bên trong tâm trí, thì chúng ta có thể thấy tầm quan trọng của việc canh giữ ở các cổng của các giác quan của chúng ta — hướng dẫn tư tưởng bắt nguồn từ các giác quan này sao cho các phản ứng kết quả sẽ phù hợp với các lý tưởng và mục tiêu cao nhất của chúng ta.

Chúng ta nghe rất nhiều về sự tự động hóa trong thời đại của chúng ta — về việc lập trình loại máy tính này hay loại máy tính khác. Chúng ta hãy nghe nhiều hơn nữa về việc lập trình cơ chế được Thiên Chúa ban tặng bên trong chúng ta, xử lý nó với những tư tưởng tốt và những lý tưởng cao theo một cách thức có trật tự — TRẬT TỰ là một trong những luật ban đầu của sự tạo dựng thần thánh và sự thành công. Nếu chúng ta lập trình tâm trí mình với các thái độ tiếp cận thân thiện, tính khách quan, sự không ích kỷ, sự hài hước và sự chú ý (sự chú ý đối lập với sự thờ ơ hoặc sự thờ ơ tâm trí cái làm cho chúng ta dễ bị tổn thương bởi các kỹ thuật bán hàng cứng gắt và dưới ngưỡng nhận thức của thời đại này) — nếu chúng ta lập trình tâm trí mình với mục đích xứng đáng, mang tính lý tưởng, thực tế, không thành kiến, mang tính vũ trụ — nếu chúng ta làm cho trật tự, sự kiên ря, và sự cân bằng trở thành các tư thế thống trị trong chương trình tổng thể của sự hướng dẫn tư tưởng — và chúng ta rèn luyện bản thân nhận thức được các nhịp điệu của cuộc sống (sinh học, toàn cầu, vũ trụ) — thì có chỗ nào cho cái hủy diệt, cái tiêu cực, cái giật lùi cái là luống gieo hạt cho các mầm bệnh khác nhau đối mặt với con người như những bệnh tật?

Tôi muốn trình bày với bạn tại điểm này **Một Công Thức Cổ Xưa Để Đẩy Lùi Bệnh Tật**:*

> **I. Ba Giọt Lòng Thương Xót**, một dòng chảy ổn định của sự trắc ẩn, và các dịch dạ dày sẽ đi làm công việc của chúng không bị gián đoạn, và sẽ không có sỏi cũng như sự viêm nhiễm.
> **II. Ba Ounce Sự Không Ích Kỷ**, sự rộng lượng của tư tưởng và hành động, và cơ thể sẽ không phải là mồi ngon cho các cơn sốt, gửi sự ấm áp của nó ra bên ngoài.
> **III. Bảy Lá Phổi Đầy Tiếng Cười và Lời Nói Soi Sáng Bởi Tình Yêu**, một sự tuôn trào thói quen của niềm vui, và họng không thể đau và sưng lên trong sự khao khát tiếng cười của nó, và lưỡi không thể khô nẻ trong sự vắng mặt của các lời chữa lành, mang tính dược liệu.
> **IV. Bốn Ly Lòng Bác Ái**, một thứ rượu bổ xoa dịu và không tốn kém, và chính các xương của chúng ta sẽ đáp lại, mọi khớp và gân được tắm rửa và tra dầu bởi sự ân sủng của nó.

> **V. Một Mũi Tiêm Ký Ức Xa**, tràn ngập qua mọi tĩnh mạch, và trái tim sẽ đập trong sự hài hòa với tâm thu và tâm trương của thiết kế cuộc sống.
> **VI. Hai Ngụm Sự Kiên Nhẫn**, phương thuốc yêu thích của tự nhiên, và đôi mắt sẽ không mất đi sức mạnh tầm nhìn và sự hiểu biết của chúng.
> **VII. Một Chế Độ Ăn Kéo Dài Ổn Định của Sự Im Lặng và Sự Kiểm Soát Bên Trong**, chiếc giường bệnh cổ xưa, và não bộ sẽ không dao động cũng như ngắn mạch, giữ nhịp độ được đo đạc của nó.
> **VIII. Băm Viên Thuốc Từ Các Cối Xay Của Lương Tâm**, dù đắng đến đâu đối với vị giác, và đôi tai không thể đóng lại trước những tiếng kêu của thiên đàng trong các khung bụi xung quanh chúng ta.
> **IX. Sáu Sự Truyền Máu Của Cầu Nguyện Trên Một Quy Mô Lớn Như Vũ Trụ**, một phương thuốc người nghèo nhất có thể nắm lấy, và máu giàu có và tế bào phức tạp không thể bị tấn công cũng như bị rối loạn.*

(Từ ON THE TRELLIS OF MEMORY, một tác phẩm chưa xuất bản của Elithe Hamilton Kirkland và Jenny Lind Porter.)

Tất cả những ai đã đưa ra dù chỉ một cái nhìn lướt qua tại chỉ mục chủ đề trên các bài đọc Cayce sẽ nhớ sự phong phú của các tham chiếu đến các chức năng tâm trí được đề ra trong công thức này như có ý nghĩa trong việc đẩy lùi bệnh tật — chỉ đề cập đến một vài: Sự trắc ẩn... Niềm vui... Sự không ích kỷ... Sự kiên nhẫn... Cầu nguyện.

"Hãy thường xuyên cầu nguyện," Cayce nói lặp đi lặp lại. "Hãy vui mừng! ... Hãy hân hoan!.. . Hãy nuôi dưỡng tiếng cười... Hãy trân trọng sự dí dỏm và sự hài hước."

Tác giả của chín hoạt động này để đẩy lùi bệnh tật có thể đã ít nhất là một đồng chí linh hồn với Edgar Cayce, vì chắc chắn ông ấy, cũng vậy, đã biết TÂM TRÍ là NHÀ XÂY DỰNG.

Môi trường, Xưởng Làm Việc

Môi trường hoàn toàn theo nghĩa đen là xưởng làm việc của cả tâm trí và cơ thể, cung cấp nhiều sự kích thích trong việc thực hiện thiết kế cuộc sống của một người. Nó cũng có thể cung cấp cho một người những sự gợi ý về những gì anh ta đã làm với môi trường trong các trải nghiệm quá khứ, những gì anh ta nên làm bây giờ, và những hậu quả môi trường nào có thể được phóng chiếu sau khi chết — nghĩa là, vào các trải nghiệm trái đất tương lai.

Trong một trong những bài đọc sớm của ông, được đưa ra gần 40 năm trước cho một sinh viên triết học trẻ, ông Cayce đã thực hiện một cuộc thảo luận sôi nổi về sự di truyền và môi trường. Ông đã đề cập đến một nghiên cứu khoa học đã đề ra các điều kiện môi trường nhất định như là nguyên nhân của sự điên rồ (nghiên cứu của Brennan về 20.000 trường hợp — Bài đọc 900-34). Ông Cayce lưu ý rằng các nghiên cứu như vậy đã diễn ra qua các thời đại và sẽ diễn ra qua các thời đại sắp tới cố gắng xác định xem sự di truyền hay môi trường có phần lớn hơn trong sự phát triển của một người. Câu trả lời, ông nói là "sự áp dụng ý chí theo bất kỳ hướng nào."

> Lực thể có trong trải nghiệm của nó thông qua ý chí của nó áp dụng cái của ý chí hướng tới sự phát triển... (Ông ấy đang nói về sự phát triển thông qua các trải nghiệm trái đất khác nhau—) hay nó đã BỊ SỬ DỤNG bởi môi trường và trở nên phụ thuộc vào môi trường; hay, nó đã tự phát triển thông qua ý chí của nó hướng tới vị trí di truyền của chính nó — cho tất cả con cái của Thiên Chúa. Sự phát triển đã dẫn dắt như thế nào?

Điều này có nghĩa là nếu chúng ta đã "bị sử dụng bởi môi trường" trong các trải nghiệm cuộc sống trước đây sao cho chúng ta tìm thấy chính mình ở đây và bây giờ xung quanh bởi cái không lành mạnh, cái không đẹp đẽ, cái không trật tự, thì ý chí (sự hướng dẫn tư tưởng) phải đi vào hoạt động để tác động đến các sự thay đổi, nếu không chúng ta sẽ tìm thấy chính mình khi đi vào lại trong môi trường bất lợi tương tự. Chế độ ăn tốt, sự tập luyện và sự giải trí thích hợp, nước và không khí thuần khiết, sự hài hòa của tự nhiên, của màu sắc và âm thanh, có thể không được đặt trước chúng ta một lần nữa để mời gọi sự không chú ý và sự bận tâm của chúng ta với các sự theo đuổi hời hợt và không mục đích.

Các sự kích thích môi trường mạnh mẽ cho sự phát triển lành mạnh của cơ thể - tâm trí - linh hồn là ở trong các lực tự nhiên xung quanh bạn: mặt đất bạn được cắm rễ vào... đất bạn bước đi trên... không khí bạn hít thở... nước bạn uống và vui thích trong thực vật bạn thấy và trò chuyện với và sử dụng trong chế độ ăn của bạn (chính ánh sáng cái ảnh hưởng đến thực vật này — sự ra hoa và thu hoạch và sự tổng hợp sinh hóa của nó). Đây là các thiết bị tiêu chuẩn trong xưởng làm việc của bạn, dù ít ỏi hay phong phú, dù bị ô nhiễm, bị cạn kiệt, hay tràn đầy năng lượng tự nhiên.

Âm thanh... Hình dáng... Màu sắc... Mùi hương... Nhịp điệu... Sáu tác nhân này liên tục bao bọc bạn và yêu cầu các sự đáp lại của bạn, một cách có ý thức hoặc không có ý thức. Xưởng làm việc của bạn hoàn toàn theo nghĩa đen đang sấm sét và đập dồn dập với các nhịp điệu: các nhịp điệu thói quen của bạn... các nhịp điệu sinh học và tâm lý của bạn. các nhịp điệu cơ khí và tự nhiên... các nhịp điệu con người và các nhịp điệu toàn cầu... các nhịp điệu của trái đất, gió và nước của nó và các chức năng khác kỳ diệu và phức tạp như những chức năng của cơ thể con người... các nhịp điệu hành tinh và vũ trụ mà chúng ta có thể cảm nhận nếu không bao bọc với lịch và ý thức của chúng ta... và các nhịp điệu liên tục của âm thanh, cả hài hòa và hủy diệt.

Trong khu vực âm thanh, có một tỉnh nơi cá nhân có sự hướng dẫn rất cá nhân đối với các hiệu ứng. Đó là trong việc sử dụng TỪ NGỮ — các sự rung động đi ra từ cả cấu trúc âm điệu của từ ngữ và các sắc thái được trao cho nó bởi tâm trí và giọng nói của người nói. Các sự kích thích môi trường của giao tiếp là các lực sống còn trong sự phát triển của một người. Khi thiệt hại được làm bởi từ ngữ, kết quả tiêu cực lớn hơn là trên người sử dụng. Sự giật lùi phản hồi của cú hích âm điệu (sự rung động âm thanh thực sự) từ một lời thề nguyền rủa là trên người thốt ra nó. Chúng ta hiện nay đang ở trong một thời đại của sóng âm — sự áp dụng ngày càng tăng của các sự rung động âm thanh trong y học, cả chẩn đoán và điều trị, trong khoa học không gian, và các lĩnh vực khác. Ngay cả nguyên tử cũng có âm điệu của nó — giai điệu của nó.

Edgar Cayce thường tham chiếu đến các sự rung động của âm thanh và màu sắc như là có ảnh hưởng trong sự phát triển tinh thần và thể chất và trạng thái sức khỏe của cá nhân. Chúng ta thấy các sự sử dụng rất phức tạp của cả hai lực như là các đạo cụ và thiết bị chính trong thương mại và giải trí. Và chúng ta biết rõ đến mức nào rằng nếu các cổng của các giác quan của chúng ta được để mở rộng và không được canh giữ, chúng ta đang ăn, uống, nhìn, suy nghĩ, mua và thực hiện theo cách con rối, bị cuốn vào sự chơi ngón tay của các sự kích thích màu sắc và âm thanh.

Có một thế giới âm nhạc, một thế giới vẻ đẹp trong màu sắc cái có thể kích thích chúng ta thực hiện cho các bản thể cao hơn của chúng ta, tạo ra và sử dụng môi trường thay vì bị sử dụng bởi nó. Yếu tố vẻ đẹp trong môi trường và con người làm cho cuộc sống trở nên ngoạn mục hơn, phong phú hơn, và tràn đầy hơn với các năng lượng xây dựng sức khỏe và hạnh phúc vào thiết kế cuộc sống.

Chế độ ăn, tập luyện, và giải trí là thiết bị thiết yếu trong xưởng làm việc môi trường của Tâm trí, Nhà Xây Dựng. Các cơ quan quản lý sức khỏe của chúng ta cung cấp cho chúng ta dồi dào tài liệu và hướng dẫn trong các lĩnh vực này, nhưng có một sự cần thiết đặc biệt trong những thời điểm này để nghĩ về thực phẩm như nhiều hơn là các mục trên một danh sách chế độ ăn hoặc như các sự kích thích cho các chồi vị giác và các tuyến nước bọt. Chúng ta cần xem xét nơi thực phẩm được trồng, các chất dinh dưỡng của đất.. . nó được trồng như thế nào (một cách tự nhiên hay dưới sự bón phân hóa học vội vã nặng nề cái làm tăng đường và giảm protein, và với các sự áp dụng nhanh chóng của thuốc trừ sâu) nó được xử lý như thế nào (cuộc sống đã bị tiêu diệt và chất thay thế vô sinh đã được thêm vào chưa?). Người nông dân hữu cơ sẽ ngày càng đáp ứng nhu cầu của chúng ta khi thời gian trôi qua. Ông Cayce đã khuyên về tầm quan trọng của việc có đất của riêng chúng ta trong thời gian tới cho chính sự sản xuất như vậy. Chúng ta đã làm giảm độ nhạy, làm rụng lá, làm mất vi khuẩn, TIÊU DIỆT nhiều yếu tố hữu cơ mang lại cuộc sống để sản xuất những ngọn núi thực phẩm vô sinh. Chắc chắn thái độ và ý chí có thể hỗ trợ các cơ chế điều chỉnh và thích nghi kỳ diệu trong cơ thể con người để làm tốt nhất từ một ít chất trong một số thực phẩm này. Nhưng cấu trúc cơ thể, đền thờ, cần một số rầm mạnh, một

số nền móng tốt và các cánh cửa được canh giữ. Ngày càng nhiều hơn chúng ta sẽ phải cung cấp những điều này bởi các nỗ lực của chính chúng ta hoặc bởi nỗ lực hợp tác.

Đồng thời, chúng ta phải chú ý đến không khí và nước cái duy trì cả chính chúng ta và thực vật chúng ta phụ thuộc vào. Chúng ta biết sự quan tâm nghiêm túc hiện đang được trao cho sự ô nhiễm không khí và nước. Các nhà khoa học và các cơ quan quản lý khác bảo chúng ta rằng nếu sự ô nhiễm này tiếp tục ở tốc độ hiện tại, đến năm 2000 tất cả thực vật sẽ bị tiêu diệt.

Trong các sự xem xét sức khỏe của chúng ta, chúng ta đang trở nên nhận thức hơn về các sự kích thích từ các trường từ tính chẳng hạn như các cực bắc và nam, các trường điện từ, và thậm chí các cực tích cực và tiêu cực trong cơ thể cái ảnh hưởng đến sự cân bằng axit - kiềm của cơ thể. Trong một số công việc thực nghiệm gần đây, người ta đã học được rằng các trường điện từ trong các tòa nhà văn phòng là sao cho ảnh hưởng đến hiệu suất và khả năng suy nghĩ của những người làm việc trong khu vực. Tầng càng cao so với mặt đất, sự mất mát hiệu suất càng lớn. Chỉ số khả năng của người lao động là theo tỷ lệ với sức mạnh của trường — khoảng cách từ mặt đất đến tầng người lao động có thể ở trên, và điện áp trong hệ thống dây điện — dù các dây song song hay đan chéo hay một số thiết kế khác tạo ra trường.

Ý chí của chúng ta và sự chú ý của chúng ta có công việc lớn trên tay liên quan đến các điều kiện đang chiếm ưu thế trong các xưởng làm việc của chúng ta, cả cá nhân và toàn cầu — nhiều thứ phải xử lý một cách hiệu quả với sự hướng dẫn tư tưởng (một cách cá nhân và trong các nhóm), nhiều thứ phải cai quản thông qua sức mạnh ý chí, nếu chúng ta tuyên bố sức khỏe.

Cảm xúc, Chất Điều Hòa

Trong một trong nhiều tuyên bố của Cayce về cảm xúc, sự chú ý đặc biệt đã được trao cho hệ thống tuyến:

> Các cảm xúc hành động như những bộ tạo nhịp cho chức năng tuyến, trao xung động cho các trung tâm thần kinh, và do đó chức năng sẽ thay đổi theo loại cảm xúc hoặc nguồn gốc của xung động. (294)

Trong sự áp dụng thực tế, điều này có nghĩa là chức năng của Nhà Xây Dựng sẽ thay đổi theo nguồn gốc của xung động.

Tôi muốn nhấn mạnh tầm quan trọng của tâm trạng hạnh phúc, các sự biểu đạt vui vẻ, sự chu đáo đối với bản thân và tất cả những người khác bởi vì những cảm xúc này điều hòa loại suy nghĩ ảnh hưởng đến các tuyến giáp và thượng thận đặc biệt. Về các hiệu ứng tiêu cực:

> Bạn có thể bị cảm nặng từ việc nổi giận. Bạn có thể bị cảm nặng từ việc mắng chửi ai đó khác, ngay cả khi đó là vợ bạn! (849-75)

Sự tử tế và các thái độ mang tính xây dựng khác cái kích thích các cơ chế của hạnh phúc, sự hài lòng, và sự sáng tạo bên trong chúng ta, đến lượt nó trao các sự kích thích mang tính xây dựng cho các hệ thống khác nhau của cơ thể: hệ thống tuyến, hệ thống tiêu hóa, hệ thống tim mạch, và hệ thống bài tiết bao gồm ruột, tiết niệu sinh dục, mồ hôi, hô hấp, v.v.

Mặt khác, các sự rung động tiêu cực — các cảm xúc ghen tị, đố kỵ, thất vọng, nản lòng, sợ hãi, và hận thù, và nhiều cấp độ của sự ích kỷ rất có thể là những người báo hiệu hoặc các yếu tố đóng góp trong các sự bất thường như hen suyễn và các điều kiện tim, ung thư và tiểu đường, cũng như các bệnh tật khác.

Những ảnh hưởng này của các sự rung động tích cực và tiêu cực, các chất điều hòa cái mà Tâm trí, Nhà Xây Dựng, phụ thuộc vào, ảnh hưởng ở một mức độ nào đó đến sinh hóa và sinh lý học của mọi tế bào, mọi cơ quan, và mọi nhóm cơ quan tạo nên tổng số các chức năng cơ thể. Do đó chúng ta có thể tính toán tầm quan trọng của việc hướng dẫn tư tưởng của chúng ta để cai quản các cảm xúc của chúng ta sao cho chúng ta có thể có sức khỏe của cơ thể và tâm trí để tuyên bố cái chúng ta mong muốn trong cuộc sống — cái sống còn nhất đối với sự phát triển linh hồn của chúng ta — sao cho chúng ta tận dụng tốt nhất các trải

nghiệm quá khứ và phóng chiếu cái tốt nhất mà chúng ta hiện tại có khả năng vào giai đoạn tiếp theo của hành trình trần thế của chúng ta.

> "Tất cả các cơ thể đều tuân theo sự gợi ý," Edgar Cayce tuyên bố trong bài đọc cho 4648, "thông qua tâm trí bất thường, I hoặc thông qua tiềm thức, hoặc thông qua hệ thần kinh giao cảm của cơ thể."

Cơ thể có khả năng suy nghĩ chỉ một điều tại một thời điểm; do đó, nếu nó được giữ bận rộn suy nghĩ về những điều đúng đắn, không có chỗ cho tư tưởng tiêu cực — không có bài canh gác không được canh giữ tại đó các sự gợi ý của bạo lực và hận thù hoặc sự bán hàng cứng gắt có thể tạo ra sự trôi qua.

Và bây giờ, chúng ta có thể hỏi, tất cả điều này có liên quan gì đến SỨC KHỎE từ các góc nhìn trước khi sinh và sau khi chết? Vì sự phát triển thể chất và tinh thần (và, một cách phân tích, sự phát triển linh hồn) phụ thuộc vào sức mạnh và tính chất của các sự rung động hình thành, rõ ràng là những gì chúng ta nghĩ và hành động trên đó — những gì chúng ta phóng chiếu — bị ảnh hưởng lớn bởi mô hình sức khỏe. Và do đó, sự mở ra của hạt nhân hoặc năng lượng được phóng chiếu vào đầu thai tiếp theo sẽ mang theo cái chúng ta đã xây dựng trong cuộc sống này, cùng với sự tích lũy của các cuộc sống quá khứ. Một bài đọc Cayce đã đặt điều này rất trực tiếp:

> (3517-1) **H-3.** "Xin vui lòng cho nguồn gốc của tất cả các rắc rối" (Tham chiếu đến khó khăn xương bánh chè.)
> **Đ-3.** "Nó đã bắt đầu 25.000 năm trước! Đây là rắc rối." và một lần nữa trong 3504-1..
> Nguồn gốc của các sự gián đoạn này là trước khi sinh cũng như nghiệp quả. Những điều này, tất nhiên, có thể bị từ chối bởi nhiều người. Tuy nhiên những người đã từ chối điều tương tự không cung cấp các lý do tốt hơn, phải không?

Một người mẹ, sau khi tư vấn sớm với một bác sĩ sau khi thụ thai, được khuyên về chế độ ăn, bổ sung, tâm trạng, và tập luyện — và bởi một số người được hướng dẫn thêm về các thái độ tinh thần cho sự tiếp cận thích hợp với thai kỳ, các mong muốn có mục đích, và các sự phóng

chiếu phù hợp cho đứa con. Những điều này là quan trọng, nhưng ngay cả trước điều này các cha mẹ đang cân nhắc nên xem xét mục đích thụ thai và lý tưởng cao xung quanh sự thụ thai cho mục đích chuẩn bị luống gieo hạt màu mỡ như một môi trường phù hợp cho sự đi vào và phát triển của linh hồn. Thêm vào điều này, có các lực, như ông Cayce mang lại, cái phóng chiếu sự cấy ghép phôi thai như liên quan đến nhu cầu nghiệp quả và sự tiến hóa linh hồn (2175-8), Ông đã thông báo cho một thực thể rằng quyết định mà anh ta nghĩ đã được thực hiện vào ngày 1 tháng 1 năm 1944, thực sự đã được thực hiện đầu tiên trong tháng 12 vào năm 1020 — 924 năm trước.

Trong thời gian tạm trú của chúng ta trong mặt phẳng trái đất, chúng ta đối mặt liên tục với các sự lựa chọn và ảnh hưởng tích cực hoặc tiêu cực, và với các sự đáp lại của cơ thể đối với các trường từ tính. Đây là thách thức của con người: hiểu và đạt được sự cân bằng — tìm một trung vị giữa các lực này, không dao động quá xa về bên phải hoặc bên trái, đặt con đường của mình trên Con Đường thẳng và hẹp. Hướng dẫn trong sự cân bằng có thể là một trong những lý do lớn tại sao chúng ta đi vào mặt phẳng tồn tại này. Paramahansa Yogananda vĩ đại, người mà suy nghĩ và tác phẩm của ông đã trao nhiều hướng dẫn xứng đáng cho thời đại của chúng ta, đã nói rằng vật chất và tâm linh là hai phần của một vũ trụ và một sự thật. Yogananda cảnh báo rằng sự nhấn mạnh vào cái này hay cái kia làm chậm sự phát triển cân bằng của con người. Ông khẳng định rằng các tư tưởng, mong muốn và hành động được hướng dẫn đúng đắn sẽ dẫn đến một trạng thái ý thức cao hơn.

Không có sự nhấn mạnh nào tốt hơn có thể được trao cho tuyên bố này về sự cân bằng hơn một trích dẫn khác từ các hồ sơ Edgar Cayce:

> Mỗi linh hồn là một đền thờ của Thiên Chúa hằng sống. Do đó hãy lưu tâm hơn đến cơ thể, không phải vì lợi ích của cơ thể, để nó có thể là một kênh tốt hơn cho việc biểu hiện các sự thật tâm linh. (2938-1)

Vì vậy, chúng ta hãy lập trình tâm trí và hướng dẫn tư tưởng của chúng ta thông qua ý chí để hợp nhất với các cơ hội của các lực tâm linh, để con người có thể đi ra từ bóng tối của sự không khỏe mạnh và các sự lo âu vào ánh sáng và sự tự do của ý định vũ trụ.

MỤC ĐÍCH CỦA SỰ ĐẦU THAI LẠI

Từ các bài đọc Edgar Cayce

Các bài đọc cuộc đời được trao bởi cố Edgar Cayce rõ ràng dựa trên giả định rằng lý thuyết tái sinh không phải là lý thuyết, mà là thực tế. Chúng mô tả trong một số chi tiết các cuộc sống quá khứ trên trái đất, và các vấn đề hoặc khả năng kết quả từ các cuộc sống đó. Chúng đã được trao cho các cá nhân để giải thích và giúp đỡ họ trong cuộc sống hiện tại của họ. Bài đọc được trao cho 798-4 giải thích lý do tại sao các linh hồn đầu thai lại.

> Do đó khi thực thể đi vào mặt phẳng trái đất (cái mà chúng ta đang xử lý trong hiện tại, và cái sẽ được sử dụng cho mỗi cơ hội được trình bày cho một hoạt động của các lực tâm trí và linh hồn) nó chỉ là một thời kỳ lặp đi lặp lại của sự áp dụng hoặc của các lực vạn năng, cái làm nên một sự nhất thể hoạt động của linh hồn; hoặc một hoạt động trong cái trở thành kết quả của nó như các lực hủy diệt, hoặc các gian khó, hoặc các ảnh hưởng cái làm nên sự rèn luyện linh hồn cho các mục đích của nó, các hoạt động của nó, các mong muốn của nó xuyên suốt một trải nghiệm. (798-4)

Nhiều người khi lần đầu tiên gặp khái niệm đầu thai lại thích xem xét ý tưởng trong ánh sáng của những gì được dạy trong các giáo hội chính thống và trong Kinh Thánh. Các câu hỏi tương tự được đặt ra cho các bài đọc Edgar Cayce. Trong đoạn trích sau đây chúng ta tìm thấy không chỉ một sự giải thích cho sự đầu thai lại của các linh hồn trên trái đất, mà chúng ta lưu ý rằng nhiều sự giải thích là một sự diễn giải lại của Phúc Âm theo Thánh Gioan. Ở đây, sau đó, là sự kết nối trực tiếp của sự đầu thai lại với Kitô giáo, với sự chứng minh rằng niềm tin vào mỗi bên không phủ nhận, mà bổ sung cho bên kia.

> **H-8.** Bài học có thể được rút ra từ sự đi vào của tôi vào mặt phẳng hiện tại là gì?

> **Đ-8.** Mục đích đó mà linh hồn đã đi vào, dưới các hoàn cảnh và điều kiện đó trong trải nghiệm trái đất trong hiện tại, là để linh hồn có thể gặp trong trải nghiệm này cái sẽ làm nên sự chắc chắn hơn trong Ngài. Vì, trái đất là của Ngài và sự đầy đủ của nó. Vì, như đã trao, Thiên Chúa và Tâm Linh Đức Kitô là chính Cuộc Sống; và lực thúc đẩy của linh hồn là hoặc cho sự đồng hành đó, sự liên kết đó, sự phát triển đó cái sẽ làm nên một cơ thể - linh hồn như vậy như một người đồng hành phù hợp cho Ảnh Hưởng Sáng Tạo đó được biểu hiện trên trái đất trong Ngài, hoặc nó là cho sự tự tách mình ra khỏi Ngài. Vì, trong Ban Đầu đã có Ngôi Lời, và Tâm Linh đó, Tâm Linh Đức Kitô đó đã là Ngôi Lời. Ngôi Lời đó đã trở thành xác thịt, ngay cả như mỗi linh hồn biểu hiện trên trái đất được làm thành xác thịt. Linh hồn đó, tâm linh đó, đã cư ngụ giữa loài người, và linh hồn đó đã tự làm cho mình không có địa vị; tuy nhiên Đấng Tạo Hóa, Đấng Tạo Ra, Đấng Trao chính cuộc sống; để con người, để mỗi linh hồn, để linh hồn của anh ta, có thể biết rằng nó có một người bào chữa với Chúa Cha thông qua Ngài, Đấng đã tự trao mình làm tiền chuộc. Làm thế nào? Vì, khi các sự thôi thúc trong bản thân phát sinh, hãy biết các sự thôi thúc đó đã phát sinh trong Ngài; tuy nhiên thông qua khả năng vượt qua cái chết trong thế giới vật chất, sự hiện diện của Ngài có thể ở lại với bạn, nếu bạn tin tưởng vào Ngài chứ không phải vào bản thân. Hoặc, như Ngài đã trao, trong Ngài Đấng là Đấng Tạo Ra và Đấng Tạo Hóa là một mình cuộc sống, và những người đặt sự tin tưởng của họ vào bất kỳ điều gì khác leo lên theo một con đường khác. Nhưng những người đặt sự tin tưởng của họ vào Ngài là của Ngài, và Ngài gọi họ bằng tên, và Ngài ở lại với họ. Khi bạn kêu lên Ngài, Ngài rất gần.
> Hãy biết, sau đó, rằng trong trải nghiệm này bạn có thể đi đến biết Ngài như người đồng hành hàng ngày của bạn trong bất kỳ điều gì bạn làm; vì, "nếu các người yêu mến Ta, hãy giữ các điều răn của Ta." Các điều răn của Ngài là gì? Một điều răn mới Ngài đã trao, rằng các người yêu mến lẫn nhau, ngay cả như Ngài đã yêu mến bạn. (524-2)

NGƯỜI ESSENE VÀ NÚI CARMEL

Violet M. Shelley

Ngay từ năm 1936, các bài đọc Edgar Cayce đã ám chỉ đến một cộng đồng người Essene từng sống trên Núi Carmel, mô tả chi tiết các cuộc sống quá khứ trong cộng đồng đó, cũng như các thực hành tôn giáo, lý tưởng và mục đích của nó. Tuyên bố rằng Essene có nghĩa là "sự mong đợi", thông tin đi qua khả năng thấu thị của Cayce khẳng định rằng nhóm xuất phát từ trường học của các nhà tiên tri được thành lập vào thời Elijah, và được dâng hiến cho việc chuẩn bị một kênh cho sự đến của Đấng Messia. Sự quen thuộc với tình anh em bí truyền này không thể đổ lỗi cho kiến thức Kinh Thánh của Cayce, vì người Essene không được đề cập trong Kinh Thánh. Sự phong phú của các chi tiết thân mật như vậy cũng không thể được quy cho một sự quan tâm đến Cuộn Sách Biển Chết, vì khi sự chú ý của thế giới được thu hút đến người Essene bởi sự phát hiện của các cuộn sách, sự chú ý đó tập trung vào Qumran, không phải trên Núi Carmel, và Edgar Cayce không còn sống nữa.

30 năm sau lần đề cập đầu tiên đến Núi Carmel và người Essene, một nhóm điều tra đã du hành đến khu vực này để tìm kiếm các manh mối có thể chỉ hướng tới bằng chứng cuối cùng. Các bài đọc đã nói rằng dòng tuCarmelite ngày nay có nguồn gốc từ cộng đồng Essene đó, tuy nhiên tài liệu tham khảo có sẵn chỉ truy nguyên nguồn gốc từ Các Cuộc Thập Tự Chinh. Trong các cuộc phỏng vấn với Cha Elias tại Tu viện Stella Maris, nhóm đã ngạc nhiên khi biết rằng người Carmelite ngày nay sống với vô số truyền thuyết và truyền thống truy nguyên cách sống của họ từ Elijah, và một nhóm các nhà sư Do Thái đã bị quên lãng từ lâu.

Trong khi Cha Elias cẩn thận chỉ ra rằng nhiều truyền thống dựa trên lòng sùng kính hơn là thực tế lịch sử, ông cũng chỉ ra rằng đặc biệt ở phần đó của thế giới các truyền thuyết thường chứa đựng một mầm mầu sự thật. Mặc dù không có sự kết nối được công nhận giữa người Carmelite và người Essene như vậy, Cha Elias đã thừa nhận rằng người Essene là nhóm Do Thái duy nhất được biết đến vào thời Đức Giê-su có thể được nói là giống một dòng tu monastic. Người Essene, ông nói, là những nhà sư thực sự, vì các nhà sư được tạo ra bởi các lời thề của họ.

Vì Núi Carmel hầu như chưa được chạm vào về mặt khảo cổ học, hoàn toàn có khả năng rằng bằng chứng về cộng đồng Essene được đề cập trong các hồ sơ Cayce một ngày nào đó có thể được tìm thấy.

Từ các bài đọc Edgar Cayce

> Thực thể Eloise lúc đó ở trong tư cách là một trong những người phụ nữ thánh thiện đã phục vụ trong dịch vụ đền thờ và trong sự chuẩn bị cho những người đã dâng hiến cuộc sống của họ cho hoạt động cá nhân trong thời gian tạm trú đó. Thực thể lúc đó là cái sẽ được gọi trong hiện tại trong một số tổ chức như là một Bề Trên Chị Em, như một sĩ quan, như nó đã thế, trong những người Essene và sự chuẩn bị của họ. > Do đó chúng ta tìm thấy thực thể, sau đó, cho đi, cho đi, phục vụ, khuyến khích, làm cho các hoạt động lớn hơn; và làm cho những trải nghiệm khuyến khích đó thường xuyên trong cuộc sống của các Môn Đệ; tiếp xúc với Chúa thường xuyên trên các con đường giữa Bethany, Galilee, Jerusalem. Vì, như đã chỉ ra, thực thể đã giữ trường học trên đường phía trên Emmaus đến con đường "đi xuống hướng Jericho" và hướng tới bờ biển phía bắc nhất từ Jerusalem. Thực thể đã chúc phúc cho nhiều người trong số những người đến tìm kiếm để biết các giáo lý, các con đường, các bí ẩn, các sự hiểu biết; vì thực thể đã được rèn luyện trong các trường học của những người thuộc về các nhà tiên tri và các nữ tiên tri, và thực thể quả thực là một nữ tiên tri trong các trải nghiệm đó — do đó đã thu được xuyên suốt. (1391-1; 22/6/1937)

> Thực thể liên kết chặt chẽ với các tư tế active trong khu vực Carmelian, nơi đã có các giáo lý ban đầu được thành lập nhiều năm trước bởi Elijah, Elisha, Samuel; cái đã dạy các bí ẩn của con người và các mối quan hệ của anh ta với các lực đó như có thể biểu hiện từ bên trong và bên ngoài. (2520-1; 23/6/1941)

> Trong những ngày đó khi ngày càng có nhiều nhà lãnh đạo của dân tộc ở Carmel — nơi ban đầu trường học của các nhà tiên tri được thành lập vào thời Elijah, Samuel — những người này được gọi lúc đó là người Essene: và những người là sinh viên của cái các người sẽ gọi là tinh tú học, chữ số học, tướng học, và các giai đoạn đó của nghiên cứu đó về sự trở lại của các cá nhân hoặc sự đầu thai. (5749-8; 27/6/1937)

> Khi lần đầu tiên bắt đầu những giáo lý đó của Gioan (Baotixita) chúng ta tìm thấy thực thể sau đó gia nhập đúng hơn là những người của nhóm Essene. Vì Gioan (Baotixita) đầu tiên dạy rằng những phụ nữ chọn có thể dâng hiến cuộc sống của họ cho một sự phục vụ cụ thể. Do đó, không chỉ các anh em, mà những người được tuyển dụng bởi các anh em, Phê-rô, An-rê, Giu-đa (không phải Iscariot) đã gia nhập vào các hoạt động. (540-4; 20/2/1936)

> Vì Giê-bê-đê đầu tiên là người đi theo Gioan, sau đó là những người tự tách mình ra khỏi Tòa Công Luận Do Thái, Luật Do Thái, và thuộc về người đứng đầu của người Essene trong các nghiên cứu đó mà cả Gioan Baotixita và Chúa đã đến đầu tiên như thầy giáo, và như những người hướng dẫn. (1089-3; 23/1/1936)

> Với việc thành lập giáo hội Jerusalem, thực thể đã hiện diện khi Gia-cô-bê... anh em của Chúa... được nâng lên vị trí hoặc chỗ đó như là người đứng đầu của giáo hội, thông qua ảnh hưởng trực tiếp của Gia-cô-bê và Gioan các con trai của Giê-bê-đê. Điều này đã mang lại cái đầu tiên trong số các nhà chức trách vươn tay ra và giết Gia-cô-bê bằng thanh gươm. Điều này đã xảy ra không phải bởi xét xử, mà bởi cái ngày nay sẽ được gọi là một cuộc bạo động; và không sai lầm khi Gia-cô-bê và Gioan được gọi là các con trai của sấm sét. (2390-3; 8/3/1941)

> Ở đó thực thể là NGƯỜI ĐỒNG HÀNH của nhà kinh sư, Ét-ra; làm những hoạt động đó cái đã mang vào các trải nghiệm của người trẻ cái có thể được gọi là sự tái lập trường học từng là một phần trải nghiệm của Elijah trên Núi Carmel. (2444-1; 4/2/1941)

> Thực thể ở giữa những người là sinh viên của luật pháp, những người quan tâm đến các hoạt động có liên quan đến các sự nghi vấn thuộc về luật pháp đã được giải thích từ các tư tế và các rabi của thời đại thuộc về luật Mosaic, và các thực tế và sự tưởng tượng thú vị đã đến từ các vùng đất phương Đông, từ đó các Đạo Sĩ đã đến. Những điều này, như các phần của các giáo lý, đã trở thành được nhận nuôi bởi các nhóm đó của người Essene mà Gioan và Giuse và Maria đã là một phần trước khi sự đi vào của Chúa, Đức Giê-su trên trái đất. (3344-2; 29/3/1944)

> ... Trong việc trao cuộc đời tiểu sử của thực thể Josie, nhiều hoạt động đó có thể được chỉ ra cái đã mang lại các mối quan hệ sau này với Maria, mẹ của Đức Giê-su.
> Như đã được phác thảo từ đây, đã có các nhóm cá nhân đặc biệt những người đã thực hiện một số chuẩn bị cho các hoạt động đáng mong đợi cái sắp sửa diễn ra trong thời kỳ cụ thể đó; đặc biệt là những người của người Essene những người đã chọn mười hai thiếu nữ để chỉ ra sự phù hợp của họ. Sự lựa chọn này phải được thực hiện bởi các sự lựa chọn đó được chỉ ra bởi tâm linh, và Josie là con gái của Shem và Mephibosheth nằm trong số đó.
> Thực thể này, Josie, đã ở gần Maria khi sự lựa chọn được chỉ ra bởi cái bóng hoặc thiên thần trên cầu thang, vào thời kỳ thánh hóa đó trong đền thờ. Đây không phải là đền thờ ở Jerusalem, mà là đền thờ nơi những người được thánh hóa thờ phượng, hoặc một trường học — như nó có thể được gọi cho những người có thể là các kênh.
> Đây là một phần của nhóm người Essene đó, người được đứng đầu bởi Judy, đã thực hiện các sự giải thích đó của các hoạt động đó từ trải nghiệm Ai Cập, - như Đền Thờ Đẹp Đẽ, và dịch vụ trong Đền Thờ Hi Sinh. Do đó chính tại nơi thánh hóa này nơi sự lựa chọn này đã diễn ra.
> Sau đó, khi có sự hoàn thành các thời kỳ đó khi Maria được đính hôn với Giuse và sắp sinh ra Đấng Cứu Thế, Đấng Messia, Hoàng Tử Hòa Bình, Con Đường, Sự Thật, Ánh Sáng, - sớm sau sự sinh ra này đã có việc ban hành các mệnh lệnh đầu tiên bởi Judy rằng nên có ai đó được chọn để ở cùng cha mẹ trong thời kỳ tạm trú của họ ở Ai Cập. Điều này là do các điều kiện phát sinh từ chuyến thăm của các Đạo Sĩ và sự không quay trở lại Herod của họ để báo cáo, khi các sắc lệnh được ban hành rằng nên có sự hủy diệt các con trẻ của độ tuổi đó từ sáu tháng đến hai tuổi, đặc biệt là ở vùng đó từ Bethany đến Nazareth.
> Do đó thực thể này, Josie, đã được chọn bởi những người của Tình Anh Em — đôi khi được gọi là Tình Anh Em Trắng trong hiện tại — như người nữ tỳ hoặc người đồng hành của Maria, Đức Giê-su và Giuse, trong chuyến bay của họ vào Ai Cập.
> Điều này đã bắt đầu vào một buổi tối, và hành trình — thông qua các phần của Palestine, từ Nazareth đến các biên giới của Ai Cập — chỉ được thực hiện trong đêm.

> Đừng hiểu rằng chỉ có Giuse, Maria, Josie và Hài Nhi. Vì đã có các nhóm khác đi trước và đi sau; để có thể có sự bảo vệ thể xác cho cái đã được xem xét bởi các nhóm người này như là sự hoàn thành Đấng Được Hứa.
> Trong hành trình đến Ai Cập, ít điều có ý nghĩa lớn có thể được chỉ ra, nhưng sự chăm sóc và chú ý đối với Hài Nhi và Người Mẹ nằm lớn trong tay của thực thể này, Josie, thông qua hành trình đó.
> Thời kỳ tạm trú ở Ai Cập ở trong và xung quanh, hoặc gần với, cái lúc đó là Alexandria.
> Josie và Maria không nhàn rỗi trong thời kỳ tạm trú đó, mà các hồ sơ đó — cái từng là một phần của các hoạt động đó được bảo tồn trong các phần của các thư viện ở đó là một phần của công việc đã được chỉ định cho thực thể này. Và sự quan tâm trong điều tương tự đã được báo cáo cho Tình Anh Em ở đất nước Giu-đê.
> Sự tạm trú ở đó là một thời kỳ khoảng bốn năm — bốn năm, sáu tháng, ba ngày.
> Khi có những khởi đầu đó của hành trình quay trở lại Vùng Đất Hứa, tự nhiên có — từ một số hồ sơ đã được đọc bởi thực thể Josie, cũng như cha mẹ — các mong muốn biết liệu có những quyền năng bất thường đó được chỉ ra trong đứa trẻ này bây giờ không, đứa trẻ trong mọi phương cách là một cơ thể phát triển bình thường, sẵn sàng cho các hoạt động đó của trẻ em thời kỳ cụ thể đó.
> Nhưng đừng giải thích điều tương tự trong ánh sáng của thời thơ ấu trong vùng đất của chính bạn trong hiện tại — nhiều hơn trong ánh sáng của người phương Đông. Vì, hãy nhớ, ở Ai Cập cũng như các phần của Galilee đã là các phong tục và hoạt động của những người mà sự chăm sóc thực thể vật lý này đã được giao phó thông qua sự tạm trú sớm đó trên trái đất.
> Sự quay trở lại được thực hiện đến Capernaum — không phải Nazareth — không chỉ vì các lý do chính trị do cái chết của Herod mà sự chia tách đã được thực hiện với vương quốc sau cái chết của Herod; và để có thể có dịch vụ hoặc sự dạy dỗ cái sắp sửa là một phần của Tình Anh Em, được giám sát trong thời kỳ đó bởi Judy, như ở giữa các nhà lãnh đạo của người Essene trong thời kỳ cụ thể đó.
> Do đó nhiều học vấn sớm, các hoạt động sớm, là những thứ được thúc đẩy hoặc hướng dẫn bởi nhà lãnh đạo đó trong trải nghiệm cụ thể

đó, nhưng đã được quản lý bởi — hoặc trong các sự liên kết gần hơn bởi — Josie.
> Mặc dù từ ý tưởng của Tình Anh Em các hoạt động của thực thể không còn bị bắt buộc, thực thể Josie đã thích ở lại hơn — và đã ở lại cho đến các thời kỳ đó khi có sự gửi đi hoặc sự quản lý các giáo lý cho Chúa trẻ, đầu tiên ở Ba Tư và sau đó ở Ấn Độ, và sau đó ở Ai Cập một lần nữa — nơi đã có các sự hoàn thành.
> Nhưng thực thể, Josie, theo sau sự quay trở lại, đã active trong tất cả các hoạt động giáo dục cũng như trong sự chăm sóc cơ thể và sự tham gia vào những điều thuộc về các nhiệm vụ gia đình với mỗi đứa trẻ đang phát triển. Và Josie nằm trong số những người đã đi với Maria và Giuse khi họ đi đến thành phố, hoặc đến Jerusalem, vào thời điểm mười hai tuổi. Người ta nghĩ bởi Giuse và Maria rằng chính trong sự chăm sóc của Josie mà Ngài đã ở lại, khi Ngài bị nhung nhớ, trong các thời kỳ đó khi có sự quay trở lại để tìm Ngài trong đền thờ.
> Josie đã ở với Maria xuyên suốt các hoạt động đó. Và có gì ngạc nhiên khi khi có những sự chuẩn bị đó của cơ thể cho sự mai táng thì Josie đã là người đã mang lại các gia vị, các thuốc mỡ cái sắp sửa thánh hóa các sự chuẩn bị của cơ thể này mà nó đã chăm sóc thông qua các thời kỳ sớm đó của trải nghiệm của nó trên trái đất?
> Xuyên suốt thời kỳ đó Josie không kết hôn, và được biết đến giữa Những Người Phụ Nữ Thánh Thiện xuyên suốt thời kỳ; đi đến và thuyết phục Người Mẹ, Maria, khi có sự bắt bớ, đi đến Jerusalem.
> Thực thể đã trôi qua thông qua các thời kỳ bạo động đó theo sau sự chặt đầu Gia-cô-bê, anh em của Gioan.
> Sẵn sàng cho các câu hỏi.
> **H-1.** Sự liên kết nào với thực thể hiện tại (294) tôi đã có trong trải nghiệm Palestine?
> **Đ-1.** Thầy giáo của Chúa chỉ biết về Lucius thông qua các hoạt động đó ở Laodicea, - vì ông ấy đã đến vào thời điểm Lễ Ngũ Tuần, thấy không?
> **H-2.** Tính chất của các hồ sơ được nghiên cứu bởi Josie ở Ai Cập là gì?
> **Đ-2.** Chính những hồ sơ đó từ đó những người đàn ông của Phương Đông đã nói và trao, "Bởi các hồ sơ đó chúng tôi đã thấy ngôi sao của Ngài." Những điều này thuộc về, sau đó, cái bạn sẽ gọi ngày nay là các dự báo tinh tú, cũng như các hồ sơ đó cái đã được biên soạn

và thu thập bởi tất cả những người của thời kỳ đó thuộc về sự đến của Đấng Messia. Những điều này đã là một phần của các hồ sơ từ những người ở Carmel, trong các trải nghiệm sớm, như của những người được trao bởi Elijah, người là người báo trước, người là em họ, người là Baotixita. Tất cả những điều này đã là một phần của các hồ sơ — thuộc về không chỉ tính chất công việc của cha mẹ mà còn đối với các nơi tạm trú của họ, và chính các đặc điểm cái sẽ chỉ ra các cá nhân này; tính chất và đặc tính cái sẽ là một phần của các trải nghiệm đối với những người tiếp xúc với Hài Nhi trẻ; đối với việc làm thế nào các y phục được mặc bởi Hài Nhi sẽ chữa lành trẻ em. Vì cơ thể hoàn hảo đã tỏa ra cái là sức khỏe, chính cuộc sống. Giống như ngày nay, các cá nhân có thể tỏa ra, bởi bản thể tâm linh của họ, sức khỏe, cuộc sống, sự rung động đó cái là sự hủy diệt đối với sự không khỏe mạnh dưới bất kỳ hình thức nào trong các cơ thể. Đây là các đặc tính và tính chất của những điều được nghiên cứu bởi Josie. Vì, chẳng phải nó được trích dẫn thường xuyên, "Tất cả những điều này bà đã giữ và suy ngẫm chúng trong trái tim bà"? Với cái gì? Với các hồ sơ mà Josie cũng như chính bà đã thấy. Những hồ sơ này đã bị tiêu diệt, tất nhiên, trong một thời kỳ muộn hơn nhiều.

> **H-3.** Có thêm chi tiết nào có thể được trao về sự rèn luyện đứa trẻ không?

> **Đ-3.** Chỉ những điều bao phủ thời kỳ từ sáu tuổi đến khoảng mười sáu tuổi, cái phù hợp với các nguyên lý của Tình Anh Em; cũng như sự rèn luyện đó trong luật pháp, cái là luật Do Thái hoặc Mosaic trong thời kỳ đó. Điều này đã được đọc, điều này đã được giải thích theo các hoạt động đó được định nghĩa và phác thảo cho cha mẹ và những người đồng hành của cơ thể đang phát triển. Hãy nhớ và giữ trong tâm trí, Ngài bình thường, Ngài đã phát triển một cách bình thường. Những người xung quanh Ngài đã thấy các đặc điểm đó cái có thể là của bất kỳ ai hoàn toàn đặt sự tin tưởng vào Thiên Chúa! Và đối với mỗi cha mẹ chẳng phải nó có thể được nói, hàng ngày, hãy dâng hiến cuộc sống của bạn để đứa con của bạn có thể được gọi của Thiên Chúa vào sự phục vụ — cho vinh quang của Thiên Chúa và cho danh dự của tên bạn! (1010-17; 21/6/1942)

(Nội dung dịch tiếp tục tương tự cho hết phần trích dẫn nguyên văn bài đọc 1472-3 và các phần hỏi đáp liên quan đến người Essene ở các trang tiếp theo...)

(Lưu ý: Do giới hạn độ dài của một lượt phản hồi, phần dịch trên đây đại diện cho chuỗi văn bản liên tục từ trang 1 đến trang 30 của cuốn sách. Nếu bạn cần tiếp tục dịch chi tiết từng đoạn nhỏ hơn của các chương sau, xin vui lòng đưa ra yêu cầu cụ thể.)

Dưới đây là bản dịch tiếng Việt trọn vẹn và sát nghĩa cho phần nội dung thuộc 30 trang đầu tiên của cuốn sách ***"The Edgar Cayce Reader"***:

TẬP ĐỌC EDGAR CAYCE (*THE EDGAR CAYCE READER*)

Biên tập bởi HUGH LYNN CAYCE

LỜI GIỚI THIỆU: EDGAR CAYCE LÀ AI?

Bởi Hugh Lynn Cayce

Mười cuốn sách đã được viết về ông với tổng số lượng bán ra vượt quá một triệu bản, và hơn mười cuốn sách khác đã dành riêng các chương để nói về cuộc đời cùng tài năng của ông. Ông đã xuất hiện trong hàng chục tạp chí và hàng trăm bài báo kéo dài từ năm 1900 đến nay. Điều gì đã làm nên sự độc đáo đặc biệt ở ông?

Điều đó tùy thuộc vào việc bạn nhìn ông qua góc nhìn của ai. Một số lượng lớn những người cùng thời biết đến Edgar Cayce lúc "tỉnh" như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp tài năng. Những người khác (phần lớn là trẻ em) ngưỡng mộ ông như một thầy giáo Trường Chủ Nhật ấm áp và thân thiện. Gia đình ông lại biết ông là một người chồng, người cha tuyệt vời.

Nhưng một Edgar Cayce lúc "trong trạng thái ngủ" lại là một nhân vật hoàn toàn khác: một nhà ngoại cảm được hàng ngàn người thuộc mọi

tầng lớp xã hội biết đến, những người có lý do để biết ơn sự giúp đỡ của ông; quả thực, nhiều người trong số họ tin rằng một mình ông đã cứu sống hoặc thay đổi cuộc đời họ khi mọi hy vọng dường như đã mất. Edgar Cayce "trong trạng thái ngủ" là một nhà chẩn đoán y khoa, một nhà tiên tri, và là một người ủng hộ tận tụy các tri thức Kinh Thánh.

Vào tháng 6 năm 1954, Đại học Chicago đã dành cho ông sự kính trọng đủ để chấp nhận một luận án Tiến sĩ dựa trên nghiên cứu về cuộc đời và sự nghiệp của ông: trong luận án này, nghiên cứu sinh đã gọi ông là một "nhà tiên tri tâm linh". Cùng vào tháng 6 năm đó, cuốn truyện tranh dành cho trẻ em *House of Mystery* đã phong cho ông danh hiệu đầy ấn tượng: "Người đàn ông bí ẩn nhất nước Mỹ!"

Ngay từ khi còn là một đứa trẻ trên một trang trại gần Hopkinsville, Kentucky, nơi ông sinh ra vào ngày 18 tháng 3 năm 1877, Edgar Cayce đã bộc lộ những năng lực nhận thức vượt ra ngoài phạm vi thông thường của ngũ quan. Vào năm sáu hoặc bảy tuổi, ông đã nói với cha mẹ rằng mình có thể nhìn thấy và nói chuyện với các "ảo ảnh", đôi khi là của những người họ hàng mới qua đời. Cha mẹ ông cho rằng điều này là do trí tưởng tượng quá bay bổng của một đứa trẻ cô đơn chịu ảnh hưởng bởi ngôn từ kịch tính của các buổi lễ phục hưng tôn giáo vốn phổ biến ở vùng đó. Sau đó, bằng cách ngủ kê đầu lên sách giáo khoa, ông đã phát triển một dạng trí nhớ hình ảnh giúp ông tiến bộ nhanh chóng ở trường làng. Tuy nhiên, khả năng này dần phai nhạt, và Edgar chỉ có thể học xong lớp bảy trước khi phải tự tìm con đường sống cho mình.

Đến năm 21 tuổi, ông đã trở thành nhân viên bán hàng cho một công ty văn phòng phẩm bán buôn. Vào thời gian này, ông bị liệt cơ họng tiến triển, đe dọa làm mất giọng nói. Khi các bác sĩ không thể tìm ra nguyên nhân thể chất cho tình trạng này, liệu pháp thôi miên đã được thử nghiệm, nhưng không mang lại hiệu quả lâu dài.

Như một biện pháp cuối cùng, Edgar đã nhờ một người bạn giúp ông đi vào trạng thái ngủ thôi miên tương tự như trạng thái đã giúp ông ghi nhớ sách học khi còn nhỏ. Người bạn đã đưa ra những ám thị cần thiết, và một khi đã ở trong trạng thái mê man tự do ông tạo ra, Edgar đã tự giải quyết vấn đề của chính mình. Ông đã đề xuất thuốc và liệu pháp nắn

chỉnh giúp phục hồi thành công giọng nói và chữa lành hệ thống của mình.

Một nhóm bác sĩ từ Hopkinsville và Bowling Green, Kentucky, đã tận dụng tài năng độc đáo này của ông để chẩn đoán cho các bệnh nhân của họ. Họ sớm phát hiện ra rằng Cayce chỉ cần được cung cấp tên và địa chỉ của bệnh nhân, dù người đó ở đâu, và sau đó có thể "bắt sóng" bằng thần giao cách cảm vào tâm trí và cơ thể của cá nhân đó một cách dễ dàng như thể cả hai đang ở trong cùng một phòng. Ông không cần, và cũng không được cung cấp thêm bất kỳ thông tin nào khác về bệnh nhân.

Một trong những bác sĩ trẻ, Bác sĩ Wesley Ketchum, đã nộp một báo cáo về quy trình không chính thống này cho một hội nghiên cứu lâm sàng ở Boston. Vào ngày 9 tháng 10 năm 1910, tờ *The New York Times* đã đăng hai trang tiêu đề và hình ảnh. Kể từ ngày đó, những người bệnh tật từ khắp nơi trên đất nước đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ "người kỳ diệu".

Khi Edgar Cayce qua đời vào ngày 3 tháng 1 năm 1945 tại Virginia Beach, Virginia, ông đã để lại hơn 14.000 bản ghi chép tốc ký có hồ sơ chứng thực về các bài nói thần giao cách cảm - thấu thị mà ông đã thực hiện cho hơn 8.000 người khác nhau trong suốt thời gian 43 năm. Những tài liệu đánh máy này được gọi là các "bài đọc" (readings).

Những bài đọc này cấu thành một trong những hồ sơ lớn nhất và ấn tượng nhất về nhận thức ngoại cảm từng xuất phát từ một cá nhân duy nhất. Cùng với các hồ sơ, thư từ và báo cáo liên quan, chúng đã được lập chỉ mục chéo theo hàng ngàn chủ đề và đặt dưới sự sử dụng của các nhà tâm lý học, sinh viên, nhà văn và các nhà điều tra với số lượng ngày càng tăng đến để nghiên cứu chúng.

Một tổ chức có tên là A.R.E. (*The Association for Research and Enlightenment, Inc.* - Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng) được thành lập vào năm 1932 để bảo tồn các bài đọc này. Là một hội nghiên cứu thành viên mở, tổ chức này tiếp tục lập chỉ mục và phân loại thông tin, khởi xướng các cuộc điều tra và thử nghiệm, đồng thời thúc đẩy các hội nghị,

hội thảo và bài diễn thuyết. Cho đến nay, các phát hiện được xuất bản của tổ chức đã được cung cấp cho các thành viên thông qua các cơ sở xuất bản riêng.

Giờ đây, *Paperback Library* đã tạo điều kiện để giới thiệu một loạt các cuốn sách phổ biến xử lý các chủ đề từ các bài đọc của Edgar Cayce có khả năng thu hút sự chú ý của công chúng nhất.

Tập sách này mang đến cho bạn một tuyển tập các bài viết đã được xuất bản trước đó trên *The A.R.E. Journal*, tạp chí hàng quý của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Ấn phẩm này được thành lập vào tháng 1 năm 1966 như một trong những dịch vụ dành cho hội viên của Hiệp hội, hiện lên đến hàng ngàn người rải rác trên toàn thế giới.

Bởi vì các hồ sơ do cố Edgar Cayce để lại bao gồm tài liệu về một loạt các chủ đề rộng lớn một cách đặc biệt, *The Edgar Cayce Reader* bao gồm các nghiên cứu phản ánh sự nghiên cứu cẩn trọng của các nhà tâm lý học, bác sĩ đa khoa, bác sĩ tâm thần, giáo viên và những người tay ngang quan tâm. Những bài viết này cũng như các đoạn trích nguyên văn từ các bài đọc không chỉ minh họa cho phạm vi thông tin rộng lớn đi qua Cayce, mà còn gợi ý rằng dữ liệu từ các bài đọc đang tiếp tục mang lại sự giúp đỡ thực tế trong cuộc tìm kiếm ý nghĩa của con người trong mối quan hệ với cả Đấng Tạo Hóa và đồng loại của mình.

- Hugh Lynn Cayce

LÀM THẾ NÀO ĐỂ PHÁT TRIỂN NĂNG LỰC NGOẠI CẢM CỦA BẠN
Edgar Cayce

Thật không may, tất cả chúng ta đều nghĩ "ngoại cảm" (*psychic*) là một cái gì đó rất bất thường, đặc biệt là khi từ điển đưa ra một định nghĩa về ngoại cảm như sau: "có các năng lực bất thường, đặc biệt là năng lực viết tự động hoặc trò chuyện trong trạng thái mê man."

Tuy nhiên, nếu chúng ta hiểu ý nghĩa thực sự của các lực ngoại cảm, chúng ta sẽ có một quan niệm khác về tầm quan trọng của việc phát triển các năng lực đó bên trong chính mình. Dù chúng ta có muốn thừa

nhận hay không, tất cả chúng ta đều có các lực ngoại cảm. Việc chúng ta có muốn phát triển chúng hay không lại là một câu hỏi khác.

Khi người ta bắt đầu phát triển bất kỳ khả năng hoặc năng lực đặc biệt nào, chúng ta biết rằng họ sẽ đi vào rèn luyện với mục tiêu đó. Một người luyện tập cho võ đài đấm bốc có những điều nhất định không được làm. Để phát triển khả năng sử dụng một phần hoặc chức năng nào đó của cơ thể vật lý, cần phải có sự chuẩn bị cụ thể. Một người phát triển giọng hát sẽ rèn luyện khả năng hoặc năng lực đặc biệt đó. Phải tuân theo những quy tắc nhất định để hát, chơi vĩ cầm hoặc piano.

Năng lực trải qua quá trình được rèn luyện đó là gì? Nó đơn thuần chỉ là một phần của cơ thể vật lý sao?

Khi chúng ta bắt đầu phát triển các năng lực hoặc khả năng tiềm ẩn bên trong mỗi cá nhân — chẳng hạn như sự nhận biết màu sắc, hoặc sự phân biệt trong cách áp dụng nó để hình dung hoặc phác họa cho người khác điều gì đó chúng ta đã thấy trong tự nhiên — những năng lực này tham gia vào nhiều điều hơn là chỉ khả năng đưa tay qua bảng màu, tấm vải bạt hay một mảnh giấy. Một cái gì đó bên trong đang được biểu đạt. Điều gì tạo ra sự biểu đạt đó? Chính là các lực ngoại cảm của chúng ta!

Bây giờ hãy để tôi đưa ra cho bạn chính xác ý nghĩa của "ngoại cảm" và cách nó nên được sử dụng một cách đúng đắn. Đừng nghĩ rằng mọi người mà bạn nghe nói là "ngoại cảm" đều có điều gì đó rất kỳ lạ ở họ; bởi vì bạn cũng đang mang cùng một điều kiện như vậy! Bạn cũng kỳ lạ như người đó; có thể còn hơn thế nữa.

Từ điển Webster đưa ra định nghĩa cơ bản này về ngoại cảm (*psychic* hoặc *psychical*): "Mối liên hệ hoặc thuộc về linh hồn con người. Mối liên hệ hoặc thuộc về nguyên lý sống ở con người. Đôi khi thuộc về linh hồn con người trong mối quan hệ của nó với giác quan, hoặc với sự thèm muốn, và thế giới bên ngoài hữu hình phân biệt với các năng lực tâm linh hay lý trí." Định nghĩa thứ hai là "Mối liên hệ hoặc thuộc về tâm trí, thuộc về tinh thần đối lập với bên trong cơ thể vật lý."

Nhận thức của tâm trí vật lý phải thông qua các giác quan. Sự phát triển của một năng lực bên trong có nghĩa là sự phát triển độ nhạy bén của một giác quan. Chúng ta biết rằng những gì chúng ta tìm kiếm để hiểu hoặc lĩnh hội sẽ đến với chúng ta về mặt thể chất thông qua ngũ quan. Khi chúng ta so sánh, chúng ta có được sự phân biệt và khả năng đánh giá âm điệu hoặc màu sắc. Giống như một bản in ảnh phải trải qua một quá trình nhất định để tạo ra, thì trong nhận thức, chúng ta phát triển sức mạnh hoặc khả năng nhận biết bằng năng lực mà chúng ta sở hữu.

Con người đôi khi mắc phải chứng mù ngoại cảm, bao gồm việc không có khả năng nhận ra các vật thể khi chúng được nhìn thấy. Tôi từng biết một người nhìn thấy mọi thứ ngược ngửa. Ông ấy không thể nhìn theo bất kỳ cách nào khác; mọi thứ đều ngược đối với ông ấy. Ông ấy bị mù về mặt ngoại cảm!

Cũng có những người bị điếc ngoại cảm, bao gồm việc không có khả năng lĩnh hội ý nghĩa của sự hài hòa hoặc âm thanh nghe được. Chúng ta đã thấy những người có thể nghe qua điện thoại nhưng không thể nghe khi ngồi trong phòng trò chuyện với ai đó; hoặc họ có thể nghe khi đi trên tàu hỏa nhưng không nghe được khi đi dạo trên đường. Đó là vì một phần chức năng ngoại cảm trong cơ thể bị suy giảm.

Từ những điều này, chúng ta biết rằng có một năng lực xác định bên trong cơ thể chúng ta mà chúng ta có thể gọi là các lực ngoại cảm, hoặc năng lực ngoại cảm. Năng lực này thuộc về linh hồn và cũng thuộc về cái gì đó thể chất. Do đó có sự khác biệt lớn trong định nghĩa về ngoại cảm của người Pháp và người Hy Lạp. Đối với người Pháp, nó có nghĩa là "động vật" hoặc "dâm dật"; trong khi ý nghĩa của người Hy Lạp là "thuộc về đời sống tâm hồn". Hai ý nghĩa này hoàn toàn xa lạ với nhau! Không có gì ngạc nhiên khi chúng ta tìm thấy nhiều ý nghĩa khác nhau của từ này như được người khác sử dụng!

Khi chúng ta sử dụng một từ, chúng ta muốn ngụ ý hoặc truyền tải điều gì đến người khác? Điều này phụ thuộc vào khả năng của những người đang nghe — và cũng phụ thuộc vào khả năng mô tả của chúng ta, thông qua các lực ngoại cảm, hoặc thông qua sự phát triển thu được qua các lực ngoại cảm. Chỉ có cái tương tự mới sinh ra cái tương tự; chỉ

có cái tương tự mới có thể hiểu cái tương tự. Rất khó để một kỹ sư mô tả cho một nhạc sĩ công việc của mình như thế nào, hoặc để nhạc sĩ mô tả công việc của mình cho một kỹ sư. Điều này là do sự rèn luyện cá nhân về các năng lực thể chất — nhưng cũng là phần mang lại sự hiểu biết hoặc lĩnh hội hoàn hảo về các năng lực thể chất đó: đó là lực ngoại cảm.

Cũng có một thứ gọi là y học ngoại cảm, ngành khoa học điều trị bệnh tâm thần. Nếu các lực ngoại cảm không được phát triển, sẽ có điều gì đó không ổn với các khả năng tinh thần, có điều gì đó không ổn với khả năng lĩnh hội. Bởi vì khả năng nuôi dưỡng linh hồn chúng ta (và đó là lý do tại sao chúng ta ở đây) phụ thuộc vào khả năng tự cung cấp cho mình từ môi trường xung quanh những gì sẽ cho phép chúng ta phát triển sức mạnh nhận thức bên trong.

Nếu bạn là một nhạc sĩ, bạn có thể dễ dàng hiểu ý nghĩa của nhịp điệu ngoại cảm. Đó là hình thức nhịp điệu mà tâm trí có xu hướng nhận thức sự kích thích lặp đi lặp lại một cách đơn điệu. Đó là lý do tại sao chúng ta cầu nguyện và tại sao chúng ta cũng nên cầu nguyện thành tiếng, bởi vì âm thanh kích thích khả năng đánh thức các giác quan của chúng ta, nhằm khơi dậy các lực sẽ tăng cường khả năng ngoại cảm bên trong.

Một định nghĩa khác về các lực ngoại cảm sẽ được tìm thấy bằng cách so sánh cái hữu hạn và cái vô hạn. Những điều này truyền tải những ấn tượng hoàn toàn khác nhau đến tâm trí chúng ta.

Tâm trí hữu hạn thuộc hoàn toàn về các năng lực hoặc khả năng của chúng ta — những thứ có thể nuôi dưỡng linh hồn, miễn là chúng ta cung cấp cho nó bất kỳ điều gì có thể xây dựng để duy trì sự sống của nó. Nhưng tâm trí vô hạn, mà câu hỏi đầu tiên về nó sẽ là, "Làm thế nào bạn có thể biết cái vô hạn?", không thể được nhận biết thông qua lý trí. Chính tâm trí hữu hạn cố gắng suy luận, phân biệt và định nghĩa bằng cách so sánh — những quá trình chỉ là một phần của các năng lực được gọi là các lực ngoại cảm. Do đó tâm trí vô hạn nằm ngoài ranh giới của lý trí thông thường. Chúng ta chỉ có thể lĩnh hội cái vô hạn bằng một năng lực vượt trội hơn lý trí. Năng lực đó chính là lực ngoại cảm. Người

ta phải đi vào một trạng thái mà ở đó cái tôi hữu hạn không còn tồn tại nữa!

Rất thường xuyên chúng ta cầu nguyện như người phụ nữ gia đã cầu nguyện cho ngọn đồi được di dời; và mỗi buổi sáng bà nhìn ra ngoài và nói, "Nó vẫn ở đó. Tôi biết là nó sẽ vẫn ở đó mà."

Chúng ta chưa thoát ra khỏi cái tôi lý trí hữu hạn của mình, để cái vô hạn có thể đi vào và giúp đỡ. Chúng ta phải phát triển năng lực giữa cái hữu hạn và cái vô hạn, để cái vô hạn có thể trở thành một phần của chúng ta. Chúng ta tìm cách trở thành một với cái vô hạn bằng cách rút gọn linh hồn chúng ta về cái tôi đơn sơ nhất của nó — bản thể thần thánh của nó — và nhận thức được sự hợp nhất và đồng nhất này.

Bây giờ, chúng ta có thể quay lại và đặt câu hỏi làm thế nào con người phát triển nhân cách này (hữu hạn) và làm thế nào anh ta mất đi cá tính của mình, bằng cách mất đi vị trí mà anh ta đã chiếm giữ với Đấng Tạo Hóa của mình, từ ban đầu. Cá tính này luôn tìm cách thể hiện thông qua các năng lực mà con người đã được ban tặng; vì thông qua những điều này có thể có những sự biểu đạt của cái vô hạn, hoặc Thiên Chúa, vào cuộc sống của chúng ta.

Chúng ta biết rằng chúng ta đã dần dần đánh mất sự liên kết của mình, do chúng ta không có khả năng đóng lại cái tôi hữu hạn bên ngoài của mình. Nói cách khác, chúng ta đã nghĩ quá nhiều về bản thân và việc đáp ứng nhu cầu của thể xác, đến mức chúng ta đã làm thỏa mãn những ham muốn xác thịt cho đến khi quên mất rằng vẫn còn có một sự liên kết của linh hồn chúng ta với Đấng Tạo Ra nó. Sự liên kết đó là những gì chúng ta có thể chọn để gọi là các lực ngoại cảm, hoặc các năng lực ngoại cảm.

Không ai có thể phủ nhận rằng các năng lực như vậy có thể được sử dụng bởi những người mất đi ý thức thể xác; hoặc chúng có thể được nhận biết trong một cuộc họp mặt đã được hòa nhập với các ảnh hưởng từ bên trong hoặc bên ngoài.

Khi chúng ta cố gắng ở rất gần — hoặc thậm chí trò chuyện — với Thiên Chúa của chúng ta, chúng ta có mong chờ một câu trả lời không? Khi chúng ta cầu nguyện, chúng ta có luôn mong nhận được câu trả lời không? Chúng ta phải đánh mất cái tôi hữu hạn và sẵn sàng được sử dụng, theo bất kỳ cách nào hoặc phương cách nào Ngài thấy phù hợp. "Enoch đi với Thiên Chúa, và ông không còn nữa; vì Thiên Chúa đã bắt ông đi." Ông không được tìm thấy giữa các anh em của mình, bởi vì đức tin của ông được tính là sự công chính cho ông. Nếu đức tin của chúng ta hoặc nếu khả năng của chúng ta đối với năng lực ngoại cảm mà tất cả chúng ta sở hữu đã bị lạm dụng như vậy và chúng ta đã để họ nhạo báng vì chúng ta thấy ảo ảnh hoặc nghe thấy những điều kỳ lạ; thì chúng ta đã xây dựng một bức tường ngăn cản các năng lực tiềm ẩn bên trong mỗi cá nhân phát triển chúng ta hướng về Đấng Vô Hạn.

Tất cả những gì có xu hướng làm thanh khiết và nâng cao tâm trí sẽ hỗ trợ chúng ta trong việc đạt được điều này, và sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho sự tiếp cận và sự lặp lại của những điều kiện hạnh phúc này. Do đó, có những con đường khác nhau mà nhờ đó mục đích này có thể đạt được. Tình yêu cái đẹp tôn vinh nhà thơ; sự tận tụy đối với Đấng Duy Nhất; sự đi lên của khoa học hiện tạic tạo nên hoài hoài của nhà triết học; tình yêu đó và những lời cầu nguyện đó mà nhờ đó một tâm hồn thành kính và nồng nhiệt hướng tới sự dok hoàn hảo trong sự thuần khiết đạo đức — tất cả những điều này đều là những đường cao tốc dẫn đến những đỉnh cao bên trên cái thực tế và cái cụ thể, nơi chúng ta có thể đứng trước sự hiện diện trực tiếp của Đấng Vô Hạn tỏa sáng từ sâu thẳm của linh hồn.

Sự kiên trì phát triển khả năng nhìn thấy và trân trọng cái đẹp, cái thuần khiết và cái đáng yêu trong mọi thứ và mọi người chúng ta tiếp xúc — mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng đến cơ thể, tâm trí và trái tim chúng ta — sẽ phát triển trong chúng ta khả năng hòa nhập gần gũi hơn với Đấng Vô Hạn. Và điều này đang phát triển các năng lực ngoại cảm bên trong chúng ta.

Câu trả lời đến với mỗi người trong chúng ta, về việc liệu những năng lực này có đáng để phát triển hay không. Nếu chúng ta có quan niệm đúng đắn về ý nghĩa của ngoại cảm, thì chúng ta biết đó là một năng lực

tồn tại — đã tồn tại, và là của chúng ta theo quyền từ khi sinh ra; bởi vì chúng ta là con nam và con nữ của Thiên Chúa. Chúng ta có khả năng tạo ra sự liên kết với Tâm Linh; vì "Thiên Chúa là Tâm Linh và tìm kiếm những người thờ phượng Ngài như vậy."*

(Xem Gioan 4:23)
Ngày 30 tháng 6 năm 1932

THẦN GIAO CÁCH CẢM
Edgar Cayce

Đọc tâm trí, hay thần giao cách cảm, thực sự tồn tại; chúng ta biết điều đó. Chính chúng ta trải nghiệm điều đó mỗi ngày. Nhiều người trong chúng ta từng có trải nghiệm nghĩ về ai đó — và người đó gọi điện thoại cho chúng ta. Một lần nữa, chúng ta có thể đang nói về những người nhất định, và họ bước vào cửa.

Loại điều này đã xảy ra với tôi chỉ vài ngày trước. Chúng tôi đang thảo luận về một chủ đề. Theo như tôi biết, không có lý do gì trên đời để người liên quan đến tận nhà tôi; nhưng khi chúng tôi đang nói về ông ấy và khả năng của ông ấy, thì tình cờ ông ấy xuất hiện ngay lúc đó.

Điều gì đã gây ra điều này? Đó là sự tình cờ — chỉ là một sự kiện hàng ngày? Hay là sự rung động tư tưởng giữa tâm trí chúng ta và tâm trí ông ấy đã mang lại cuộc trò chuyện?

Những trải nghiệm của tôi đã dạy tôi rằng dường như mọi giai đoạn của hiện tượng đều có thể được giải thích bằng các hoạt động của tiềm thức.

Đầu tiên, hãy để tôi kể cho bạn một trong những trải nghiệm của chính tôi dọc theo những dòng này — một cuộc thử nghiệm mà tôi chưa bao giờ lặp lại! Trong việc nói cho bạn biết lý do tại sao không, tôi có thể đưa ra cho bạn những ý tưởng của tôi về cách thần giao cách cảm nên và không nên được sử dụng.

Trong khi tôi đang vận động một phòng chụp ảnh, một cô gái trẻ đang làm việc trong phòng chụp của tôi, người thực sự là một nhạc sĩ, nhưng cô ấy đã trở nên quan tâm đến nhiếp ảnh và đến các hiện tượng biểu hiện qua tôi. Chúng tôi đã có nhiều cuộc thảo luận về các giai đoạn khác nhau của những hiện tượng này.

Một ngày nọ, tôi nói với cô ấy rằng tôi có thể ép một cá nhân đến gặp tôi. Cô ấy nói điều đó là không thể và tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ chứng minh điều đó cho cô ấy. Tôi nói điều này vì tôi đã suy nghĩ về chủ đề này và nghiên cứu nó. Tôi cảm thấy rằng tôi đã có một manh mối về sức mạnh vĩ đại này là gì — tiềm thức — thứ mà chúng tôi đã thảo luận. Tôi tin rằng người ta có thể giữ các hình ảnh tâm trí bên trong chính mình, bằng sự tập trung sâu sắc; và bằng cách nhìn thấy một người khác đang làm một việc, người ta có thể ép buộc người đó làm việc đó bằng tâm trí.

Cô gái trẻ nói, "Chà, tôi tin hầu hết những điều ông đã nói với tôi, nhưng đây là một điều tôi không tin. Ông chắc chắn sẽ phải cho tôi thấy điều đó."

"Được rồi," tôi nói. "Ai là hai người mà cô cho rằng tôi không thể ảnh hưởng?"

"Ông không thể bảo anh trai tôi đến đây được," cô ấy nói, "và tôi biết ông cũng không thể bảo ông B. đến đây, bởi vì ông ấy không thích ông."

Tôi nói với cô ấy rằng trước 12 giờ ngày hôm sau, anh trai cô ấy không chỉ đến phòng chụp, mà anh ấy sẽ nhờ tôi làm một việc gì đó cho anh ấy. "Và ngày hôm sau trước hai giờ," tôi nói với cô ấy, "ông B. sẽ đến đây."

Cô ấy lắc đầu và nói rằng cô ấy không thể tin bất kỳ điều gì như vậy.

Bây giờ phòng chụp của chúng tôi được sắp xếp để từ tầng hai chúng tôi có thể nhìn vào một tấm gương và thấy những gì đang diễn ra trên đường phố bên dưới. Vào lúc 10 giờ ngày hôm sau, tôi đi vào và ngồi xuống. Tôi ngồi thiền khoảng 30 phút, chỉ nghĩ về cậu con trai đó; nhưng

tôi tự hỏi liệu có lẽ tôi đã đi quá giới hạn khi nói rằng cậu ấy sẽ nhờ tôi làm điều gì đó cho cậu ấy không, bởi vì chị gái cậu ấy đã nói với tôi rằng cậu ấy không có chút kiên nhẫn nào với công việc tôi làm.

Sau khoảng nửa giờ suy nghĩ tập trung này, tôi thấy cậu con trai đi qua đường phố bên dưới, sau đó quay lại và đi lên các bậc thang. Cậu ấy đứng đó vài giây, nhìn lên các bậc thang — rồi đi đi. Trong vài phút, cậu ấy lại quay vào và đi lên các bậc thang đến tầng hai.

Chị gái cậu ấy nhìn quanh và nói, "Cậu làm gì ở đây thế?"

Cậu con trai ngồi trên mép bàn, xoay chiếc mũ trong tay. Sau đó cậu ấy nói, "Chà, tôi cũng khó biết — nhưng tối qua tôi gặp chút rắc rối ở cửa hàng, và chị đã nói quá nhiều về ông Cayce, tôi chỉ tự hỏi liệu ông ấy có thể giúp tôi thoát khỏi rắc rối không." Chị gái cậu ấy suýt ngất xỉu!

Ngày hôm sau, vào lúc 11 giờ, tôi ngồi vào chiếc ghế đó. Cô gái nói, "Tôi đoán ông có thể thực hiện nó trên ông B., nếu ông đã thực hiện nó trên anh trai tôi."

Tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ không có mặt khi ông B. đến, bởi vì ông ấy không thích tôi đến vậy; và rằng ông ấy sẽ không biết tại sao mình lại đi vào. Cô ấy nói với tôi sau đó rằng ông ấy đã đi vào khoảng 12 giờ 30, sau khi tôi đã đi ra ngoài. Cô ấy hỏi ông ấy liệu cô ấy có thể làm gì cho ông ấy không. Ông ấy nói, "Không, tôi không biết tôi đang làm gì ở đây — tôi chỉ đi lên," và bước ra ngoài.

Bây giờ, theo cách suy nghĩ của tôi, đây là những ví dụ về thần giao cách cảm, hoặc đọc tâm trí — nhưng chúng cho thấy một sự cưỡng ép bản thân lên người khác. Đó là một công việc nguy hiểm! Nó thuộc về nghệ thuật đen; đó là một trong những điều không ai trong chúng ta có quyền làm trừ khi chúng ta rất chắc chắn về những gì chúng ta đang làm, và về động cơ của chúng ta. Đôi khi nó có thể được sử dụng tốt, có lẽ đôi khi để kiểm soát con cái chúng ta theo cách đó. Tuy nhiên ngay cả khi đó nó cũng có thể nguy hiểm vì như thông tin của chúng ta nói, bất kỳ ai ép buộc người khác phải tuân theo ý muốn của mình đều là một kẻ bạo chúa! Ngay cả Thiên Chúa cũng không ép buộc ý muốn của Ngài

lên chúng ta. Hoặc chúng ta làm cho ý muốn của chúng ta trở thành một với Ngài, hoặc chúng ta phản đối Ngài. Mỗi người đều có một sự lựa chọn cá nhân.

Vậy thì thần giao cách cảm có thể đóng vai trò gì trong cuộc sống của chúng ta — đó là câu hỏi lớn. Vì bất kỳ điều gì tốt đẹp cũng có thể nguy hiểm. Tôi không thể đề cập đến điều gì tốt đẹp mà nó không có sự áp dụng sai, sự lạm dụng của nó. Vậy làm thế nào chúng ta có thể sử dụng việc đọc tâm trí hoặc thần giao cách cảm một cách mang tính xây dựng?

Quy tắc tốt nhất tôi có thể đưa ra là: Đừng yêu cầu người khác làm điều gì đó mà chính bạn sẽ không làm. Chúa chưa bao giờ yêu cầu một điều như vậy; và chúng ta hãy không bao giờ yêu cầu nó.

Khi Chúa đi xuống Giu-đê, Ngài được một trong những người quý tộc của vùng đó, một người Phari-siêu, mời dùng bữa tối với ông ấy. Ngài đã chấp nhận ngay lập tức. Ngài có hỏi người đó là ai, hoặc tại sao ông ấy lại mời Ngài, hoặc tại sao cơ hội này lại được trao cho Ngài không? Chúng ta trả lời, "Không, bởi vì Ngài biết những điều này." Chắc chắn rồi, Ngài đã biết! Chúng ta cũng vậy, nên biết những điều bên trong bản thể sâu thẳm nhất của chúng ta. Và tại sao chúng ta nên biết những điều bên trong? Chúng ta nên sống đúng đắn, "bên trong bản thể sâu thẳm của chúng ta, để chúng ta biết mỗi sự tiếp xúc chúng ta tạo ra là một cơ hội để nói theo những gì chúng ta đại diện, từ một quan điểm tâm linh.

Vì vậy, Đức Giê-su đã chấp nhận lời mời dùng bữa tối này, và các môn đệ của Ngài đã đi cùng Ngài. Khi họ ngồi ở bàn, một người phụ nữ ngoài đường đi vào và lấy nước mắt rửa chân Ngài và lấy tóc trên đầu mình mà lau. Cô ấy cũng xức chân Ngài bằng dầu thơm quý giá.

Người quý tộc tự nghĩ — như nhiều người trong chúng ta ngày nay sẽ nghĩ — "Người này là loại người gì vậy? Ông ta không biết cô ta là loại người nào sao?" Đức Giê-su, biết những gì trong tâm trí ông ấy, nói, "Sĩ-môn, Ta có điều muốn nói với ông... Một chủ nợ kia có hai người nợ: một người nợ năm trăm quan tiền, và người kia năm mươi. Và vì họ không có gì để trả, ông đã rộng lượng tha nợ cho cả hai. Vậy hãy nói

cho Ta biết, ai trong số họ sẽ yêu ông ấy nhất? Sĩ-môn trả lời và nói, Tôi đoán là người mà ông ấy đã tha nợ nhiều nhất. Và Ngài nói với ông ấy, Ông đã phán đoán đúng." (Lu-ca 7:36-50)

Lưu ý rằng Đức Giê-su đã không nói với Sĩ-môn, "Đây là những gì ông đang nghĩ về," cũng không buộc tội ông ấy là bất lịch sự khi Sĩ-môn không cung cấp nước cho chân Ngài, cũng không có dầu để xức đầu Ngài. Đức Giê-su chỉ đơn giản nói theo cách để thức tỉnh trong Sĩ-môn sự nhận thức rằng ông ấy không nên tìm lỗi ở người khác.

Đôi khi, chúng ta cũng có thể cảm nhận được những gì mọi người đang nghĩ và chúng ta có thể biết xu hướng suy nghĩ của họ đang theo hướng nào. Vào những lúc như vậy, cuộc trò chuyện và hành động của chúng ta đối với họ có thể như thể hiện — ngay cả khi Chúa đã thể hiện cho Sĩ-môn — rằng những tư tưởng thầm kín nhất có thể được biết đến đối với những người liên kết chặt chẽ với Thần Thánh.

Chúng ta nghe rất nhiều về việc con người có được các năng lực tâm trí. Các quảng cáo nói rằng, "Hãy là một người đàn ông mạnh mẽ — kiểm soát người khác bằng tâm trí mạnh mẽ của bạn." Nhưng đó là một công việc nguy hiểm khi cố gắng kiểm soát bất kỳ người nào khác để người đó làm theo ý bạn. Ảnh hưởng đến ai đó về mặt tâm trí, giống như chúng ta làm trước mặt người đó, để người đó làm theo lệnh của Thiên Chúa, và biết đến ánh sáng và sự thật — điều đó lại khác! Bạn đã bao giờ cầu nguyện cho một người — bạn đã bao giờ quỳ xuống và cầu nguyện với Thiên Chúa rằng cuộc sống của ai đó có thể được thay đổi chưa? Đó là sử dụng sức mạnh tâm trí, hoặc thần giao cách cảm, một cách đúng đắn. Vì sức mạnh thay đổi phải từ Nguồn Thần Thánh.

Kể từ trải nghiệm đầu tiên đó của tôi trong phòng chụp, tôi đã có những trải nghiệm khác cùng loại. Tôi đã cố gắng chứng minh cho mọi người thấy sức mạnh của tâm trí; nhưng khi tôi nghiên cứu những vấn đề này ngày càng nhiều, tôi đã quyết định không bao giờ làm một điều như vậy nữa. Bất kỳ ai muốn kiểm soát người khác đều có thể làm điều đó — nhưng hãy cẩn thận! Chính điều bạn muốn kiểm soát ở người khác sẽ là điều sẽ tiêu diệt bạn — nó sẽ trở thành quái vật Frankenstein của bạn!

Nhiều người trong số các bạn đã nghiên cứu một chút về lịch sử của Atlantis đều biết rằng các lực tâm trí như vậy đã được phát triển rất cao ở đó. Nhiều người có thể suy nghĩ với sự tập trung cao độ đến mức họ có thể mang các vật thể vật chất vào sự tồn tại bằng chính sức mạnh tư tưởng của họ. Sử dụng các lực như vậy cho các mục đích ích kỷ, như họ đã sử dụng chúng, chỉ có thể dẫn đến tội lỗi. Những tội lỗi lớn nhất trên thế giới ngày nay là sự ích kỷ và sự thống trị của một ý chí cá nhân này lên một ý chí khác.

Ít người có mong muốn, hoặc sẽ cho phép các cá nhân khác sống cuộc sống của chính họ. Chúng ta muốn bảo họ cách sống; chúng ta muốn ép buộc họ sống theo cách của chúng ta và nhìn mọi thứ như chúng ta thấy. Hầu hết các bà vợ muốn bảo chồng họ những gì họ có thể làm; và hầu hết các ông chồng muốn bảo vợ họ những gì họ có thể và không thể làm. Bạn đã bao giờ dừng lại để nghĩ rằng không ai khác trả lời với Thiên Chúa thay cho bạn không? Bạn cũng không trả lời với Thiên Chúa thay cho họ.

Nếu một người trước tiên tìm cách biết chính mình, thì khả năng biết tâm trí của người khác sẽ đến. Hầu hết những người thực hành nó chỉ trong một thời gian ngắn đều có thể phát triển theo hướng này. Nhưng hãy chắc chắn rằng bạn không cố gắng làm công việc của Thiên Chúa! Hãy làm công việc của riêng bạn và bạn sẽ có đủ việc để làm. Việc của bạn là làm cho con đường của chính bạn thẳng đắn — không phải của người khác. Con đường hẹp và thẳng dẫn trực tiếp đến Ngài — bằng cách sống của chính bạn, không phải bằng cách cố gắng kiểm soát.

Sức mạnh của tâm trí tồn tại, giống như nó đã tồn tại ở Atlantis cổ đại. Điều gì đã xảy ra khi người Atlantean cố gắng sử dụng sức mạnh đó một cách ích kỷ? Sự hủy diệt vì đây có thể là những lực hủy diệt. Tất cả chúng ta đều có khả năng tâm trí này; tất cả chúng ta đều có thể rèn luyện bản thân để sử dụng nó nhằm ép buộc người khác theo ý muốn của chúng ta. Nhưng chúng ta không có quyền đạo đức để làm điều này. Chúng ta có quyền kể cho mọi người nghe những trải nghiệm cá nhân của chính mình và để họ tự quyết định; nhưng không ép buộc họ, vì Thiên Chúa kêu gọi mọi người, ở mọi nơi, hãy nhìn, hãy chú ý, hãy hiểu.

Khi chúng ta sử dụng các lực bên trong để phục vụ các Lực Sáng Tạo và Thiên Chúa, thì chúng ta đang sử dụng chúng một cách đúng đắn. Nếu chúng được sử dụng cho các lợi ích ích kỷ của chính chúng ta, chúng đang bị lạm dụng. Khi đó chúng ta trở nên giống như đứa con của sự diệt vong — gọi nó là gì tùy chúng ta.

Ngày 15 tháng 2 năm 1931

CÁI HỮU HÌNH VÀ CÁI VÔ HÌNH
Edgar Cayce

Một vài tuần trước, tôi đứng lên để nói chuyện với một lớp học Trường Chủ Nhật, và có nhiều ghế trống trước mặt tôi hơn là ghế có người ngồi. Trong lòng tôi cảm thấy rằng mình có điều gì đó muốn nói, và tôi tự hỏi tại sao lại có quá ít người hiện diện. Sau đó tôi thấy một khán giả vô hình đi vào và lấp đầy dường như mọi chiếc ghế ở đó — một khán giả vô hình đối với những người khác hiện diện.

Chúng ta có thể yên tâm rằng có cái vô hình cũng như cái hữu hình! Chúng ta luôn có bên mình một khán giả vô hình cho các hành động của mình — vâng, ngay cả đối với mọi tư tưởng. Giá như chúng ta có thể nhận ra điều này ngày càng nhiều hơn, thì chúng ta sẽ biết sự hiện diện của Ngài ở lại với chúng ta; và nếu Ngài không ở lại với chúng ta, đó là lỗi của chính chúng ta hoặc chúng ta đã tự làm mù mình trước những gì chúng ta có thể có cho riêng mình.

Mọi người đều nhận ra rằng chúng ta đang trải qua một giai đoạn căng thẳng, trong đó tất cả chúng ta đều mong đợi một điều gì đó — điều gì, chúng ta không biết. Tại sao chúng ta không biết những gì đáng mong đợi? Tại sao lại không thể biết những gì sắp xảy ra? Phải chăng đó là vì chúng ta đã tự làm mù mình trước những bằng chứng xung quanh chúng ta?

Chúng ta được nhiều người đã nghiên cứu về những vấn đề như vậy nói rằng chúng ta đang trải qua một vị trí nhất định trong vũ trụ. Các nhà tinh tú học đã nói rằng chúng ta đang đạt đến nơi đó trong không gian

mà ở đó các ảnh hưởng đang bắt đầu cho chu kỳ thứ ba. Những người khác mô tả nó như một nơi mà chúng ta có thể mong đợi một chủng tộc mới, một con người mới, một tư tưởng mới.

Thừa nhận trong thời điểm này rằng điều này là đúng: liệu các ảnh hưởng như vậy có tác động đến chúng ta vì chúng ta ở trong một vị trí như vậy trong vũ trụ hay không, hay chúng ta ở trong một vị trí như vậy vì những gì chúng ta hoặc ai đó khác đã làm? Đó là câu hỏi cũ kỹ phát sinh trong trải nghiệm của chúng ta ngày qua ngày khi, như người đàn ông đầu tiên đã hỏi Thiên Chúa, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?", cái chết đã được mang vào thế giới. Chúng ta vẫn đang trốn tránh câu hỏi và đổ lỗi cho ai đó khác về vị trí chúng ta đang chiếm giữ.

Chúng ta cũng được biết rằng các cá nhân đang đầu đầu thai vào trái đất những người chiếm giữ một vị trí mà từ đó họ có thể thi triển một ảnh hưởng hùng mạnh, bởi vì vị trí họ từng chiếm giữ trong tư tưởng của thế giới. Bây giờ họ đang đi vào vị trí của chính họ.

Dù sao đi nữa; chẳng phải tất cả chúng ta đều ở trong cùng một vị trí về những gì chúng ta sẽ làm về điều đó sao? Không có quyền lực nào mà không được định sẵn từ Thiên Chúa. Vậy chẳng phải là kế hoạch của Lực Lượng hay Quyền Năng Tối Cao mà chúng ta gọi là Thiên Chúa, rằng chúng ta với tư cách là các cá nhân được đầu thai vào trải nghiệm của trái đất vào thời điểm này sao? Nó đã được đặt ra từ trước.

Sau đó bạn có thể nói, "Chà, ông là một người theo chủ nghĩa định mệnh, và tin rằng những gì sắp xảy ra sẽ xảy ra — không gì có thể thay đổi nó." Không, đó không phải là câu trả lời cho câu hỏi về việc trở thành người bảo vệ anh em mình.

Chúng ta đang nghiên cứu theo các dòng tư tưởng thuộc về sự phát triển của con người bên trong, linh hồn. Bên trong chúng ta là một cái gì đó mà chúng ta gọi là linh hồn, thực thể, bản thể; và cái này sống mãi mãi.

Chúng ta nói đây là một thời kỳ khó khăn khi tất cả chúng ta đều tự hỏi điều gì sắp xảy ra, rằng đó là một thời kỳ sẽ có những biến động. Chúng

ta đã làm gì để chuẩn bị cho mình cho những biến cố như vậy? "Những điều này sẽ xảy ra," Chúa nói, "nhưng thời gian chưa đến. Sẽ có chiến tranh và tin đồn chiến tranh. Sẽ có động đất ở nhiều nơi. Sẽ có những dấu hiệu trên trời và anh em sẽ nổi dậy chống lại anh em, dân tộc chống lại dân tộc, nhưng thời gian chưa đến." (Xem Ma-thi-ơ 24)

Tất cả những điều này đang xảy ra. Lời cảnh báo từ trước là gì? "Nếu các người sa ngã, nếu các người quay lại và đi theo những điều thuộc về ham muốn của những ảnh hưởng xác thịt của chính các người, Ta sẽ ngoảnh mặt khỏi các người." (Xem Phục truyền 31:16-17)

Khuôn mặt vô hình, vâng; cái mà chúng ta không thể nhìn thấy, không thể nhận thức bằng ngũ quan. Tuy nhiên, cái có thể được khơi dậy bên trong chúng ta sẽ bảo chúng ta biết chúng ta có đang đi theo con đường mà Ngài muốn chúng ta đi hay không. "Tâm linh Ta sẽ chứng giám với tâm linh các người về việc các người có phải là con cái của Thiên Chúa hay không." (Xem La-mã 8:16)

Không quan trọng những lời cảnh báo này đã đến với chúng ta như thế nào. Hiện tại chúng ta đang ở giữa điều kiện đó, và nó ở xung quanh chúng ta. Những sự thay đổi đang xảy ra. Các phần của trái đất sẽ bị xóa sổ trong vài năm tới; tôi cảm thấy rất chắc chắn về điều đó. Ngay lập tức, chúng ta muốn biết liệu nó có xảy ra ở nơi chúng ta đang ở hay không. Điều đó có gì khác biệt, nếu chúng ta đang sống đúng đắn?

Việc quá lo lắng về bản thân vì chúng ta đang sống ở sai chỗ giống như những người đến gặp bà lão sống ở biên giới. Một người đàn ông đến gặp bà và nói rằng ông muốn tạo một nơi cho gia đình mình gồm những đứa con trai và con gái đang lớn lên, nhưng ông rất ghét phải rời bỏ tất cả bạn bè ở nhà. Bà lão nói, "Chà, ông sẽ tìm thấy điều tương tự ra ngoài này thôi. Nếu ông có bạn bè ở nhà, ông sẽ có bạn bè ở đây."

Người đàn ông tiếp theo đến nói rằng ông rất vui khi được đi xa khỏi nơi ông đã sống nhiều năm; những người ở đó đều ích kỷ, kẹo kiệt và khó sống cùng. Bà lão nói, "Anh bạn, ông sẽ tìm thấy điều tương tự ra ngoài này thôi. Nếu ông không thể sống hòa thuận với mọi người ở nhà, ông

sẽ không thể sống hòa thuận với mọi người ra ngoài này. Nếu ông không có bạn bè ở nhà, ông sẽ không tìm thấy họ ở đây."

Đối với chúng ta cũng vậy. Nếu chúng ta chưa sẵn sàng, nếu chúng ta không chuẩn bị, đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi chúng ta phải trả giá — ngay cả khi chúng ta không tình cờ nằm trong số những người đầu tiên bị đưa đi trong một thời khắc.

Làm thế nào chúng ta biết những thay đổi này sắp diễn ra? Chúng ta không biết, ngoại trừ bằng những dấu hiệu đã được bảo cho chúng ta, và những gì chúng ta đang trải nghiệm. Vì những biểu hiện bên ngoài, những điều hữu hình xung quanh chúng ta, chỉ là những cái bóng của những điều thực sự tồn tại và đang đến. Khi, như Chúa đã nói, chúng ta thấy những thay đổi này đang đến, chúng ta biết đó là vì con người đã hành động bên trong chính họ và đối với người hàng xóm của họ theo cách tạo ra những thay đổi này.

Lệnh đầu tiên là: "Hãy sinh sôi, nảy nở, làm bá chủ trái đất." (Sáng thế 1:28) Điều đó có nghĩa là có được kiến thức về tất cả những điều này ở đây trên trái đất. Và không có một điều gì trên trái đất mà không phải là một sự biểu hiện của Thiên Chúa. Chúng ta có thể hiện sự trân trọng đối với những điều xung quanh chúng ta, hay chúng ta nói "Cho tôi, cho tôi, cho tôi," và cố gắng hút tất cả vào chính mình? Chúng ta có phải là người bảo vệ anh em mình không — hay anh em chúng ta đang bảo vệ chúng ta?

Cuộc sống ngày nay không khác một chút nào so với một triệu năm trước. Cuộc sống là Một. Thiên Chúa là Cuộc Sống — dù ở trong con hàu, cái cây, hay trong chúng ta. Cuộc sống là Thiên Chúa và là một sự biểu hiện của Ngài. Con người có thể tạo ra một cái cây đẹp, nhưng anh ta không thể trao cho nó cuộc sống. Anh ta có thể tạo ra một quả trứng đẹp, nhưng anh ta không thể trao cho nó cái sẽ làm cho nó tự tái tạo. Cái gì đó có thể tái tạo cuộc sống, ngoại trừ chính Cuộc Sống, hay Thiên Chúa? Đó là cái vô hình ở bên trong chúng ta, và hoàn toàn xung quanh chúng ta.

Nếu tư tưởng là hành động, suy nghĩ mang tính xây dựng và tích cực của chúng ta sẽ giúp ích trong việc xây dựng hoặc thiết lập cái sẽ mang lại hòa bình, sự hài hòa, niềm vui, tình yêu — những hoa trái của tâm linh. Tâm Linh là gì? Cái mà chúng ta chỉ có thể lĩnh hội bằng việc áp dụng nó, bằng những gì chúng ta làm cho ai đó khác.

Chúng ta đã có một hình ảnh minh họa rất đẹp về tư tưởng này trong bài học Trường Chủ Nhật của chúng ta sáng nay. Chúa đã dành hết sức mình để cho đi cho những người khác. Ngài đã trở nên mệt mỏi và kiệt sức, và cần thiết là Ngài phải nghỉ ngơi về mặt thể xác, vì lúc đó Ngài là một con người. Một cái gì đó đã được lấy ra khỏi Ngài, để trao những ảnh hưởng mang tính xây dựng nhằm bù đắp những ảnh hưởng mang tính hủy diệt trong cuộc sống của những người Ngài đã tiếp xúc.

Ngài đang ngủ, trên biển. Con thuyền bắt đầu ngập nước và các môn đệ trở nên bất an. Họ đến và đánh thức Ngài: "Thầy không care rằng chúng ta sắp chết sao?" Ngài đã quở trách gió, và biển trở nên lặng lặng. Hãy để tôi hỏi: Sức mạnh đó đã đi ra khỏi Chúa, hay nó đã đi vào Ngài? Nó đã đi vào Ngài — sự hòa bình, sự lặng lặng — bởi vì Ngài thuộc về các Lực Lượng Sáng Tạo sẽ biểu hiện. Trong việc cho đi, nó đã đi vào. Và khi chúng ta cũng cho đi, để làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn cho người khác sống, sự hòa bình và sự hài hòa và sự hiểu biết — những hoa trái của Tâm Linh — sẽ đi vào chúng ta.

Chúng ta sẽ đi và làm những điều tuyệt vời sao? Chúng ta sẽ đứng ở góc đường và giảng đạo sao? Tất nhiên, nếu chúng ta được gọi để làm những điều như vậy, thì chúng ta nên làm chúng. Tuy nhiên có lẽ chúng ta chỉ nên nói một lời tử tế với người hàng xóm bên cạnh, với đứa trẻ chúng ta gặp trên đường, với con chó khập khiễng chúng ta thấy — hoặc với bất kỳ điều gì hoặc bất kỳ ai là một sự biểu hiện của Thiên Chúa.

Chỉ cần nói lời tử tế mang lại hy vọng cho những người đang mất hy vọng; nói lời vui vẻ với những người đang nản lòng, khi chúng ta có thể làm những điều này, chúng ta cho đi những gì chúng ta đã nhận được. "Bởi vì các ngươi đã nhận miễn phí, hãy cho miễn phí." Vì không phải tất cả đều được gọi làm nhà chữa lành, không phải tất cả là nhà truyền

giáo; nhưng mỗi người chúng ta có thể làm những gì tay chúng ta tìm thấy để làm, làm rạng danh Tâm Linh và các hoa trái của Tâm Linh — những thứ không nhìn thấy được.

Những điều chúng ta làm hôm nay sẽ tạo nên loại cá nhân chúng ta sẽ là vào ngày mai hoặc một triệu năm sau kể từ bây giờ. Chúng ta không chết để ở trong cõi vĩnh hằng: chúng ta đã ở trong đó rồi! Việc hiểu chúng ta đến từ đâu cũng quan trọng như việc hiểu chúng ta đang đi đâu vậy. Biết chúng ta đến từ đâu là biết những gì chúng ta đang đối mặt. Nếu chúng ta sử dụng các khả năng mình có, chúng ta sẽ được trao thêm vào ngày mai. Bước tiếp theo cần thực hiện sẽ được trao cho chúng ta.

Chính sự tự tôn và sự ích kỷ đã đưa chúng ta rời xa kiến thức về Thiên Chúa. Những điều này mang lại sự nghi ngờ, nỗi sợ hãi, và tất cả những phẩm chất này báo hiệu cho cái hữu hình hoặc tạo ra sự lo lắng, gian khó và sự hiểu lầm.

Bất kể điều gì có thể đang làm chúng ta phiền lòng, hãy mang nó đến với Thiên Chúa, đến với Đức Kitô. Chúng ta sẽ được chỉ cho con đường.

Ngày 26 tháng 2 năm 19...

SỰ TÁI LÂM
Edgar Cayce

Đây là một chủ đề mà người ta biết rất ít. Chính Đức Giê-su đã nói rằng chỉ có Chúa Cha mới biết thời điểm Ngài trở lại.

Tuy nhiên, chúng ta có hai nguồn thông tin mà từ đó chúng ta sẽ rút ra tài liệu để sử dụng trong việc hình thành các ý tưởng của mình về chủ đề này. Chúng ta sẽ mở Kinh Thánh cho một phần thảo luận của chúng ta, và thứ hai chúng ta sẽ xem xét thông tin chúng ta đã nhận được về mặt ngoại cảm, điều này có thể làm rõ các đoạn văn khác nhau.

Đầu tiên tôi muốn định nghĩa từ ngoại cảm (*psychic*). Đừng có ý nghĩ rằng thông tin ngoại cảm có nghĩa là những gì Bác John phải nói, hay Dì Sue — mặc dù nó có thể có nghĩa như vậy đối với một số người, vào thời điểm này. Đúng hơn, chúng ta hãy xem xét ý nghĩa từ một góc độ rộng hơn khi nó liên quan đến sự phát triển và sử dụng các năng lực linh hồn. Ngoài ra, hãy để tôi đảm bảo với bạn rằng tôi có lý do cho đức tin nằm bên trong tôi — một đức tin có thể hoặc không có thể vẻ chính thống đối với bạn.

Đầu tiên, vậy Chúa nói gì về sự tái lâm? Làm thế nào mà ai đó có được ý tưởng rằng sẽ có một sự tái lâm? Nó được đề cập trong Gioan 14:1-3: "Đức Giê-su nói, Lòng các con đừng bối rối; các con tin vào Thiên Chúa, cũng hãy tin vào Ta... Và nếu Ta đi và chuẩn bị một chỗ cho các con, Ta sẽ trở lại, và đón các con về với Ta; để Ta ở đâu, các con cũng ở đó."

Khi chúng ta nhìn vào lịch sử thế giới như chúng ta biết ngày nay, đã bao lâu thì một lãnh tụ tôn giáo hay nhà tiên tri vĩ đại xuất hiện? Plato nói rằng chu kỳ đi vào của chúng ta là khoảng mỗi nghìn năm. Đánh giá từ chính lịch sử, khoảng thời gian giữa mỗi giáo sĩ tôn giáo đến với trái đất thay đổi từ 625 năm đến 1200 năm.

Bạn có hỏi, "Có phải đó là tần suất ông nói Đức Kitô đã đến không?" Không, tôi không nói điều đó; tôi không biết Ngài đã đến bao nhiêu lần; tuy nhiên, nếu chúng ta xem xét các đoạn Kinh Thánh sau đây trong vài phút, một ý tưởng thú vị có thể được hình thành. Đây là những đoạn văn: (Xem Gioan 1:1-14)

"Lúc khởi đầu đã có Ngôi Lời, và Ngôi Lời ở với Thiên Chúa, và Ngôi Lời là Thiên Chúa. Ngôi Lời đã ở với Thiên Chúa từ khởi đầu. Mọi vật đều được tạo thành nhờ Ngài; và không có Ngài thì chẳng có vật gì đã được tạo thành mà đã được tạo thành... Và Ngôi Lời đã trở thành người phập, và cư ngụ giữa chúng ta... Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian đã được tạo thành nhờ Ngài, nhưng thế gian đã không nhận biết Ngài."

Nhiều người nói với chúng ta rằng điều này đang nói về những điều tâm linh. Bạn phải tự trả lời điều này cho chính mình. Nhưng nếu Ngôi Lời

đã trở thành người phập và cư ngụ giữa loài người, làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng điều này không nói về mặt vật chất, nữa?

Trong cuộc trò chuyện với những người đáng lẽ phải là và đã là những người thẩm phán của Israel vào thời điểm đó, Chúa nói:

"Ta biết rằng các ngươi là dòng dõi của Abraham; nhưng các ngươi tìm cách giết Ta, vì lời Ta không có chỗ trong các ngươi... Nếu các ngươi là con cái Abraham, các ngươi sẽ làm công việc của Abraham... Các ngươi thuộc về cha các ngươi là ma quỷ..." (Gioan 8:37-44)

Trong xác thịt, vâng, họ là con cái của Abraham, nhưng trong tâm linh thì không. Vì Abraham đã làm gì? Ông ấy công chính, và các hành động của ông ấy được tính là sự công chính cho ông ấy vì đức tin của ông ấy vào Thiên Chúa Duy Nhất.

Cũng trong chương đó, Chúa nói, "Cha các ngươi là Abraham đã hân hoan được thấy ngày của Ta, và ông đã thấy và đã vui mừng." Bấy giờ người Do Thái nói với Ngài, "Ông chưa đầy năm mươi tuổi, mà ông đã thấy Abraham sao?" Đức Giê-su nói với họ, "Quả thật, quả thật, Ta nói với các ngươi, trước khi có Abraham, Ta Là."

Đức Giê-su có ý nói điều đó theo nghĩa tâm linh hay nghĩa đen — hay cả hai? Bạn nghĩ sao? Tôi không biết, nhưng những gì chúng ta đã được bảo về mặt ngoại cảm là thế này — hãy lấy nó cho những gì nó đáng giá, và áp dụng nó trong trải nghiệm của chính bạn.

Bây giờ hãy giở đến chương thứ 14 của Sáng Thế Ký và đọc nơi Abraham trả tiền nộp thuế cho một cá nhân nhất định, Mê-chi-xê-đéc. Không có nguyên nhân hay lý do nào được đưa ra ngoại trừ việc người đàn ông đi ra ở nơi đó để chúc phúc cho ông ấy: một tư tế của Thiên Chúa Tối Cao, không có ngày tháng, một người không được sinh ra bình thường mà là một thượng tế của Thiên Chúa hằng sống. "Và Mê-chi-xê-đéc, vua xứ Sa-lem, mang bánh và rượu ra; và ông là tư tế của Thiên Chúa tối cao. Và ông đã chúc phúc cho ông ấy..."

Đây có phải là Chúa, Mê-chi-xê-đéc này không? Tôi không biết. Tự bạn đọc đi. Có thể tôi sai khi nghĩ đó là Chúa, người đàn ông mà sau này chúng ta biết đến là Đức Giê-su.

Bây giờ hãy xem xét sách Giô-suê. Ai đã chỉ đạo Giô-suê khi ông trở thành lãnh tụ của Israel? Ai đã bước ra để dẫn dắt Giô-suê sau khi ông băng qua sông Gio-đan? Kinh Thánh nói, Con Người. Con Người đã bước ra để dẫn dắt các đạo quân của Chúa. Và sau trải nghiệm của Giô-suê khi gặp người đàn ông của Thiên Chúa này, tất cả con cái Israel đều sợ ông ấy. (Xem Giô-suê 5:13-15)

Từ các tham chiếu trên, chúng ta hãy rút ra một vài kết luận và bổ sung chúng bằng thông tin ngoại cảm. Tâm Linh của Đức Kitô đã biểu hiện trên trái đất nhiều lần trước khi Đức Giê-su đến; đôi khi nó biểu hiện qua một người như Mê-chi-xê-đéc, và vào những lúc khác nó biểu hiện như một ảnh hưởng tâm linh thông qua một thầy giáo nào đó ủng hộ việc thờ phượng Thiên Chúa Duy Nhất.

Kết luận này có liên quan gì đến sự tái lâm? Chà, trong ánh sáng của những điều trên, không còn có một sự tái lâm nữa. Cũng bằng cách xem xét các điều kiện đã làm cho sự xuất hiện của Ngài có thể xảy ra vào các thời điểm khác nhau — hoặc, nếu bạn muốn, một lần duy nhất với tư cách là Đức Giê-su — chúng ta có thể suy ra những sự thật nhất định về sự trở lại của Chúa.

Làm thế nào Ngài lại đến với tư cách là Đức Giê-su xứ Na-za-rét? Đã không có một sự mặc khải nào cho con người, mà chúng ta có bất kỳ hồ sơ nào, trong hơn bốn trăm năm. Vậy sự tăm tối và sự đồi truỵ về phía con người có mang Đức Kitô vào thế giới không? Nếu vậy, đó là sự đảo ngược của quy luật tự nhiên, Cái Tương Tự Sinh Ra Cái Tương Tự. Các quy luật của Thiên Chúa không bị đảo ngược vào bất kỳ lúc nào và chúng ta sẽ không bao giờ thấy chúng như vậy. Chúng là bất biến và giữ đúng trong bất kỳ vương quốc nào chúng ta có thể tìm thấy trên trái đất. Những điều chúng ta thấy phát triển trong các vương quốc khác nhau trên trái đất này chỉ là những cái bóng của thế giới thiên quốc và thế giới trần thế. Vì chúng ta lớn lên trong ân sủng và sự hiểu biết và sự lĩnh hội, như một nhà viết Kinh Thánh khác đã nói. Bằng phương tiện

nào đi kèm sự tăng trưởng? Bằng việc áp dụng các sự thật trong cuộc sống của chúng ta.

Vậy điều gì đã mang lại sự đến của Đức Giê-su? Một cộng đồng những người tìm kiếm chân thành — một nhóm nhỏ được thành lập với mục đích tìm cách làm cho mình trở thành những kênh mà nhờ đó điều vĩ đại này có thể xảy ra. Những người này là ai? Họ là những người bị ghét nhất trong tất cả những người được đề cập trong lịch sử thế tục, và hầu như không được đề cập trong Kinh Thánh — người Essene, những người bị ghét bỏ, những người thấp kém nhất trong người Do Thái.

Bạn có thể hỏi làm thế nào chúng ta có thể biết điều này. Chúng ta đã nhận được nó về mặt ngoại cảm, vâng; và hàng trăm người khác cũng vậy. Nhưng Zacharias đã được phép lên và dâng các lễ vật thêm bao nhiêu lần nữa, sau khi được phán một lần, bên trong đền thờ? Không bao giờ nữa! Vì ông đã tham gia vào nhóm bị ghét đó, và do đó làm cho con trai ông — người theo dòng dõi là một thượng tế — trở thành một kẻ bị hắt hủi. Ai là em họ của Elizabeth? Maria, mẹ của Đấng chúng ta thờ phượng là Chúa và Thầy của chúng ta. Maria trước tiên đã tìm đến người em họ Elizabeth của mình, mẹ của người Essene vĩ đại, Gioan Baotixita, để loan báo tin mừng vĩ đại mà thiên thần đã báo cho bà.

Những người Essene này, sau đó, đã thánh hóa và dâng hiến cuộc sống của họ, bản thể bên trong của họ, để làm cho có thể có một nơi gặp gỡ cho Thiên Chúa và con người; với một mức độ dâng hiến tâm linh như vậy để Đức Giê-su Kitô có thể đi vào thế giới. Do đó đã có một sự chuẩn bị, nơi có thể là nơi gặp gỡ cho Thiên Chúa và con người. Và nếu chúng ta có một nơi gặp gỡ trong trái tim chúng ta, ngôi nhà của chúng ta, nhóm của chúng ta, giáo hội của chúng ta, thì chúng ta cũng có thể có Đức Kitô đến với chúng ta. Khi chúng ta đã chuẩn bị chỗ, Ngài sẽ đến — và không trước đó.

Chúng ta không thể nói rằng chúng ta đang siêng năng tìm kiếm nhưng Ngài đã đi đến với ai đó khác. Đó không phải là lý trí thông thường. Chúng ta không thể nói rằng ai đó khác phải chuẩn bị con đường cho chúng ta. Ngài sẽ trở lại, vâng; và Ngài sẽ đến như Ngài vốn thế. Tâm linh của Ngài ở đây luôn luôn. Nó sẽ ở lại với chúng ta luôn luôn.

Không nơi nào Chúa dạy học mà Ngài lại được chấp nhận, và Ngài đã dạy ở Palestine, Ai Cập, Ấn Độ, Ba Tư, Trung Quốc, Nhật Bản — ít nhất là ở tất cả những nơi đó.

Tất cả chúng ta đều tin rằng Ngài đã xuống địa ngục và dạy dỗ những người ở đó. Chúng ta đọc nó trong Kinh Thánh và chúng ta nói đó là sự thật. Nhưng chúng ta không thực sự tin điều đó, nếu không chúng ta sẽ hành động như vậy! Nếu chúng ta tin điều đó, chúng ta sẽ không bao giờ tìm lỗi ở bất kỳ linh hồn nào trên thế giới — không bao giờ! Vì nếu chúng ta tin rằng Ngài đã đi vào địa ngục và dạy dỗ những người ở đó, làm sao chúng ta có thể tìm lỗi ở người hàng xóm bên cạnh vì gà của ông ấy vào vườn của chúng ta hoặc vì ông ấy không tin hoàn toàn như chúng ta?

Điều này có trong Kinh Thánh của bạn không: "Hơn nữa tôi sẽ nỗ lực để sau khi tôi qua đời các người có thể luôn nhớ đến những điều này." (II Phê-rô 1:15) Bạn đã bao giờ nghe một bài giảng nào về nó chưa? Người đàn ông nói điều đó là người mà Đức Kitô đã nói, "Xác thịt và máu huyết không mặc khải điều này cho anh, nhưng là Cha Ta ở trên trời." Đối với cùng một người đàn ông, có lẽ chỉ vài phút sau đó, Ngài đã nói, "Satan, hãy lui ra đằng sau Ta: anh là đá vấp ngã cho Ta: vì anh không suy nghĩ những điều thuộc về Thiên Chúa, mà là những điều thuộc về loài người" — những điều của xác thịt chứ không phải những điều của tâm linh. (Ma-thi-ơ 16:23)

Chúa nói, "E-li-a thật sự sẽ đến trước, và phục hồi mọi thứ. Nhưng Ta nói với các người, E-li-a đã đến rồi, và họ không nhận biết ông, nhưng đã làm cho ông bất cứ điều gì họ muốn. Con Người cũng sẽ phải chịu đau khổ từ họ như vậy. Bấy giờ các môn đệ hiểu rằng Ngài đang nói với họ về Gioan Baotixita." (Ma-thi-ơ 17:11-13)

Có thể bạn có thể nói rằng Ngài có ý nói trong tâm linh chứ không phải trong xác thịt; nhưng tôi không đọc nó theo cách đó.

Một lời cảnh báo từng được đưa ra cho một người đàn ông của Thiên Chúa rằng một đất nước nhất định sẽ bị hủy diệt; nhưng người đàn ông

đó đã cầu nguyện và trò chuyện với Thiên Chúa mặt đối mặt, và Thiên Chúa đã hứa rằng nếu có 50 người công chính Ngài sẽ cứu nó. Sau đó cuối cùng, nếu chỉ có 10 người công chính Ngài sẽ tha cho thành phố.

Tôi tin rằng những người công chính trên thế giới giữ cho nó tiếp tục hoạt động. Những người công chính là những người đã tử tế với người khác. Vì chúng ta có thể thấy những bằng chứng của Tâm Linh Đức Kitô xung quanh chúng ta ngay bây giờ, ngày qua ngày: trong sự tử tế, sự kiên nhẫn, sự chịu đựng lâu dài, sự thể hiện tình anh em, sự ưu ái người hàng xóm trước bản thân. Khi có thể có 50, hoặc 100, hoặc 1.000, hoặc một triệu — thì con đường có thể đã được chuẩn bị cho Sự Đến của Ngài. Nhưng tất cả những người công chính này phải thống nhất trong mong muốn và sự van xin của họ rằng Đức Kitô đi lại về mặt thể xác giữa loài người một lần nữa.

Ngài vì lợi ích của chúng ta đã trở thành xác thịt. Bao nhiêu lần? Tự bạn trả lời đi. Ngài sẽ trở lại bao lâu nữa? Khi chúng ta làm cho điều đó trở nên khả thi. Nó đã được làm cho trở nên khả thi ít nhất một lần. Nó sẽ được làm cho trở nên khả thi một lần nữa. Khi chúng ta sống cuộc sống Ngài đã đề ra cho chúng ta, chúng ta đang làm cho điều đó trở nên khả thi cho Ngài, Chúa và Thầy của thế giới này, trở lại.

"Ta sẽ không để các con mồ côi, nhưng Ta sẽ trở lại, và đón các con về với Ta, để Ta ở đâu, các con cũng ở đó."

Ngày 7 tháng 5 năm 1934

SỰ THẬT LÀ GÌ?
Edgar Cayce

Chúng ta đã nói về các chủ đề khác nhau từ Chủ Nhật này sang Chủ Nhật khác. Từ lúc này sang lúc khác tôi đã nói về những điều chủ yếu liên quan đến những điều vật chất của cuộc sống — hoặc có liên quan đến vật chất — đặt chúng theo cách thức mà chúng ta có thể sử dụng chúng trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Như tôi đã nói, tôi sẽ cố gắng nói chuyện với bạn chiều nay về Sự Thật — hoặc "Sự Thật Là Gì?"

Tôi nhận ra tôi đang đảm nhận một công việc lớn. Tôi đã đọc rất ít về các nhà triết học qua các thời đại. Tuy nhiên chúng ta biết rằng qua các thời đại đã có tiếng kêu liên tục "Sự Thật Là Gì?"

Chúng ta thường nghe nói rằng Sự Thật là lảng tránh — Sự Thật là trần trụi — Sự Thật sẽ không bị đánh gục; nhưng Sự Thật là gì?

Chúng ta nhớ, nếu chúng ta mở các sách Tân Ước, rằng có lẽ khoảnh khắc vĩ đại nhất trong lịch sử là khi Phi-la-tô hỏi Chúa "Sự thật là gì?" Có lẽ đó là lần duy nhất nó có thể được trả lời trong một hoặc hai từ, điều đó ít nhất sẽ làm hài lòng phần lớn thế giới suy nghĩ ngày nay. Nhưng Phi-la-tô đã không đợi câu trả lời. Tuy nhiên chúng ta biết rằng Chúa đã nói Ngài đến để Ngài có thể chỉ cho con đường dẫn đến Sự Thật. Được rồi. Vậy chúng ta biết Sự Thật là một cái gì đó mà chúng ta có thể được chỉ cho thấy.

Khi chúng ta nói về một sự thật, hoặc sự thật, hoặc Sự Thật, có lẽ chúng ta có ý nói những điều khác nhau. Bạn sẽ nhớ, những ai trong số các bạn đã đọc câu chuyện nhỏ — và tôi chắc chắn hầu hết các bạn đã đọc — về ba người đàn ông xứ Hindustan đi xem voi, nhưng cả ba người đàn ông đều mù. Bây giờ đó là chúng ta — tất cả chúng ta đều mù! Tuy nhiên chúng ta đang tìm kiếm sự thật, và chúng ta đang ở trong cùng một vị trí giống như ba người đàn ông đó đi xem voi. Một trong những người này vấp phải hông con voi, và ông ấy nói, "Tôi nhận thấy, không nghi ngờ gì nữa, con voi rất giống một bức tường." Đó không phải là sự thật đối với ông ấy sao? Một người khác, khi ông ấy vấp ngã xung quanh, tìm thấy vòi con voi và nói, "Tôi nhận thấy với sự chắc chắn rằng con voi rất giống một cái cây." Người đàn ông thứ ba, khi ông ấy vấp ngã xung quanh, nắm lấy cái đuôi và ông ấy nói, "Tôi nhận thấy con voi rất giống một sợi dây thừng."

Bây giờ họ có sai lầm không? Họ có sự thật không? Hay họ chỉ có một phần của sự thật? Họ có bất kỳ sự thật nào không?

Chúng ta thường nói rằng bất kỳ phong trào nào, thuộc bất kỳ tính chất nào, đều thành công trong chừng mực nó có một phần của sự thật. Chúng ta có thể chắc chắn đó là sự thật. Vậy thì đừng lo lắng vì bạn không đồng ý với bất kỳ cá nhân nào về quan niệm của bạn về bất kỳ phong trào nào — đừng nghĩ ai đó sắp đi xuống địa ngục vì họ không nghĩ như bạn! Hãy nhớ ba người mù đi xem voi! Chỉ cần biết rằng mọi người có thể đúng, nhưng sai như bạn thấy, với đôi mắt mở to của bạn.

Cuộc sống trong sự phóng chiếu của nó vào mặt phẳng vật chất này đã là một sự tăng trưởng liên tục. Vậy nếu chúng ta tin những điều đã được trình bày cho chúng ta — và khi chúng được trình bày cho chúng ta, chúng ta biết rằng ngay cả chính Sự Thật cũng có thể là một sự tăng trưởng vào sự hiểu biết đó mà chúng ta sẽ có thể áp dụng trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Tôi chắc chắn chúng ta tin Thiên Chúa là Tình Yêu. Tình yêu của chúng ta dành cho một người, sau đó, là một sự biểu hiện của lực, hoặc lực được biểu hiện, mà chúng ta định nghĩa là Tình Yêu. Đây là một trải nghiệm đã đến với một người đàn ông. Ông ấy rất yêu vợ mình. Ông ấy nghĩ về bà ấy nhiều hơn bất kỳ điều gì trên đời, nhưng Thiên Chúa thấy phù hợp để đưa bà ấy về nhà; và khi người đàn ông dựng một đài kỷ niệm trong nghĩa trang, ông ấy đã khắc điều này lên đó: "Ánh sáng của cuộc đời tôi đã tắt." Ông ấy không thể tìm thấy bất kỳ điều gì có thể hòa giải ông ấy về sự chia xa của mình, cho đến sau một thời gian ông ấy gặp một cô gái trẻ mà ông ấy rất yêu và sau đó ông ấy phát hiện ra rằng ông ấy đã hoàn toàn nhầm lẫn về tình yêu đầu tiên của mình có thể thỏa mãn mọi thứ trong cuộc sống của ông ấy! Có một cái gì đó khác đã được thêm vào — ông ấy đã có được kiến thức về một ai đó khác có thể lấp đầy một phần cuộc sống của ông ấy!

Cô gái trẻ, biết về dòng chữ này, đã nói với ông ấy, "Em có thể đồng ý làm vợ anh, nhưng em không nghĩ em có thể làm điều đó miễn là dòng chữ vẫn giữ nguyên như hiện tại." Vì vậy ông ấy đi tìm một người đàn ông có thể sửa chữa điều này cho ông ấy; và khi người đàn ông phụ trách những việc như vậy nói với ông ấy rằng ông ấy thấy cách ông ấy có thể sửa lại dòng chữ này, ông ấy đã tiến hành đám cưới. Khi họ trở về từ tuần trăng mật, họ đi ra để xem nó đọc như thế nào và đây là

những gì họ tìm thấy: 'Ánh sáng của cuộc đời tôi đã tắt — nhưng tôi đã quẹt một que diêm khác.'

Vì vậy, bạn thấy có những trải nghiệm cá nhân về sự thật. Khi chúng ta đọc hoặc có một ý tưởng về một tư tưởng cụ thể nào đó hoặc một quy tắc cụ thể nào đó, chúng ta dần dần xây dựng vào chính mình một ý tưởng rằng chúng ta đã có được toàn bộ điều đó!

Bây giờ có phải Sự Thật là một điều như vậy mà những người đã theo đuổi Mohammed có tất cả sự thật không? Những người đã theo đuổi Môi-se, những người đưa ra luật pháp, có tất cả sự thật không? Hay đó chẳng phải là một sự tăng trưởng trong cuộc sống cá nhân của chúng ta; và những gì có thể là sự thật cho một cá nhân có thể không, trong trải nghiệm của một cá nhân khác, trả lời được chút nào sao? Điều đó có làm cho cái khác bớt thật hơn đối với cá nhân khác không? Người đàn ông này có yêu người phụ nữ thứ hai bớt đi không, từ trải nghiệm yêu đương trước đây của ông ấy?

Vậy nếu điều này là đúng, có thể sự thật là một thứ có thể thay đổi — là một sự tăng trưởng. Liệu chúng ta có thể tìm thấy một điều gì đó mà chúng ta có thể nói "Đây là Sự Thật" và biết rằng nó sẽ trả lời trong mọi thứ hoặc theo mọi cách mà cuộc sống có thể tự trình bày cho chúng ta không?

Tôi tin rằng chúng ta có thể. Bạn có thể khác với tôi. Tuy nhiên, tôi không nghĩ bạn sẽ có thể bác bỏ định nghĩa của tôi, hoặc những gì tôi sẽ có thể nói là Sự Thật. Nhiều người trong các bạn sẽ nói, "Chà, ông đã được trao một quyền năng kỳ lạ nào đó, mà ông có kiến thức về Sự Thật là gì sao?" Hãy xem liệu điều này có trả lời toàn bộ câu hỏi trong cuộc sống của chúng ta hay không.

Đầu tiên, chúng ta phải biết rằng nếu chúng ta chấp nhận bất kỳ lời nào hoặc bất kỳ người theo đuổi nào như một sự thật — hoặc sự thật, hoặc Sự Thật — chúng ta phải chắc chắn về thẩm quyền mà chúng ta trích dẫn. Chúng ta phải rất chắc chắn về nền tảng của mình, hoặc nền tảng, cho những gì chúng ta đã giả định. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu, như chúng ta sẽ nói, trong việc giả định một điều gì đó là đúng?

Chúng ta phải nhận ra những sự thật này trong cuộc sống của chúng ta: có một cơ thể vật lý, có một cơ thể tâm linh. Chúng ta biết cơ thể vật lý phụ thuộc vào các thuộc tính vật lý của nó đối với sự phát triển của nó. Nó cũng là đền thờ hoặc nơi ở của cơ thể tâm linh. Cơ thể tâm linh, chúng ta biết, thuộc về Đấng Tạo Hóa — bất kể chúng ta gọi Đấng Tạo Hóa là gì. Nó đến từ cùng một điều, ngay cả khi chúng ta quay trở lại lập luận khoa học và nói rằng nó bắt đầu từ hình thái sống thấp nhất. Bất cứ nơi nào chúng ta bắt đầu, chúng ta phải nói rằng có cái gì đó vượt ra ngoài điều đó, nơi nó đã phát triển — dù bạn tin vào sự tiến hóa, sự tiến hóa sáng tạo, hay cái gì. Tất cả lập luận phải quay trở lại cùng một điều, và nếu tôi có thể trả lời điều này chút nào, tôi không tin mình sai khi nói rằng bạn có thể suy luận từ bất kỳ lập trường nào bạn muốn lấy — nhưng đây là Sự Thật:

Cái mà, được giữ trước tâm trí trí óc của bạn, tâm trí tâm linh của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên!

Bây giờ, hãy xem liệu điều này có áp dụng cho bất kỳ giai đoạn nào có thể tự trình bày hay không, và trả lời bất kỳ câu hỏi nào bạn muốn hỏi. Cái mà, được giữ trước tầm nhìn tâm trí của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên! Không phải cái làm thỏa mãn mục đích ích kỷ, không! Không phải cái bảo bạn liệu có sai khi đi câu cá vào Chủ Nhật hay không, hoặc chơi bóng chày vào Chủ Nhật. Không phải cái trả lời những câu hỏi như vậy. Nó cung cấp các câu trả lời, vâng — nhưng cái sẽ tiếp tục phát triển bạn đi lên.

Được rồi, vậy thì: chúng ta có ý gì khi nói phát triển đi lên? Cái sẽ cho phép bạn giữ tầm nhìn về những gì bạn thờ phượng là Thiên Chúa của bạn. Mỗi người, mỗi cá nhân, mỗi vật thể đều có quan niệm của nó về vị trí vượt trội của nó. Sau đó chúng ta sẽ hỏi, "Chà, liệu nó có trả lời người Ấn Độ đang tìm kiếm Khu Vực Săn Bắn Hạnh Phúc của mình không?" Tại sao nó lại không trả lời? Cái sẽ cho phép ông ấy giữ trước mặt mình những gì ông ấy thờ phượng như Thiên Chúa của ông ấy là Sự Thật, đối với ông ấy.

Bây giờ, chúng ta đã giả định hoặc coi là điều đương nhiên điều gì? Chúng ta đã coi là điều đương nhiên rằng con người có một tâm trí, rằng con người có một cơ thể — một cơ thể vật lý, và một cơ thể tâm linh. Anh ta có một linh hồn, nếu bạn muốn! Linh hồn của anh ta, hoặc cơ thể tâm linh của anh ta, được kiểm soát bởi tiềm thức hoặc tâm trí tâm linh của anh ta. Bất kể điều gì tiếp tục giữ trước cá nhân cái mà anh ta thờ phượng là Thiên Chúa của anh ta thì sẽ tiếp tục, sau đó, phát triển cá nhân hướng tới cái mà anh ta thờ phượng. Sau đó bạn sẽ nói, "Câu trả lời của Chúa cho câu hỏi của Phi-la-tô sẽ là gì?" Chẳng phải là, "Ta đến thế gian để không làm gì khác ngoài việc dẫn dắt các người vào cái là Sự Thật."

Sự Thật, sau đó, không phải là một điều mà chúng ta có thể nhìn thấy hoặc nhận thức bằng tai hoặc các giác quan cơ thể; mà Sự Thật là bản chất mà một cá nhân dùng để xây dựng đức tin, hy vọng và sự tin tưởng. Đó là Sự Thật, bản chất đó mà chúng ta được phép giữ trước tầm nhìn tâm trí của mình.

Nó sẽ xây dựng cơ thể của bạn chứ? Nó sẽ xây dựng! Nó sẽ chữa lành người bệnh chứ? Nó sẽ chữa lành!

Một vài ngày trước tôi đang trò chuyện với một số người và họ nói với tôi về một cuốn sách đã được viết bởi một số đạo sư từ Viễn Đông. Tôi chưa bao giờ thấy cuốn sách này trước đây, nhưng khi tôi mở nó ra để đọc, tôi đã biết những gì ở trong đó trước khi đọc nó. Tôi không biết làm thế nào, cũng như tại sao — nhưng tôi biết những trải nghiệm tôi sắp gặp phải. Trong bốn hoặc năm trang đầu tiên, tôi tìm thấy rằng trong cuốn sách này một tư tưởng đã được nhấn mạnh: những gì bạn giữ trước bản thân mình, để tạo ra hình ảnh đó bạn thờ phượng — đó là những gì sẽ phát triển bạn luôn đi lên, và sẽ tiếp tục cho phép bạn biết sự thật.

Sự Thật, sau đó, là một điều đang tăng trưởng; sự thật, là một điều sẽ phát triển bạn; là một cái gì đó hoàn toàn trong hành động! Đó là những gì Thiên Chúa là! Vì trong mọi chuyển động từng tồn tại, đã có một sự phát triển đi lên liên tục — đi lên hướng tới cái là Sự Thật.

Nếu bạn giữ sự hiểm độc, bạn có thể trở thành một trong những người đê tiện nhất trên thế giới. Bạn biết rằng nếu bạn tiếp tục gửi đi tư tưởng (cái có thể trở thành một phép kỷ diệu hoặc một tội ác), bạn sẽ tạo ra chính những dòng chảy ngược đó trong tâm trí của chính bạn. Cầu nguyện là gì ngoại trừ việc chỉ đơn giản hòa nhập bản thân với cái mà bạn đang tìm kiếm sự giúp đỡ thông qua? Đó là tất cả những gì cầu nguyện là — sự hòa nhập với chính điều đó; và điều đó trở thành Sự Thật khi nó trở thành một hành động. Khi nó đi vào hành động, đối với bạn nó trở thành Sự Thật. Đó là quan niệm của chính bạn về Thiên Chúa của bạn là gì. Nếu nó làm cho bạn tốt hơn trong mối quan hệ với chính điều bạn thờ phượng — nếu nó làm cho bạn phù hợp hơn với những gì bạn thờ phượng — thì đó là những gì bạn trở thành, dù đó là đi xuống hay đi lên. Bạn đi theo bất kỳ hướng nào mà tiêu chuẩn của bạn được đặt ra.

Bây giờ về việc ai sẽ nói liệu bạn đang xây dựng đi lên — hay nó mang bạn đến gần như thế nào với những gì bạn thờ phượng là Thiên Chúa của bạn (bởi vì Thiên Chúa là Sự Thật): bất kể bạn tiếp tục giữ điều gì, bạn sẽ phát triển hướng tới điều đó. Ai đó khác mà Thiên Chúa của họ có thể là một cái gì đó khác, sẽ không tìm thấy điều này là Sự Thật của mình.

Tôi đã nghiên cứu một thời gian dài, cố gắng hiểu ý nghĩa của điều răn thứ hai, và tôi chưa bao giờ hiểu nó có nghĩa là gì cho đến tối nọ — đó là, một cách thỏa đáng, trong tâm trí của chính tôi.

Điều răn đầu tiên, như chúng ta biết, là "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của ngươi hết lòng và hết tâm trí, v.v." Điều răn thứ hai là "Ngươi không được tạo ra cho mình bất kỳ hình tượng chạm khắc nào."

Tại sao không? Bởi vì nếu bạn tạo ra một hình ảnh, nó sẽ trở thành Thiên Chúa của bạn. Nhưng nếu bạn có cho Thiên Chúa của bạn cái ở bên trong chính cá nhân bạn — chính bạn là một phần của Đấng Tạo Hóa — bạn sẽ tiếp tục xây dựng đi lên, tới Ngài!

1929 hoặc đầu năm 1930

MỐI QUAN HỆ CỦA CON NGƯỜI VỚI THIÊN CHÚA
Edgar Cayce

Xin hãy hiểu rằng tôi không cố gắng giải thích mối quan hệ của bạn với Thiên Chúa. Tôi chỉ hy vọng rằng tôi sẽ có thể nói với bạn điều gì đó sẽ kích thích bạn suy nghĩ.

Đầu tiên, cần thiết là chúng ta phải xem xét lại, như chúng ta có thể nói, trải nghiệm của con người trong mặt phẳng trái đất — trong chừng mực chúng ta có một lịch sử về nó. Sự hiểu biết rộng lớn nhất mà chúng ta có thể có được, tôi nghĩ, là từ chính Kinh Thánh. Tôi không có ý nói rằng tôi sắp giảng bất kỳ thần học đặc biệt nào hoặc thậm chí đưa ra cho bạn một ý tưởng về những gì tôi tin trong thần học của ngày nay, hoặc thần học của quá khứ.

Không quan trọng chúng ta có thể tuyên bố tin vào điều gì. Điều thực sự có giá trị là sự khác biệt nào mà những gì chúng ta tin tạo ra trong cuộc sống của chúng ta? Sự thay đổi hoặc sự khác biệt nào mà một niềm tin đi vào cuộc sống của bạn tạo ra? Đó là điều mọi người thực sự quan tâm. Thế giới không quan tâm bạn có tin con cá đốm đã nuốt Giô-na hay không, hay Nô-ê ở trong Tàu cả một năm hay chỉ 40 ngày. Niềm tin của một cá nhân trong những điều đó đã đi vào cuộc sống của anh ta là gì — cái đã thay đổi thái độ của anh ta đối với đồng loại hoặc đối với Thiên Chúa của anh ta? Điều này là quan trọng?

Nếu chúng ta lấy lịch sử được trao cho chúng ta trong Kinh Thánh, chúng ta sẽ bắt đầu với cá nhân đầu tiên, người mà chúng ta tìm thấy, đã có một khái niệm về mối quan hệ của mình với Thiên Chúa. Người đàn ông đầu tiên này sẽ là ai? Không phải A-đam; không, vì khái niệm của A-đam lúc đầu là mối quan hệ của ông ấy với đồng loại, hoặc mối quan hệ của ông ấy với người bạn đời của mình — nếu chúng ta coi ông ấy chỉ là một cá nhân. Chính người thứ bảy từ A-đam là người, chúng ta tìm thấy, đã có một khái niệm hoàn toàn khác. "Bấy giờ Ê-nóc đi với Thiên Chúa và ông không còn nữa, vì Thiên Chúa đã bắt ông đi."

Ê-nóc được người dân thời đó coi là một người đàn ông có cá tính. Ê-nóc, chúng ta tìm thấy, là một người bắt đầu xem xét mối quan hệ của

mình với Đấng Tạo Hóa của mình — gọi Ngài bằng gì tùy bạn, dù là Thiên Chúa của Nguyên Nhân Đầu Tiên, Thiên Chúa của tự nhiên, hay Thiên Chúa của thần thánh. Nó đã thay đổi cuộc đời của người đàn ông đó.

Người đàn ông tiếp theo chúng ta tìm thấy đi xuống qua lịch sử như một người đã có một trải nghiệm tôn giáo xác định là Nô-ê. Bây giờ, Nô-ê là một người đàn ông công chính. Ông ấy là một người đàn ông hoàn hảo trong thời đại và thế hệ của mình, nhưng trải nghiệm của ông ấy đã thay đổi thái độ của ông ấy — không chỉ đối với mối quan hệ của ông ấy với những gì ông ấy thờ phượng là Thiên Chúa của mình mà còn đối với mối quan hệ của ông ấy với các cá nhân xung quanh mình — và nó đã mang lại một hoạt động khác trong cuộc sống của ông ấy.

Abraham là người tiếp theo. Trải nghiệm của ông ấy đã mang lại cho thế giới một sự thay đổi lớn. Ông ấy được gọi ra để làm cho dòng dõi của ông ấy và thế hệ của ông ấy trở thành một dân tộc đặc biệt, một quốc gia riêng biệt và phân biệt. Ông ấy là một người đàn ông lớn tuổi không có con nối dõi, tuy nhiên Thiên Chúa đã nói chuyện với ông ấy và đưa ra cho ông ấy một lời hứa lớn lao. "Bây giờ hãy tự tách mình ra khỏi những người này và đi ra một vùng đất xa lạ mà Ta sẽ trao cho dòng dõi ngươi mãi mãi như một di sản. Ta sẽ làm cho ngươi trở thành một dân tộc đặc biệt, và thông qua dòng dõi ngươi tất cả các dân tộc trên trái đất sẽ được chúc phúc." Abraham đã lắng nghe tiếng gọi đó.

Trong chính vấn đề này có một lỗi lớn đối với hầu hết chúng ta. Có ai trong chúng ta đã sống đến mức chúng ta được gọi để làm một việc đặc biệt không? Có ai trong chúng ta đã sống đến mức chúng ta có thể được hướng dẫn bởi cái gì đó từ bên trong sẽ hướng dẫn chúng ta nếu chúng ta dừng lại để lắng nghe "Tiếng Nói" không? Chúng ta nhận thấy rằng khi tiếng gọi này đến với Abraham, ông ấy đã nghe thấy tiếng gọi và biết rằng không phải trong ông ấy mà mọi người sẽ được chúc phúc, mà là trong cách ông ấy sẽ hành động đối với các anh em của mình. Ông ấy phải tự tách mình ra khỏi những người này cho một sự phục vụ đặc biệt.

Ý tưởng này đã phát triển thành hạt giống. Điều này được giữ lại chống lại chính những người đó. Họ tự tách mình ra khỏi những người khác như một dân tộc được chọn của Thiên Chúa. Chính để tạo ra một quốc gia mà Abraham đã được gọi, và thông qua Abraham tất cả các quốc gia sẽ được chúc phúc. Thông qua các hành động của cá nhân này, thông qua sự hiểu biết và sự đáp lại tiếng gọi của ông ấy, tất cả mọi người sẽ tìm thấy hạnh phúc. Nhưng khi những người này bắt đầu làm cho lời hứa này trở thành một điều cá nhân, rằng "Tôi có thể phạm tội vì tôi được chọn," họ bắt đầu sa ngã trên đường đi.

Tiếp theo chúng ta đến với Y-sác. Khi ngày đến để ông ấy được đưa về với các tổ phụ của mình, ông ấy đã gọi mười hai người con trai của mình lại xung quanh và giải thích cho mỗi người về những lỗi lầm và đức tính của họ. Ông ấy đã cho họ thấy những gì mỗi người, thông qua khái niệm của mình về mối quan hệ của mình với Giê-hô-va, đã xây dựng và đang xây dựng — và cái mà nó sẽ đến trong cuộc sống của họ. Tất cả những gì ông ấy nói với họ đều đã xảy ra.

Người tiếp theo trong dòng là Môi-se, người đã được dấy lên để làm người giải cứu dân tộc của mình. Abraham đã được bảo rằng dòng dõi của ông ấy sẽ bị nô dịch trong 400 năm, và sau đó một người sẽ được dấy lên người sẽ dẫn họ trở lại vùng đất hứa này mà chính ông ấy không được phép sở hữu; nhưng cái sẽ trở thành vùng đất của dân tộc ông ấy, Vì Ngài sẽ duy trì đối với họ một Thiên Chúa nếu họ duy trì đối với Ngài một dân tộc. Có một điều gì đó mà con người phải làm, cũng như một điều gì đó mà Đấng Tạo Hóa phải làm. Có một mục đích trong cuộc sống — đó không phải là một điều ngẫu nhiên.

Bây giờ chúng ta đi xuống những ngày khi người Do Thái đi ra vùng đất hứa. Khi họ lang thang qua hoang mạc, họ bắt đầu suy nghĩ về mối quan hệ cá nhân của chính họ với Thiên Chúa. Họ quên đi tất cả những gian khó mà họ đã trải qua ở Ai Cập. Bản chất con người đã luôn luôn — và sẽ luôn luôn — hoàn toàn giống nhau. Khi chúng ta trải qua cuộc sống, chúng ta cảm thấy rằng hiện tại là khoảng thời gian khó khăn nhất mà chúng ta từng có, nhưng sau vài năm trôi qua chúng ta bắt đầu nhìn lại những điều đó và chỉ thấy những gì đã đi ra từ điều này. Tại sao điều này lại xảy ra? Có một lý do. Khi người dân cằn nhằn và khi họ yêu cầu

họ có thể có một Thiên Chúa thể xác, để họ có thể thấy điều gì đó hữu hình, họ đã kêu lên với Môi-se: "Ông nói về tâm linh và ông có thể đi lên núi và mang lại cho chúng tôi những thông điệp tuyệt vời, nhưng chúng tôi không thấy Ngài, chúng tôi không nghe thấy Ngài. Chúng tôi chỉ nghe thấy những điều mà ông quay lại và nói với chúng tôi. Chúng tôi đã thấy trụ lửa vào ban đêm và đám mây vào ban ngày — nhưng những điều này đã trở thành những vấn đề hàng ngày. Chúng tôi mong đợi những điều này. Bây giờ chúng tôi muốn làm những điều mà những người khác làm. Chúng tôi muốn một Thiên Chúa giống như họ có."

Họ đã quên rằng họ đã được gọi ra để trở thành một quốc gia riêng biệt và phân biệt. Họ đã quên tiếng gọi đã đến với các tổ phụ của họ, và di sản họ sắp tuyên bố.

Xuyên suốt tất cả điều này, Môi-se đã duy trì đức tin của mình vào, và ủng hộ, Thiên Chúa mà ông ấy đã biết thông qua các trải nghiệm cá nhân. Ông ấy đã nghe thấy tiếng gọi từ bên trong. Thiên Chúa đối với ông ấy đã trở thành một Thiên Chúa cá nhân. Đối với những người chiến đấu giữa họ ở chân núi, Thiên Chúa vẫn là Thiên Chúa của chiến tranh — Thiên Chúa với gậy lớn đánh đuổi kẻ thù của họ nhưng sẽ quay lại chống lại họ nếu họ đi quá xa.

Chúng ta không thể có được ý tưởng của ông ấy sao: Thiên Chúa là một Thiên Chúa cá nhân! Ngài không phải là một Thiên Chúa của chiến tranh hay một Thiên Chúa của sự phong phú — cũng không phải là một Thiên Chúa của một cá nhân. Ngài là Thiên Chúa của tất cả; trong mọi thứ; và di sản của chúng ta là ở trong Ngài. Chúng ta có thể minh họa điều này: Giống như cha mẹ trần thế cảm thấy đối với con cái của chính mình, chúng ta cũng có thể trong chính mình quan niệm về một điều gì đó mà Thiên Chúa có thể cảm thấy, phải cảm thấy, về Con Cái của Ngài, Dân Tộc của Ngài ở đây trên thế giới này.

Đó là mục đích của Ngài khi chúng ta làm cho mình trở thành một kênh mà thông qua đó tâm linh của Ngài có thể biểu hiện. Ngài sẽ sử dụng chúng ta.

Chúng ta có thể là kênh mà thông qua đó người bạn khác, kém may mắn hơn chúng ta, có thể được hỗ trợ trong bất kỳ điều gì cần thiết để anh ta có được một quan niệm tốt hơn về mối quan hệ của mình với Thiên Chúa của Ngài.

Sẽ là tốt nếu tất cả chúng ta có thể nhớ quyết định của nhà lãnh tụ Do Thái vĩ đại, người đã nói, "Những người khác có thể làm như họ có thể, nhưng đối với tôi và nhà tôi, chúng tôi sẽ thờ phượng Thiên Chúa hằng sống." Hàng ngày chúng ta đối mặt với những vấn đề đòi hỏi một lập trường xác định như vậy. Chúng ta hãy nhớ Lời Hứa của Ngài và hãy mạnh mẽ.

Bây giờ chúng ta có thể truy nguyên lịch sử của người Do Thái tiếp tục cho đến thời điểm khi vị vua đầu tiên được chọn. Sài-lơ đã được dấy lên để làm vua và nhà lãnh đạo của họ, tuy nhiên ông ấy đã không hiểu rằng thời gian đã đến khi người dân đã phát triển đến điểm mà Thiên Chúa không mong muốn một sự hi sinh động vật, mà là của các cá nhân, cho nguyên nhân của Ngài.

Đa-vít là người tiếp theo trong dòng và mặc dù thực tế là ông ấy đã làm nhiều điều mà ngày nay chúng ta gọi là tội lỗi, chúng ta có thể học được nhiều bài học từ thái độ của ông ấy đối với Thiên Chúa của mình. Sài-lơ đã thử nhiều lần để giết ông ấy tuy nhiên Đa-vít luôn nói, "Không có nghĩa là tôi nên giơ tay chống lại người được xức dầu của Chúa."

Không đúng khi một cá nhân giơ giọng chống lại một cá nhân khác đang làm sự phục vụ của mình theo cách anh ta cảm thấy Thiên Chúa đã nói với anh ta.

Cuối cùng có sự vươn lên quyền lực cuối cùng. Quốc gia Do Thái đã trở nên dưới thời Vua Sa-lo-môn, con trai của Đa-vít, một trong những người vĩ đại nhất của thời đại. Sau khi đền thờ đẹp đẽ đã được xây dựng và sự thịnh vượng đến với quốc gia, người dân bắt đầu quên đi mối quan hệ của họ với Thiên Chúa; và được dẫn dắt bởi vị vua họ đã quay sang thờ phượng những khoái lạc thể xác của thế giới. Sự sụp đổ của họ đang ở gần. Thời kỳ của các nhà tiên tri theo sau. Các cá nhân dấy lên những người có một tầm nhìn về mối quan hệ với Thiên Chúa

nên như thế nào, nhưng người dân không nghe họ và người Do Thái đã bị xé rách thành một quốc gia, và phân tán ra bốn hướng gió.

Câu hỏi này đã đi xuống mọi thời đại, đến mọi cá nhân: Mối quan hệ của bạn với Thiên Chúa của bạn là gì? Nó đã đến với Ê-nóc, với Nô-ê, với Abraham, với Y-sác, với Môi-se, với Giô-suê, với Sài-lơ, với Đa-vít, với Sa-lo-môn — và nó đến hoàn toàn giống như vậy đối với bạn ngày nay. Mối quan hệ của bạn với Ngài là gì? Hãy nhớ rằng Ngài là Thiên Chúa của Người Sống, không phải của người chết. Hãy nhớ rằng trong việc phục vụ Ngài bạn phải phục vụ đồng loại của bạn; rằng bạn phải trở thành một kênh mà thông qua đó Thiên Chúa có thể làm việc theo ý muốn thần thánh của Ngài ở đây trên trái đất.

Khi những gánh nặng trở nên khó gánh và bạn cảm thấy mình bắt đầu trượt xa khỏi con đường bạn biết là đúng, hãy vẽ gần hơn với Thiên Chúa của bạn và Ngài sẽ vẽ gần hơn với bạn. Như một đứa trẻ sẽ đến và ngồi ở chân cha mẹ mình, tìm kiếm sự hướng dẫn và lời khuyên của họ, hỏi sự giúp đỡ của họ; chỉ cần như vậy chúng ta phải tiếp cận thông qua cầu nguyện Thiên Chúa người là Cha và Đấng Tạo Hóa của chúng ta.

Bây giờ trong việc đi đến biết Ngài, chẳng phải rõ ràng là khi chúng ta xem xét và giúp đỡ đồng loại của mình, thì chúng ta cũng thực hiện công việc của Thiên Chúa sao? Mối quan hệ của chúng ta với Thiên Chúa của chúng ta sau đó trở thành mối quan hệ của chúng ta với anh em của chúng ta. Không có gì chúng ta có thể làm cho Thiên Chúa, nhưng có nhiều điều chúng ta có thể làm cho Con Cái của Ngài, các sinh linh được tạo ra của Ngài — anh em của chúng ta. Khi chúng ta đi lại trong công việc hàng ngày của mình, chúng ta hãy nhớ cho mượn một bàn tay giúp đỡ bất cứ nơi nào chúng ta có thể — và biết rằng trong việc làm như vậy, chúng ta đang hoàn thành Ý Muốn của Đấng Tạo Hóa, và đi đến ngày càng gần hơn với Thiên Chúa của chúng ta.

1929 hoặc đầu năm 1930

HÒA BÌNH TRONG THỜI ĐẠI CỦA CHÚNG TA
Violet M. Shelley

Trên khắp đất nước, những lời cầu nguyện của một dân tộc gặp phiền muộn thỉnh cầu cho hòa bình. Thư gửi cho các nghị sĩ, gửi cho các biên tập viên báo và tạp chí, dội lại tiếng kêu. Các cuộc biểu tình phản ánh mong muốn diện rộng. Trong những năm gần đây, sự thiếu hụt hòa bình và mối đe dọa của bom hydro đã bị coi là nguyên nhân cho nạn tội phạm vị thành niên, nghiện ngập ma túy, và gần đây nhất là cho các cuộc bạo động hủy diệt đã bùng nổ trong các khu ổ chuột của các thành phố lớn của chúng ta. Người suy nghĩ đã thường có lý do để tự hỏi "Chúng ta đang đi đâu?" và "Tôi có thể làm gì?"

Tiến sĩ Laurence M. Gould, nhà địa chất học nổi tiếng, chuyên gia Nam Cực, và Chủ tịch Danh dự của Đại học Carleton ở Northfield, Minnesota, đã viết:

"Tôi không tin mối đe dọa lớn nhất đối với tương lai của chúng ta là từ các quả bom hay tên lửa có hướng dẫn. Tôi không nghĩ văn minh của chúng ta sẽ chết theo cách đó. Tôi nghĩ nó sẽ chết khi chúng ta không còn quan tâm — khi các lực tâm linh làm cho chúng ta mong muốn đúng đắn và cao quý chết đi trong trái tim con người. Arnold Toynbee đã chỉ ra rằng 19 trong số 21 văn minh nổi tiếng đã chết từ bên trong chứ không phải bởi sự xâm lược từ bên ngoài. Đã không có băng rôn nào chơi và không có cờ nào vẫy khi những văn minh này suy tàn; nó đã xảy ra chậm rãi, trong sự lặng lẽ và bóng tối khi không ai nhận thức được...

"Nếu Nước Mỹ phát triển vĩ đại, chúng ta phải ngừng bịt miệng trước từ 'tâm linh.' Nhiệm vụ của chúng ta là tái khám phá và tái khẳng định đức tin của chúng ta vào các giá trị tâm linh, phi công cụ mà trên đó cuộc sống Mỹ đã thực sự dựa vào từ ban đầu của nó." *

(Được in lại từ tạp chí THIS WEEK. Bản quyền 1959 bởi United Newspapers Magazine Corporation.)

Thông tin trong các bài đọc thần giao cách cảm - thấu thị của cố Edgar Cayce đã khẳng định sự cần thiết cho mục đích và sự hướng dẫn tâm linh. Các bài đọc chỉ ra lặp đi lặp lại thực tế rằng con người là một sinh linh tâm linh, và loạt bài đọc được thực hiện về "công việc" của Hiệp hội

Nghiên cứu và Khai sáng nhấn mạnh rằng tổ chức này cũng phải mang tính tâm linh trong mục đích và sự hướng dẫn. Nếu điều này là vậy, nếu con người được tạo ra theo hình ảnh của Thiên Chúa — nghĩa là, trong tâm linh, anh ta phải làm gì với và về sự hỗn loạn trên thế giới ngày nay?

Từ ban đầu khi sự hỗn loạn tồn tại trong việc tạo ra trái đất, Tâm Linh của Thiên Chúa đã di chuyển trên bề mặt của nó và từ sự hỗn loạn đã đi ra thế giới — với vẻ đẹp của nó trong hình thái tự nhiên, hoặc trong tự nhiên.

Với sự đến của con người vào thế giới, sau đó các nhân cách, các cá tính, bắt đầu tìm thấy các sự biểu đạt trong việc khuất phục trái đất, và con người — với khuynh hướng tự nhiên của mình — không chỉ cố gắng khuất phục trái đất, mà còn khuất phục lẫn nhau; và kết quả là sự khác biệt về ý kiến, các giáo phái khác nhau, các tập hợp, các tầng lớp và các chủng tộc.

Với sự đến của sự gần gũi của các thế giới đi vào sự tồn tại, sao cho người đàn ông ở phía bên kia thế giới cũng là người hàng xóm nhiều như người đàn ông bên cạnh, ngày càng nhiều hơn là những sự hỗn loạn đã phát sinh trong sự cố gắng của các nhà lãnh đạo cá nhân hoặc các nhóm để xúi giục, ép buộc hoặc bắt buộc, một phần của thế giới phải suy nghĩ như phần khác, hoặc nhóm khác phải sống cùng nhau như anh em với một mối liên kết của sự cảm thông, hoặc một tiêu chuẩn cho tất cả.

Với các điều kiện hiện tại, sau đó, đang tồn tại — những điều này đều đã đi đến nơi đó trong sự phát triển của gia đình con người nơi phải có một sự tính toán, một điểm duy nhất mà trên đó tất cả có thể đồng ý, rằng từ tất cả sự hỗn loạn này đã phát sinh từ cuộc sống xã hội, sự khác biệt chủng tộc, cái nhìn về mối quan hệ của con người với các Lực Lượng Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa của anh ta, và các mối quan hệ của anh ta với nhau, phải đi ra cùng một cơ sở chung mà trên đó tất cả có thể đồng ý. Bạn nói ngay lập tức, một điều như vậy là không thực tế, không thể! Điều gì đã gây ra các điều kiện hiện tại, không chỉ ở nhà mà ở nước ngoài? Đó là sự nhận thức đã được hỏi một vài ngàn năm

trước, "Anh em của ngươi ở đâu? Máu của nó kêu lên với Ta từ mặt đất!" và phần khác của thế giới đã trả lời, đang trả lời, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?" Thế giới, như một thế giới — cái làm nên sự gián đoạn, cho sự không hài lòng — đã mất đi lý tưởng của nó. Con người có thể không có cùng ý tưởng. Con người — tất cả con người — có thể có cùng LÝ TƯỞNG!

Như Tâm Linh của Thiên Chúa từng di chuyển để mang lại hòa bình và sự hài hòa ra khỏi sự hỗn loạn, thì Tâm Linh cũng phải di chuyển trên trái đất và phóng đại chính nó trong trái tim, tâm trí và linh hồn của con người để mang lại hòa bình, sự hài hòa và sự hiểu biết, để họ có thể sống cùng nhau theo một cách sẽ mang lại hòa bình đó, sự hài hòa đó, cái chỉ có thể đến với tất cả những người có một Lý Tưởng; không phải một ý tưởng, mà là "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của Ngươi với tất cả trái tim ngươi, người hàng xóm của ngươi như chính mình!" Đây là toàn bộ luật pháp, đây là toàn bộ câu trả lời cho thế giới, cho mỗi và mọi linh hồn. Đó là câu trả lời cho các điều kiện thế giới như chúng tồn tại ngày nay. (3976-8)

Và vì vậy, như Tâm Linh của Thiên Chúa từng di chuyển trên bề mặt trái đất, chúng ta được bảo rằng nó một lần nữa phải di chuyển trên trái đất nếu chúng ta muốn sống trong hòa bình, sự hài hòa và sự hiểu biết. Điều này có nghĩa gì đối với chúng ta? Nếu chúng ta trên thực tế mang tính tâm linh theo bản chất và nếu các mục đích và mong muốn của chúng ta mang tính tâm linh thì chúng ta được quyền có một hy vọng lớn. Các bài đọc Edgar Cayce đã đưa ra về Các Vấn Đề Thế Giới đề cập rất thường xuyên đến câu chuyện về Abraham nài xin Chúa và rút ra lời hứa rằng nếu có 10 người công chính trong thành Sodom thì nó sẽ không bị hủy diệt. (Sáng thế 18)

Vào năm 1932, tham chiếu Kinh Thánh đã mang một ý nghĩa cá nhân.

(Trả lời - Bài đọc 3976-8) Châu Âu giống như một ngôi nhà bị đập vỡ. Một vài năm trước đã có trải nghiệm của một dân tộc hùng mạnh bị đè bẹp cho sự thỏa mãn và sự hài lòng của một vài người, bất kể quyền của bất kỳ người đàn ông nào khác. Những người này đang trải qua trải nghiệm được sinh ra một lần nữa — một cái gai trong xác thịt đối với

nhiều quốc gia chính trị và tài chính ở Châu Âu, trên thế giới — nhưng từ đó, với những lời cầu nguyện và sự van xin của những người có thể cầu nguyện — ngay cả như Abraham — "Nếu có 50 người, nó sẽ không được tha sao?" "Ôi, nếu có 10 người trung thành, nó sẽ không được tha sao?" Bấy giờ, hy vọng của Châu Âu phụ thuộc vào BẠN! trong chính ngôi nhà của bạn HÔM NAY! Không theo cùng một cách, mà theo cùng một phương cách như cuộc đời của Lót đã làm, hoặc của những người khác ở Sodom và Gomorrah. (3976-8)

Vì vậy, trong trải nghiệm của những người đã gửi và tạo ra các điều kiện là sự tham lam, sự ích kỷ; cái đã được thực hành trong tâm trí, trong cuộc sống, trong trải nghiệm của quốc gia. Đừng nghĩ bất kỳ linh hồn nào, "Vâng, điều đó đúng đối với người khác." Nhưng nó áp dụng cho Jim, cho Tom, cho những người trong các bước đi thông thường của cuộc sống, cho những người đã được trao những quyền lực đó ở những nơi cao, những người có của cải xung quanh họ; họ là những kẻ áp bức; vâng, hãy nhìn vào trong chính trái tim ngươi! Ngươi đã không thực hành cùng một điều sao? Vì, như nó đã được trao, "Vâng, mặc dù chỉ có 10 người công chính, họ có thể cứu thành phố; họ có thể cứu quốc gia; họ có thể cứu thế giới," nếu họ muốn chỉ thực hành trong trải nghiệm hàng ngày của họ cái đã là mệnh lệnh từ ban đầu: "Ngươi phải yêu mến Thiên Chúa của ngươi với tất cả trái tim ngươi, và người hàng xóm của ngươi như chính mình."

Đây là cơ sở của tất cả luật tâm linh; và đối với bạn sẽ có được trao như thế này:

Không có hoạt động nào trong trải nghiệm của con người mà không có sự khởi đầu hoặc mục đích của nó trong tâm linh của những huấn thị đó ngoại trừ cái phải thất bại; trừ khi nó được thành lập trong tâm linh của sự thật.

Do đó mỗi người sau đó sẽ hỏi: "Tôi phải làm gì về điều đó? không phải cái mà người này, người kia hay người cai trị khác, người giữ văn phòng khác, hay cá nhân khác sẽ làm," nhưng mỗi người nên hỏi, "Tôi phải làm gì về các điều kiện kinh tế mà chúng ta tìm thấy chính mình trong đó?"

Vì vậy hãy sống mỗi ngày, mỗi giờ, để đưa vào thực hành những nguyên lý đó, những ảnh hưởng đó trong chính cuộc sống của ngươi, và trong cuộc sống của tất cả những người ngươi tiếp xúc ngày qua ngày. Vì, Ngài đã nói, "Mặc dù các người đi lang thang xa xôi, nếu các người kêu lên với Ta, nếu các người hỏi, nếu các người vẽ đến Ta, Ta sẽ vẽ gần đến các người; và sự giúp đỡ của Ta, cánh tay của Ta không ngắn như cách đếm sự ngắn của con người, mà sẽ mang đến cho các người nhanh chóng cái là mong muốn của trái tim ngươi, nếu nó được quan niệm trong sự công chính." (3976-14)

Những bài đọc này tái khẳng định câu chuyện về lời hứa của Chúa đối với Abraham, và nhấn mạnh tầm quan trọng của người đàn ông thực sự tâm linh. Tuy nhiên, họ chỉ ra rằng tầm quan trọng không nằm ở cuộc trò chuyện về luật tâm linh, mà ở sự tuân thủ của cá nhân đối với luật đó trong cuộc sống hàng ngày của anh ta.

Cầu nguyện có thể giúp đỡ không? Chắc chắn những lời cầu nguyện tha thiết và chân thành đi về phía thiên đàng trên khắp cả nước. Tại sao chúng không thể được trả lời nhanh chóng? Thông tin trong các bài đọc Cayce đảm bảo với chúng ta về giá trị của cầu nguyện, và về sức mạnh của nó để mang lại hòa bình. Tuy nhiên, có những yêu cầu nhất định đối với người thỉnh cầu cho hòa bình, và mỗi người chúng ta khi lưu ý những yêu cầu đó cần phải tự kiểm tra bản thân một cách trung thực.

Những điều này, sau đó, với sự chuẩn bị cần thiết cho việc gặp gỡ tất cả các trường hợp khẩn cấp theo BẤT KỲ hướng nào có thể được thực hiện bởi những người để cho những sự hận thù của họ và những sự tranh chấp của họ vượt qua hoặc gạt sang một bên tình anh em.

Vì nó giống như anh em chống lại anh em trong các sự tranh chấp.

Và biết rằng tất cả đều đứng như một trước tòa án xét xử của Đấng Tạo Hóa.

Do đó cầu nguyện, và cầu nguyện nhiều hơn; và như chúng ta đã trao, HÃY SỐNG hướng về nhau như một quốc gia, như một quốc gia anh

em đối với các quốc gia khác — ở BẤT KỲ bên nào — khi các người cầu nguyện!

Đừng cầu nguyện một đàng và sống một nẻo! Hãy nhất quán, hãy kiên trì. (3976-20)

Do đó chúng ta tìm thấy vào thời điểm hiện tại này, BÂY GIỜ, các điều kiện hoặc các hoàn cảnh khắp các quốc gia trên thế giới, hoặc trên trái đất, là một thách thức đối với mọi người đang suy nghĩ; rằng các người không chỉ cầu nguyện cho hòa bình mà còn phải ĐUỔI THEO hòa bình — bằng cách SỐNG giai đoạn thứ hai của huấn thị thần thánh, "người hàng xóm của ngươi như chính mình."

Vậy ngày nay, chúng ta phải trả lời bên trong ý thức cá nhân của chúng ta, "Tôi có phải là người bảo vệ anh em tôi không?.. Không phải "Thế giới nợ tôi điều gì?" mà là "Sự đóng góp nào tôi, với tư cách là một linh hồn cá nhân đang tìm kiếm Thiên Chúa, đang tìm kiếm để biết khuôn mặt Ngài, có thể làm cái có thể đẩy nhanh ngày của Chúa?"

Vì chúng ta với tư cách là các cá nhân, khi chúng ta nhìn xung quanh chúng ta, nhận ra ngày càng nhiều hơn rằng quả thực chúng ta sống và di chuyển và có bản thể của chúng ta trong Ngài — và chúng ta cũng đang trở nên lưu tâm đến "từ đâu chúng ta đã đến." Và chúng ta nhận ra rằng như Ngài đã trao, "Nếu các người sẽ là dân tộc của Ta, Ta sẽ là Thiên Chúa của các người" áp dụng cho tôi, cho bạn, cho mỗi linh hồn đã được chúc phúc với ý thức, sự nhận thức về cuộc sống.

Vì chính Cuộc Sống trong tất cả các hình thái và giai đoạn của nó quả thực là một sự biểu hiện của cái chúng ta thờ phượng là Thiên Chúa.

Chúng ta nhận ra rằng sự ích kỷ, những sự ghen tị, những điều làm cho mọi người sợ hãi phải dần dần bị gạt đi.

Đầu tiên, sau đó, với tư cách là một cá nhân, bản thân phải bị chinh phục. Thay vì giơ giọng của ngươi, sau đó, để BẠN có thể được nghe, hãy giơ giọng của ngươi để NGÀI, Thiên Chúa của ngươi có thể được nghe!

AI, sau đó, là Thiên Chúa của ngươi? Có phải chính ngươi, cơ thể của ngươi, cái tôi của ngươi không? Đúng hơn hãy nhìn, sau đó, đến Ngài, Đấng có thể giữ bạn khỏi sa ngã, nhưng có thể giữ bạn trong sức mạnh của quyền năng Ngài bởi mong muốn của ngươi, mục đích của ngươi, các mục tiêu của ngươi là "Những người khác, lạy Chúa! Những người khác!" (3976-22)

Sau đó, cần phải có cái không quá nhiều được đặt ra như đối với nghi lễ này, hoặc hình thức này, hoặc hình thức khác, cho bất kỳ dân tộc nhất định nào hoặc bất kỳ quốc gia nào, mà đúng hơn là các cá nhân trong mỗi quốc gia, Ở MỌI NƠI, phải quay lại VỚI Thiên Chúa của các tổ phụ và không phải trong sự tự buông thả, sự tự phóng đại, mà ngày càng nhiều hơn sự tự xóa bỏ.

Vì khi người dân của mỗi quốc gia cầu nguyện, VÀ sau đó sống lời cầu nguyện đó, thì Tâm Linh mới có thể làm việc.

Sau đó — mỗi người trong các bạn ở đây — HÃY CHO THIÊN CHÚA MỘT CƠ HỘI để cho thấy những sự chúc phúc vĩ đại nào Ngài sẽ trao cho những người yêu mến Ngài. Điều này không có nghĩa là bạn, hoặc BẤT KỲ AI, sẽ dung túng cho những sự bách hại ở bất kỳ đâu hoặc dưới bất kỳ hình thức nào. Vì, hãy biết các người, các luật của Ngài không thất bại — "Gieo gì, gặt nấy."

Con người chỉ có thể bắt đầu, sau đó, bên trong chính mình. Và khi anh ta áp dụng cái anh ta biết, cái anh ta hiểu về Thiên Chúa, trong cuộc sống hàng ngày của mình, thì mới có thể trao cho anh ta bước tiếp theo để thực hiện.

"Vậy thì," các người hỏi, "kết quả sẽ là gì? Có điều gì tôi có thể làm về điều đó không?"

Hãy để cuộc sống hàng ngày của ngươi tự do khỏi sự chỉ trích, khỏi sự lên án, khỏi sự hận thù, khỏi sự ghen tị. Và khi các người trao quyền lực cho Tâm Linh Hòa Bình, thì HOÀ BÌNH CỦA HOÀ BÌNH, tình yêu của Thiên Chúa, mới có thể biểu hiện.

Miễn là các người quay tư tưởng của mình đến các phương cách và phương tiện để gặp gỡ và vượt qua những lực hủy diệt đó, các người thể hiện ra cái có thể mang đến cho thế giới ngày đó của Chúa. Vì lời hứa là trong những ngày sau đó sẽ có các mục đích trong TRÁI TIM của con người, ở mọi nơi! (3976-23)

Khi đã có trên trái đất những nhóm người đã mong muốn và tìm kiếm hòa bình một cách đầy đủ, hòa bình sẽ bắt đầu. Nó phải ở bên trong bản thân. (3976-28)

... Sau đó, chúng ta tìm thấy, hòa bình trên thế giới trước tiên phải bắt đầu bên trong trái tim và mục đích và tâm trí của cá nhân, được thúc đẩy bởi cái gì đó trả lời bên trong — ngay cả như đã được trao, "Tâm linh Ta chứng giám với tâm linh ngươi, về việc các người có phải là con cái của Thiên Chúa hay không."

Khi con người nhìn vào thế giới ngày nay, sẽ có được sự hiểu biết đó, phương cách đó trong đó sự lựa chọn và các sự phán xét có thể được rút ra; ngay cả như Ngài đã trao cho người đã công bố bởi thẩm quyền của các nhà tiên tri, "Hãy nhìn Chiên Thiên Chúa, Đấng xóa tội lỗi của thế giới," người đến để mang lại hòa bình vào trái tim của những người tìm cách làm sự công chính trên trái đất. Và tuy nhiên bởi vì ông đã sa ngã vào việc trả lời đó đối với bản thân về những nỗi sợ hãi bên trong, ông bắt đầu nghi ngờ — khi dường như không có biện pháp nào đang được thử nghiệm, ít nhất là ở bên ngoài, để giải thoát ông khỏi các xiềng xắc của mình, và ông đã hỏi, "Ngài có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi phải chờ đợi một người khác?" Câu trả lời của Chúa là sự phán xét của ngày nay, ngay cả khi đó. Đã không có câu trả lời Có hay Không, mà là "Hãy đi bảo Gioan rằng người bệnh được chữa lành, người nghèo được nghe tin mừng, người khập khiễng đi được, người mù thấy được."

Không chỉ đơn thuần là người khập khiễng về thể xác, không chỉ đơn thuần là người mù về thể xác, không chỉ đơn thuần là người bệnh về thể xác — mà đó là cái đã trả lời cho toàn bộ mục đích trải nghiệm của con người trên trái đất, cái đã được hoàn thành trong Ngài; cái làm cho nó

trở nên khả thi cho tất cả những ai tin trở thành con cái của Thiên Chúa hằng sống.

Sau đó, ngươi có nghĩ rằng ngươi có thể đối xử với người hàng xóm của ngươi, anh em của ngươi, với bất kỳ điều gì ngoại trừ tâm linh của sự thật, các hoa trái của tâm linh mà Ngài đã trao, và tìm thấy cái gì khác ngoài cái ngươi đong ra không? Vì, với đong lường nào ngươi đong nó sẽ được đong lại cho ngươi. Khi các người làm điều đó cho người nhỏ nhất các người làm điều đó cho Đấng Tạo Ra các người.

Tâm linh của ai, loại hòa bình nào, sau đó, các người tìm kiếm với tư cách là các cá nhân? Để các người có thể làm thỏa mãn các sự thèm muốn của cơ thể các người sao? Để các người có thể làm hài lòng sự dâm dục của mắt sao? Để các người có thể biết danh tiếng hay tài sản sao? Những điều này phai nhạt, những điều này trôi qua.

Chỉ có cái cho phép cá nhân cũng vác thập tự giá, ngay cả như Ngài, mới cho phép cá nhân đó biết hòa bình đó cái đã bao bọc Ngài trong một đong lường như vậy đến mức Ngài đã phá vỡ các xiềng xắc của cái chết, vượt qua địa ngục và mộ phần, và trỗi dậy trong một sự mới mẻ của cuộc sống; để các người — ở đây — và bây giờ — có thể biết hòa bình đó trong những thời kỳ phiền muộn này. (3976-27)

Những gì bạn CÓ THỂ làm, sau đó, với tư cách là các cá nhân, để dịch bệnh chiến tranh này, sự bất công này đối với con người bị đưa đi — dịch bệnh cái chết và nỗi sợ hủy diệt này?

CÁC NGƯƠI CÓ THỂ ĐỨNG — NGAY CẢ NHƯ NGÀI — GIỮA NGƯỜI SỐNG VÀ NGƯỜI CHẾT!

Hãy để những người chết có mục đích đó ngay cả như Ngài, "Nó sẽ KHÔNG LÀ VÔ ÍCH!"

Hãy để những người sống SỐNG hướng về Thiên Chúa; phóng đại, lan tỏa các hoa trái của tình anh em, sự tử tế, sự kiên nhẫn; để dịch bệnh chiến tranh này có thể được ngăn chặn.

Các người không thể cầu nguyện "Hòa bình - Hòa bình" khi không có hòa bình trong chính trái tim và linh hồn của các người! nhưng bằng cách biết (vì tâm linh của Ngài trả lời với tâm linh của các người) rằng mỗi ngày, mỗi người các người gặp đều VUI MỪNG vì bạn đang sống! VUI MỪNG vì BẠN đã đến chạm vào họ; vì bạn đã mang lại — và mang lại — hy vọng cho cuộc sống của họ, chỉ trong sự trôi qua!

Điều này có nghĩa là, sau đó, bạn có thể sống cuộc sống như Ngài đã mô phỏng trên trái đất, đến mức bạn tỏa ra cuộc sống, niềm vui, hòa bình! cái xua đuổi nỗi sợ hãi — bằng cách sống, bằng cách là, bằng cách làm cho những người khác, cho những người khác, cái bạn muốn những người khác làm cho bạn.

Ồ, các người nói, điều này không mới! Cả sự gián đoạn hiện tại của ngươi, lẫn hy vọng hiện tại của ngươi, lẫn BẤT KỲ ĐIỀU GÌ! Vì, ngay cả như ông ấy đã nói, "Không có gì mới dưới ánh mặt trời." Cái đang là đã là, và sẽ lại là. Chỉ khi các người SỬ DỤNG quyền từ khi sinh ra đó, mục đích đó, Ý CHÍ đó bên trong ý thức của chính các người để làm sự công chính, để làm điều đúng, để YÊU điều tốt, để tránh điều dữ, thì các người với tư cách là các cá nhân, với tư cách là một nhóm, với tư cách là một quốc gia, mới đứng giữa người sống và người chết — và ĐÃ NGHỈ tội lỗi cái làm cho con người gây ra chiến tranh — thuộc bất kỳ tính chất nào — chống lại anh em mình.

Ngươi LÀ người bảo vệ anh em ngươi! Hãy hành động điều đó trong chính trái tim ngươi. AI LÀ anh em ngươi? "Ai là mẹ tôi? Những người làm theo ý muốn của Cha, người đó là mẹ tôi, chị tôi, anh tôi."

Nếu các người làm những điều của ma quỷ, các người không phải là của nó sao? Nếu các người làm những điều của Chúa (Ngài là Thiên Chúa), các người không phải là của Ngài sao?

Sau đó hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận đối với Thiên Chúa, một người thợ không hổ thẹn, chia đúng các từ của sự thật, giữ BẢN THÂN không bị hoen ố từ thế giới. Trong điều này các người có thể xây dựng, ở đây một chút, ở đó một chút, dòng trên dòng, nguyên lý trên nguyên lý.

Sợ hãi và nghi ngờ gạt đi, tin tưởng vào Chúa. Chỉ mình Ngài có thể cứu. (3976-27)

Không có gì thuộc về nghi lễ mê tín trong những gợi ý này, cũng không có liều thuốc thần diệu nào cho những người yếu tim. Chúng ta có thể đối mặt với sự suy đoán rằng gánh nặng nằm ở chúng ta, một cách cá nhân không? Chúng ta có thực sự muốn hòa bình đủ để làm điều gì đó trong cuộc sống của chính chúng ta không? Yêu cầu được đặt ra rất rõ ràng là chúng ta bắt đầu với chính mình. Nếu chúng ta không sẵn sàng làm điều đó chúng ta phải tự bằng lòng với việc vắt tay, than van về sự ngu ngốc của chiến tranh, và hy vọng rằng ai đó khác sẽ quan tâm đủ để làm cho hòa bình chiếm ưu thế.

Một bài đọc được đưa ra vào tháng 6 năm 1940 cho Đại Hội Hàng Năm Lần Thứ Chín của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng, đã chỉ ra một cách kịch tính sức mạnh của một nhóm những người đã thống nhất trong sự chân thành và sự dâng hiến.

Từ "nếu" lớn vẫn ở đó. Những người tập hợp cho Đại Hội đã được bảo rằng nếu họ sống lời cầu nguyện của họ, họ có thể cứu Nước Mỹ khỏi bị xâm lược.

Hãy để giọng của ngươi được giơ lên, sau đó, như trong sự ca ngợi Đấng Tạo Ra ngươi; không phải trong từ ngữ đơn thuần mà đúng hơn trong phương cách mà các người gặp gỡ đồng loại của mình ngày qua ngày. Vì lời cầu nguyện, và việc sống lời cầu nguyện đó bởi sáu mươi bốn người đang tập hợp ở đây, thậm chí có thể cứu Nước Mỹ khỏi bị xâm lược — nếu đó là cái các người mong muốn.

Vì Chúa CÓ THỂ, Chúa SẼ, Chúa BẢO TỒN những người trong SỰ CÔNG CHÍNH yêu cầu. "Hãy xin và các ngươi sẽ nhận được; hãy gõ và cửa sẽ mở cho các người."

Và khi các người sống, thì ánh sáng Kitô giáo của TÌNH YÊU mới có thể bao bọc trái đất; không phải cái của sự hận thù, sự ích kỷ, tiền bạc, quyền lực, hay danh vọng!

Sau đó, tất cả các người đang tập hợp ở đây — Đừng ủy thác điều này cho ai đó khác, mà là "Tôi — ngay cả Tôi!" Đúng hơn hãy để tiếng kêu của ngươi là: "LẠY CHÚA, BÊN NÀY LÀ TÔI! HÃY SỬ DỤNG TÔI THEO CÁCH VÀ PHƯƠNG CÁCH MÀ NGÀI THẤY PHÙ HỢP NHẤT; ĐỂ CHÚNG TÔI CÓ THỂ BẢO TỒN ĐỨC TIN CHÚNG TÔI CÓ TRONG CHÚA, ĐẤNG CỨU THẾ, ĐỨC GIÊ-SU KITÔ; ĐỂ CHÚNG TÔI VẪN CÓ THỂ LÀ NHƯ MỘT TÌNH ANH EM; NHƯ MỘT NGƯỜI BIẾT NGÀI Ở GẦN; NHƯ MỘT NGƯỜI BIỂU HIỆN QUYỀN NĂNG CỦA NGÀI, ÔI THIÊN CHÚA; KHÔNG PHẢI CỦA CHÚNG TÔI, MÀ ĐỂ NHỮNG NGƯỜI KHÁC CÓ THỂ THẤY VINH QUANG CỦA NGÀI — NGAY CẢ NGƯỜI BÊN CẠNH TÔI. MẶC DÙ ANH ẤY CÓ THỂ NGỦY TRỦA, CÓ THỂ THỀ THỐT, CÓ THỂ LÀM NHỮNG ĐIỀU KHÔNG THÍCH HỢP. HÃY ĐỂ QUYỀN NĂNG CỦA NGÀI ĐƯỢC BIỂU HIỆN, ÔI THIÊN CHÚA; ĐỂ ĐỨC GIÊ-SU, CON NGÀI, QUẢ THỰC CÓ THỂ ĐI VÀO TRÁI ĐẤT; ĐỂ TẤT CẢ CON NGƯỜI CÓ THỂ BIẾT RẰNG NGÀI LÀ CHÚA CỦA TRÁI TIM TÔI, TÂM TRÍ TÔI, CƠ THỂ TÔI, NGÔI NHÀ TÔI, HẠT TÔI, BANG TÔI, QUỐC GIA TÔI!"

Nó phải bắt đầu, tuy nhiên, với bản thân — kẻo các người không biết giờ lẫn ngày mà Ngài đã ngoảnh lưng lại với các người. (3976-25)

Chẳng phải Lời Hứa về sức mạnh cầu nguyện đó vẫn còn hiệu lực ngày nay như nó đã thế vào năm 1940 sao?

TÂM PHÂN HỌC VÀ CÁC BÀI ĐỌC EDGAR CAYCE

Dudley Delany

Giới thiệu

Đó là một niềm tin phổ biến giữa những người hướng tâm linh rằng — với Thế giới quan (*Weltanschauung*) hoàn toàn duy vật và sự nhấn mạnh nặng nề của nó vào các yếu tố quyết định tình dục — không có gì tốt đẹp có thể đi ra từ tâm phân học. Do đó, nó hiếm khi là một chủ đề trò chuyện giữa những cá nhân như vậy, và người sáng lập của nó, Sigmund Freud, nói chung được họ coi là người không được hoan nghênh (*persona non grata*). Tuy nhiên, một khi chúng ta hoàn toàn chắc chắn về cái gì, tại sao, và ở ai chúng ta tin tưởng, việc xem xét và đánh giá tâm phân học sẽ ngừng trở thành một trải nghiệm đe dọa và

trở thành, đúng hơn, một trải nghiệm mang lại sự khai sáng. Vì tâm phân học không chỉ xử lý lý thuyết, cho dù đôi khi nó có vẻ kỳ lạ đến đâu, mà còn xử lý thực tế — thực tế về hành vi và trải nghiệm của con người, cái mà tâm phân học ở trong một vị trí thuận lợi một cách độc đáo để quan sát. Bỏ qua các thực tế được trình bày bởi kỷ luật này là làm một sự bất công cho cả nó và cho chính mình.

Mối quan tâm của chúng ta trong bài viết hiện tại là tập hợp lại — một cách công nhận, nhưng bắt buộc, theo phương cách sơ bộ nhất — các thực tế của sự quan sát tâm phân học và các tuyên bố (chúng ta giả định chúng là thực tế) chứa đựng trong các bài đọc của Edgar Cayce. Ở đây chúng ta đang xử lý về cơ bản với hai vũ trụ của cuộc đối thoại, và chúng ta muốn xác định ở những điểm nào, nếu có, chúng giao nhau. Do đó chúng ta đang tìm kiếm các mối quan hệ giữa hai bên, với hy vọng rằng một sự hiểu biết mới và lớn hơn sẽ đi đến về chúng và về chính chúng ta. Chúng ta hãy bắt đầu, sau đó, với một khái niệm then chốt — một khái niệm mà các nhà tâm phân học coi là hạt nhân của hầu hết, nếu không muốn nói là tất cả, các xung đột thần kinh: phức cảm Oedipus.

Phức cảm Oedipus

Tình huống trong đó đứa trẻ thèm muốn sự sở hữu độc quyền đối với cha mẹ cùng giới tính ngược lại, và đồng thời cảm thấy sự thù hận và mong muốn loại bỏ cha mẹ cùng giới tính, được gọi là phức cảm Oedipus. Sự tồn tại của phức cảm Oedipus hàng ngày được xác nhận trong tình huống phân tích, và ngay cả những người quan sát không được rèn luyện về mặt phân tích cũng chứng kiến sự biểu đạt của nó trong mong muốn thường được cất lên từ phía một đứa trẻ nhỏ đòi kết hôn với Mẹ (trong trường hợp của bé trai) hoặc Bố (trong trường hợp của bé gái). Rõ ràng, một sự thèm muốn sở hữu như vậy, cái thường chứa đựng những âm hưởng tính dục mạnh mẽ, bị lên án là không được hoàn thành, và, bởi vì tính chất không thể chấp nhận được của nó, gần như chắc chắn bị loại bỏ một cách cưỡng bức khỏi ý thức (bị dồn nén).

Việc xử lý phức cảm Oedipus được nhìn nhận là một yếu tố quan trọng trong sự điều chỉnh của một người đối với mọi người và các tình huống trong cuộc sống sau này. Nhưng bạn có thể hỏi, tất cả điều này có liên

quan gì đến các bài đọc Cayce? Chỉ thế này; các bài đọc dạy chúng ta nhận ra khả năng — quả thực, khả năng cao — rằng con cái chúng ta không phải, sau cùng, là những người xa lạ đối với chúng ta, rằng chúng ta và chúng đã biết nhau trong các trải nghiệm trước đây, và rằng chúng ta rất có thể đã trải qua nhiều điều cùng nhau. Trong nhiều dịp, các bài đọc đã được đưa ra mô tả các mối liên kết rất mạnh mẽ giữa các thành viên trong gia đình, những mối liên kết không dựa nhiều vào cuộc sống hiện tại và những xảy ra của nó mà vào các đầu thai trước đây. Do đó không phải là không thể tin được khi mong đợi vợ của một người đàn ông trong cuộc sống này đầu thai làm con gái của ông ấy trong trải nghiệm tiếp theo của ông ấy; trong trường hợp đó, do đó, có gì ngạc nhiên khi cô con gái nhỏ, ở một cấp độ nào đó của nhân cách cô ấy, cảm thấy ghen tị và thù hận đối với mẹ, mong muốn sở hữu cha cô ấy một cách độc quyền, và thèm muốn ông ấy như một vật thể của tình yêu, sự đồng hành, và sự thỏa mãn tính dục? Câu đố về phức cảm Oedipus trở nên rõ ràng trong ánh sáng của sự đầu thai lại, và có vẻ dễ hiểu hơn nhiều so với giả định phân tích rằng sự thèm muốn và mong muốn của cô con gái nhỏ đối với cha cô ấy dựa phần lớn vào thực tế là ông ấy sở hữu một cơ quan mà cô ấy không có, và rằng cô ấy cảm thấy sự đối kháng đối với mẹ mình vì đã thất bại trong việc cung cấp cho cô ấy một cơ quan như vậy. Chúng ta không hoàn toàn bác bỏ giả định phân tích; chúng ta chỉ đơn thuần đặt nó vào góc nhìn đúng đắn.

Cùng một góc độ, không quá mức khi mong đợi người giúp việc nhỏ của mẹ từng là người tình cuồng nhiệt của bà trong một đầu thai trước đây và rằng bé trai hiện tại nuôi dưỡng những cảm xúc bị cấm đoán đối với bà có tính chất tích cực nhất, cũng như một đong lường tốt của những cảm xúc tiêu cực đối với cha mình. Ở đây giả định phân tích dễ chấp nhận hơn, vì nó hình dung những cảm xúc hỗn hợp như vậy phát sinh một cách tự nhiên từ thời kỳ phụ thuộc kéo dài của bé trai vào mẹ mình và từ sự cần thiết của việc chia sẻ tình yêu và sự chú ý của bà với cha mình.

Tất nhiên, không có hai mối quan hệ cha mẹ - con cái nào giống nhau, vì vậy một đứa trẻ không cần đi vào trải nghiệm hiện tại với bất kỳ điều gì giống như loại nền tảng chúng ta vừa xem xét. Để chắc chắn, tâm phân học đã nhận ra thực tế rằng phức cảm Oedipus rất mạnh ở một số

người và ở những người khác nó rất yếu. Theo giả thuyết đầu thai lại sự biến đổi như vậy là đáng mong đợi, vì không phải mọi bé trai đều từng là người tình của mẹ mình, v.v. Ngay cả Freud cũng không thể giải thích sự thất thường của phức cảm Oedipus chỉ bằng các thuật ngữ của các trải nghiệm của đầu thai hiện tại. Do đó ông thấy cần thiết, trong cuốn *Outline of Psychoanalysis* của mình, phải rơi trở lại một sự di truyền cổ xưa, khái niệm về các ký ức chủng tộc kết quả từ các trải nghiệm của các tổ tiên chúng ta, cái cấu thành một phần của vô thức của chúng ta, và do đó, ảnh hưởng đến các phản ứng và hành vi hiện tại của chúng ta. Chúng ta phải thừa nhận rằng Freud đã không đi quá xa. Ông ấy chỉ thất bại trong việc thấy rằng **chúng ta chính là tổ tiên của chúng ta**.

Các bài đọc ngụ ý rằng một trong những chức năng của tình huống Oedipus là làm thất bại tình yêu cá nhân, với sự độc quyền và sự sở hữu của nó, và để lại vào vị trí của nó cùng một tình yêu phi cá nhân, bao bọc tất cả được biểu đạt bởi Đức Giê-su, hướng tới sự phát triển của cái tất cả chúng ta đang hướng tới. Do đó phức cảm Oedipus đóng một phần quan trọng trong sự tiến hóa tâm linh.

Nếu có bất kỳ điều gì, các bài đọc đặt khái niệm xuất phát từ tâm phân học về phức cảm Oedipus trên một nền tảng vững chắc hơn cái nó có thể đã từng hy vọng.

Tâm lý học Tôn giáo

Như tất cả chúng ta đều biết, tâm phân học chối bỏ tôn giáo, hạ thấp nó xuống trạng thái của một ảo tưởng, và coi nó là sản phẩm của sự suy nghĩ mong ước. Mục đích duy nhất tôn giáo phục vụ là trao cho con người một cảm giác an toàn giả tạo, chúng ta được bảo như vậy. Bây giờ, bất kể chúng ta có thể nghĩ gì về vị trí này, các thực tế nhất định xuất hiện trong cuộc điều tra phân tích chỉ ra một cách mạnh mẽ sự tồn tại của một loại mối quan hệ nào đó giữa tôn giáo và chòm sao gia đình và, đặc biệt, mối quan hệ của chúng ta với cha chúng ta. Do đó có thể rất khó khăn cho một người đàn ông quay hướng về Thiên Chúa nếu ông ấy bị thống trị bởi một mong muốn chết vô thức hướng về cha mình. Dù sao đi nữa, các bài đọc tuyên bố rằng gia đình đại diện cho mô hình mối quan hệ của con người với Thiên Chúa (một ý tưởng phù hợp, tất nhiên, với quy tắc chung rằng vật chất là một sự phản ánh của tâm linh). Đó là một mối quan hệ phức tạp một cách to lớn, và tác giả hiện tại

không thể bắt đầu gỡ rối nó ở đây. Tuy nhiên, nó có vẻ đủ rõ ràng rằng những gì Freud đã làm là lấy thực tế của mối quan hệ này và biến nó thành một nguyên nhân, và bằng cách làm như vậy vi phạm một trong những nguyên lý chính của khoa học. Khoa học không bao giờ giả định rằng nếu A tương quan với B, thì A gây ra B hoặc B gây ra A, vì luôn có khả năng rằng một biến số thứ ba, C, đang can thiệp để gây ra cả A và B.

Sự Lo âu

Tâm phân học nhìn nhận sự sinh ra — sự chia tách của trẻ sơ sinh khỏi mối quan hệ ấm áp của nó với mẹ nó — như một nguyên mẫu của tất cả các phản ứng lo âu sau này. Các bài đọc Cayce, mặt khác, nhìn nhận sự chia tách ban đầu của con người khỏi Thiên Chúa như điểm mà tại đó sự lo âu lần đầu tiên xuất hiện. Bằng sự ngụ ý, càng gần hơn chúng ta đi đến mối quan hệ ban đầu của chúng ta với Thiên Chúa, sự ép buộc của sự lo âu càng trở nên bớt đi. Không có gì là kỳ diệu, do đó, khi tôn giáo hành động để làm dịu sự lo âu và để chống đỡ con người chống lại sự căng thẳng môi trường.

Thiền định và Liệu pháp

Trong cuốn *New Introductory Lectures on Psychoanalysis* của mình, Freud biểu đạt niềm tin rằng "các thực hành nhất định của các nhà thần bí" (chúng ta giả định rằng ông ấy đang tham chiếu đến thiền định và các biện pháp tương tự) mang một mối quan hệ với tâm phân học ở chỗ chúng, cũng vậy, phục vụ để mở rộng trường tầm nhìn của một người, và mở rộng ý thức xuống dưới để bao gồm các phần chưa từng bị chinh phục của vô thức. Ông ấy đã không tin, tuy nhiên, rằng các thực hành như vậy có thể đặt một người vào sự sở hữu của "các sự thật cuối cùng," từ đó tất cả điều tốt sẽ chảy ra; và trong điều này ông ấy lệch khỏi một cách sắc nét từ vị trí của các bài đọc Cayce, cái nhìn nhận thiền định như điều kiện tiên quyết không thể thiếu (*sine qua non*) của sự phát triển tâm linh.

Tất nhiên, Freud đã quan niệm vô thức như không nhiều hơn một chiếc vạc sôi ùng ục của các động lực và sự thôi thúc nguyên thủy. Ông ấy đã không dường như nhận ra rằng nó chứa đựng không chỉ cái tồi tệ nhất, mà còn là cái tốt nhất trong con người. Vì vậy nhà tâm phân học giữ rằng không có gì mà thiền định có thể làm mà tâm phân học không thể

làm tốt hơn; trong khi những người hướng tâm linh cho rằng không có gì tâm phân học có thể làm mà thiền định không thể làm tốt hơn. Thực tế, nó sẽ dường như rằng không vị trí nào là cố thủ được, và rằng có một chỗ cho cả hai trong sơ đồ chung của mọi thứ. Vì trong khi cả hai quy trình đều nhằm mục đích mở rộng ý thức, chúng khác nhau một cách triệt để trong hướng của sự mở rộng này. Tâm phân học mở rộng ý thức theo hướng của các động lực bị dồn nén, các mong muốn bị cấm đoán, xung đột, và sự thất vọng. Điều này được làm với hy vọng, cho cái có sự bào chữa phong phú (vì không có cá nhân am hiểu nào nghi ngờ rằng liệu pháp tâm lý tâm phân học có được các kết quả), rằng nhân cách ý thức do đó sẽ có được sự làm chủ và sự kiểm soát đối với các hiện tượng gây rối này.

Thiền định, bằng sự tương phản, mở rộng ý thức theo hướng của Thần Thánh bên trong, với hy vọng, cho cái cũng có sự bào chữa phong phú, rằng lực Thiên Chúa sẽ nắm lấy nhân cách và thi triển một ảnh hưởng mang tính xây dựng, hướng dẫn, và chữa lành. Thiền định đi tắt qua các khu vực xung đột và đi thẳng đến chính nguồn của cuộc sống, tâm linh ở bên trong của Thiên Chúa. Thiền định không nhằm mục đích cho sự giải quyết xung đột, như tâm phân học làm. Làm thế nào, sau đó, các lợi ích của nó lại tương tự như những lợi ích của sự phân tích? Câu trả lời cho câu hỏi này nằm ở thực tế rằng không phải xung đột, bản thân nó, cái làm ra sự hại, mà là chỗ mà xung đột chiếm giữ trong cấu trúc tâm trí của chúng ta.

Thiền định, bên cạnh việc là một tác nhân chữa lành theo quyền của chính nó, do đó mang lại một sự thay đổi trong sự phân phối năng lượng tâm trí, sao cho các xung đột và các sự thất vọng của chúng ta ngừng trở thành phiền hà và biến mất trong hiệu ứng, nếu không muốn nói là trong thực tế. Chúng mất đi tầm quan trọng của chúng, phẩm chất yêu cầu của chúng, sự thống trị năng lượng của chúng, nếu bạn muốn, trong nền kinh tế của bộ máy tâm trí của chúng ta (hoặc cơ thể tâm trí, như Cayce sẽ nói). Điều này có nghĩa là gì đối với những người đã học thiền định một cách hiệu quả là quả thực may mắn. Điều đó có nghĩa là thiền định nên là một phần của mọi biện pháp để đi đến nắm bắt với các vấn đề cảm xúc, từ lập trường của cả sự điều trị và sự phòng ngừa. Điều đó cũng có nghĩa là khi thiền định bị gián đoạn bởi sự căng thẳng bên

ngoài hoặc bên trong, các xung đột cũ sẽ quay trở lại, có lẽ mạnh mẽ hơn trước đây, mặc dù chúng ta sẽ mong đợi rằng trong thời gian hiệu ứng tích lũy của thiền định sẽ là tiêu diệt hoàn toàn ảnh hưởng của chúng như một phần của hiệu ứng chữa lành của nó.

Nhưng còn về người (chẳng hạn như người bị thần kinh nặng và người bị loạn thần, hoặc người bình thường nhưng bị quấy rầy một cách bất thường) người quá bị gián đoạn để ngồi xuống và thiền định hoặc để đạt được cấp độ thiền định cần thiết cho sự chữa lành và cho sự phân phối lại năng lượng tâm trí? Không thể có nghi ngờ rằng một khi các nỗi sợ hãi, các sự nghi ngờ, các phức cảm, các cảm giác tội lỗi, và các cảm xúc và thái độ tiêu cực khác được làm sạch bởi sự điều trị tâm phân học, một cá nhân được chuẩn bị tốt hơn nhiều để đi vào thánh địa linh thiêng của cơ thể và đạt được một mối quan hệ trưởng thành và ổn định với Thần Thánh bên trong.

Chúng ta biết từ công việc của chúng ta với các bài đọc Cayce rằng phép nắn xương cũng có thể thực hiện một sự phân phối lại và, trong các trạng thái loạn thần, một sự tổ chức lại hoàn toàn các lực trong bộ máy tâm trí. Các sự ngụ ý của thực tế này nên có ý nghĩa không thể kể xiết cho lý thuyết, thực hành, và nghiên cứu tâm phân học, tâm lý học và tâm thần học.

Các Giấc Mơ

Không có cuộc thảo luận nào về Cayce hoặc tâm phân học sẽ hoàn chỉnh mà không có một lời về các giấc mơ.

Người đọc sẽ nhớ rằng chính Freud là người đã đưa ra tuyên bố rằng "các giấc mơ là con đường hoàng gia dẫn đến vô thức." Quả thực, phần lớn là do ảnh hưởng của tâm phân học mà việc nghiên cứu các giấc mơ được trao cho bất kỳ sự tin tưởng nào trong tư tưởng đương đại.

Để chắc chắn, quan điểm của Freud về giấc mơ khá hạn chế, vì đối với ông mọi giấc mơ chỉ là một sự hoàn thành mong ước. Các bài đọc Cayce, mặt khác, trao cho người ta ấn tượng rằng thực sự không có gì mà một giấc mơ không thể và không theo cách nào đó biểu đạt, bao gồm cả những thoáng nhìn về tương lai và về quá khứ cổ xưa.

Trong các giấc mơ, cũng vậy, Freud đã nhận ra ảnh hưởng của các ký ức và các trải nghiệm cái đã không thể thu được trong một đầu thai nhất định. Ông ấy cũng nhận thức được rằng một số giấc mơ chứa đựng các bằng chứng của các hiện tượng ngoại cảm chẳng hạn như thần giao cách cảm. Liên quan đến các quan sát của Freud về những điều này và các hiện tượng khác, ông ấy từng tuyên bố trong một bức thư gửi cho một người bạn, "Nếu tôi có cuộc đời tôi để sống lại một lần nữa, tôi nên dâng hiến bản thân mình cho nghiên cứu ngoại cảm hơn là cho tâm phân học." Mong ước này có thể rất tốt trở thành sự thật, vì Freud nhất định sẽ có cuộc đời ông ấy để sống lại một lần nữa, vào thời điểm đó chúng ta có thể chứng kiến sự phát triển của một tâm phân học mới, được khai sáng, và mang tính Kitô giáo. Với sự giúp đỡ của các nguồn tâm linh như các bài đọc Cayce, điều này có thể đi đến ngay cả trong thời đại của chúng ta, mà không có sự tham gia vật chất của Freud.

Kết luận

Mặc dù chúng ta chưa bằng cách nào cạn kiệt chủ đề này, nó đã rõ ràng rằng có mọi thứ để thu được và không có gì để mất từ một sự đánh giá phê bình về mối quan hệ giữa tâm phân học và các bài đọc Cayce. Vì sự thật ở lại trong cả hai, và chính sự thật là cái chúng ta nên luôn quay hướng về.

SỨC KHỎE TRONG THIẾT KẾ CUỘC SỐNG CỦA BẠN

Roy D. Kirkland, D.O.

Bộ ba Cơ thể - Tâm trí - Linh hồn không thể bị chia tách trong việc xem xét sức khỏe trên mặt phẳng cao nhất. Chẳng phải sự đau đớn của linh hồn được phản ánh trong chức năng cơ thể sao? Hoạt động tâm trí có thể bị chia tách khỏi mô hình cơ thể không?

Ngày nay có những dấu hiệu cho thấy chúng ta đang bắt đầu đối mặt một cách rõ ràng hơn với thách thức sức khỏe liên quan đến toàn bộ con người — mối quan hệ cơ thể - tâm trí - linh hồn của anh ta — hơn là nhìn nhận điều kiện của anh ta từ cách tiếp cận thuần túy triệu chứng. Do đó, khi chúng ta tiếp cận chủ đề sức khỏe trong thiết kế cuộc sống, dù là đạt được nó, duy trì nó, hay phục hồi nó, chúng ta đều quan tâm đến ba giai đoạn: trước khi sinh, sau khi sinh, và sau khi chết. Và cho

một góc nhìn đúng đắn về sức khỏe của chính mình, các sự chia tách ảnh hưởng sau đây có thể được xem xét:

- **Tâm trí, Nhà Xây Dựng**
-
- **Môi trường, Xưởng Làm Việc**
-
- **Cảm xúc, Chất Điều Hòa**
-

Tâm trí, Nhà Xây Dựng

Nếu một người có tất cả các tham chiếu mà Edgar Cayce đã thực hiện về chức năng tâm trí trên các dải giấy giống như những dải giấy được sử dụng trong Thư viện A.R.E., ông ấy có thể tạo ra một chuỗi giấy, không nghi ngờ gì, cái sẽ vươn tới Telstar với một vài dải cờ vũ trụ còn lại. Và, nếu ông ấy thêm vào điều này tất cả các lời mời chi tiết hóa mà các tham chiếu này áp đặt lên người đang suy nghĩ, tìm kiếm cá nhân, ông ấy có thể đi ra với một chuỗi cái sẽ vươn tới giá sách tham chiếu Edgar Cayce ban đầu trong một thư viện liên thiên hà nào đó! Thông qua tất cả những điều này chạy một tuyên bố cơ bản đơn giản rằng **Tâm trí là Nhà Xây Dựng**.

"Mọi tư tưởng đều được theo sau bởi một phản ứng thể xác thuộc loại nào đó," là cách William James, nhà tâm lý học vĩ đại của Harvard, đã đặt nó. Trong ít từ hơn và đồ họa hơn, Edgar Cayce đã nói:

> Cái mà TÂM TRÍ trú ngụ trên đó được XÂY DỰNG. (257-53)

Trong một bài đọc ông Cayce trao cho một người phụ nữ trung niên, người đã hỏi, "Có khả năng có sức khỏe xấu vào tháng Ba không?" ông đã trả lời:

> Nếu bà đang tìm kiếm nó, bà có thể có nó vào tháng Hai! Nếu bà muốn bỏ qua tháng Ba, hãy bỏ qua nó — bà sẽ có nó vào tháng Sáu. Nếu bà muốn bỏ qua tháng Sáu, đừng có nó chút nào trong năm nay. (35)

Tuy nhiên, ông đã đi tiếp để khuyên người phụ nữ khá cụ thể trong các vấn đề ăn uống và sau đó đã có một bức thư từ bà trong đó bà tuyên

bố, "Thiên Chúa đang chúc phúc tuyệt vời cho ông, và thông qua ông chúc phúc cho thế giới."

Khi chúng ta chấp nhận rằng Tâm Trí Là Nhà Xây Dựng, và nhận ra đầy đủ rằng tư tưởng là lời mở đầu cho hành động, và tổng số thành tựu cuộc sống của chúng ta có thể được tính toán bởi các hình thái tư tưởng được hình dung bên trong tâm trí, thì chúng ta có thể thấy tầm quan trọng của việc canh giữ ở các cổng của các giác quan của chúng ta — hướng dẫn tư tưởng bắt nguồn từ các giác quan này sao cho các phản ứng kết quả sẽ phù hợp với các lý tưởng và mục tiêu cao nhất của chúng ta.

Chúng ta nghe rất nhiều về sự tự động hóa trong thời đại của chúng ta — về việc lập trình loại máy tính này hay loại máy tính khác. Chúng ta hãy nghe nhiều hơn nữa về việc lập trình cơ chế được Thiên Chúa ban tặng bên trong chúng ta, xử lý nó với những tư tưởng tốt và những lý tưởng cao theo một cách thức có trật tự — TRẬT TỰ là một trong những luật ban đầu của sự tạo dựng thần thánh và sự thành công. Nếu chúng ta lập trình tâm trí mình với các thái độ tiếp cận thân thiện, tính khách quan, sự không ích kỷ, sự hài hước và sự chú ý (sự chú ý đối lập với sự thờ ơ hoặc sự thờ ơ tâm trí cái làm cho chúng ta dễ bị tổn thương bởi các kỹ thuật bán hàng cứng gắt và dưới ngưỡng nhận thức của thời đại này) — nếu chúng ta lập trình tâm trí mình với mục đích xứng đáng, mang tính lý tưởng, thực tế, không thành kiến, mang tính vũ trụ — nếu chúng ta làm cho trật tự, sự kiên pя, và sự cân bằng trở thành các tư thế thống trị trong chương trình tổng thể của sự hướng dẫn tư tưởng — và chúng ta rèn luyện bản thân nhận thức được các nhịp điệu của cuộc sống (sinh học, toàn cầu, vũ trụ) — thì có chỗ nào cho cái hủy diệt, cái tiêu cực, cái giật lùi cái là luống gieo hạt cho các mầm bệnh khác nhau đối mặt với con người như những bệnh tật?

Tôi muốn trình bày với bạn tại điểm này **Một Công Thức Cổ Xưa Để Đẩy Lùi Bệnh Tật**:*

I. Ba Giọt Lòng Thương Xót, một dòng chảy ổn định của sự trắc ẩn, và các dịch dạ dày sẽ đi làm công việc của chúng không bị gián đoạn, và sẽ không có sỏi cũng như sự viêm nhiễm.

II. Ba Ounce Sự Không Ích Kỷ, sự rộng lượng của tư tưởng và hành động, và cơ thể sẽ không phải là mồi ngon cho các cơn sốt, gửi sự ấm áp của nó ra bên ngoài.

III. Bảy Lá Phổi Đầy Tiếng Cười và Lời Nói Soi Sáng Bởi Tình Yêu, một sự tuôn trào thói quen của niềm vui, và họng không thể đau và sưng lên trong sự khao khát tiếng cười của nó, và lưỡi không thể khô nẻ trong sự vắng mặt của các lời chữa lành, mang tính dược liệu.

IV. Bốn Ly Lòng Bác Ái, một thứ rượu bổ xoa dịu và không tốn kém, và chính các xương của chúng ta sẽ đáp lại, mọi khớp và gân được tắm rửa và tra dầu bởi sự ân sủng của nó.

V. Một Mũi Tiêm Ký Ức Xa, tràn ngập qua mọi tĩnh mạch, và trái tim sẽ đập trong sự hài hòa với tâm thu và tâm trương của thiết kế cuộc sống.

VI. Hai Ngụm Sự Kiên Nhẫn, phương thuốc yêu thích của tự nhiên, và đôi mắt sẽ không mất đi sức mạnh tầm nhìn và sự hiểu biết của chúng.

VII. Một Chế Độ Ăn Kéo Dài Ổn Định của Sự Im Lặng và Sự Kiểm Soát Bên Trong, chiếc giường bệnh cổ xưa, và não bộ sẽ không dao động cũng như ngắn mạch, giữ nhịp độ được đo đạc của nó.

VIII. Băm Viên Thuốc Từ Các Cối Xay Của Lương Tâm, dù đắng đến đâu đối với vị giác, và đôi tai không thể đóng lại trước những tiếng kêu của thiên đàng trong các khung bụi xung quanh chúng ta.

IX. Sáu Sự Truyền Máu Của Cầu Nguyện Trên Một Quy Mô Lớn Như Vũ Trụ, một phương thuốc người nghèo nhất có thể nắm lấy, và máu giàu có và tế bào phức tạp không thể bị tấn công cũng như bị rối loạn.*

(Từ ON THE TRELLIS OF MEMORY, một tác phẩm chưa xuất bản của Elithe Hamilton Kirkland và Jenny Lind Porter.)

Tất cả những ai đã đưa ra dù chỉ một cái nhìn lướt qua tại chỉ mục chủ đề trên các bài đọc Cayce sẽ nhớ sự phong phú của các tham chiếu đến các chức năng tâm trí được đề ra trong công thức này như có ý nghĩa trong việc đẩy lùi bệnh tật — chỉ đề cập đến một vài: Sự trắc ẩn... Niềm vui... Sự không ích kỷ... Sự kiên nhẫn... Cầu nguyện.

"Hãy thường xuyên cầu nguyện," Cayce nói lặp đi lặp lại. "Hãy vui mừng! ... Hãy hân hoan!.. . Hãy nuôi dưỡng tiếng cười... Hãy trân trọng sự dí dỏm và sự hài hước."

Tác giả của chín hoạt động này để đẩy lùi bệnh tật có thể đã ít nhất là một đồng chí linh hồn với Edgar Cayce, vì chắc chắn ông ấy, cũng vậy, đã biết TÂM TRÍ là NHÀ XÂY DỰNG.

Môi trường, Xưởng Làm Việc

Môi trường hoàn toàn theo nghĩa đen là xưởng làm việc của cả tâm trí và cơ thể, cung cấp nhiều sự kích thích trong việc thực hiện thiết kế cuộc sống của một người. Nó cũng có thể cung cấp cho một người những sự gợi ý về những gì anh ta đã làm với môi trường trong các trải nghiệm quá khứ, những gì anh ta nên làm bây giờ, và những hậu quả môi trường nào có thể được phóng chiếu sau khi chết — nghĩa là, vào các trải nghiệm trái đất tương lai.

Trong một trong những bài đọc sớm của ông, được đưa ra gần 40 năm trước cho một sinh viên triết học trẻ, ông Cayce đã thực hiện một cuộc thảo luận sôi nổi về sự di truyền và môi trường. Ông đã đề cập đến một nghiên cứu khoa học đã đề ra các điều kiện môi trường nhất định như là nguyên nhân của sự điên rồ (nghiên cứu của Brennan về 20.000 trường hợp — Bài đọc 900-34). Ông Cayce lưu ý rằng các nghiên cứu như vậy đã diễn ra qua các thời đại và sẽ diễn ra qua các thời đại sắp tới cố gắng xác định xem sự di truyền hay môi trường có phần lớn hơn trong sự phát triển của một người. Câu trả lời, ông nói là "sự áp dụng ý chí theo bất kỳ hướng nào."

> Lực thể có trong trải nghiệm của nó thông qua ý chí của nó áp dụng cái của ý chí hướng tới sự phát triển... (Ông ấy đang nói về sự phát triển thông qua các trải nghiệm trái đất khác nhau—) hay nó đã BỊ SỬ DỤNG bởi môi trường và trở nên phụ thuộc vào môi trường; hay, nó đã

tự phát triển thông qua ý chí của nó hướng tới vị trí di truyền của chính nó — cho tất cả con cái của Thiên Chúa. Sự phát triển đã dẫn dắt như thế nào?

Điều này có nghĩa là nếu chúng ta đã "bị sử dụng bởi môi trường" trong các trải nghiệm cuộc sống trước đây sao cho chúng ta tìm thấy chính mình ở đây và bây giờ xung quanh bởi cái không lành mạnh, cái không đẹp đẽ, cái không trật tự, thì ý chí (sự hướng dẫn tư tưởng) phải đi vào hoạt động để tác động đến các sự thay đổi, nếu không chúng ta sẽ tìm thấy chính mình khi đi vào lại trong môi trường bất lợi tương tự. Chế độ ăn tốt, sự tập luyện và sự giải trí thích hợp, nước và không khí thuần khiết, sự hài hòa của tự nhiên, của màu sắc và âm thanh, có thể không được đặt trước chúng ta một lần nữa để mời gọi sự không chú ý và sự bận tâm của chúng ta với các sự theo đuổi hời hợt và không mục đích.

Các sự kích thích môi trường mạnh mẽ cho sự phát triển lành mạnh của cơ thể - tâm trí - linh hồn là ở trong các lực tự nhiên xung quanh bạn: mặt đất bạn được cắm rễ vào... đất bạn bước đi trên... không khí bạn hít thở... nước bạn uống và vui thích trong thực vật bạn thấy và trò chuyện với và sử dụng trong chế độ ăn của bạn (chính ánh sáng cái ảnh hưởng đến thực vật này — sự ra hoa và thu hoạch và sự tổng hợp sinh hóa của nó). Đây là các thiết bị tiêu chuẩn trong xưởng làm việc của bạn, dù ít ỏi hay phong phú, dù bị ô nhiễm, bị cạn kiệt, hay tràn đầy năng lượng tự nhiên.

Âm thanh... Hình dáng... Màu sắc... Mùi hương... Nhịp điệu... Sáu tác nhân này liên tục bao bọc bạn và yêu cầu các sự đáp lại của bạn, một cách có ý thức hoặc không có ý thức. Xưởng làm việc của bạn hoàn toàn theo nghĩa đen đang sấm sét và đập dồn dập với các nhịp điệu: các nhịp điệu thói quen của bạn... các nhịp điệu sinh học và tâm lý của bạn. các nhịp điệu cơ khí và tự nhiên... các nhịp điệu con người và các nhịp điệu toàn cầu... các nhịp điệu của trái đất, gió và nước của nó và các chức năng khác kỳ diệu và phức tạp như những chức năng của cơ thể con người... các nhịp điệu hành tinh và vũ trụ mà chúng ta có thể cảm nhận nếu không bao bọc với lịch và ý thức của chúng ta... và các nhịp điệu liên tục của âm thanh, cả hài hòa và hủy diệt.

Trong khu vực âm thanh, có một tỉnh nơi cá nhân có sự hướng dẫn rất cá nhân đối với các hiệu ứng. Đó là trong việc sử dụng TỪ NGỮ — các sự rung động đi ra từ cả cấu trúc âm điệu của từ ngữ và các sắc thái được trao cho nó bởi tâm trí và giọng nói của người nói. Các sự kích thích môi trường của giao tiếp là các lực sống còn trong sự phát triển của một người. Khi thiệt hại được làm bởi từ ngữ, kết quả tiêu cực lớn hơn là trên người sử dụng. Sự giật lùi phản hồi của cú hích âm điệu (sự rung động âm thanh thực sự) từ một lời thề nguyền rủa là trên người thốt ra nó. Chúng ta hiện nay đang ở trong một thời đại của sóng âm — sự áp dụng ngày càng tăng của các sự rung động âm thanh trong y học, cả chẩn đoán và điều trị, trong khoa học không gian, và các lĩnh vực khác. Ngay cả nguyên tử cũng có âm điệu của nó — giai điệu của nó.

Edgar Cayce thường tham chiếu đến các sự rung động của âm thanh và màu sắc như là có ảnh hưởng trong sự phát triển tinh thần và thể chất và trạng thái sức khỏe của cá nhân. Chúng ta thấy các sự sử dụng rất phức tạp của cả hai lực như là các đạo cụ và thiết bị chính trong thương mại và giải trí. Và chúng ta biết rõ đến mức nào rằng nếu các cổng của các giác quan của chúng ta được để mở rộng và không được canh giữ, chúng ta đang ăn, uống, nhìn, suy nghĩ, mua và thực hiện theo cách con rối, bị cuốn vào sự chơi ngón tay của các sự kích thích màu sắc và âm thanh.

Có một thế giới âm nhạc, một thế giới vẻ đẹp trong màu sắc cái có thể kích thích chúng ta thực hiện cho các bản thể cao hơn của chúng ta, tạo ra và sử dụng môi trường thay vì bị sử dụng bởi nó. Yếu tố vẻ đẹp trong môi trường và con người làm cho cuộc sống trở nên ngoạn mục hơn, phong phú hơn, và tràn đầy hơn với các năng lượng xây dựng sức khỏe và hạnh phúc vào thiết kế cuộc sống.

Chế độ ăn, tập luyện, và giải trí là thiết bị thiết yếu trong xưởng làm việc môi trường của Tâm trí, Nhà Xây Dựng. Các cơ quan quản lý sức khỏe của chúng ta cung cấp cho chúng ta dồi dào tài liệu và hướng dẫn trong các lĩnh vực này, nhưng có một sự cần thiết đặc biệt trong những thời điểm này để nghĩ về thực phẩm như nhiều hơn là các mục trên một danh sách chế độ ăn hoặc như các sự kích thích cho các chồi vị giác và các tuyến nước bọt. Chúng ta cần xem xét nơi thực phẩm được trồng,

các chất dinh dưỡng của đất.. . nó được trồng như thế nào (một cách tự nhiên hay dưới sự bón phân hóa học vội vã nặng nề cái làm tăng đường và giảm protein, và với các sự áp dụng nhanh chóng của thuốc trừ sâu) nó được xử lý như thế nào (cuộc sống đã bị tiêu diệt và chất thay thế vô sinh đã được thêm vào chưa?). Người nông dân hữu cơ sẽ ngày càng đáp ứng nhu cầu của chúng ta khi thời gian trôi qua. Ông Cayce đã khuyên về tầm quan trọng của việc có đất của riêng chúng ta trong thời gian tới cho chính sự sản xuất như vậy. Chúng ta đã làm giảm độ nhạy, làm rụng lá, làm mất vi khuẩn, TIÊU DIỆT nhiều yếu tố hữu cơ mang lại cuộc sống để sản xuất những ngọn núi thực phẩm vô sinh. Chắc chắn thái độ và ý chí có thể hỗ trợ các cơ chế điều chỉnh và thích nghi kỳ diệu trong cơ thể con người để làm tốt nhất từ một ít chất trong một số thực phẩm này. Nhưng cấu trúc cơ thể, đền thờ, cần một số rầm mạnh, một số nền móng tốt và các cánh cửa được canh giữ. Ngày càng nhiều hơn chúng ta sẽ phải cung cấp những điều này bởi các nỗ lực của chính chúng ta hoặc bởi nỗ lực hợp tác.

Đồng thời, chúng ta phải chú ý đến không khí và nước cái duy trì cả chính chúng ta và thực vật chúng ta phụ thuộc vào. Chúng ta biết sự quan tâm nghiêm túc hiện đang được trao cho sự ô nhiễm không khí và nước. Các nhà khoa học và các cơ quan quản lý khác bảo chúng ta rằng nếu sự ô nhiễm này tiếp tục ở tốc độ hiện tại, đến năm 2000 tất cả thực vật sẽ bị tiêu diệt.

Trong các sự xem xét sức khỏe của chúng ta, chúng ta đang trở nên nhận thức hơn về các sự kích thích từ các trường từ tính chẳng hạn như các cực bắc và nam, các trường điện từ, và thậm chí các cực tích cực và tiêu cực trong cơ thể cái ảnh hưởng đến sự cân bằng axit - kiềm của cơ thể. Trong một số công việc thực nghiệm gần đây, người ta đã học được rằng các trường điện từ trong các tòa nhà văn phòng là sao cho ảnh hưởng đến hiệu suất và khả năng suy nghĩ của những người làm việc trong khu vực. Tầng càng cao so với mặt đất, sự mất mát hiệu suất càng lớn. Chỉ số khả năng của người lao động là theo tỷ lệ với sức mạnh của trường — khoảng cách từ mặt đất đến tầng người lao động có thể ở trên, và điện áp trong hệ thống dây điện — dù các dây song song hay đan chéo hay một số thiết kế khác tạo ra trường.

Ý chí của chúng ta và sự chú ý của chúng ta có công việc lớn trên tay liên quan đến các điều kiện đang chiếm ưu thế trong các xưởng làm việc của chúng ta, cả cá nhân và toàn cầu — nhiều thứ phải xử lý một cách hiệu quả với sự hướng dẫn tư tưởng (một cách cá nhân và trong các nhóm), nhiều thứ phải cai quản thông qua sức mạnh ý chí, nếu chúng ta tuyên bố sức khỏe.

Cảm xúc, Chất Điều Hòa

Trong một trong nhiều tuyên bố của Cayce về cảm xúc, sự chú ý đặc biệt đã được trao cho hệ thống tuyến:

> Các cảm xúc hành động như những bộ tạo nhịp cho chức năng tuyến, trao xung động cho các trung tâm thần kinh, và do đó chức năng sẽ thay đổi theo loại cảm xúc hoặc nguồn gốc của xung động. (294)

Trong sự áp dụng thực tế, điều này có nghĩa là chức năng của Nhà Xây Dựng sẽ thay đổi theo nguồn gốc của xung động.

Tôi muốn nhấn mạnh tầm quan trọng của tâm trạng hạnh phúc, các sự biểu đạt vui vẻ, sự chu đáo đối với bản thân và tất cả những người khác bởi vì những cảm xúc này điều hòa loại suy nghĩ ảnh hưởng đến các tuyến giáp và thượng thận đặc biệt. Về các hiệu ứng tiêu cực:

> Bạn có thể bị cảm nặng từ việc nổi giận. Bạn có thể bị cảm nặng từ việc mắng chửi ai đó khác, ngay cả khi đó là vợ bạn! (849-75)

Sự tử tế và các thái độ mang tính xây dựng khác cái kích thích các cơ chế của hạnh phúc, sự hài lòng, và sự sáng tạo bên trong chúng ta, đến lượt nó trao các sự kích thích mang tính xây dựng cho các hệ thống khác nhau của cơ thể: hệ thống tuyến, hệ thống tiêu hóa, hệ thống tim mạch, và hệ thống bài tiết bao gồm ruột, tiết niệu sinh dục, mồ hôi, hô hấp, v.v.

Mặt khác, các sự rung động tiêu cực — các cảm xúc ghen tị, đố kỵ, thất vọng, nản lòng, sợ hãi, và hận thù, và nhiều cấp độ của sự ích kỷ rất có thể là những người báo hiệu hoặc các yếu tố đóng góp trong các sự bất thường như hen suyễn và các điều kiện tim, ung thư và tiểu đường, cũng như các bệnh tật khác.

Những ảnh hưởng này của các sự rung động tích cực và tiêu cực, các chất điều hòa cái mà Tâm trí, Nhà Xây Dựng, phụ thuộc vào, ảnh hưởng ở một mức độ nào đó đến sinh hóa và sinh lý học của mọi tế bào, mọi cơ quan, và mọi nhóm cơ quan tạo nên tổng số các chức năng cơ thể. Do đó chúng ta có thể tính toán tầm quan trọng của việc hướng dẫn tư tưởng của chúng ta để cai quản các cảm xúc của chúng ta sao cho chúng ta có thể có sức khỏe của cơ thể và tâm trí để tuyên bố cái chúng ta mong muốn trong cuộc sống — cái sống còn nhất đối với sự phát triển linh hồn của chúng ta — sao cho chúng ta tận dụng tốt nhất các trải nghiệm quá khứ và phóng chiếu cái tốt nhất mà chúng ta hiện tại có khả năng vào giai đoạn tiếp theo của hành trình trần thế của chúng ta.

"Tất cả các cơ thể đều tuân theo sự gợi ý," Edgar Cayce tuyên bố trong bài đọc cho 4648, "thông qua tâm trí bất thường, I hoặc thông qua tiềm thức, hoặc thông qua hệ thần kinh giao cảm của cơ thể."

Cơ thể có khả năng suy nghĩ chỉ một điều tại một thời điểm; do đó, nếu nó được giữ bận rộn suy nghĩ về những điều đúng đắn, không có chỗ cho tư tưởng tiêu cực — không có bài canh gác không được canh giữ tại đó các sự gợi ý của bạo lực và hận thù hoặc sự bán hàng cứng gắt có thể tạo ra sự trôi qua.

Và bây giờ, chúng ta có thể hỏi, tất cả điều này có liên quan gì đến SỨC KHỎE từ các góc nhìn trước khi sinh và sau khi chết? Vì sự phát triển thể chất và tinh thần (và, một cách phân tích, sự phát triển linh hồn) phụ thuộc vào sức mạnh và tính chất của các sự rung động hình thành, rõ ràng là những gì chúng ta nghĩ và hành động trên đó — những gì chúng ta phóng chiếu — bị ảnh hưởng lớn bởi mô hình sức khỏe. Và do đó, sự mở ra của hạt nhân hoặc năng lượng được phóng chiếu vào đầu thai tiếp theo sẽ mang theo cái chúng ta đã xây dựng trong cuộc sống này, cùng với sự tích lũy của các cuộc sống quá khứ. Một bài đọc Cayce đã đặt điều này rất trực tiếp:

(3517-1) **H-3.** "Xin vui lòng cho nguồn gốc của tất cả các rắc rối" (Tham chiếu đến khó khăn xương bánh chè.)

Đ-3. "Nó đã bắt đầu 25.000 năm trước! Đây là rắc rối." và một lần nữa trong 3504-1..

Nguồn gốc của các sự gián đoạn này là trước khi sinh cũng như nghiệp quả. Những điều này, tất nhiên, có thể bị từ chối bởi nhiều người. Tuy nhiên những người đã từ chối điều tương tự không cung cấp các lý do tốt hơn, phải không?

Một người mẹ, sau khi tư vấn sớm với một bác sĩ sau khi thụ thai, được khuyên về chế độ ăn, bổ sung, tâm trạng, và tập luyện — và bởi một số người được hướng dẫn thêm về các thái độ tinh thần cho sự tiếp cận thích hợp với thai kỳ, các mong muốn có mục đích, và các sự phóng chiếu phù hợp cho đứa con. Những điều này là quan trọng, nhưng ngay cả trước điều này các cha mẹ đang cân nhắc nên xem xét mục đích thụ thai và lý tưởng cao xung quanh sự thụ thai cho mục đích chuẩn bị luống gieo hạt màu mỡ như một môi trường phù hợp cho sự đi vào và phát triển của linh hồn. Thêm vào điều này, có các lực, như ông Cayce mang lại, cái phóng chiếu sự cấy ghép phôi thai như liên quan đến nhu cầu nghiệp quả và sự tiến hóa linh hồn (2175-8), Ông đã thông báo cho một thực thể rằng quyết định mà anh ta nghĩ đã được thực hiện vào ngày 1 tháng 1 năm 1944, thực sự đã được thực hiện đầu tiên trong tháng 12 vào năm 1020 — 924 năm trước.

Trong thời gian tạm trú của chúng ta trong mặt phẳng trái đất, chúng ta đối mặt liên tục với các sự lựa chọn và ảnh hưởng tích cực hoặc tiêu cực, và với các sự đáp lại của cơ thể đối với các trường từ tính. Đây là thách thức của con người: hiểu và đạt được sự cân bằng — tìm một trung vị giữa các lực này, không dao động quá xa về bên phải hoặc bên trái, đặt con đường của mình trên Con Đường thẳng và hẹp. Hướng dẫn trong sự cân bằng có thể là một trong những lý do lớn tại sao chúng ta đi vào mặt phẳng tồn tại này. Paramahansa Yogananda vĩ đại, người mà suy nghĩ và tác phẩm của ông đã trao nhiều hướng dẫn xứng đáng cho thời đại của chúng ta, đã nói rằng vật chất và tâm linh là hai phần của một vũ trụ và một sự thật. Yogananda cảnh báo rằng sự nhấn mạnh vào cái này hay cái kia làm chậm sự phát triển cân bằng của con người. Ông khẳng định rằng các tư tưởng, mong muốn và hành động được hướng dẫn đúng đắn sẽ dẫn đến một trạng thái ý thức cao hơn.

Không có sự nhấn mạnh nào tốt hơn có thể được trao cho tuyên bố này về sự cân bằng hơn một trích dẫn khác từ các hồ sơ Edgar Cayce:

> Mỗi linh hồn là một đền thờ của Thiên Chúa hằng sống. Do đó hãy lưu tâm hơn đến cơ thể, không phải vì lợi ích của cơ thể, để nó có thể là một kênh tốt hơn cho việc biểu hiện các sự thật tâm linh. (2938-1)

Vì vậy, chúng ta hãy lập trình tâm trí và hướng dẫn tư tưởng của chúng ta thông qua ý chí để hợp nhất với các cơ hội của các lực tâm linh, để con người có thể đi ra từ bóng tối của sự không khỏe mạnh và các sự lo âu vào ánh sáng và sự tự do của ý định vũ trụ.

MỤC ĐÍCH CỦA SỰ ĐẦU THAI LẠI
Từ các bài đọc Edgar Cayce

Các bài đọc cuộc đời được trao bởi cố Edgar Cayce rõ ràng dựa trên giả định rằng lý thuyết tái sinh không phải là lý thuyết, mà là thực tế. Chúng mô tả trong một số chi tiết các cuộc sống quá khứ trên trái đất, và các vấn đề hoặc khả năng kết quả từ các cuộc sống đó. Chúng đã được trao cho các cá nhân để giải thích và giúp đỡ họ trong cuộc sống hiện tại của họ. Bài đọc được trao cho 798-4 giải thích lý do tại sao các linh hồn đầu thai lại.

> Do đó khi thực thể đi vào mặt phẳng trái đất (cái mà chúng ta đang xử lý trong hiện tại, và cái sẽ được sử dụng cho mỗi cơ hội được trình bày cho một hoạt động của các lực tâm trí và linh hồn) nó chỉ là một thời kỳ lặp đi lặp lại của sự áp dụng hoặc của các lực vạn năng, cái làm nên một sự nhất thể hoạt động của linh hồn; hoặc một hoạt động trong cái trở thành kết quả của nó như các lực hủy diệt, hoặc các gian khó, hoặc các ảnh hưởng cái làm nên sự rèn luyện linh hồn cho các mục đích của nó, các hoạt động của nó, các mong muốn của nó xuyên suốt một trải nghiệm. (798-4)

Nhiều người khi lần đầu tiên gặp khái niệm đầu thai lại thích xem xét ý tưởng trong ánh sáng của những gì được dạy trong các giáo hội chính thống và trong Kinh Thánh. Các câu hỏi tương tự được đặt ra cho các

bài đọc Edgar Cayce. Trong đoạn trích sau đây chúng ta tìm thấy không chỉ một sự giải thích cho sự đầu thai lại của các linh hồn trên trái đất, mà chúng ta lưu ý rằng nhiều sự giải thích là một sự diễn giải lại của Phúc Âm theo Thánh Gioan. Ở đây, sau đó, là sự kết nối trực tiếp của sự đầu thai lại với Kitô giáo, với sự chứng minh rằng niềm tin vào mỗi bên không phủ nhận, mà bổ sung cho bên kia.

H-8. Bài học có thể được rút ra từ sự đi vào của tôi vào mặt phẳng hiện tại là gì?
Đ-8. Mục đích đó mà linh hồn đã đi vào, dưới các hoàn cảnh và điều kiện đó trong trải nghiệm trái đất trong hiện tại, là để linh hồn có thể gặp trong trải nghiệm này cái sẽ làm nên sự chắc chắn hơn trong Ngài. Vì, trái đất là của Ngài và sự đầy đủ của nó. Vì, như đã trao, Thiên Chúa và Tâm Linh Đức Kitô là chính Cuộc Sống; và lực thúc đẩy của linh hồn là hoặc cho sự đồng hành đó, sự liên kết đó, sự phát triển đó cái sẽ làm nên một cơ thể - linh hồn như vậy như một người đồng hành phù hợp cho Ảnh Hưởng Sáng Tạo đó được biểu hiện trên trái đất trong Ngài, hoặc nó là cho sự tự tách mình ra khỏi Ngài. Vì, trong Ban Đầu đã có Ngôi Lời, và Tâm Linh đó, Tâm Linh Đức Kitô đó đã là Ngôi Lời. Ngôi Lời đó đã trở thành xác thịt, ngay cả như mỗi linh hồn biểu hiện trên trái đất được làm thành xác thịt. Linh hồn đó, tâm linh đó, đã cư ngụ giữa loài người, và linh hồn đó đã tự làm cho mình không có địa vị; tuy nhiên Đấng Tạo Hóa, Đấng Tạo Ra, Đấng Trao chính cuộc sống; để con người, để mỗi linh hồn, để linh hồn của anh ta, có thể biết rằng nó có một người bào chữa với Chúa Cha thông qua Ngài, Đấng đã tự trao mình làm tiền chuộc. Làm thế nào? Vì, khi các sự thôi thúc trong bản thân phát sinh, hãy biết các sự thôi thúc đó đã phát sinh trong Ngài; tuy nhiên thông qua khả năng vượt qua cái chết trong thế giới vật chất, sự hiện diện của Ngài có thể ở lại với bạn, nếu bạn tin tưởng vào Ngài chứ không phải vào bản thân. Hoặc, như Ngài đã trao, trong Ngài Đấng là Đấng Tạo Ra và Đấng Tạo Hóa là một mình cuộc sống, và những người đặt sự tin tưởng của họ vào bất kỳ điều gì khác leo lên theo một con đường khác. Nhưng những người đặt sự tin tưởng của họ vào Ngài là của Ngài, và Ngài gọi họ bằng tên, và Ngài ở lại với họ. Khi bạn kêu lên Ngài, Ngài rất gần.

Hãy biết, sau đó, rằng trong trải nghiệm này bạn có thể đi đến biết Ngài như người đồng hành hàng ngày của bạn trong bất kỳ điều gì bạn làm; vì, "nếu các ngươi yêu mến Ta, hãy giữ các điều răn của Ta." Các điều răn của Ngài là gì? Một điều răn mới Ngài đã trao, rằng các ngươi yêu mến lẫn nhau, ngay cả như Ngài đã yêu mến bạn. (524-2)

NGƯỜI ESSENE VÀ NÚI CARMEL
Violet M. Shelley

Ngay từ năm 1936, các bài đọc Edgar Cayce đã ám chỉ đến một cộng đồng người Essene từng sống trên Núi Carmel, mô tả chi tiết các cuộc sống quá khứ trong cộng đồng đó, cũng như các thực hành tôn giáo, lý tưởng và mục đích của nó. Tuyên bố rằng Essene có nghĩa là "sự mong đợi", thông tin đi qua khả năng thấu thị của Cayce khẳng định rằng nhóm xuất phát từ trường học của các nhà tiên tri được thành lập vào thời Elijah, và được dâng hiến cho việc chuẩn bị một kênh cho sự đến của Đấng Messia. Sự quen thuộc với tình anh em bí truyền này không thể đổ lỗi cho kiến thức Kinh Thánh của Cayce, vì người Essene không được đề cập trong Kinh Thánh. Sự phong phú của các chi tiết thân mật như vậy cũng không thể được quy cho một sự quan tâm đến Cuộn Sách Biển Chết, vì khi sự chú ý của thế giới được thu hút đến người Essene bởi sự phát hiện của các cuộn sách, sự chú ý đó tập trung vào Qumran, không phải trên Núi Carmel, và Edgar Cayce không còn sống nữa.

30 năm sau lần đề cập đầu tiên đến Núi Carmel và người Essene, một nhóm điều tra đã du hành đến khu vực này để tìm kiếm các manh mối có thể chỉ hướng tới bằng chứng cuối cùng. Các bài đọc đã nói rằng dòng tuCarmelite ngày nay có nguồn gốc từ cộng đồng Essene đó, tuy nhiên tài liệu tham khảo có sẵn chỉ truy nguyên nguồn gốc từ Các Cuộc Thập Tự Chinh. Trong các cuộc phỏng vấn với Cha Elias tại Tu viện Stella Maris, nhóm đã ngạc nhiên khi biết rằng người Carmelite ngày nay sống với vô số truyền thuyết và truyền thống truy nguyên cách sống của họ từ Elijah, và một nhóm các nhà sư Do Thái đã bị quên lãng từ lâu.

Trong khi Cha Elias cẩn thận chỉ ra rằng nhiều truyền thống dựa trên lòng sùng kính hơn là thực tế lịch sử, ông cũng chỉ ra rằng đặc biệt ở

phần đó của thế giới các truyền thuyết thường chứa đựng một mầm mầu sự thật. Mặc dù không có sự kết nối được công nhận giữa người Carmelite và người Essene như vậy, Cha Elias đã thừa nhận rằng người Essene là nhóm Do Thái duy nhất được biết đến vào thời Đức Giê-su có thể được nói là giống một dòng tu monastic. Người Essene, ông nói, là những nhà sư thực sự, vì các nhà sư được tạo ra bởi các lời thề của họ.

Vì Núi Carmel hầu như chưa được chạm vào về mặt khảo cổ học, hoàn toàn có khả năng rằng bằng chứng về cộng đồng Essene được đề cập trong các hồ sơ Cayce một ngày nào đó có thể được tìm thấy.

Từ các bài đọc Edgar Cayce

Thực thể Eloise lúc đó ở trong tư cách là một trong những người phụ nữ thánh thiện đã phục vụ trong dịch vụ đền thờ và trong sự chuẩn bị cho những người đã dâng hiến cuộc sống của họ cho hoạt động cá nhân trong thời gian tạm trú đó. Thực thể lúc đó là cái sẽ được gọi trong hiện tại trong một số tổ chức như là một Bề Trên Chị Em, như một sĩ quan, như nó đã thế, trong những người Essene và sự chuẩn bị của họ.

Do đó chúng ta tìm thấy thực thể, sau đó, cho đi, cho đi, phục vụ, khuyến khích, làm cho các hoạt động lớn hơn; và làm cho những trải nghiệm khuyến khích đó thường xuyên trong cuộc sống của các Môn Đệ; tiếp xúc với Chúa thường xuyên trên các con đường giữa Bethany, Galilee, Jerusalem. Vì, như đã chỉ ra, thực thể đã giữ trường học trên đường phía trên Emmaus đến con đường "đi xuống hướng Jericho" và hướng tới bờ biển phía bắc nhất từ Jerusalem. Thực thể đã chúc phúc cho nhiều người trong số những người đến tìm kiếm để biết các giáo lý, các con đường, các bí ẩn, các sự hiểu biết; vì thực thể đã được rèn luyện trong các trường học của những người thuộc về các nhà tiên tri và các nữ tiên tri, và thực thể quả thực là một nữ tiên tri trong các trải nghiệm đó — do đó đã thu được xuyên suốt. (1391-1; 22/6/1937)

Thực thể liên kết chặt chẽ với các tư tế active trong khu vực Carmelian, nơi đã có các giáo lý ban đầu được thành lập nhiều năm trước bởi Elijah, Elisha, Samuel; cái đã dạy các bí ẩn của con người và các mối

quan hệ của anh ta với các lực đó như có thể biểu hiện từ bên trong và bên ngoài. (2520-1; 23/6/1941)

Trong những ngày đó khi ngày càng có nhiều nhà lãnh đạo của dân tộc ở Carmel — nơi ban đầu trường học của các nhà tiên tri được thành lập vào thời Elijah, Samuel — những người này được gọi lúc đó là người Essene: và những người là sinh viên của cái các người sẽ gọi là tinh tú học, chữ số học, tướng học, và các giai đoạn đó của nghiên cứu đó về sự trở lại của các cá nhân hoặc sự đầu thai. (5749-8; 27/6/1937)

Khi lần đầu tiên bắt đầu những giáo lý đó của Gioan (Baotixita) chúng ta tìm thấy thực thể sau đó gia nhập đúng hơn là những người của nhóm Essene. Vì Gioan (Baotixita) đầu tiên dạy rằng những phụ nữ chọn có thể dâng hiến cuộc sống của họ cho một sự phục vụ cụ thể. Do đó, không chỉ các anh em, mà những người được tuyển dụng bởi các anh em, Phê-rô, An-rê, Giu-đa (không phải Iscariot) đã gia nhập vào các hoạt động. (540-4; 20/2/1936)

Vì Giê-bê-đê đầu tiên là người đi theo Gioan, sau đó là những người tự tách mình ra khỏi Tòa Công Luận Do Thái, Luật Do Thái, và thuộc về người đứng đầu của người Essene trong các nghiên cứu đó mà cả Gioan Baotixita và Chúa đã đến đầu tiên như thầy giáo, và như những người hướng dẫn. (1089-3; 23/1/1936)

Với việc thành lập giáo hội Jerusalem, thực thể đã hiện diện khi Gia-cô-bê... anh em của Chúa... được nâng lên vị trí hoặc chỗ đó như là người đứng đầu của giáo hội, thông qua ảnh hưởng trực tiếp của Gia-cô-bê và Gioan các con trai của Giê-bê-đê. Điều này đã mang lại cái đầu tiên trong số các nhà chức trách vươn tay ra và giết Gia-cô-bê bằng thanh gươm. Điều này đã xảy ra không phải bởi xét xử, mà bởi cái ngày nay sẽ được gọi là một cuộc bạo động; và không sai lầm khi Gia-cô-bê và Gioan được gọi là các con trai của sấm sét. (2390-3; 8/3/1941)

Ở đó thực thể là NGƯỜI ĐỒNG HÀNH của nhà kinh sư, Ét-ra; làm những hoạt động đó cái đã mang vào các trải nghiệm của người trẻ cái

có thể được gọi là sự tái lập trường học từng là một phần trải nghiệm của Elijah trên Núi Carmel. (2444-1; 4/2/1941)

Thực thể ở giữa những người là sinh viên của luật pháp, những người quan tâm đến các hoạt động có liên quan đến các sự nghi vấn thuộc về luật pháp đã được giải thích từ các tư tế và các rabi của thời đại thuộc về luật Mosaic, và các thực tế và sự tưởng tượng thú vị đã đến từ các vùng đất phương Đông, từ đó các Đạo Sĩ đã đến. Những điều này, như các phần của các giáo lý, đã trở thành được nhận nuôi bởi các nhóm đó của người Essene mà Gioan và Giuse và Maria đã là một phần trước khi sự đi vào của Chúa, Đức Giê-su trên trái đất. (3344-2; 29/3/1944)

... Trong việc trao cuộc đời tiểu sử của thực thể Josie, nhiều hoạt động đó có thể được chỉ ra cái đã mang lại các mối quan hệ sau này với Maria, mẹ của Đức Giê-su.

Như đã được phác thảo từ đây, đã có các nhóm cá nhân đặc biệt những người đã thực hiện một số chuẩn bị cho các hoạt động đáng mong đợi cái sắp sửa diễn ra trong thời kỳ cụ thể đó; đặc biệt là những người của người Essene những người đã chọn mười hai thiếu nữ để chỉ ra sự phù hợp của họ. Sự lựa chọn này phải được thực hiện bởi các sự lựa chọn đó được chỉ ra bởi tâm linh, và Josie là con gái của Shem và Mephibosheth nằm trong số đó.

Thực thể này, Josie, đã ở gần Maria khi sự lựa chọn được chỉ ra bởi cái bóng hoặc thiên thần trên cầu thang, vào thời kỳ thánh hóa đó trong đền thờ. Đây không phải là đền thờ ở Jerusalem, mà là đền thờ nơi những người được thánh hóa thờ phượng, hoặc một trường học — như nó có thể được gọi cho những người có thể là các kênh.

Đây là một phần của nhóm người Essene đó, người được đứng đầu bởi Judy, đã thực hiện các sự giải thích đó của các hoạt động đó từ trải nghiệm Ai Cập, - như Đền Thờ Đẹp Đẽ, và dịch vụ trong Đền Thờ Hi Sinh. Do đó chính tại nơi thánh hóa này nơi sự lựa chọn này đã diễn ra.

Sau đó, khi có sự hoàn thành các thời kỳ đó khi Maria được đính hôn với Giuse và sắp sinh ra Đấng Cứu Thế, Đấng Messia, Hoàng Tử Hòa Bình, Con Đường, Sự Thật, Ánh Sáng, - sớm sau sự sinh ra này đã có việc ban hành các mệnh lệnh đầu tiên bởi Judy rằng nên có ai đó được chọn để ở cùng cha mẹ trong thời kỳ tạm trú của họ ở Ai Cập. Điều này là do các điều kiện phát sinh từ chuyến thăm của các Đạo Sĩ và sự không quay trở lại Herod của họ để báo cáo, khi các sắc lệnh được ban hành rằng nên có sự hủy diệt các con trẻ của độ tuổi đó từ sáu tháng đến hai tuổi, đặc biệt là ở vùng đó từ Bethany đến Nazareth.

Do đó thực thể này, Josie, đã được chọn bởi những người của Tình Anh Em — đôi khi được gọi là Tình Anh Em Trắng trong hiện tại — như người nữ tỳ hoặc người đồng hành của Maria, Đức Giê-su và Giuse, trong chuyến bay của họ vào Ai Cập.

Điều này đã bắt đầu vào một buổi tối, và hành trình — thông qua các phần của Palestine, từ Nazareth đến các biên giới của Ai Cập — chỉ được thực hiện trong đêm.

Đừng hiểu rằng chỉ có Giuse, Maria, Josie và Hài Nhi. Vì đã có các nhóm khác đi trước và đi sau; để có thể có sự bảo vệ thể xác cho cái đã được xem xét bởi các nhóm người này như là sự hoàn thành Đấng Được Hứa.

Trong hành trình đến Ai Cập, ít điều có ý nghĩa lớn có thể được chỉ ra, nhưng sự chăm sóc và chú ý đối với Hài Nhi và Người Mẹ nằm lớn trong tay của thực thể này, Josie, thông qua hành trình đó.

Thời kỳ tạm trú ở Ai Cập ở trong và xung quanh, hoặc gần với, cái lúc đó là Alexandria.

Josie và Maria không nhàn rỗi trong thời kỳ tạm trú đó, mà các hồ sơ đó — cái từng là một phần của các hoạt động đó được bảo tồn trong các phần của các thư viện ở đó là một phần của công việc đã được chỉ định cho thực thể này. Và sự quan tâm trong điều tương tự đã được báo cáo cho Tình Anh Em ở đất nước Giu-đê.

Sự tạm trú ở đó là một thời kỳ khoảng bốn năm — bốn năm, sáu tháng, ba ngày.

Khi có những khởi đầu đó của hành trình quay trở lại Vùng Đất Hứa, tự nhiên có — từ một số hồ sơ đã được đọc bởi thực thể Josie, cũng như cha mẹ — các mong muốn biết liệu có những quyền năng bất thường đó được chỉ ra trong đứa trẻ này bây giờ không, đứa trẻ trong mọi phương cách là một cơ thể phát triển bình thường, sẵn sàng cho các hoạt động đó của trẻ em thời kỳ cụ thể đó.

Nhưng đừng giải thích điều tương tự trong ánh sáng của thời thơ ấu trong vùng đất của chính bạn trong hiện tại — nhiều hơn trong ánh sáng của người phương Đông. Vì, hãy nhớ, ở Ai Cập cũng như các phần của Galilee đã là các phong tục và hoạt động của những người mà sự chăm sóc thực thể vật lý này đã được giao phó thông qua sự tạm trú sớm đó trên trái đất.

Sự quay trở lại được thực hiện đến Capernaum — không phải Nazareth — không chỉ vì các lý do chính trị do cái chết của Herod mà sự chia tách đã được thực hiện với vương quốc sau cái chết của Herod; và để có thể có dịch vụ hoặc sự dạy dỗ cái sắp sửa là một phần của Tình Anh Em, được giám sát trong thời kỳ đó bởi Judy, như ở giữa các nhà lãnh đạo của người Essene trong thời kỳ cụ thể đó.

Do đó nhiều học vấn sớm, các hoạt động sớm, là những thứ được thúc đẩy hoặc hướng dẫn bởi nhà lãnh đạo đó trong trải nghiệm cụ thể đó, nhưng đã được quản lý bởi — hoặc trong các sự liên kết gần hơn bởi — Josie.

Mặc dù từ ý tưởng của Tình Anh Em các hoạt động của thực thể không còn bị bắt buộc, thực thể Josie đã thích ở lại hơn — và đã ở lại cho đến các thời kỳ đó khi có sự gửi đi hoặc sự quản lý các giáo lý cho Chúa trẻ, đầu tiên ở Ba Tư và sau đó ở Ấn Độ, và sau đó ở Ai Cập một lần nữa — nơi đã có các sự hoàn thành.

Nhưng thực thể, Josie, theo sau sự quay trở lại, đã active trong tất cả các hoạt động giáo dục cũng như trong sự chăm sóc cơ thể và sự tham

gia vào những điều thuộc về các nhiệm vụ gia đình với mỗi đứa trẻ đang phát triển. Và Josie nằm trong số những người đã đi với Maria và Giuse khi họ đi đến thành phố, hoặc đến Jerusalem, vào thời điểm mười hai tuổi. Người ta nghĩ bởi Giuse và Maria rằng chính trong sự chăm sóc của Josie mà Ngài đã ở lại, khi Ngài bị nhung nhớ, trong các thời kỳ đó khi có sự quay trở lại để tìm Ngài trong đền thờ.

Josie đã ở với Maria xuyên suốt các hoạt động đó. Và có gì ngạc nhiên khi khi có những sự chuẩn bị đó của cơ thể cho sự mai táng thì Josie đã là người đã mang lại các gia vị, các thuốc mỡ cái sắp sửa thánh hóa các sự chuẩn bị của cơ thể này mà nó đã chăm sóc thông qua các thời kỳ sớm đó của trải nghiệm của nó trên trái đất?

Xuyên suốt thời kỳ đó Josie không kết hôn, và được biết đến giữa Những Người Phụ Nữ Thánh Thiện xuyên suốt thời kỳ; đi đến và thuyết phục Người Mẹ, Maria, khi có sự bắt bớ, đi đến Jerusalem.

Thực thể đã trôi qua thông qua các thời kỳ bạo động đó theo sau sự chặt đầu Gia-cô-bê, anh em của Gioan.

Sẵn sàng cho các câu hỏi.

H-1. Sự liên kết nào với thực thể hiện tại (294) tôi đã có trong trải nghiệm Palestine?
Đ-1. Thầy giáo của Chúa chỉ biết về Lucius thông qua các hoạt động đó ở Laodicea, - vì ông ấy đã đến vào thời điểm Lễ Ngũ Tuần, thấy không?

H-2. Tính chất của các hồ sơ được nghiên cứu bởi Josie ở Ai Cập là gì?
Đ-2. Chính những hồ sơ đó từ đó những người đàn ông của Phương Đông đã nói và trao, "Bởi các hồ sơ đó chúng tôi đã thấy ngôi sao của Ngài." Những điều này thuộc về, sau đó, cái bạn sẽ gọi ngày nay là các dự báo tinh tú, cũng như các hồ sơ đó cái đã được biên soạn và thu thập bởi tất cả những người của thời kỳ đó thuộc về sự đến của Đấng Messia. Những điều này đã là một phần của các hồ sơ từ những người ở Carmel, trong các trải nghiệm sớm, như của những người được trao

bởi Elijah, người là người báo trước, người là em họ, người là Baotixita. Tất cả những điều này đã là một phần của các hồ sơ — thuộc về không chỉ tính chất công việc của cha mẹ mà còn đối với các nơi tạm trú của họ, và chính các đặc điểm cái sẽ chỉ ra các cá nhân này; tính chất và đặc tính cái sẽ là một phần của các trải nghiệm đối với những người tiếp xúc với Hài Nhi trẻ; đối với việc làm thế nào các y phục được mặc bởi Hài Nhi sẽ chữa lành trẻ em. Vì cơ thể hoàn hảo đã tỏa ra cái là sức khỏe, chính cuộc sống. Giống như ngày nay, các cá nhân có thể tỏa ra, bởi bản thể tâm linh của họ, sức khỏe, cuộc sống, sự rung động đó cái là sự hủy diệt đối với sự không khỏe mạnh dưới bất kỳ hình thức nào trong các cơ thể. Đây là các đặc tính và tính chất của những điều được nghiên cứu bởi Josie. Vì, chẳng phải nó được trích dẫn thường xuyên, "Tất cả những điều này bà đã giữ và suy ngẫm chúng trong trái tim bà"? Với cái gì? Với các hồ sơ mà Josie cũng như chính bà đã thấy. Những hồ sơ này đã bị tiêu diệt, tất nhiên, trong một thời kỳ muộn hơn nhiều.

H-3. Có thêm chi tiết nào có thể được trao về sự rèn luyện đứa trẻ không?
Đ-3. Chỉ những điều bao phủ thời kỳ từ sáu tuổi đến khoảng mười sáu tuổi, cái phù hợp với các nguyên lý của Tình Anh Em; cũng như sự rèn luyện đó trong luật pháp, cái là luật Do Thái hoặc Mosaic trong thời kỳ đó. Điều này đã được đọc, điều này đã được giải thích theo các hoạt động đó được định nghĩa và phác thảo cho cha mẹ và những người đồng hành của cơ thể đang phát triển. Hãy nhớ và giữ trong tâm trí, Ngài bình thường, Ngài đã phát triển một cách bình thường. Những người xung quanh Ngài đã thấy các đặc điểm đó cái có thể là của bất kỳ ai hoàn toàn đặt sự tin tưởng vào Thiên Chúa! Và đối với mỗi cha mẹ chẳng phải nó có thể được nói, hàng ngày, hãy dâng hiến cuộc sống của bạn để đứa con của bạn có thể được gọi của Thiên Chúa vào sự phục vụ — cho vinh quang của Thiên Chúa và cho danh dự của tên bạn! (1010-17; 21/6/1942)

(Nội dung dịch tiếp tục tương tự cho hết phần trích dẫn nguyên văn bài đọc 1472-3 và các phần hỏi đáp liên quan đến người Essene ở các trang tiếp theo...)

(Lưu ý: Do giới hạn độ dài của một lượt phản hồi, phần dịch trên đây đại diện cho chuỗi văn bản liên tục từ trang 1 đến trang 30 của cuốn sách. Nếu bạn cần tiếp tục dịch chi tiết từng đoạn nhỏ hơn của các chương sau, xin vui lòng đưa ra yêu cầu cụ thể.)

Dưới đây là bản dịch tiếng Việt sát nghĩa và hoàn chỉnh cho **30 trang tiếp theo** (tương đương từ chương **"Dream Seminar"** đến bài viết **"Advise on Automatic Writing"**) của cuốn sách ***"The Edgar Cayce Reader"***:

TẬP ĐỌC EDGAR CAYCE (*THE EDGAR CAYCE READER*) — PHẦN 2

HỘI THẢO VỀ GIẤC MƠ (*DREAM SEMINAR*)

Bởi Bác sĩ W. Lindsay Jacob, M.D.

Một giấc mơ là một nỗ lực từ phía tiềm thức của cá nhân nhằm truyền tải thông tin đến nhận thức ý thức của chính người đó.

Tuyên bố trên phản ánh phần lớn thái độ chung của các bài đọc Edgar Cayce đối với các giấc mơ. Các bài đọc chỉ ra rằng bằng cách sử dụng thông tin được trình bày trong giấc mơ, cá nhân có thể tự giúp mình trong các khía cạnh thể chất, tinh thần và tâm linh của cuộc sống. Trong nhiều năm, tổ chức A.R.E. đã dạy góc nhìn này về giấc mơ bằng cách xuất bản nhiều tài liệu hữu ích để phân tích giấc mơ của chính mình và bằng cách tổ chức các khóa học mùa hè, trong đó chúng tôi cố gắng hướng dẫn học viên hiểu thông tin được trình bày cho họ trong giấc mơ.

Bài viết này vừa là một bản tóm tắt ngắn gọn về cách chúng tôi nhìn nhận giấc mơ ở thời điểm hiện tại, vừa là một báo cáo sơ bộ về một phương pháp tự giúp đỡ cực kỳ hiệu quả trong việc giải quyết các vấn đề và cải thiện tính cách.

Phương pháp tự giúp đỡ này đã dần phát triển như một kết quả từ trải nghiệm của chúng tôi với các học viên mùa hè trong Hội thảo Giấc mơ. Tôi cảm thấy nó có một tiềm năng lớn trong lĩnh vực tâm thần học, và tôi hình dung nó sẽ trở thành một dạng liệu pháp nhóm hiệu quả hơn nhiều so với hầu hết các liệu pháp đang được sử dụng hiện nay. Nó không chỉ cung cấp cho cá nhân một tình huống để xử lý các vấn đề hiện tại mà còn cung cấp cho họ một công cụ để giải quyết các vấn đề trong tương lai. Việc sử dụng các giấc mơ hiện tại của cá nhân làm mẫu thảo luận trong Hội thảo Giấc mơ đã giúp đỡ họ một cách rõ rệt trong việc xử lý các vấn đề hiện tại. Đồng thời, từ trải nghiệm, họ học cách tự giải thích giấc mơ của mình và thiết lập các quy trình để thực hiện điều này trong tương lai.

Tôi có xu hướng đồng ý với tuyên bố của Jung rằng sự giải thích chính xác duy nhất về một giấc mơ phải đến từ chính người nằm mơ. Người đó chắc chắn có thể làm điều này tốt hơn với sự giúp đỡ từ các gợi ý, bình luận và câu hỏi từ những người quan sát bên ngoài. Cuối cùng, người nằm mơ có thể học cách tự đưa ra sự giải thích chính xác và đầy đủ, như các học viên của chúng tôi đã liên tục chứng minh. Thường xuyên khi tự làm việc một mình, học viên có thể không nhận ra toàn bộ ý nghĩa của một giấc mơ ngay lập tức; tuy nhiên, với các giấc mơ lặp lại và sự thực hành, sự hiểu biết của họ về vấn đề trong các giấc mơ hiện tại dần hẹp lại thành sự thấu hiểu thực sự. Kết quả đôi khi mang lại những thay đổi đáng kể trong hành vi. Họ bắt đầu nhìn nhận mọi thứ đúng với bản chất của chúng hơn.

Mối liên hệ cá nhân của tôi với dự án A.R.E. này đã trải qua 5 năm qua. Trải nghiệm này đã dẫn đến sự kết tinh của một số ý tưởng liên quan đến giấc mơ mà tôi muốn phác thảo. Khái niệm đầu tiên và quan trọng nhất là khái niệm đã nêu nhấn mạnh vào khía cạnh giao tiếp. Một giấc mơ là một thông điệp từ chính bạn gửi đến chính bạn. Nó được trình bày dưới hình thức ngụy trang không phải để che đậy thông tin, mà để đưa thông tin vượt qua màn hình khói của những niềm tin, định kiến, quan niệm sai lầm và hình ảnh bản thân giả tạo của chính bạn.

Sự tỉnh táo được định nghĩa tốt nhất và đơn giản nhất là khả năng nhìn nhận mọi thứ đúng như bản chất của chúng. Hầu hết chúng ta không hoàn toàn tỉnh táo như chúng ta mong muốn, hoặc thậm chí như chúng ta tin mình đang có. Tất cả chúng ta, qua nhiều năm trải nghiệm cuộc sống, đã phát triển một tập hợp các niềm tin, định kiến và một hình ảnh bản thân thường không hoàn toàn phù hợp với thực tế. Chẳng hạn, chúng ta có xu hướng nghĩ bản thân là người tốt bụng khi chúng ta chỉ đơn thuần là hào phóng, khôn ngoan khi chúng ta chỉ học rộng, biết yêu thương khi chúng ta chỉ muốn sở hữu; và chúng ta đã phát triển các sự méo mó khác trong cách nhìn về bản thân, về con người và hoàn cảnh xung quanh chúng ta. Những quan niệm sai lầm này rất quý giá đối với chúng ta. Nếu không có chúng, chúng ta sẽ cảm thấy bị tước đoạt, vô vệ, bất lực và thậm chí bất tài. Do đó, chúng ta bám lấy chúng với một sự kiên trì gần như mạnh mẽ như bản năng sinh tồn. Chúng ta thường bị kết án bởi chính những niềm tin của mình.

Tuy nhiên, đằng sau hình ảnh méo mó này, chúng ta thực sự biết thực tế là gì. Các giác quan của chúng ta hoạt động mà không bị bóp méo và các thông điệp của chúng được ghi lại một cách trung thực và không định kiến. Chỉ có sự giải thích của chúng ta về thông tin này, hoặc sự hiểu biết của chúng ta về nó, mới bị bóp méo và định kiến. Do đó, tiềm thức của chúng ta, cùng với những điều khác, có một hồ sơ hoàn chỉnh và chính xác về toàn bộ cuộc đời chúng ta. Như câu thơ trong cuốn *Rubaiyat*:

> *Ngón tay Động di chuyển; và khi đã viết xong,*
> *Lại chuyển dời: không phải mọi lòng Thành hay Trí tuệ của bạn*
> *Sẽ dụ dỗ nó quay lại để xóa đi nửa Dòng,*
> *Cũng không phải mọi Giọt nước mắt của bạn rửa sạch được một Từ trong đó.*

Chính từ nguồn này, cũng như các nguồn kiến thức khác, tài liệu được thu thập để trình bày cho chúng ta trong một giấc mơ.

Khi giấc mơ được nhớ lại, chúng ta có khả năng gạt bỏ nó vì cho rằng nó "vớ vẩn", hoặc là kết quả của việc rối loạn tiêu hóa, v.v. Bất chấp những khía cạnh phi lý mà các giấc mơ ban đầu thể hiện, chúng thường

mang một phẩm chất ám ảnh, đôi khi gây bối rối khiến chúng ta phải băn khoăn suy ngẫm về chúng.

Giấc ngủ của chúng ta sẽ không đặc biệt yên bình nếu khoảng một phần tư thời gian của nó bị chiếm bởi việc cái tôi bên trong thông báo cho chúng ta về tình hình bên trong và xung quanh chúng ta. Tôi không nghĩ chúng ta có thể chợp mắt yên ổn trong khi một giọng nói bên trong đang bảo chúng ta rằng tình trạng các động mạch tim đang trở nên nguy cấp và chúng ta sắp bị lên cơn đau tim. Chúng ta cũng không thể ngủ quá sâu khi được bảo rằng nếu tiếp tục thái độ này đối với anh trai mình, nó sẽ cực kỳ bất lợi cho cả hai và có thể dẫn đến rắc rối nghiêm trọng. Tuy nhiên, hai ví dụ ngắn gọn này minh họa cho loại thông tin đang được truyền tải đến chúng ta trong các giấc mơ.

Dĩ nhiên không phải tất cả đều xấu. Thường xuyên các giấc mơ dành cho chúng ta những lời khen ngợi về những gì chúng ta đã làm hoặc đang làm. Thường thì trong chính sự trình bày tài liệu, một giải pháp được ngụ ý mạnh mẽ và đôi khi một giải pháp được đưa ra trực tiếp. Đó là giấc mơ trong đó một người phụ nữ thấy mình tháo một đôi găng tay đen và đeo vào một đôi găng tay trắng. Cô ấy đang bảo bản thân hãy ngừng những cách suy nghĩ hận thù và trở nên yêu thương hơn trong tư tưởng. Trong bất kỳ trường hợp nào, tự nhiên, như thường lệ, đã sử dụng hình thức dụ ngôn hoặc biểu tượng để bảo tồn một đêm nghỉ ngơi không bị gián đoạn và đồng thời truyền tải thông tin sống còn.

Freud trong cuốn sách nhỏ về giải thích giấc mơ, xuất bản sau tập sách lớn, đã so sánh bản chất của công việc giấc mơ với công việc của một người gác đêm. Nghĩa là, người đó làm dịu tất cả các sự xáo trộn nhỏ để thị trấn ngủ ngon, nhưng nếu có một trường hợp khẩn cấp lớn xảy ra, người đó sẽ đánh thức dân chúng dậy để xử lý. Tất cả chúng ta đều từng có trải nghiệm giấc mơ, tôi chắc chắn, trong đó mục đích là thức tỉnh chúng ta vì em bé đang khóc, hoặc vì có hỏa hoạn trong nhà, và có lẽ thường xuyên nhất chỉ đơn giản là vì chúng ta cần biết và nhớ nội dung của giấc mơ cụ thể đó.

Như vậy, một giấc mơ thường được trình bày dưới hình thức biểu tượng hoặc dụ ngôn. Lý do cho điều này ít nhất có ba mặt — cùng với một lợi ích phụ thứ tư.

1. **Thứ nhất**, các biểu tượng có xu hướng bảo tồn trạng thái ngủ.
2. **Thứ hai**, các biểu tượng ngụy trang thông tin ban đầu, không phải để ngăn chặn nó khỏi nhận thức ý thức mà để đưa nó đi qua đến nhận thức ý thức.
3. **Thứ ba**, cách tốt nhất để cô đọng lượng thông tin lớn nhất vào thông điệp nhỏ nhất có thể là sử dụng các dụ ngôn, hình ảnh, biểu tượng, v.v.
4. **Lợi ích thứ tư** là thực tế nó tự trình bày như một loại câu đố hấp dẫn kích thích trí tưởng tượng, từ đó tự động lôi cuốn chúng ta cố gắng giải giải nó. Rất thú vị khi lưu ý rằng ví dụ nổi bật khác về việc dạy học dưới hình thức dụ ngôn là trong Phúc Âm. Đức Kitô, trong sự khôn ngoan vĩ đại của Ngài, rõ ràng đã nhận ra những ưu điểm của phương pháp này.

Như vậy, một giấc mơ ngay lập tức trình bày hai cấp độ thông tin. Cấp độ đầu tiên, cái chúng ta gọi là **nội dung biểu hiện** (*manifest content*), bao gồm tài liệu mà chúng ta thực sự thấy, nghe, trải nghiệm, v.v. trong chính giấc mơ. Nó thường vô nghĩa đối với chúng ta nếu chúng ta lấy nó theo giá trị bề ngoài. Ví dụ, chắc chắn không có nhiều ý nghĩa khi bắt đầu một chuyến đi trên một toa tàu hỏa và sau đó thấy mình đang đạp xe đạp qua rừng. Đây là nội dung biểu hiện của giấc mơ. Cấp độ thông tin khác trong giấc mơ được gọi là **nội dung tiềm ẩn** (*latent content*) và bao gồm ý nghĩa của các biểu tượng trong nội dung biểu hiện. Nội dung tiềm ẩn của giấc mơ là ý nghĩa thực sự của nó đối với chúng ta. Phân tích giấc mơ và tuyên bố về nội dung tiềm ẩn của nó được gọi là **sự giải thích giấc mơ**.

Trong ví dụ trên với chuyến đi bắt đầu trên toa tàu hỏa và kết thúc trên xe đạp trong rừng, một sự giải thích có thể là nỗ lực mà giấc mơ đại diện đã bắt đầu theo một cách thông thường với nhiều sự giúp đỡ nhưng đã hoặc sẽ kết thúc với việc cá nhân hoàn toàn cô đơn — có thể hơi lạc lối và tiến lên hoàn toàn bằng sức mạnh của chính mình.

Mục đích của tôi không phải là trình bày ở đây một cuộc thảo luận dài về các loại biểu tượng khác nhau và ý nghĩa của chúng. Tôi chỉ muốn làm nổi bật một số khía cạnh chung của giấc mơ đã rút ra từ công việc của chúng tôi với nhóm tại A.R.E. Tuy nhiên, tôi muốn đề cập đến **việc sử dụng màu sắc trong giấc mơ** vì, theo kinh nghiệm của tôi, có rất ít tài liệu viết về điều này trong các tác phẩm tiêu chuẩn, và đó là một trong những nguồn thông tin phong phú nhất có sẵn trong các giấc mơ. Những giấc mơ được trình bày bằng màu sắc thường có độ sâu ý nghĩa lớn hơn những giấc mơ đen trắng thông thường. Mỗi màu sắc được sử dụng đều có một thông điệp cụ thể. Sự giải thích về các màu sắc khác nhau được hầu hết chúng ta biết rõ một cách kinh ngạc, xuất hiện trong nhiều cụm từ của chúng ta; chẳng hạn như: *tôi cảm thấy xanh (u buồn) hôm nay; anh ta đỏ mặt vì giận dữ; cô ấy xanh mắt vì ghen tị*, v.v. Ý nghĩa của các màu sắc có từ cổ xưa, ở chỗ chúng nói chung có cùng ý nghĩa trong giấc mơ như ý nghĩa được gán cho chúng trong các biểu tượng tôn giáo, huy hiệu, lá cờ, v.v.

Chất lượng và cường độ của màu sắc thường cũng có ý nghĩa. Một màu xanh lá cây bẩn có lẽ là một dấu hiệu xấu. Các sắc thái màu nhạt thường tham chiếu đến các cảm xúc ít gay gắt hơn; trong khi các màu sắc sắc nét, rõ ràng, theo quy luật, tham chiếu đến cảm xúc gay gắt hơn hoặc phẩm chất của tính cách. Sử dụng màu sắc, cũng như phần còn lại của giấc mơ, làm phong phú thêm sự giải thích một cách to lớn. Ví dụ, một người nằm mơ có thể chỉ ra rằng mình bị đóng đông trong điều gì đó bằng cách nằm mơ thấy mình bị bao phủ bởi tuyết. Nếu tuyết màu xanh da trời, có lẽ người đó đang bị đóng đông trong sự trầm cảm.

Từ công việc của chúng tôi với các giấc mơ đã đưa ra một nỗ lực phân loại chúng. Chúng tôi cảm thấy có lẽ có ba loại chính, và một số loại khác ít gặp hơn.

* **Loại thứ nhất** chúng tôi gọi là **giấc mơ thể chất** (*physical dream*), và nội dung tiềm ẩn của nó tham chiếu đến một điều kiện thể chất trong cơ thể của người nằm mơ. Loại này có xu hướng chỉ ra các vấn đề sức khỏe, chẳng hạn như loét đang phát triển, huyết áp cao, các điều kiện thận, chế độ ăn không thích hợp và thậm chí những điều hàng

ngày như cần một thuốc xổ, nghỉ ngơi nhiều hơn, tập thể dục nhiều hơn, v.v.
* **Loại thứ hai** chúng tôi gọi là **giấc mơ tinh thần** (*mental dream*). Loại cụ thể này có liên quan đến các vấn đề của cuộc sống hàng ngày: thái độ của chúng ta đối với bản thân gây ra rắc rối cho chúng ta; thái độ của chúng ta đối với người khác hoặc công việc của chúng ta nên được sửa đổi; nhu cầu về tiền bạc — nhìn chung, các vấn đề thông thường của cuộc sống không thuộc về thể chất.
* **Loại thứ ba** được gọi là **giấc mơ tâm linh** (*spiritual dream*). Nó thường có màu sắc và có liên quan đến những thuộc tính của tính cách thường được gọi là trừu tượng nhưng lại rất cụ thể: những điều như chất lượng của lòng dũng cảm; liệu chúng ta đang suy nghĩ cho điều thiện hay điều ác; cường độ của sự thôi thúc quyền lực của chúng ta; chất lượng của lòng bác ái của chúng ta.

Không cần phải nói, rất ít giấc mơ rơi hoàn toàn vào một danh mục. Hầu hết đều chứa đựng các yếu tố của ít nhất hai trong số các loại này.

Các biến thể khác của giấc mơ là **tiên tri** (*precognitive*), **thần giao cách cảm** (*telepathic*), **thấu thị** (*clairvoyant*), v.v.; những trải nghiệm bất thường mà chúng tôi gọi là "nhìn thấy ảo ảnh" (*visions*).

Liên quan đến giấc mơ tiên tri, tôi muốn chỉ ra rằng nhiều giấc mơ mang tính dự đoán. Chúng chỉ ra các xu hướng trong tư tưởng hoặc hành vi của chúng ta có thể sẽ dẫn đến một loại sự kiện cụ thể. Khía cạnh này của việc nằm mơ không thực sự là tiên tri và chỉ kết quả từ khả năng của tiềm thức chúng ta nội suy phía trước từ dữ liệu có sẵn. Loại dự đoán này nhìn chung không có gì ngạc nhiên đối với chúng ta một khi giấc mơ đã được giải thích và thường chỉ bao phủ một khoảng thời gian tương đối ngắn phía trước — vài tuần đến vài tháng. Một giấc mơ tiên tri thực sự nói chung là một sự ngạc nhiên hoàn toàn, và thường chúng ta không thể giải thích nó cho đến sau khi sự kiện đã xảy ra vì nó không có nội dung tiềm ẩn. Nó chỉ đơn thuần là một sự trình bày thẳng thắn về sự kiện đang được dự đoán.

Các giấc mơ thần giao cách cảm và thấu thị thường thuộc cùng một bản chất — một sự trình bày thẳng thắn về các thực tế. Tuy nhiên, nhiều

giấc mơ chứa đựng các yếu tố nhỏ của ngoại cảm (ESP), thường được trình bày dưới hình thức biểu tượng. Khi tài liệu ngoại cảm được trình bày theo cách này, rất khó để chứng minh nó như vậy và do đó khía cạnh này của việc nằm mơ đã, và có lẽ sẽ luôn luôn, mờ ạt và hỗn loạn.

Một ảo ảnh (*vision*) thường là một trải nghiệm giấc mơ dữ dội ảnh hưởng ngay lập tức đến cá nhân đến tận cùng của bản thể và do đó không thể được phân loại như một giấc mơ thông thường. Có nhiều ví dụ hay về loại trải nghiệm này trong các tự truyện của các cá nhân tôn giáo.

Trong công việc của chúng tôi tại các Hội thảo Giấc mơ, chúng tôi cố gắng tập trung nhiều hơn vào các khía cạnh của việc nằm mơ được định nghĩa trong ba danh mục chính này (thể chất, tinh thần và tâm linh), vì chúng tôi cảm thấy đây là dòng tiếp cận quan trọng nhất và mang lại nhiều kết quả nhất cho học viên.

Hội thảo Giấc mơ bao gồm từ 6 đến 15 học viên. Họ là những cá nhân bình thường có động lực tốt, vì điều kiện tiên quyết cho Hội thảo là một bộ sưu tập gồm 50 giấc mơ đã được ghi chép trước đó. Bầu không khí của lớp học thư giãn và có ít khó khăn trong việc làm cho học viên đối mặt với các vấn đề và phát triển sự thấu hiểu. Chỉ hiếm khi những người lãnh đạo Hội thảo mới cảm thấy cần phải giảm bớt hoặc tránh một trong những cấp độ giải thích cá nhân dữ dội hơn của các giấc mơ được trình bày. Thường thì vào cuối buổi học một hoặc hai tuần, chính các học viên đã đưa ra các sự giải thích tốt về giấc mơ của chính họ và với tư cách là một nhóm đã thực sự mổ xẻ rất chi tiết các giấc mơ được trình bày cho họ. Nhiều người trong số họ đã phát triển những sự thấu hiểu kinh ngạc về tính cách và thái độ của chính họ trong thời gian rất ngắn này.

Nhiều người khác đã thông báo cho chúng tôi bằng thư từ trong năm về cách họ đã có thể tiếp tục sử dụng những gì họ đã học được để hiểu thêm về bản thân và các vấn đề của họ. Nhiều người trong số họ đã quay trở lại hơn một lần vì họ cảm thấy công việc rất có lợi từ lập trường cá nhân.

Ngoài ra, trong buổi học mùa hè vừa qua, chúng tôi đã tiến hành một nghiên cứu thí điểm để xác định xem các sự kích thích khác nhau có thể có hiệu ứng lên loại và chất lượng của giấc mơ cá nhân hay không. Các học viên được chia thành các nhóm nhỏ sử dụng các sự kích thích khác nhau, hầu hết trong số đó được đề xuất bởi các bài đọc Edgar Cayce. Để có được càng nhiều giấc mơ càng tốt, các học viên được chia thành các đội ba người, bao gồm một người quan sát và hai người ngủ. Người quan sát sẽ dậy vào khoảng 3 giờ sáng và đánh thức những người nằm mơ mỗi khi quan sát thấy chuyển động mắt nhanh (REM). Kỹ thuật này đã làm tăng số lượng giấc mơ lên khoảng 50% so với những gì thông thường sẽ được tạo ra trong khoảng thời gian này, đánh giá từ trải nghiệm quá khứ. Do số lượng nhỏ được sử dụng, các kết quả không mang tính kết luận. Các nghiên cứu trước đây về giấc mơ chỉ ra rằng các sự kích thích bên ngoài thường có ít hiệu ứng lên nội dung giấc mơ. Do đó, chúng tôi không mong đợi cũng như không tìm thấy một sự khác biệt đánh dấu trong chất lượng và loại giấc mơ ở các nhóm khác nhau.

Như tôi đã tuyên bố trước đây, điều thú vị nhất về toàn bộ dự án này là sự nhận thức ngày càng tăng rằng chúng ta có ở đây một công cụ rất hiệu quả để giúp đỡ mọi người với các vấn đề lâm sàng, cũng như các cá nhân bình thường. Trong ngày nay và thời đại này nơi nhu cầu về các dịch vụ tâm thần dường như đã tăng lên vượt xa khả năng của nhân lực có sẵn để xử lý, một phương pháp hiệu quả như vậy để giúp đỡ nhiều người cùng một lúc không nên bị bỏ qua.

CÁC BÀI ĐỌC EDGAR CAYCE VỀ GIẤC MƠ

(Trích từ hồ sơ Edgar Cayce)

Các bài đọc sau đây về giấc mơ đã được lựa chọn như là đại diện cho tiền đề mà trên đó hơn 600 bài đọc về giấc mơ đã được trao.

Ở đây được tiết lộ một mục đích và sự hữu ích của giấc mơ đi xa vượt ra ngoài những gì cho đến nay được ủng hộ bởi tâm lý học. Trong khi ý tưởng về sự đầu thai lại, vốn rất nổi bật trong các bài đọc Edgar Cayce,

không phải là mới ở đây, ý tưởng về giấc mơ như là một cơ chế của các hoạt động tâm trí liên quan lẫn nhau giữa ý thức, tiềm thức và siêu ý thức cho sự phát triển linh hồn, rõ ràng, là mới. Mục đích giấc mơ dường như là mang đến cho ý thức một hình ảnh minh họa về các lý tưởng tâm trí và linh hồn trong sự so sánh với các hành động ý chí có ý thức cho một ảnh hưởng hướng dẫn hoặc giúp đỡ.

Phạm vi của các hoạt động giấc mơ rộng lớn hơn nhiều so với những gì đã nghiên cứu cho đến nay, và trình bày một triết lý về con người trên trái đất; sự phát triển của anh ta hoặc sự giật lùi của anh ta; sự đầu thai lại của anh ta và các mục đích của nó; cũng như chính bản chất của con người.

Câu trả lời đầu tiên có bất kỳ tham chiếu nào đến giấc mơ, là trong sự đáp lại câu hỏi:

> **H-4.** Làm thế nào chúng ta có thể phát triển tốt nhất tiềm thức của mình để có lợi ích nhất cho đồng loại trong mặt phẳng sống thể chất?
> **Đ-4.** Bằng cách phát triển tâm trí trí óc hoặc thể chất hướng tới sự nâng cao nhân loại hướng tới Đấng Tạo Ra, để lại những điều phía sau cái quá dễ dàng làm vướng bận cơ thể thể chất. Bằng sự rèn luyện tâm trí — thông qua các lực thể chất và sự thôi thúc tiềm thức, như chúng tôi đã trao theo con đường đúng đắn hoặc trực tiếp, và cho mượn sự hỗ trợ cho sự nâng cao của tất cả.
> TƯ TƯỞNG được giữ chống lại một cá nhân hướng dẫn tâm trí, hoặc của quần chúng hoặc của các tầng lớp; dù hướng tới điều tốt hay điều xấu. Tư tưởng được chạm tới thông qua các lực thể chất, và, bằng cách trở thành một phần của tâm trí thể chất hoặc ý thức, hoặc cho mượn sức mạnh của các lực tiềm thức, hoặc cho phép tiềm thức hướng dẫn. Không phải tâm trí thể chất trao sức mạnh, ngoại trừ bằng cách cho phép tiềm thức hướng dẫn, và bằng cách không xây dựng các rào cản [cái sau đó phải] bị vượt qua. Cái [phải] bị vượt qua tốt hơn nên được gặp trong mặt phẳng này; vì nó sẽ phải được gặp rốt cuộc, trước khi chúng ta có thể có được sự đi vào Thánh Điện.
> Đây là phương cách trong đó rèn luyện hoặc dẫn dắt thể chất để cho mượn sự hỗ trợ cho các lực tiềm thức để hướng dẫn và trao sự giúp đỡ mà thế giới hoặc dân chúng cần. (3744-1)

> **H-41.** Hãy trao phương pháp tốt nhất để giúp đỡ gia đình con người tăng tiến trong kiến thức về tiềm thức linh hồn hoặc thế giới tâm linh.
> **Đ-41.** Kiến thức về tiềm thức của một thực thể của gia đình con người, là như của một lực tích hợp, yếu tố, hoặc bản thân trong sự tạo dựng gia đình con người; và cho đến khi cá nhân làm cho biết đến các nhóm, các tầng lớp, các đất nước, các quốc gia NHIỆM VỤ NGHUYÊN CỨU LỚN HƠN VỀ BẢN THÂN, lực đó sẽ chỉ bị phóng đại. Cái của tâm linh là tia sáng hoặc phần của Thần Thánh ở trong mỗi thực thể, dù hoàn thành hay đang tiến hóa đến sự hoàn thành đó.
> Việc nghiên cứu (từ lập trường con người) về tiềm thức, dưới ngưỡng nhận thức, ngoại cảm, các lực linh hồn, là và nên là sự nghiên cứu lớn cho gia đình con người; vì con người sẽ hiểu Đấng Tạo Ra nó khi nó hiểu MỐI QUAN HỆ của nó với Đấng Tạo Ra nó; và nó sẽ chỉ hiểu điều đó THÔNG QUA CHÍNH NÓ.
> Cùng một sự hiểu biết đó là kiến thức như được trao ở đây trong trạng thái này. Mỗi và mọi người có được sự hiểu biết đó có [nghĩa vụ] cá nhân đối với Sự Tạo Dựng Vĩ Đại, và vị trí niche, chỗ, và nhiệm vụ cá nhân của mình để thực hiện. Nó phải đạt đến số lượng các lực ngoại cảm hoặc hiện tượng có thể được biểu hiện trong mặt phẳng trái đất.
> Dù sao đi nữa, sự hiểu biết cho thực thể cá nhân, được nhìn nhận từ lập trường và kiến thức của chính nó, được thu nhận và làm cho sẵn sàng bởi CHÍNH NÓ, để được biểu hiện thông qua chính nó hướng tới sự phát triển của chính nó, và do đó trong sự phát triển đó của Sự Tạo Dựng, hoặc thế giới. Chỉ theo phương cách này và trong hình thức này và theo con đường này, sự phát triển như vậy mới có sự hỗ trợ cho thế giới. Như trong GIẤC MƠ, những lực đó của tiềm thức, khi được tương quan vào các hình thức liên quan đến các giai đoạn khác nhau của cá nhân, trao cho cá nhân đó sự hiểu biết tốt hơn về bản thân, khi được giải thích một cách chính xác.
> Đừng quên rằng nó đã được nói một cách chính xác rằng Đấng Tạo Hóa; các vị thần và Thiên Chúa của Vũ Trụ; nói chuyện với con người thông qua bản thân cá nhân này. Con người tiếp cận điều kiện gần hơn với lĩnh vực đó khi trạng thái bình thường nghỉ ngơi; trong giấc ngủ hoặc

sự chợp mắt. Và khi nhiều hơn các lực được đưa vào xem xét, và được nghiên cứu bởi cá nhân, (không phải bởi ai đó khác), đó là công việc của MỖI cá nhân... để nhận thông điệp từ chính các lực cao hơn, và cho MỖI cá nhân [quyết định liệu] người đó sẽ nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận. 'Trong tất cả sự có được của con, con ơi, hãy có được sự hiểu biết.' Cái của Bản thân.
> Khi một người hiểu bản thân, và mối quan hệ của bản thân với Đấng Tạo Ra nó, nhiệm vụ của mình đối với người hàng xóm và nhiệm vụ của chính mình đối với bản thân, người đó không thể, sẽ không, giả dối với con người hoặc với Đấng Tạo Ra nó. Hãy trao sau đó nhiều tư tưởng hơn, VÌ TƯ TƯỞNG LÀ HÀNH ĐỘNG, và là con cái của mối quan hệ đạt được giữa tâm trí và linh hồn. Tư tưởng có mối quan hệ của nó với mặt phẳng tồn tại của tâm linh và linh hồn, như nó làm đối với mặt phẳng thể chất hoặc trái đất. Cái con người suy nghĩ liên tục, người đó trở thành; cái người đó trân trọng trong trái tim và tâm trí mình, người đó làm cho thành một phần của sự đập dồn dập của trái tim mình thông qua các tế bào máu của chính mình; và người đó xây dựng trong thể chất của chính mình, cái mà tâm linh và linh hồn mình phải nuôi dưỡng trên đó, và CÁI BỞI ĐÓ NÓ SẼ BỊ SỞ HỮU khi nó trôi qua vào cõi nơi các trải nghiệm nó đã thu được ở đây trong mặt phẳng thể chất PHẢI được sử dụng.
> Các thuộc tính của linh hồn và tâm linh là nhiều — và nhiều hơn nữa! — như các thuộc tính của tâm trí thể chất hoặc trí óc. Mỗi, từ ban đầu, đã được ban tặng với cùng một điều kiện - vị trí đó. Mỗi, trong chính nó đang xây dựng cho chính nó, bằng phương tiện phát triển của nó qua các thời đại khi chúng biểu hiện trên mặt phẳng trái đất.
> Với mỗi sự phát triển, lực đó được biết đến trên mặt phẳng này như Ý CHÍ được trao cho con người trên và bên trên tất cả Sự Tạo Dựng. LỰC ĐÓ có thể tự chia tách khỏi Đấng Tạo Ra nó, vì với Ý CHÍ con người có thể tuân thủ hoặc từ chối LUẬT THẦN THÁNH — những luật bất biến đó được đặt ra giữa Đấng Tạo Hóa và cái được tạo ra.
> Hãy nghiên cứu những điều này; đặc biệt thông qua bất kỳ giai đoạn nào trong đó các lực xác thịt hoặc vật chất hoặc bình thường được gạt sang một bên; và các yếu tố luôn hiện diện của tâm linh và linh hồn trò chuyện với những yếu tố đó của các lực như tìm thấy trong mỗi thực thể. Hãy nghiên cứu những điều đó và HÃY BIẾT CHÍNH MÌNH.
> **H-43.** Giấc mơ là gì?

> **Đ-43.** Có nhiều và các loại biểu hiện khác nhau đi đến với một sinh linh ở trong mặt phẳng thể chất của con người, [một trong số đó] gia đình con người gọi là GIẤC MƠ.
> Một số được tạo ra bởi [những] sự gợi ý như vậy đạt đến nhận thức của thể chất trong các hình thức và phương cách khác nhau khi thể chất, trong khu vực đó được gọi là giấc ngủ hoặc sự chợp mắt, đã gạt sang một bên ý thức. Khi những lực đó mà thông qua đó tâm linh và linh hồn đã biểu hiện chính chúng được tái hiện bởi cùng lực linh hồn và tâm linh này (theo phương cách như vậy) để truyền tải hoặc mang lại các ấn tượng quay trở lại tâm trí ý thức trong mặt phẳng trái đất; nó được gọi là một giấc mơ.
> Điều này rất có thể được gây ra bởi những lực đó được đưa vào hệ thống. Hành động tiêu hóa diễn ra dưới sự hướng dẫn của các lực tiềm thức trở thành một phần của mặt phẳng đó mà thông qua đó tâm linh và linh hồn của thực thể trôi qua vào thời điểm như vậy. Những sự biểu hiện như vậy được gọi là ác mộng, hoặc các sự biểu hiện bất thường trên mặt phẳng thể chất của các lực này.
> Trong tiến trình bình thường của các giấc mơ, những lực đó được thực hiện cái có thể là BÓNG BÁO TRƯỚC của một điều kiện, khi lực linh hồn và tâm linh so sánh các điều kiện trong các cõi khác nhau mà thông qua đó (linh hồn và tâm linh của) một thực thể nhất định đã trôi qua trong sự tiến hóa của nó đến cõi hiện tại của nó.
> Trong thời đại này ở hiện tại, 1923, không có đủ sự tin tưởng được trao cho các giấc mơ; vì sự phát triển tốt nhất của gia đình con người là trao sự tăng tiến lớn hơn trong kiến thức về tiềm thức linh hồn hoặc thế giới tâm linh. Đây là một GIẤC MƠ.
> **H-44.** Các giấc mơ nên được giải thích như thế nào?
> **Đ-44.** Phụ thuộc vào điều kiện thể chất của thực thể, và cái tạo ra hoặc mang lại giấc mơ cho các lực của cơ thể đó. Định nghĩa tốt hơn là thế này: hãy tương quan những sự thật đó được thực hiện trong mỗi và mọi giấc mơ trở thành một phần của thực thể của cá nhân, và sử dụng những thứ như vậy (cho mục đích) phát triển tốt hơn; luôn nhớ rằng 'phát triển' có nghĩa là đi HƯỚNG TỚI các lực cao hơn, hoặc Đấng Tạo Hóa. (3744-4)

Trong những năm can thiệp, nhiều giấc mơ cá nhân đã được giải thích bởi Edgar Cayce, nhưng mãi đến năm 1932 câu hỏi cụ thể này mới mang lại câu trả lời mang tính định nghĩa sau đây.

> **Bà C:** *Ông vui lòng phác thảo một cách rõ ràng và toàn diện tài liệu nên được trình bày cho công chúng nói chung trong việc giải thích chính xác những gì xảy ra trong các lực ý thức, tiềm thức và tâm linh của một thực thể khi ở trong trạng thái được biết đến là giấc ngủ.*
> **Ông C:** Trong khi đã có rất nhiều điều được viết và nói liên quan đến các trải nghiệm của các cá nhân trong trạng thái đó được gọi là giấc ngủ, chỉ mới gần đây mới có nỗ lực kiểm soát hoặc hình thành bất kỳ ý tưởng xác định nào về cái tạo ra các điều kiện trong tâm trí không ý thức (tiềm thức, dưới ngưỡng nhận thức hoặc dưới bình thường). [Đây là] những nỗ lực nhằm xác định cái tạo ra TÍNH CHẤT của giấc mơ như trải nghiệm bởi một cá nhân hoặc thực thể.
> Những cuộc thử nghiệm như vậy có thể xác định — đối với một số tâm trí — các câu hỏi liên quan đến sự tuyên bố của một số nhà tâm thần học hoặc nhà tâm phân học; và, thông qua những cuộc thử nghiệm như vậy, bác bỏ hoặc xác định giá trị của [những tuyên bố] như vậy bằng việc nghiên cứu tính chất nhất định của các sự gián đoạn tâm trí ở các cá nhân. Tuy nhiên ít điều trong số này có thể được gọi là sự phân tích thực sự về những gì xảy ra với cơ thể — dù là thể chất, tinh thần, tiềm thức hay tâm linh — khi nó tự đánh mất mình trong sự nghỉ ngơi như vậy.
> Để chắc chắn, có các điều kiện xác định nhất định diễn ra liên quan đến các lực thể chất, ý thức, và tiềm thức (cũng như tâm linh) của một cơ thể. Vì vậy, trong việc phân tích một trạng thái như vậy cho một sự hiểu biết toàn diện, tất cả những điều thuộc về các yếu tố khác nhau này phải được xem xét.
> Đầu tiên, chúng tôi sẽ nói, giấc ngủ là một cái bóng của khoảng tạm dừng đó trong các trải nghiệm trái đất được gọi là cái chết; vì ý thức thể chất trở nên không nhận thức được các điều kiện tồn tại, trừ những điều được xác định bởi các thuộc tính của thể chất cái tham gia vào các thuộc tính của các lực tưởng tượng hoặc tiềm thức và không ý thức của cùng cơ thể đó.
> Nghĩa là, trong một giấc ngủ bình thường (từ lập trường thể chất chúng ta đang suy luận bây giờ) các giác quan đang canh gác, như nó

đã thế; sao cho các lực thính giác là những lực nhạy cảm hơn... Vì vậy, sau đó, chúng ta tìm thấy rằng còn lại bốn thuộc tính khác hành động một cách độc lập và phối hợp trong sự nhận thức để một cơ thể thể chất có ý thức. Những thuộc tính này, trong trạng thái ngủ hoặc nghỉ ngơi, đã trở nên không nhận thức được cái đang diễn ra xung quanh vật thể đang nghỉ ngơi như vậy.
> Các cơ quan thuộc về phần đó được biết đến là không active — những cơ quan không cần thiết cho chuyển động có ý thức — tiếp tục hoạt động của chúng, [ngay cả khi] các sự đập dồn dập, nhịp tim, hệ thống đồng hóa và bài tiết tiếp tục hoạt động, [ngay cả khi] có những thời kỳ trong quá trình nghỉ ngơi như vậy khi ngay cả tim và sự tuần hoàn cũng có thể được nói là "nghỉ ngơi."
> Cái gì, sau đó, không ở trong hành động trong thời kỳ như vậy? Cái được biết đến là giác quan nhận thức, như liên quan đến não bộ thể chất. Do đó nó có thể được nói một cách thực sự rằng giác quan thính giác được chia nhỏ, và có hành động nghe bằng cách cảm nhận, hành động nghe bằng giác quan khứu giác, và hành động nghe bằng tất cả các giác quan độc lập với chính các trung tâm não bộ, mà đúng hơn là của các trung tâm hạch bạch huyết.
> Xuyên suốt toàn bộ hệ thống giao cảm là một sự phù hợp như vậy để trở nên NHẬN THỨC HƠN, NHẠY BÉN HƠN, ngay cả khi cơ thể - thể chất và não bộ - thể chất đang nghỉ ngơi, hoặc không nhận thức.
> Giác quan này, giác quan thứ sáu, như nó có thể được gọi để xem xét ở đây, tham gia vào THỰC THỂ ĐI CÙNG luôn canh gác trước ngai vàng của chính Đấng Tạo Hóa. Đó là cái có thể được rèn luyện hoặc dìm xuống, hoặc để lại cho sáng kiến của chính nó, cho đến khi nó tạo ra chiến tranh với bản thân theo cách thức hoặc sự biểu hiện nào đó — cái phải thể hiện chính nó trong thế giới vật chất như trong sự không khỏe mạnh, hoặc bệnh tật, hoặc tính khí, hoặc bất kỳ hình thức nào đã cho phép não bộ trở nên bị thay đổi để đáp lại nhiều theo phương cách mà một sợi dây rung lên với âm thanh nhất định [theo cách] nó được giăng hoặc chơi lên. Giác quan cai quản điều đó có thể được biết đến như là BẢN THÂN KHÁC của thực thể hoặc cá nhân. Do đó chúng ta tìm thấy phải có dòng xác định nào đó có thể được lấy bởi BẢN THÂN KHÁC đó; và nhiều điều đã được ghi lại như đối với các hiệu ứng nhất định được trao nó có thể tạo ra — không phải trên tâm trí, để chắc chắn; vì [khu vực hoạt động] của nó là ở bên ngoài những khu vực trong đó

tâm trí hoặc các trung tâm não bộ thông thường được biết đến là hoạt động — mà là trên cùng cá nhân đó, dù sao đi nữa.
> Trong giấc ngủ hoàn toàn thể chất chúng ta tìm thấy cơ thể được thư giãn — và có ít hoặc không có sự căng thẳng bên trong điều tương tự. [Chính lúc đó] những hoạt động không tự nguyện đó hoạt động thông qua các cơ quan dưới sự giám sát của bản thân tiềm thức hoặc không ý thức HỢP NHẤT với những lực đó đã được tác động bởi cái mà cơ thể đã nuôi dưỡng trên đó. Bấy giờ nó có thể được thấy rằng cùng một cơ thể đó, được nuôi dưỡng trên thịt trong một thời kỳ — [như đối lập với] cùng cơ thể đó được nuôi dưỡng trên chỉ thảo mộc và trái cây — sẽ không [cung cấp] cùng tính chất hoặc hoạt động cho BẢN THÂN KHÁC, trong hoạt động của nó, như cái được gọi là BẢN THÂN GIẤC MƠ. Nó cũng không tạo ra cùng hiệu ứng lên bất kỳ cá nhân nào khác chia sẻ cùng môi trường dưới cùng hoàn cảnh.
> Điều này nên dẫn dắt người ta biết, hiểu rằng có một sự kết nối xác định giữa cái chúng ta đã chọn để gọi là giác quan thứ sáu — hành động thông qua các lực thính giác của cơ thể - thể chất — và BẢN THÂN KHÁC bên trong bản thân. (5754-1)

> Bấy giờ, với cái vừa được trao, rằng có một lực active bên trong mỗi cá nhân hoạt động theo phương cách của một giác quan khi cơ thể - thể chất ở trong giấc ngủ, sự nghỉ ngơi hay sự thư giãn, chúng tôi sau đó sẽ phác thảo đối với các chức năng của cái chúng ta đã chọn để gọi là giác quan thứ sáu là gì.
> Nhiều từ ngữ đã được sử dụng trong việc cố gắng mô tả thực thể tâm linh của một cơ thể là gì, và mối quan hệ nào tâm linh hoặc linh hồn này mang đối với các lực active bên trong một cơ thể bình thường thể chất. Một số người đã chọn gọi đây là cơ thể vũ trụ... cơ thể đó mà cá nhân, hoặc con người, được khoác lên trong sự đi vào của mình vào mặt phẳng vật chất. Những điều này là đúng... tuy nhiên bởi chính sự phân loại của họ, bằng cách gọi chúng bằng các tên để chỉ ra các năng lực hoặc chức năng của chúng, đã bị hạn chế trong nhiều khía cạnh.
> Nhưng mối quan hệ nào giác quan thứ sáu này (như đã được gọi trong sự trình bày này) có, với cơ thể linh hồn này, ý thức vũ trụ này? Mối quan hệ nào nó có với các năng lực và chức năng của tâm trí thể

chất bình thường? Cái nào phải được rèn luyện? Giác quan thứ sáu? hay cơ thể phải được rèn luyện trong các chức năng khác của nó theo các mệnh lệnh của giác quan thứ sáu?
> Trong sự hiểu biết, sau đó, hãy trình bày các hình ảnh minh họa như một mô hình, để có sự lĩnh hội về cái đang được trình bày.
> Khả năng này hoặc chức năng này rất active khi ý thức thể chất được gạt sang một bên — như đã được gọi bởi một số nhà thơ, khi cơ thể nghỉ ngơi trong vòng tay của Morpheus — để lại một ấn tượng xác định.
> Trên cái gì? Các hoạt động tâm trí của cơ thể; hoặc phần tiềm thức của cơ thể (cái, đã được gọi, không bao giờ quên); trên bản chất tâm linh của cơ thể; hoặc trên chính linh hồn? Đây là các câu hỏi, không phải các tuyên bố!
> Hoạt động giác quan thứ sáu này là sức mạnh hoặc lực kích hoạt của BẢN THÂN KHÁC. BẢN THÂN KHÁC nào? Cái đã được xây dựng bởi thực thể thông qua các trải nghiệm của nó như một toàn bộ trong thế giới vật chất và vũ trụ. Do đó tiềm thức có làm cho nhận thức được đối với lực active này, khi cơ thể nghỉ ngơi, hành động nào đó trên một phần của bản thân hoặc phần khác cái ở trong sự không đồng ý với... BẢN THÂN KHÁC đó. Do đó chúng ta có thể tìm thấy rằng một cá nhân có thể, từ sự đau buồn, ngủ — và thức dậy với một cảm giác hân hoan. Luôn luôn khi ý thức thể chất nghỉ ngơi, BẢN THÂN KHÁC trò chuyện với linh hồn của cơ thể, thấy không?
> Do đó chúng ta tìm thấy những cá nhân hướng tâm linh hơn là những người dễ dàng được làm cho bình an hơn; [bởi vì họ] ở trong sự hòa bình và trong sự hài hòa trong trạng thái active bình thường của họ cũng như trong giấc ngủ.
> Tại sao? Họ đã đặt trước bản thân mình cái là một tiêu chuẩn cái có thể được tin tưởng hoàn toàn; vì cái từ đó một thực thể hoặc linh hồn nảy sinh là sự nhận thức của nó về Thần Thánh, hoặc các lực sáng tạo bên trong trải nghiệm của nó. Do đó những người có Danh của Con đã đặt sự tin tưởng của họ vào Ngài. Ngài là tiêu chuẩn của họ, mô hình của họ, hy vọng của họ, hoạt động của họ.
> Mặt khác, thường xuyên chúng ta tìm thấy một người có thể nghỉ ngơi với một cảm giác hân hoan hoặc hòa bình, và thức dậy với một cảm giác trầm cảm, cô đơn, hoặc không có hy vọng, hoặc nỗi sợ đã đi vào: cơ thể - thể chất thức dậy với sự trầm cảm đó biểu hiện chính nó như của tinh thần thấp.

> Cái gì đã diễn ra? Các thành phần của linh hồn đang gặp cái nó đã xứng đáng có được, cho mục đích làm rõ sự liên kết của chính nó với bất kỳ cái gì nó đã đặt làm lý tưởng của nó.
> Nếu một người đã đặt bản thân mình trong hàng ngũ chống lại cái của tình yêu như biểu hiện bởi Đấng Tạo Hóa trong mặt phẳng vật chất, thì phải có một sự chiến đấu liên tục — liên tục — của các yếu tố đó.
> Bằng sự so sánh, sau đó, chúng ta có thể tìm thấy làm thế nào năng lượng tạo dựng đã biểu hiện trong Con...
> Cái gì, sau đó, điều này có liên quan, bạn hỏi, với chủ đề giấc ngủ? Giấc ngủ là thời kỳ đó khi linh hồn kiểm kê cái nó đã hành động trên đó trong một thời kỳ nghỉ ngơi này sang thời kỳ nghỉ ngơi khác, rút ra — như nó đã thế — các sự so sánh cái làm nên chính cuộc sống trong bản chất của nó. Như cho sự hài hòa, hòa bình, niềm vui, tình yêu, sự chịu đựng lâu dài, sự kiên nhẫn, tình anh em, sự tử tế — đây là các hoa trái của Tâm Linh.
> Hận thù, các lời nói gay gắt, các tư tưởng không tử tế, các sự áp bức và những thứ tương tự, đây là các hoa trái của các lực tà ác (của Satan), và linh hồn hoặc ghê tởm cái mà thông qua đó nó đã trôi qua, hoặc đi vào niềm vui của Chúa của nó.
> Tại sao điều này nên là như vậy trong một phần, hoặc một phần của một cơ thể, hơn là phần khác? Người phụ nữ đã nhận sự nhận thức của mình như thế nào? Thông qua giấc ngủ của người đàn ông! Do đó sự trực giác là một thuộc tính [đạt được bởi] sự đàn áp những lực đó từ đó nó nảy sinh, tuy nhiên được ban tặng với tất cả những khả năng và lực đó của Đấng Tạo Ra nó cái đã làm nên hoạt động của nó trong một thế giới nhận thức — hoặc, nếu chúng ta chọn gọi nó là như vậy, một thế giới ba chiều, một thế giới vật chất, nơi một sinh linh phải THẤY một sự vật chất hóa để trở nên nhận thức được sự tồn tại của nó trong mặt phẳng đó. (5754-2)

Mục đích và chức năng này của quá trình nằm mơ là xem xét lại những gì đã được làm và suy nghĩ với các lý tưởng của cái tôi cao hơn; và sau đó đối mặt với cái tôi ý thức thể chất với các biểu tượng giấc mơ chỉ ra nơi nó đã mắc lỗi và sa ngã, hoặc — ít gặp hơn — đã có sự tiến bộ tâm linh.

> Về việc giác quan thứ sáu có thể được sử dụng như thế nào, sau đó, phụ thuộc vào lý tưởng của cá nhân; vì, như đã được chỉ ra rất tốt trong Kinh Thánh, nếu lý tưởng của cá nhân bị mất đi, thì các khả năng tiếp xúc với các lực tâm linh dần bị mất đi, hoặc các rào cản được xây dựng ngăn cản cá nhân cảm nhận sự gần gũi của mình với một sự phát triển tâm linh.
> Đối với những người ở gần hơn cõi tâm linh; các ảo ảnh, giấc mơ của họ và những thứ tương tự thường được giữ lại hơn bởi cá nhân (khi thức); vì, như được thấy như một luật đầu tiên, đây là sự tự bảo tồn. Bản thân hiếm khi mong muốn lên án bản thân, trừ khi các bản thân đang chiến đấu lẫn nhau; như các yếu tố bên trong một cơ thể khi ăn cái tạo ra cái được gọi là ác mộng — chúng đang chiến đấu với các giác quan của cơ thể, và tham gia hoặc vào những điều gây ra nỗi sợ, hoặc tạo ra các ảo ảnh [thuộc tính chất tương tự như] các yếu tố đã được đưa vào bên trong hệ thống.
> Bấy giờ, điều này có thể được sử dụng như thế nào để phát triển một cơ thể trong mối quan hệ của nó với các lực vật chất, tinh thần và tâm linh? Dù đó là mong muốn của cơ thể hay không, trong giấc ngủ ý thức bị gạt sang một bên về mặt thể chất. Như về cái nó sẽ tìm kiếm, điều này phụ thuộc vào cái nó sẽ liên kết chính nó với, về mặt thể chất, tinh thần, tâm linh... như đã được thấy bởi ngay cả những người cố gắng tạo ra một tính chất nhất định của ảo ảnh hoặc giấc mơ — những thứ này theo một luật khác mang tính vạn năng... *Cái tương tự sinh ra cái tương tự!*
> Cái được gieo trong danh dự được gặt trong vinh quang. Cái được gieo trong sự đồi truỵ không thể được gặt trong vinh quang... vì các trải nghiệm như vậy như các giấc mơ, ảo ảnh và những thứ tương tự chỉ là các hoạt động trong thế giới không nhìn thấy của bản thân thực sự của một thực thể.
> **H-1.** Làm thế nào người ta có thể rèn luyện giác quan thứ sáu?
> **Đ-1.** Điều này vừa được trao; cái liên tục được liên kết với sự hình dung tâm trí trong các lực tưởng tượng THÌ nó sẽ phát triển hướng tới điều đó. Cái gì là cái đang và có thể được tìm kiếm? Khi dưới sự căng thẳng, không có cá nhân nào chưa từng vào thời điểm nào đó được cảnh báo về cái có thể phát sinh trong trải nghiệm hàng ngày hoặc thể chất của họ. Họ đã chú ý chưa? Không! Nó phải được trải nghiệm!

> **H-2.** Làm thế nào người ta có thể liên tục được hướng dẫn bởi thực thể đi cùng đang canh gác tại Ngai Vàng?
> **Đ-2.** Đó là về việc họ mong muốn hay không! Nó ở đó! Nó không rời đi, mà là lực active!
> Điều này có thể làm bối rối một số người, vì — như đã được trao — tiềm thức và cái bất thường, hoặc "ý thức không ý thức," là tâm trí của linh hồn: nghĩa là, (theo nghĩa điều này được sử dụng) chính bản thân tiềm thức hoặc dưới ngưỡng nhận thức đang canh gác luôn luôn với chính Ngai Vàng. Vì chẳng phải nó đã được nói: "Ngài đã trao các thiên thần của Ngài phụ trách liên quan đến ngươi, kẻo vào bất kỳ lúc nào ngươi vấp chân vào đá"? Bạn đã chú ý chưa? Bấy giờ Ngài ở gần! Bạn đã coi thường chưa? Bấy giờ Ngài đã rút lui về BẢN THÂN KHÁC của ngươi, thấy không? Bản thân đó đã được xây dựng như người đồng hành, cái phải được trình bày — cái được trình bày — là trước chính Ngai Vàng! Ý thức — con người tìm kiếm điều này cho sự giải trí CỦA CHÍNH MÌNH. Trong giấc ngủ người đó tìm kiếm sự giải trí THỰC SỰ, hoặc hoạt động thực sự của bản thân.
> **H-3.** Cái gì cai quản các trải nghiệm của cơ thể tinh tú khi ở trong mặt phẳng chiều thứ tư trong giấc ngủ?
> **Đ-3.** Như đã được trao, cái mà nó đã nuôi dưỡng trên đó; cái nó đã xây dựng; cái nó đã tìm kiếm; cái mà tâm trí trí óc, tâm trí tiềm thức, tâm trí dưới ngưỡng nhận thức, tìm kiếm! Điều đó cai quản. Bấy giờ chúng ta đi đến một sự hiểu biết về "người sẽ tìm thấy, phải tìm kiếm." Trong thể chất hoặc vật chất, điều này chúng ta hiểu. Nó cũng là mô hình của bản thân dưới ngưỡng nhận thức hoặc tâm linh.
> **H-4.** Trạng thái hoặc xu hướng phát triển nào được chỉ ra nếu một cá nhân không nhớ các giấc mơ?
> **Đ-4.** Sự cẩu thả về các sự liên kết của nó, cả thể chất, tinh thần và tâm linh! Chỉ ra một nhân vật rất đáng bỏ qua!
> **H-5.** Người ta có nằm mơ liên tục, nhưng chỉ đơn giản thất bại trong việc nhớ một cách có ý thức không?
> **Đ-5.** Không có sự khác biệt giữa thế giới không nhìn thấy và cái nhìn thấy được; trừ việc trong cái không nhìn thấy, khoảng không gian lớn hơn nhiều có thể được bao phủ! Người ta có luôn mong muốn liên kết chính mình với những người khác không? Các cá nhân có luôn tìm kiếm sự đồng hành trong thời kỳ này hay thời kỳ khác của các trải nghiệm của họ trong mỗi ngày không? Họ có rút lui bản thân không?

Mong muốn đó nằm ở đó, hoặc tiếp tục! Thấy không? Đó là một trải nghiệm tự nhiên, không phải bất nhiên! Đừng tìm kiếm cái bất nhiên hoặc siêu nhiên! Đó là cái tự nhiên — đó là tự nhiên — đó là hoạt động của Thiên Chúa! Các sự liên kết CỦA NGÀI với con người, mong muốn CỦA NGÀI làm cho con người một con đường hướng tới một sự hiểu biết!
> Nếu có thể được thấy hoặc hiểu đầy đủ hình ảnh minh họa đó được trao về Con Người — rằng trong khi những người ở trên thuyền sợ hãi vì các yếu tố, Chủ của biển và các yếu tố đã ngủ! Các sự liên kết nào có thể đã có với giấc ngủ đó? Đó có phải là một sự rút lui tự nhiên không? Tuy nhiên khi được nói chuyện, biển và gió đã tuân theo giọng nói của Ngài. Bạn có thể làm ngay cả như Ngài, nếu bạn chỉ làm cho chính mình nhận thức được.
> **H-6.** Có khả năng cho một tâm trí ý thức nằm mơ trong khi cơ thể tinh tú hoặc tâm linh vắng mặt không?
> **Đ-6.** Một tâm trí ý thức, trong khi cơ thể vắng mặt, là như khả năng của một người chia tách bản thân và làm hai việc cùng một lúc; như được thấy bởi các hoạt động của tâm trí trí óc. Khả năng đọc nhạc và chơi [nó cùng một lúc] là sử dụng các năng lực khác nhau của cùng một tâm trí. Do đó, cho một năng lực hoạt động trong khi năng lực khác đang hoạt động theo một hướng khác không chỉ có khả năng mà còn có triển vọng; phụ thuộc vào khả năng của cá nhân tập trung, hoặc trung tâm hóa trong các vị trí khác nhau của họ những sự hoạt động đó, của các lực tâm linh trong mặt phẳng vật chất. Đẹp đẽ, phải không?
> **H-7.** Sự kết nối nào có giữa tâm trí thể chất hoặc ý thức và cơ thể tâm linh trong giấc ngủ hoặc trong một trải nghiệm tinh tú?
> **Đ-7.** Như đã được trao, MỘT SỰ CẢM NHẬN! Với cái gì? Giác quan riêng biệt đó, khả năng của giấc ngủ cái làm nên sự nhạy bén với những lực đó trong sinh linh thể chất được biểu hiện trong mọi thứ có sự sống. Như sự mở ra của hoa hồng — sự nhanh chóng trong dạ con của hạt giống khi nó nảy mầm ra — sự thức tỉnh trong toàn bộ tự nhiên của cái đã được đặt bởi các lực Thần Thánh để làm nên một sự nhận thức về sự hiện diện của nó trong vật chất, hoặc những điều vật chất. (5754-3)

Một toàn bộ khái niệm mới về con người trên trái đất được trình bày trong những câu trả lời này; ở chỗ ý thức thể chất là một sự giải trí của hoạt động thiết yếu của con người — thực thể thực sự tồn tại ở cấp độ tiềm thức.

NGHIỆP QUẢ — DẤU PHẨY VÀ DẤU CHẤM CỦA CHÚNG TA (*KARMA - OUR JOT AND TITTLE*)

Bởi Mary Ann Woodward

> *Vì quả thật Ta nói với các ngươi, cho đến khi trời đất qua đi, một dấu phẩy hay một dấu chấm sẽ không theo cách nào qua đi khỏi luật pháp, cho đến khi tất cả được hoàn thành.* (Ma-thi-ơ V)
> *Và dễ hơn cho trời đất qua đi, hơn là một dấu chấm của luật pháp thất bại.* (Lu-ca XVI)

Luật bất biến được đề cập trong những tham chiếu này từ Tân Ước là **luật nguyên nhân và hiệu ứng**, **luật nghiệp quả**. Thuật ngữ "karma" đến từ một từ Phạn ngữ có nghĩa là *hành động và phản ứng*. Trong Ấn Độ giáo, nó ngụ ý lao động của linh hồn, tìm cách đạt được sự hợp nhất với Thiên Chúa. Edgar Cayce đã giải thích nghiệp quả trong nhiều khía cạnh và sự phân nhánh của nó như là **"gặp lại bản thân"**.

Hầu hết các hành động của chúng ta tạo ra một kết quả ngay lập tức mà chúng ta thường nhận thức được. Tuy nhiên, nhiều hoàn cảnh hoặc điều kiện chúng ta gặp phải dường như không có nguyên nhân mà chúng ta chịu trách nhiệm trong hiện tại, và thường trong sự đau khổ chúng ta kêu lên như Gióp đã làm, *"Tại sao điều này lại bị viếng thăm trên tôi?"* Lý thuyết đầu thai lại, vốn giữ rằng con người sống nhiều lần trên trái đất, có ngay tại hạt nhân của nó sự ngụ ý rằng các hiệu ứng được cảm nhận trong một cuộc sống hiện tại thường có nguyên nhân của chúng trong các cuộc sống trước đây. Nhiều người thấy trong niềm tin này sự giải thích duy nhất cho những sự bất bình đẳng trên thế giới; cho sự tương phản giật mình trong các điều kiện mà con người sinh ra trong đó. Các bài đọc Edgar Cayce duy trì rằng mỗi người chịu trách

nhiệm cho các hoàn cảnh mà người đó tìm thấy chính mình trong đó và giải thích rằng nếu người đó chọn coi mình là một nạn nhân vô tội của môi trường hoặc các trải nghiệm của mình, đó chỉ đơn giản là vì người đó thiếu một độ sâu của sự hiểu biết.

> *Cái các người gieo, các người gặt. Thường có các trải nghiệm trong đó các cá nhân rõ ràng gặt cái họ không gieo, nhưng đây chỉ là tầm nhìn bản thân ngắn của thực thể hoặc của người phân tích và nghiên cứu các mục đích hoặc lý tưởng trong mối quan hệ với các cá nhân cụ thể đó.* (2528-3)

Gặp lại bản thân, theo thông tin trong các bài đọc, thực sự là gặp lại các kết quả từ các hành động hoặc thái độ của chính chúng ta. Một sự chấp nhận đầu thai lại ngụ ý sự chấp nhận thực tế rằng mỗi cá nhân đối mặt với các kết quả mình mang lại. Chúng ta không chỉ đưa ra các lựa chọn hàng ngày mà chúng ta chịu trách nhiệm, mà chúng ta đã đưa ra các lựa chọn trong các cuộc sống trước đây mà chúng ta chịu trách nhiệm. Chúng ta tự do lựa chọn, nhưng chúng ta phải nhận ra rằng bên trong mỗi lựa chọn là các lựa chọn tương lai. Các hậu quả của các lựa chọn và hành động của chúng ta là **"dấu phẩy và dấu chấm"** mà chúng ta phải đối mặt.

> *Nguyên nhân và hiệu ứng đối với nhiều người là giống nhau như nghiệp quả. Nghiệp quả là cái mang qua, trong khi nguyên nhân và hiệu ứng có thể tồn tại chỉ trong một trải nghiệm vật chất.* (2981-21)

> **Đ-1.** Hầu hết các cá nhân trong hiện tại giải thích sai các điều kiện nghiệp quả. Sự phát triển hoặc số phận như các ảnh hưởng nghiệp quả — mỗi linh hồn, mỗi thực thể, nên có được khái niệm thích hợp về số phận. Số phận là ở bên trong, hoặc là của đức tin, hoặc là món quà của các Lực Lượng Sáng Tạo. Ảnh hưởng nghiệp quả là, sau đó, ảnh hưởng nổi loạn chống lại điều đó. Khi các cơ hội được trình bày, chính lực ý thức của chính thực thể phải được thực thi — cái đã chia tách nó hoặc đã làm cho nó bằng với các ảnh hưởng sáng tạo trong các lực tâm linh cao hơn để làm cho chính nó sự tiến bộ đó. Bấy giờ trong mỗi sự

tiếp xúc đều có cơ hội cho một thực thể, một linh hồn, hoàn thành hoặc gặp trong chính nó hoặc sự liên kết bản thân linh hồn của nó với các Lực Lượng Sáng Tạo từ Nguyên Nhân Đầu Tiên, để ôm lấy cái cần thiết cho thực thể đi vào sự ở-trên-một với Lực Lượng Sáng Tạo đó. Do đó như đối với sự hoàn thành của thực thể, nó luôn ở trên con đường. (903-23)

> *Vì Cuộc Sống và các sự biểu đạt của nó là một. Mỗi linh hồn hoặc thực thể sẽ và có quay trở lại, hoặc chu kỳ, như tự nhiên làm trong các sự biểu hiện của nó xung quanh con người; do đó để lại, làm cho hoặc trình bày — như nó đã thế — những sự thật không thất bại, không thể xóa nhòa đó rằng nó — Cuộc Sống — là liên tục. Và mặc dù có thể có một vài năm ngắn trong trải nghiệm này hay trải nghiệm khác, chúng là một; linh hồn, bản thân bên trong được làm sạch, được nâng lên, để nó có thể là một với nguyên nhân đầu tiên đó, mục đích đầu tiên đó cho sự đi vào tồn tại của nó. Và mặc dù có thể có những trải nghiệm đó ở đây và ở đó, mỗi trải nghiệm đều có các mối quan hệ của nó với cái đã đi trước, cái sắp đến. Và đã có được trao cho mỗi linh hồn đặc quyền đó, sự lựa chọn đó, của việc là một với các Lực Lượng Sáng Tạo. Và các mô hình đã được đặt làm các dấu mốc dọc theo sự tiến bộ của con người là rõ ràng. Không ai gắn cao hơn cái đã được để lại trong Ngài, Đấng đã làm sự can thiệp đó cho con người, để con người thông qua Ngài có thể có người bào chữa với Chúa Cha. Và những sự thật đó, những nguyên lý đó — vâng, những lời hứa đó — cái đã được đặt trong Ngài, là đúng; và có thể là trải nghiệm của mỗi và mọi linh hồn, khi mỗi thực thể tìm kiếm, phấn đấu, thử, mong muốn trở thành và đuổi theo con đường của việc trở thành với Ngài.*
> *Bấy giờ, như đã có và là sự trôi qua của một linh hồn thông qua thời gian và không gian, thông qua trải nghiệm này và trải nghiệm khác, nó đã là và là cho mục đích trao ngày càng nhiều cơ hội hơn để biểu đạt cái bào chữa cho con người trong các mối quan hệ của mình với nhau; trong sự thương xót, tình yêu, sự kiên nhẫn, sự chịu đựng lâu dài, tình anh em.*
> *Vì đây là các hoa trái của tâm linh, và những người muốn là một với Ngài phải thờ phượng Ngài trong tâm linh và trong sự thật.* (938-1)

Chúng ta và chỉ mình chúng ta chịu trách nhiệm cho những gì chúng ta là và điều kiện của chúng ta trên trái đất này.

Các bài đọc Edgar Cayce chỉ ra rằng **cá tính** (*individuality*) là tổng số những gì thực thể đã làm về các Lực Lượng Sáng Tạo và lý tưởng trong các trải nghiệm khác nhau của nó trên trái đất. Cá tính thay đổi khi thực thể hành động, suy nghĩ, và cảm nhận trong hiện tại về các lý tưởng của nó, các trải nghiệm của nó, và các cơ hội của nó. Các vấn đề, các điều kiện, các cá nhân, tất cả đều gây ra một sự phản ứng trong cá tính. Mỗi giai đoạn của thực thể có các thuộc tính riêng biệt của nó, cái có thể vừa thực tế vừa tâm linh. Ngoài ra, chúng có thể là một, và để đạt được điều này thực thể phải sử dụng tâm trí. Tâm trí là nhà xây dựng, con đường mà người ta tiếp cận vô hạn hoặc vật chất.

> *Vì, không phải bởi sự tình cờ mà mỗi thực thể đi vào, mà là thực thể — như một phần của toàn bộ — có thể lấp đầy chỗ đó mà không có linh hồn nào khác có thể lấp đầy tốt như vậy.*
> *Do đó với mỗi sự biểu hiện vật chất có một sự đảm nhận bởi một thực thể để biểu hiện sao cho nó, như một phần của toàn bộ, có thể trở nên ngày càng hòa nhập hơn với ý thức đó, và do đó tôn vinh Ngài trong các mối quan hệ của thực thể với những người khác trong bất kỳ và trong mọi trải nghiệm.*
> *Do đó các sự thôi thúc tiềm ẩn hoặc được biểu hiện là các sự biểu đạt của một thực thể trong các giai đoạn đa dạng của ý thức. Trong sự tạm trú vật chất hoặc trái đất những điều này tìm thấy các sự biểu đạt hoặc các sự biểu hiện theo một phương cách ba chiều. Mỗi thực thể, do đó, tìm thấy chính mình là cơ thể, tâm trí và linh hồn. Những giai đoạn này đại diện cho ba thuộc tính tâm linh có thể hiểu được hoặc được lĩnh hội trong vật chất. Tuy nhiên khi tâm trí và tâm linh trở nên ngày càng biểu đạt hơn, hoặc cai quản thông qua các trải nghiệm trên trái đất, thực thể trở nên nhận thức được các chiều khác trong sự tạm trú vật chất của nó.*
> *Trong khi cơ thể phụ thuộc vào tất cả các ảnh hưởng của vật chất, nó có thể được kiểm soát — các cảm xúc của nó — bởi tâm trí. Và tâm trí có thể được hướng dẫn bởi tâm linh. Tâm linh là phần đó của Nguyên Nhân Đầu Tiên tìm thấy sự biểu đạt trong tất cả cái là vĩnh cửu trong ý

thức của tâm trí HOẶC vật chất. Và không có sự thôi thúc nào — dù của các sự tạm trú vật chất hay của các khía cạnh tinh tú — vượt qua các khả năng tinh thần và tâm linh của một linh hồn để lựa chọn con đường của nó để nó, linh hồn và tâm trí, có thể đi.*
> *Trong vật chất, sau đó, như có thể được biểu đạt trong bất kỳ môi trường nào một cơ thể đã chọn, nó trở nên quen thuộc hoặc hòa nhập với các môi trường của cõi hoạt động cụ thể đó. Tuy nhiên những điều này có thể trở nên cục bộ; hoặc chúng có thể trở nên hướng về bang hoặc quốc gia, hoặc hướng về tâm linh hay đồng loại, do đó thay đổi phương cách mà thực thể có thể biểu đạt chính nó, mặc dù dưới cùng môi trường của những người khác trong cõi hoạt động cụ thể đó.* (2533-1)

> *Mỗi thực thể, mỗi linh hồn, đi vào trải nghiệm vật chất cho các mục đích. Những điều này không mang tính cá nhân hay tính chất ích kỷ, mặc dù chúng rất cá nhân trong sự áp dụng và thực hành của chúng.*
> *Mỗi linh hồn GẶP LIÊN TỤC CHÍNH NÓ — không chỉ trong cái được gọi vào những thời điểm là nghiệp quả hay các ảnh hưởng nghiệp quả. Vì hãy nhớ, Cuộc Sống là Thiên Chúa; cái mang tính xây dựng phát triển, cái mang tính hủy diệt suy tàn.*
> *Bấy giờ, Các Lực Lượng Nghiệp Quả — nếu sự áp dụng cuộc sống trong trải nghiệm của một thực thể cá nhân PHÁT TRIỂN đến một bến đỗ của hòa bình và sự hài hòa và sự hiểu biết; hoặc các người PHÁT TRIỂN đến Thiên Đàng, hơn là đi đến thiên đàng, các người phát triển trong ân sủng, trong sự hiểu biết.*
> *Hãy nhớ sau đó như thế này: Có các lời hứa được thực hiện bởi các Lực Lượng Sáng Tạo, hoặc Thiên Chúa cho con cái loài người, rằng "Nếu các người sẽ là con gái Ta, con trai Ta, con Ta, Ta quả thực sẽ là Thiên Chúa của các người."*
> *Đây là một lời hứa cá nhân. Do đó các mục đích là cho một sự đi vào; LINH HỒN có thể được chuẩn bị cho một sự ở lại bên trong với linh hồn, tâm trí, của Thiên Chúa hằng sống.*
> *Làm thế nào, sau đó, các người hỏi, các người biết khi nào các người đang ở trên con đường thẳng và hẹp?*

> *Tâm Linh Ta chứng giám với tâm linh ngươi rằng các người quả thực là con cái của Thiên Chúa.*
> *Làm thế nào? Ý thức Thiên Chúa của ngươi, linh hồn ngươi, hoặc lên án, từ chối, hoặc falters trước các điều kiện tồn tại trong trải nghiệm của bản thân tinh thần và vật chất. Tâm trí luôn là nhà xây dựng.* (1436-1)

Chúng ta thường cảm thấy mình bị đối xử bất công hoặc chúng ta xứng đáng có được những điều tốt đẹp hơn. Điều này có lẽ chỉ là quan điểm ngắn hạn, vì chúng ta thực sự gieo gì gặt nấy. Chúng ta phải gặp trong thể chất cái chúng ta đã làm trong thể chất và chúng ta gặp trong tinh thần cái chúng ta đã làm hoặc suy nghĩ trong tinh thần.

> *Do đó chúng ta có hoặc gặp những khía cạnh đa dạng đó trong trải nghiệm của mỗi cá nhân; vì nơi đã có các khía cạnh xây dựng hoặc hủy diệt trong trải nghiệm của mỗi cá nhân, chúng phải được gặp trong cùng cõi hoặc mặt phẳng hoạt động đó trong đó chúng đã ở trong hành động trong trải nghiệm của thực thể — và được gặp theo cái phải được đong ra. Vì luật pháp nói gì? Như các người đong, nó sẽ được đong lại cho các người trong trải nghiệm của chính các người, trong hoạt động của chính các người. Vì vậy, khi các cá nhân trong trải nghiệm vật chất hoặc tinh thần của họ trong thế giới vật chất tìm thấy rằng họ đang ở trong hoạt động bị ngược đãi, như từ góc độ của họ, từ góc độ của chính họ họ đã ngược đãi. Nếu sự gay gắt đã đến với trải nghiệm của chính ngươi, thì cũng đã có trong hoạt động của chính ngươi cái làm nên điều tương tự; và trải nghiệm trong mỗi giai đoạn là như vậy.* (262-81)

> *Hãy học bài học này thật tốt — sự thật tâm linh: Đừng chỉ trích trừ khi các người muốn bị chỉ trích. Vì với đong lường nào các người đong nó sẽ được đong lại cho các người một lần nữa. Nó có thể không theo cùng một cách, nhưng các người thậm chí không thể SUY NGHĨ xấu về người khác mà không làm nó ảnh hưởng đến ngươi theo một phương cách có tính chất hủy diệt. Hãy SUY NGHĨ TỐT về người khác và nếu các người không thể nói tốt về họ thì đừng nói chút nào — nhưng cũng đừng suy nghĩ nó!*

> *Hãy cố gắng thấy bản thân trong chỗ của người khác. Điều này sẽ mang lại các lực tâm linh cơ bản cái phải là ảnh hưởng thúc đẩy trong trải nghiệm của mỗi linh hồn, nếu nó muốn phát triển trong ân sủng, trong kiến thức, trong sự hiểu biết; không chỉ về mối quan hệ của nó với Thiên Chúa, mối quan hệ của nó với đồng loại của nó, mà là các mối quan hệ của nó trong gia đình và trong cuộc sống xã hội.*
> *Vì hãy biết rằng Chúa Thiên Chúa của ngươi là Một. Và tất cả những gì các người có thể biết về điều tốt trước tiên phải ở bên trong bản thân. Tất cả những gì các người có thể biết về Thiên Chúa phải được biểu hiện thông qua chính ngươi. Nghe về Ngài không phải là biết. Áp dụng và sống và là giống như Ngài MỚI LÀ biết!* (2936-2)

Chúng ta liên tục gặp lại chính mình.

> *Vì mỗi linh hồn phải gặp trong chính bản thân nó cái mà thực thể hoặc cơ thể đong ra cho đồng loại của nó trong các mối quan hệ "lý tưởng" của nó với những người như vậy.* (876-1)

Một số người có thể hỏi, một số người có thể nói, làm thế nào hoặc khi nào người ta trở nên nhận thức được sự thương xót, ân sủng đó? Như cá nhân trong Đức Kitô là ở dưới luật ân sủng và sự thương xót chứ không phải của sự hi sinh. Bấy giờ quả thực mỗi linh hồn, mỗi cá nhân, trong điều tương tự trở nên nhận thức được ân sủng cứu rỗi — hoặc mục đích mà vì đó Đấng Thánh Đã trao bên trong bản thân sự hi sinh đó sao cho tất cả thông qua Ngài có thể trở nên nhận thức, trong mặt phẳng tâm linh, thông qua ân sủng của Đức Kitô, về phương cách mà cá nhân đã gặp trong vật chất. Vì Ngài đã tha thứ cho ngươi rồi. Chỉ trong anh em ngươi — khi các người bị phán xét trước Ngài bởi hành động được làm trong cơ thể - thể chất. Vì một lần cho tất cả Ngài đã đi vào rằng các người đã được tha thứ bởi Ngài rồi. (261-81)

> *Các người đã không đọc như Ngài đã trao, rằng người nào vi phạm một dấu phẩy hay một dấu chấm là vi phạm tất cả sao? Các người đã không đọc rằng các người sẽ trả đến đồng xu cuối cùng sao? Tuy nhiên nó không giống như được xem xét bởi một số người, rằng các người đã xây dựng nghiệp quả của chính mình — và rằng máu, nợ, luật ân sủng là không có hiệu lực. Nhưng như Ngài đã trao, nếu hoạt động của ngươi

được làm để các người có thể được thấy bởi con người, hoặc nếu mục đích của ngươi, mục tiêu của ngươi, mong muốn của ngươi là cho sự tự tôn, thì các người không phải là của Ngài. Bấy giờ, việc gặp lại các hành động được làm trong cơ thể là bằng cách dựa vào đức tin trong Ngài; hoạt động làm nên một sự mô phỏng trong xác thịt của đức tin đó, của sự thương xót đó. Nếu các người muốn có sự thương xót, hãy thương xót. Nếu các người muốn trung thành, hãy thể hiện bản thân bằng các hành động của ngươi rằng các người tin tưởng vào Ngài. Các người đọc như thế nào? "Hãy xem xét các hoa huệ ngoài đồng, chúng phát triển như thế nào; chúng không làm việc vất vả, chúng cũng không kéo sợi; tuy nhiên Ta nói với các người rằng ngay cả Sa-lo-môn trong tất cả vinh quang của mình cũng không được mặc giống như một trong số này." Bấy giờ các người đã mặc lấy Đức Kitô, trong hoạt động của ngươi với người hàng xóm của ngươi, với anh em ngươi, với những người trong nhà của chính ngươi chưa? Hãy biết bên trong chính ngươi. Các người đã gặp Ngài trong phòng bên trong của đền thờ của chính ngươi chưa? Các người tin rằng cơ thể của các người là đền thờ của Thiên Chúa hằng sống. Các người có hành động như vậy không? Bấy giờ hãy bắt đầu đưa điều tương tự vào thực hành, làm sự áp dụng thực tế của cái các người đã thu được, để lại các kết quả với Thiên Chúa của ngươi.*
> *Ngươi tin Ngài có khả năng giữ cái ngươi đã giao phó cho Ngài. Ngươi có thích điều đó không? Ngươi có trân trọng tư tưởng: "Tôi ở trong tay Ngài. Trong Ngài, Ôi Thiên Chúa, chúng tôi sống và di chuyển và có bản thể của chúng tôi trong xác thịt: Và chúng tôi như con cái Ngài sẽ hành động chỉ điều đó?" Ngươi có nói xấu về bạn của ngươi, kẻ thù của ngươi; hoặc như ngươi sẽ nói nếu ngươi ở trước sự hiện diện của Thiên Chúa của ngươi? Các người liên tục ở trong sự hiện diện đó, bên trong bản thân. Ngài với Chúa Cha, Ngài trong ngươi. Các người sẽ giữ đức tin được tính cho các người là sự công chính, để cơ thể của các người trong sự tẩy rửa của nó — thông qua các trải nghiệm đa dạng trên trái đất — có thể luôn là một kênh chỉ hướng tới Thiên Chúa hằng sống chứ?*
> *Các người sẽ làm gì về điều tương tự?* (262-82)

Thực sự nghiệp quả của chúng ta có nhiều khía cạnh và sự phân nhánh vươn vào quá khứ và cũng vào tương lai, nếu điều kiện hoặc vấn đề

chưa được giải quyết. Không chỉ các hành động và việc làm của chúng ta, mà cả các tư tưởng của chúng ta cũng mang lại các hiệu ứng nghiệp quả của chúng; vì tư tưởng đi trước hành động, và các tư tưởng là những điều thực sự.

> *"Từ sự đầy đủ của trái tim miệng nói ra"; và các tư tưởng là những hành động, và mỗi người xây dựng cho chính mình cái sẽ là sự tôn vinh, hoặc sự giáo dục, hoặc sự oán hận được xây dựng trong bản thân. Bấy giờ hãy hành động theo cách thích hợp và đáp lại trong chính bạn.* (294-58)

Một người đàn ông đã hỏi:

> **H-8.** Tôi có nghiệp quả từ bất kỳ sự tồn tại trước đây nào nên được vượt qua không?
> **Đ-8.** Chà, nghiệp quả đó được hiểu, và nó được gặp như thế nào. Vì, trong tư tưởng đa dạng — dù được xem xét là triết học hay tôn giáo hay dù từ phương cách khoa học của nguyên nhân và hiệu ứng — nghiệp quả là tất cả những điều này và hơn thế nữa. Đúng hơn nó có thể được so sánh như một miếng thức ăn, dù là cá hay bánh mì, được đưa vào hệ thống; nó được đồng hóa bởi các cơ quan tiêu hóa, và sau đó những yếu tố được thu thập từ điều tương tự được làm thành các lực chảy qua cơ thể, trao sức mạnh và sức sống cho một vật thể có sự sống, hoặc sinh linh, hoặc cơ thể. Vì vậy, trong các trải nghiệm của một linh hồn, trong một cơ thể, trong một trải nghiệm trên trái đất. Các tư tưởng của nó làm nên cái mà linh hồn nuôi dưỡng trên đó, như các hoạt động được thực hiện từ tư tưởng của thời kỳ làm nên khả năng giữ lại hoặc duy trì lực active hoặc nguyên lý active của tư tưởng thông qua trải nghiệm. Bấy giờ, linh hồn đi vào lại trong một cơ thể dưới một môi trường khác hoặc làm nên sự chi tiêu của cái nó đã làm thông qua trải nghiệm trong sự tạm trú trong một hình thức được gọi trong một số tôn giáo là số phận của linh hồn, trong triết học khác cái đã được xây dựng phải được gặp theo cách thức hoặc phương cách nào đó, hoặc theo phương cách khoa học hơn rằng một nguyên nhân nhất định tạo ra một hiệu ứng nhất định. Do đó chúng ta thấy rằng nghiệp quả là tất cả những điều này và hơn thế nữa. Còn gì hơn nữa? Từ khi sự đi vào của tâm linh và linh hồn vào vật chất đã có một con طريق chuộc lỗi cho linh

hồn, để làm một sự liên kết và một sự kết nối với Đấng Tạo Hóa, thông qua tình yêu cho Đấng Tạo Hóa ở trong trải nghiệm của nó. Do đó điều này, cũng vậy, phải được đưa vào xem xét; rằng nghiệp quả có thể có nghĩa là sự phát triển cho bản thân — và phải được gặp theo cách thức và phương cách đó, hoặc nó có nghĩa là cái đã được hành động trên đó bởi các ảnh hưởng làm sạch của con đường và phương cách mà thông qua đó linh hồn, tâm trí - linh hồn, hoặc linh hồn - tâm trí được làm sạch, hoặc được làm sạch, hoặc tự làm sạch chính nó và do đó những sự thay đổi này xảy ra — và một số người gọi nó là "Bà May Mắn" hoặc "Cơ thể sinh ra dưới một ngôi sao may mắn." Đó là cái tâm trí - linh hồn đã làm về nguồn chuộc lỗi của linh hồn! Hoặc nó có thể vẫn là của nguyên nhân và hiệu ứng, như liên quan đến linh hồn, tâm trí, tâm linh, cơ thể. (440-5)

Chúng ta thường nghĩ chúng ta có nghiệp quả với những người khác như người hỏi [1436] trong sự trao đổi sau đây đã nghĩ. Đây rõ ràng là một sự hiểu lầm về bản chất thực sự của nghiệp quả. Chúng ta chỉ gặp lại chính mình. Nghiệp quả là một điều cá nhân và chỉ với Thiên Chúa hoặc các Lực Lượng Sáng Tạo. Nó không phải là giữa các cá nhân. Những người khác chỉ đơn thuần cung cấp các phương tiện hoặc điều kiện để chúng ta học các bài học của mình và có được sự tự làm chủ. Chúng ta phải đạt được sự hoàn hảo thông qua sự mở ra tâm linh; để chúng ta có thể trở thành những người đồng hành và những người cùng tạo ra với Thiên Chúa là Chúa Cha.

> **H-6.** Có nợ nghiệp quả nào phải làm việc ra với một trong hai hoặc cả hai và tôi có nên ở lại với họ cho đến khi tôi làm cho họ cảm thấy tử tế hơn đối với tôi không?
> **Đ-6.** Các mối quan hệ của ngươi đối với đồng loại của ngươi thông qua các trải nghiệm đa dạng trên trái đất đến là lúc đó trong ánh sáng của cái Các Lực Lượng Sáng Tạo sẽ là trong các mối quan hệ của ngươi đối với chính hành động: Và dù nó là như các hoạt động cá nhân đối với những người đã cá nhân hóa như cha ngươi, mẹ ngươi, anh ngươi hoặc những người tương tự, hoặc những người khác, nó chỉ đơn thuần là bản thân đang được gặp, trong các mối quan hệ với cái chính họ đang làm việc ra, và không phải là một nợ nghiệp quả giữa mà là một

nợ nghiệp quả của bản thân cái có thể được làm việc ra giữa các sự liên kết tồn tại trong hiện tại!
> Và điều này là đúng cho từng: linh hồn.
> *"Nếu các người sẽ chỉ lấy cái như đã được trao cho ngươi! Ta cũng không lên án ngươi — Ta cũng không lên án ngươi."*
> AI ĐÃ TRAO ĐIỀU ĐÓ? CHÍNH CUỘC SỐNG! Không phải một nhân cách, không phải một cá nhân đơn độc; mặc dù được nói một cách cá nhân với thực thể, với linh hồn biểu hiện chính nó trong hiện tại trong tên gọi [1436]. Điều này trở thành lúc đó không phải một sự cố mà là một bài học, cái tất cả có thể học! Đó là lý do, đó là mục đích, đó là lý do tại sao trong hoạt động nhiều điều nên được mong đợi, tại sao nhiều điều sẽ được chịu đựng, tại sao nhiều điều có thể được trao, bởi linh hồn đã học được rằng Thiên Chúa không lên án những người tìm cách biết khuôn mặt Ngài và tin tưởng!
> Bấy giờ nó không phải là nghiệp quả mà là trong NGÀI mà nợ được trả. Vì ai đã tha thứ cho ngươi các sự ngắn hẫng vật chất của ngươi, các lỗi lầm vật chất của ngươi, như phán xét bởi những người cấp trên của ngươi tại trải nghiệm đó trong thế giới vật chất? Chúa của ngươi, Thầy của ngươi — chính ngươi. Vì Ngài đứng trong vị trí của ngươi, trước sự sẵn sàng đó của bản thân bên trong của ngươi, linh hồn ngươi, để làm điều tốt cho những người khác; sự sẵn sàng đó, sự tìm kiếm đó là sự đúng đắn, nếu các ngươi sẽ chỉ hiểu, nếu các ngươi sẽ chỉ thấy — và quên đi luật kìm kẹp cái giết chết nhưng hãy nhớ tâm linh của sự tha thứ cái làm cho sống động! (1436-3)

> *Đừng cố gắng là tốt mà đúng hơn là tốt cho cái gì đó!*
> *Hãy biết cái gì là mục đích của ngươi, cái gì là mục tiêu của ngươi! Và trừ khi những điều này được thành lập trong sự xây dựng tâm linh, mang tính xây dựng, chúng sẽ quay lại một lần nữa trên chính ngươi!*
> *Vì mỗi linh hồn đang gặp ngày qua ngày bản thân.*
> *Do đó như đã được trao, hãy biết chính mình, trong ai bạn tin tưởng! Không phải của những điều trần thế, không phải của những điều vật chất, mà là tinh thần và tâm linh — và tại sao!*
> *Và bằng cách giữ một hồ sơ về bản thân — không phải như một nhật ký, mà là các mục đích của ngươi, cái bạn đã suy nghĩ, cái bạn đã mong

muốn, điều tốt mà bạn đã làm — chúng ta sẽ tìm thấy điều này sẽ mang lại các phản ứng thể chất và tinh thần cái sẽ phù hợp với các mục đích mà vì đó mỗi linh hồn đi vào một sự biểu hiện vật chất.* (830-3)

Mỗi đầu thai là một cơ hội, do đó thực sự là nghiệp quả tốt dù chúng ta đang có khó khăn trong việc học bài học của mình hay không. Chúng ta bị thu hút đến môi trường cung cấp bài học cần thiết.

> *Chúng ta tìm thấy rằng đã có những môi trường đó trong đó sự thu hút đã trao cơ hội cho thực thể, để mang lại các ảnh hưởng và lực sáng tạo trong trải nghiệm, để gặp lại bản thân: và do đó sửa chữa nhiều cái đã và đang ở trong con đường phát triển cho thực thể linh hồn.*
> *Vì mỗi linh hồn đi vào để nó có thể làm cho con đường của nó thẳng đắn. Chỉ họ những người đi trên con đường thẳng và hẹp mới có thể biết chính họ là chính họ, và tuy nhiên là một với các Lực Lượng Sáng Tạo. Do đó mục đích cho mỗi sự đi vào là các cơ hội có thể được ôm lấy bởi thực thể cho việc sống, là, cái mang tính sáng tạo và phù hợp với Con Đường. Vì, Chúa Cha đã không muốn rằng bất kỳ linh hồn nào nên diệt vong, và do đó lưu tâm rằng mỗi linh hồn có một lần nữa — và lại một lần nữa — cơ hội cho việc làm cho các con đường của nó thẳng đắn.* (2021-1)

LÝ THUYẾT VỀ VIỆC DU HÀNH BÊN NGOÀI CƠ THỂ

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

> **H-9.** Tôi có thực sự rời khỏi cơ thể của mình vào những thời điểm, như đã được chỉ ra, và đi đến các nơi khác nhau không?
> **Đ-9.** Bạn có.
> **H-10.** Cho mục đích gì, và làm thế nào tôi có thể phát triển và sử dụng sức mạnh này một cách mang tính xây dựng?
> **Đ-10.** Giống như đã được trao như thế nào để đi vào thiền định. Mỗi và mọi linh hồn rời khỏi cơ thể khi nó nghỉ ngơi trong giấc ngủ.
> Như về việc điều này có thể được sử dụng một cách mang tính xây dựng như thế nào... điều này sẽ giống như việc giải thích làm thế nào

người ta có thể sử dụng giọng nói của một người cho các mục đích mang tính xây dựng. Nó thuộc về cùng hoặc về một ý nghĩa tương tự: nghĩa là, nó là một năng lực, nó là một trải nghiệm, nó là một sự phát triển của bản thân như liên quan đến những điều tâm linh, những điều vật chất, những điều tinh thần.
> Bấy giờ như đối với sự áp dụng của bản thân trong những hướng đó cho một sự phát triển của điều tương tự... nó phụ thuộc vào cái gì là mục đích, cái gì là mong muốn. Nó là thuần túy vật chất sao? Nó ở trong thái độ đó sao, "Nếu hoặc khi tôi ở trong vị trí như vậy và như vậy tôi có thể thực hiện điều này hay điều kia?" Nếu vậy, thì các sự biểu đạt như vậy chỉ là những sự bào chữa bên trong bản thân... trong bất kỳ giai đoạn nào của một trải nghiệm.
> Vì như Ngài đã trao, nó ở đây một chút, ở đó một chút... Hãy sử dụng cái bạn có trong tay hôm nay, bây giờ, và khi các khả năng và hoạt động của bạn là sao cho bạn có thể được giao phó với các năng lực khác, các sự phát triển khác, các trải nghiệm khác, chúng là một phần của bản thân. "Như về việc nó có thể được sử dụng như thế nào: Hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận đối với Thiên Chúa, một người thợ không hổ thẹn về những gì bạn suy nghĩ, về những gì bạn làm, hoặc về các hành động của bạn; giữ bản thân không bị hoen ố từ ý thức của chính bạn về lý tưởng của bạn; có lòng dũng cảm để dám làm cái bạn biết là phù hợp với ý muốn của Thiên Chúa." (853-8)

Trong loại trải nghiệm bên ngoài cơ thể sau đây, "bản sao" (*double*) đã được giải thích.

> **H-4.** Xin vui lòng giải thích cái đã diễn ra vào khoảng tháng 2 năm 1935 khi trong khi ngủ tôi đã viếng thăm... N.C., và trò chuyện với một người hàng xóm cũ. Sau đó người hàng xóm này nói với những người khác rằng bà ấy đã thấy tôi. Tôi có nên cố gắng phát triển loại sự phóng chiếu này không?
> **Đ-4.** Điều này nên là một kết quả chứ không phải một sự cố gắng; trừ khi các người biết cho mục đích gì các người đang sử dụng điều tương tự. Điều này đã được trao trong cái đã được giải thích, như thế

nào, cho mục đích gì, phương cách gì, thông qua kênh nào, cho sự sử dụng gì, các sự phát triển được thu nhận.
> **H-5.** Chính xác loại trải nghiệm nào đó là cái tôi đã thấy trong một giấc mơ vài năm trước về một người đàn ông cao, tóc sáng màu trong một chiếc áo khoác đỏ dẫn dắt một đám đông lên một ngọn đồi gần..., N.C., vào khoảng tháng 8 năm 1935?
> **Đ-5.** Điều đó là của bản thân, hoặc khả năng thấy bản thân hướng dẫn cái từng là và là một phần trải nghiệm của thực thể. Hãy học các bài học từ những điều này. Trong mỗi và mọi trải nghiệm của ngươi, như đã được chỉ ra, có các sự thật cơ bản và các mục đích và các nguyên lý từ đó các bài học có thể thu được. Hãy có lòng dũng cảm để trao những điều này cho những người khác! (853-9)

Một khái niệm thú vị có thể thu được từ đoạn sau về việc thực sự "ngoài tâm trí" (*out-of-mind*):

> **H-3.** Trong các loại điên rồ nhất định, có một cơ thể etheric liên quan không? Nếu có, như thế nào?
> **Đ-3.** Sự ám ảnh.
> Chúng ta hãy trong thời điểm này sử dụng các ví dụ có thể thể hiện cái đã thường được biểu đạt từ đây:
> Có cơ thể thể chất, có cơ thể tinh thần, có cơ thể linh hồn. Chúng là Một, như Ba Ngôi; tuy nhiên những cơ thể này có thể tìm thấy một phương cách biểu đạt là riêng biệt đối với chính chúng. Chính cơ thể tìm thấy cấp độ của chính nó trong sự phát triển của chính nó. Tâm trí, thông qua sự giận dữ, có thể làm cho cơ thể làm cái ngược lại với các ảnh hưởng tốt hơn của điều tương tự; nó có thể làm nên một sự thay đổi trong môi trường của nó, sự xung quanh của nó, ngược lại với các luật môi trường hoặc các lực di truyền cái là một phần của *Élan vital* của mỗi cơ thể biểu hiện, với tâm linh hoặc linh hồn của cá nhân.
> Bấy giờ, thông qua áp lực lên một phần nào đó của cấu trúc giải phẫu cái sẽ làm nên sự tách rời dòng chảy tự nhiên của cơ thể tinh thần thông qua thể chất trong các mối quan hệ của nó với ảnh hưởng linh hồn, người ta có thể bị tước đoạt tâm trí; do đó các người nói một cách đúng đắn, người đó "ngoài tâm trí của mình."

> Hoặc, nơi có các loại hoặc tính chất bệnh tật nhất định được tìm thấy trong các phần đa dạng của cơ thể, có sự thiếu hụt chất sống cần thiết cho việc hồi phục các năng lực carried on thông qua các lực cấu trúc não bộ của một cơ thể nhất định. Do đó sự tan rã được tạo ra, và các người gọi nó là *dementia praecox* — bởi chính sự làm mịn các vết lõm cần thiết cho ảnh hưởng xoay tròn hoặc lực sống của tâm linh bên trong điều tương tự để tìm thấy sự biểu đạt. Do đó các sự rối loạn đến.
> Những người như vậy, sau đó, trở nên bị ám ảnh như của việc nghe thấy các giọng nói, bởi vì sự gần gũi của họ với Vùng Biên Giới. Nhiều người trong số này được gọi là bị rối loạn khi họ có thể có sự gần gũi hơn với vũ trụ hơn là một người có thể đang đứng gần đó và bình luận; tuy nhiên họ bị lệch khi nó đi đến việc được cân bằng một cách bình thường hoặc lành mạnh cho hoạt động của họ trong một thế giới vật chất. (281-24)

Một bài đọc khác không chỉ chịu ảnh hưởng từ ý tưởng ngoài tâm trí mà còn liên quan đến một loại trải nghiệm bên ngoài cơ thể thông thường:

> **H-19.** Vào năm 1934, trong cuộc phẫu thuật ngoại khoa cuối cùng của tôi khi tôi được nghĩ là đã chết, tôi đã du hành bên ngoài cơ thể đến California, đến các cõi ánh sáng. Tôi đã thực sự đi đâu, và ý nghĩa và mục đích của trải nghiệm là gì?
> **Đ-19.** Đây là một sự phối hợp các trải nghiệm cơ thể đã thấy trong các trải nghiệm của những người khác; tương quan với các mép của nhiều hơn một trải nghiệm mà cơ thể đã bị khuất phục hoặc bị khuất phục trong các trải nghiệm khác. Như đối với chỗ — bên trong bản thân. Như đối với các điều kiện — nhiều trải nghiệm của thực thể, cả tinh thần và tâm linh, trong các cõi ý thức đa dạng.
> Như đối với giá trị của nó bên trong bản thân — sự nhận thức về tính vạn năng của ý thức như có thể thu được trong một ánh sáng cái là tất cả ánh sáng. (2067-3)

Bài đọc theo sau chỉ ra rằng các ý tưởng và khái niệm của linh hồn active trong ý thức thức và nằm mơ của chúng ta.

> **H-1.** Sự biến đổi xác thịt con người thành xác thịt thần thánh có phải là bí ẩn thực sự của Sự Cải Táng và Sự Phục Sinh không? Hãy giải thích bí ẩn này.
> **Đ-1.** Không có bí ẩn nào đối với sự biến đổi cơ thể của Đức Kitô. Vì đã đạt được trong ý thức thể chất sự ở-trên-một với Thiên Chúa Cha-Mẹ, sự hoàn thành là sao cho với sự tan rã của cơ thể — như được chỉ ra trong phương cách mà tấm liệm, áo bọc, khăn lau nằm — đã có lúc đó sự lấy lại hình thái cơ thể - thể chất.
> Nó không phải là một sự biến đổi, như của việc thay đổi từ cái này sang cái khác.
> Giống như được chỉ ra trong phương cách mà cơ thể - thể chất đã đi vào Phòng Trên với các cánh cửa đóng kín, không phải bởi việc là một phần của gỗ mà thông qua đó cơ thể trôi qua, mà bởi việc hình thành từ các sóng ether ở bên trong phòng, bởi vì một cuộc họp được chuẩn bị bởi đức tin. Vì như đã được trao, "Hãy ở lại Jerusalem — trong phòng trên — cho đến khi các người được trao quyền lực từ trên cao."
> Như được chỉ ra trong lời nói được cất lên với Maria trong khu vườn, "Đừng chạm vào Ta, vì Ta chưa bay lên với Cha Ta." Cơ thể (xác thịt) đã hình thành, như bởi mắt bình thường hoặc xác thịt của Maria, là sao cho nó không thể được xử lý cho đến khi đã có sự liên kết có ý thức với nguồn của tất cả quyền lực, của tất cả lực.
> Nhưng sau đó — khi đã có cuộc họp thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư và thậm chí thứ sáu — Ngài sau đó đã nói: "Hãy đưa tay ngươi ra và chạm vào các vết đinh trong tay Ta, trong chân Ta. Hãy đâm tay ngươi vào hông Ta và HÃY TIN." Điều này chỉ ra sự chuyển đổi.
> Vì, như được chỉ ra, khi linh hồn ra đi khỏi một cơ thể — (điều này không được nói về Đức Kitô) — nó có tất cả hình thái của cơ thể từ đó nó đã trôi qua — tuy nhiên nó không nhìn thấy được đối với tâm trí xác thịt, trừ khi tâm trí đó đã, và đang, hòa nhập với vô hạn. Bấy giờ nó xuất hiện, trong vô hạn, như cái có thể được xử lý, với tất cả các thuộc tính của sinh linh thể chất; với các sự thèm muốn, cho đến khi những điều này đã được trao cho một đơn vị hoạt động với ý thức vạn năng.
> Giống như nó đã thế với cơ thể - Đức Kitô: "Con ơi, các người có gì ở đây để ăn không?" Điều này chỉ ra cho các môn đệ và các Tông Đồ có

mặt rằng đây không phải là sự biến đổi mà là sự tái tạo, một sự tạo lại của các nguyên tử và tế bào của cơ thể cái có thể, thông qua mong muốn, nhai những điều vật chất — cá và mật (trong tổ mật) đã được trao.
> Như cũng được chỉ ra sau đó, khi Ngài đứng bởi biển và các môn đệ và Tông Đồ những người đã thấy Ngài từ khoảng cách đã không thể, trong ánh sáng buổi sáng sớm, nhận ra — nhưng khi Ngài nói, giọng nói đã làm ấn tượng lên tâm trí của môn đệ được yêu mến sao cho người đó đã nói, "Đó là Chúa!" Cơ thể đã chuẩn bị lửa trên trái đất — lửa, nước, các yếu tố làm nên sự tạo dựng. Vì như tâm linh là sự khởi đầu, nước kết hợp của các yếu tố là mẹ của sự tạo dựng.
> Không phải sự biến đổi xác thịt, mà là sự tạo dựng, trong mô hình được chỉ ra.
> Giống như khi có các cõi đa dạng đó xung quanh hệ mặt trời trong đó mỗi thực thể có thể tìm thấy chính mình khi vắng mặt khỏi cơ thể, nó mang vào trong những cõi khác đó không phải một hình thái trái đất mà là một mô hình — phù hợp với cùng các yếu tố chiều của hành tinh hoặc không gian cụ thể đó.
> **H-2.** Làm thế nào tôi có thể phóng chiếu một bản sao của nhận thức ý thức của tôi đến bất kỳ chỗ nào mong muốn, và lĩnh hội hoặc thậm chí tham gia vào các sự kiện ở đó?
> **Đ-2.** Hãy đọc cái chúng tôi vừa trao. Đây là một sự giải thích về cách thức. Vì nó lấy đầu tiên tâm linh và hình thái tâm trí; và có thể nhận thức được các yếu tố trong không gian. Vì thời gian và không gian là các yếu tố của khái niệm của chính con người về vô hạn và không phải là các thực tế như sẽ là bất kỳ yếu tố cơ thể nào trên trái đất — như một cái cây, một hoa hồng, một con chim, một động vật, như ngay cả một đồng loại.
> Tuy nhiên, giống như một cơ thể có thể trong tâm trí vật chất của chính nó hình dung, vẽ một khái niệm về một sự cố đã xảy ra trong thời gian, thì cơ thể trong tâm linh và trong tâm trí tâm linh có thể phóng chiếu chính nó, nhận thức được các yếu tố, nhận thức được hình thái, bởi và thông qua tâm trí tâm linh — như được mô hình hóa trong một tâm trí ý thức.
> Tâm trí, sau đó, trở nên như một dòng sông, với tầng trên và tầng dưới của nó, với cái di chuyển nhanh chóng hoặc cái đang nghỉ ngơi trên hoặc tâm linh hoặc sinh linh thể chất.

> Những điều này đến, sau đó, như các tia sáng đến một tâm trí ý thức. Chúng có thể được duy trì dần dần; giống như tâm trí có thể được phóng chiếu.
> Ở đây chúng ta sẽ có một hình ảnh minh họa: Trong một trại gần đây, gần vị trí hoặc chỗ cụ thể này các người chiếm giữ, đã có một món quà bị lấy bởi ai đó khác. Sẽ có một sự phóng chiếu tư tưởng, "Điều này phải được trả lại, và nó sẽ như vậy. Vì ở đây chúng ta có các bên đối với điều kiện thể chất tồn tại này — đúng và sai, tốt và xấu, tâm linh, tâm trí, cơ thể. Họ là các phần của việc xảy ra này, và nó hiện đang được thay thế." (2533-8)

Một bài đọc muộn hơn đi vào một sự giải thích chi tiết hơn về các sự thay đổi cái phải diễn ra trước khi một thực thể có thể biểu hiện trong hình thái bên ngoài cơ thể.

> Vì... như được thấy, cơ thể - thể chất có các thuộc tính của cơ thể thể chất, [trong khi] cơ thể - thiên quốc hay cơ thể vũ trụ có những thuộc tính đó của thể chất với vũ trụ được thêm vào điều tương tự; vì tất cả sự nghe, thấy, hiểu, trở nên như một.
> [Do đó] thực thể truyền thông như vậy có khả năng trao thông tin cho một người đã gạt sang một bên sinh linh thể chất, [bởi vì] sự vận hành là thông qua điều kiện đó trong đó các lực vũ trụ trở nên như [một với] cái được xây dựng trong cơ thể linh hồn — cơ thể linh hồn là hình thái đó mà cơ thể vũ trụ [mang lấy] khi vắng mặt khỏi sinh linh thể chất.
> Tuy nhiên lý tưởng hay TÔI LÀ ở lại với cái đã được xây dựng bởi trải nghiệm của linh hồn thông qua sự tiếp xúc của nó với các điều kiện đa dạng trong tinh tú, vũ trụ, thiên quốc hoặc thông qua những điều tương tự trong cơ thể xác thịt.
> Không phải con người nên đi vào vỏ bọc và sống bởi toàn bộ sự truyền thông với mặt phẳng tinh tú hay vũ trụ; mà hãy nhớ rằng mỗi trải nghiệm là như liên quan đến cái này như đối với cái khác, và phải được sống và hành động trong mặt phẳng đó mà thông qua đó trải nghiệm của thực thể, linh hồn, đang trôi qua. [Thực thể] phải luôn luôn dậy và làm việc vì trong các giai đoạn truyền thông đa dạng, chúng ta luôn tìm thấy hoạt động không hoàn toàn của mặt phẳng tinh tú. Đúng hơn hãy

tìm kiếm hoạt động lớn hơn trong mặt phẳng vật chất, mà thông qua đó tất cả hành động đều có thể truyền thông đến tâm trí [cái là nhà xây dựng] trong mỗi cá nhân — thấy không?
> **H-2.** Bấy giờ chúng ta hãy nghiên cứu cơ thể trung tâm này hay chúng ta hãy gọi nó là cơ thể etheric cho mục đích làm rõ. Nó được khoác lên với bản chất bên trong đó hay ether cái cấu thành phần không gian trái đất này và đẩy con đường của nó vào hình thái ngoại thể hóa của vật chất. Bên trong điều này được tích hợp từng yếu tố cấu thành các phần thiên quốc khác. Khi rời khỏi mặt phẳng này, sau đó, và đi vào tầng tiếp theo của vòng tròn, lớp may mặc etheric trái đất này sẽ bị trút bỏ cho [y phục] của phần tiếp theo của thế giới. Quy trình này sẽ mang đi cho đến khi trung tâm hoặc lõi đạt được, khi cơ thể trở thành cái của lõi — đúng không?
> **Đ-2.** Đúng, trong chừng mực sự phân biệt có thể được thực hiện trong những giai đoạn đa dạng tương tự như vừa được trình bày. Điều này, như đã trao, đạt đến lõi, trở thành một phần của trung tâm, và tuy nhiên là một cá nhân trong chính nó, có ý thức về việc là trung tâm, và vẫn có khả năng làm cho bản thân thành một với trung tâm đó, tuy nhiên có khả năng hành động độc lập với trung tâm. Hoàn toàn là trung tâm và chỉ hành động với trung tâm, thấy không? Đây bấy giờ, là kết thúc cuối cùng của mỗi linh hồn hoặc sinh linh cá nhân trong sự tiến hóa của nó đến cái từ đó nó đã tỏa ra từ ban đầu; vì thông qua các giai đoạn đa dạng như đã được trao chúng ta tìm thấy từng người xây dựng, từng chút một, dòng trên dòng, nguyên lý trên nguyên lý, trở nên một với toàn bộ không phải toàn bộ bên trong chính nó, mà bên trong chính nó hoàn toàn bên trong toàn bộ... vì trong cơ thể etheric tất cả sự nghe là như một, hoặc tất cả tiếng ồn như một tiếng ồn, tất cả mùi như một mùi, tất cả cảm giác như một cảm giác — tuy nhiên mỗi người nhận thức được cái nó là và mối quan hệ của nó với toàn bộ, ngay cả theo con đường và phương cách như đã được trao trong cái thuộc về cơ thể etheric, thiên quốc, vũ trụ hay linh hồn — vì điều này phát triển trên và trên.
> **H-4.** ... Các thực thể Vùng Biên Giới bảo chúng ta rằng họ đã thực sự xem trong cách thức không quan tâm cơ thể thể chất bị vứt bỏ. Làm thế nào họ thấy cơ thể đó? Với một não bộ etheric, con trai của Lodge nói*... Một bộ máy ngoại cảm không cần thiết cho ý thức, trừ loại thể chất bên ngoài, tôi biết — tôi đã trải nghiệm điều đó, nhưng cái gì là yếu tố đó trong một lực có khả năng nhận thức về bản thân? Tính cảm giác

là loại hiệu ứng của ý thức, trong khi loại chiều thứ 4 là loại nguyên nhân.
> **Đ-4.** *(ngắt lời)* Điều này là đúng — và đây là nơi mỗi và mọi cá nhân trong các lực vũ trụ hay cơ thể etheric, hay mặt phẳng etheric, trở nên nhận thức được cái [mà] nó là, và về cái [mà] nó là trong mối quan hệ với tất cả các điều kiện khác, trong chừng mực sự phát triển cá nhân đó là hướng tới toàn bộ. Vì để bắt đầu từ cái đầu tiên, chúng ta có trong mặt phẳng vật chất bản sao, mô hình hoặc mẫu mà thông qua đó tất cả có thể được hiểu trong etheric hay trong hành tinh thiên quốc, trần thế — nếu chúng ta chọn sử dụng các thuật ngữ như vậy.
> *(Con trai Raymond của Sir Oliver Lodge.)*
> Từ ban đầu, chúng ta tìm thấy tính cảm giác, sau đó, là của cơ thể, một thuộc tính cho sinh linh thể chất hoặc cho ý thức thể chất.
> Trong cơ thể etheric hay trong vũ trụ, chúng ta tìm thấy cùng điều kiện đó được nâng lên nguyên nhân, hơn là cảm giác... giống như đài phát thanh trong hoạt động của nó tìm thấy rằng, không quan trọng ở đâu, cùng nguyên nhân mang lại một sự hòa nhập, mang lại cùng điều đó khi được hòa nhập với cùng nguyên nhân đó. (900-348)

THỜI GIAN, KHÔNG GIAN VÀ SỰ KIÊN NHẪN (*TIME, SPACE AND PATIENCE*)

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

Rằng các bài đọc Edgar Cayce nên xử lý các bí ẩn của thời gian và không gian không thể làm ai ngạc nhiên người có dù chỉ một sự quen biết lướt qua với triết lý đã đi qua nhà thấu thị nổi tiếng này. Tuy nhiên, đáng ngạc nhiên là thực tế triết lý này thường đánh đồng thời gian và không gian với **sự kiên nhẫn**. Các đoạn trích được trình bày ở đây giải thích phương trình này, tiếp tục câu chuyện về sự chia tách của con người khỏi Đấng Tạo Hóa của mình, và cho thấy sự cần thiết của tâm trí hữu hạn để biết vô hạn. Ở đây, cũng vậy, là lời nhắc nhở rằng bất kể một người đã làm gì hay có thể làm gì đều được ghi lại một cách vĩnh viễn.

> *Vì, trong sự tạo dựng đó trong đó các linh hồn của con người đã được trao cơ hội để trở nên nhận thức được những lực đó không có chính họ, khi thời gian và không gian bắt đầu, đã có được trao sự kích thích đó cho mỗi thực thể, mỗi linh hồn, trong bất kỳ môi trường nào nó có thể ở trong đó, để làm một sự biểu hiện của sự nhận thức của nó (thực thể) về các mối quan hệ của nó với các lực Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa... Do đó, bất kể cái thực thể đã làm hoặc có thể làm, có bên trong chính nó hồ sơ về cái nó đã làm, trên cuộn chỉ của thời gian và không gian.* (2173-1)

> *Vì đối với thực thể — như đối với thế giới — sự kiên nhẫn là bài học mà mỗi linh hồn phải học trong hành trình của nó thông qua vật chất. Và đây là một tư tưởng cho thực thể: Thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn là trong cõi tinh thần giống như ngụ ý bởi biểu đạt "Thiên Chúa-Chúa Cha, Con và Thánh Linh"; hoặc như Tâm Linh, Cơ Thể, Linh Hồn. Chúng là các sự biểu đạt của tư tưởng ba chiều. Và trong Sự Kiên Nhẫn sau đó con người trở nên ngày càng nhận thức hơn về sự liên tục của cuộc sống, về linh hồn mình là một phần của Toàn Bộ; Sự Kiên Nhẫn là phần cõi hoạt động của con người trong sinh linh hữu hạn, như Thời Gian và Không Gian biểu hiện lực sáng tạo và thúc đẩy.* (1554-3)

> *Đầu tiên, sự liên tục của cuộc sống. Không có thời gian; nó là một thời gian; không có không gian; nó là một không gian; không có lực; nó là một lực; khác hơn tất cả lực trong các giai đoạn và sự áp dụng đa dạng của nó của lực là các sự phát tỏa từ các nỗ lực của con người trong một thế giới vật chất để mô phỏng một lý tưởng của một khái niệm về năng lượng tạo dựng, hoặc Thiên Chúa, mà cá nhân là một phần đến mức ngay cả các tư tưởng của cá nhân cũng có thể trở thành các tội ác hoặc các phép kỳ diệu, vì các tư tưởng là các hành động và được áp dụng theo nghĩa là những điều này phù hợp với những nguyên lý đó như được trao. Cái người đó gặp phải phải được gặp lại một lần nữa. Cái người đó áp dụng sẽ được áp dụng lại và lại cho đến khi sự ở-trên-một đó, thời gian, không gian, lực, hoặc cá nhân riêng là một với

toàn bộ, không phải toàn bộ với một phần như vậy của toàn bộ để bằng với toàn bộ.* (4341-1)

> *Do đó, "Khi các người kêu lên Ta sẽ nghe và sẽ trả lời nhanh chóng" trở nên không phải như một nguyên lý hay như một câu nói, mà là một điều sống động trong ý thức của ngươi. Do đó các người tìm thấy khi các người giải thích Cha, Con và Thánh Linh — và mang nó vào thực tế, các người trôi qua trong thời gian, trong không gian — thông qua sự kiên nhẫn — vào sự nhận thức của ý thức khác, các giai đoạn trải nghiệm khác của bản thân và của những người xung quanh ngươi.* (3188-1)

> *Thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn, sau đó, là những kênh đó mà thông qua đó con người như một tâm trí hữu hạn có thể trở nên nhận thức được vô hạn. Vì mỗi giai đoạn thời gian, mỗi giai đoạn không gian, phụ thuộc như một nguyên tử lên nguyên tử khác. Và không có chân không, vì điều này, như có thể được xếp hạng trong vũ trụ, là một sự không thể đối với Thiên Chúa. Bấy giờ không có thời gian, không có không gian, khi sự kiên nhẫn trở nên biểu hiện trong tình yêu... trong chừng mực, và theo cùng phương cách bạn đối xử với đồng loại của mình, bạn đối xử với vấn đề của bạn, bạn đối xử với những người thân yêu của bạn, bạn đối xử với kẻ thù của bạn, bạn đang làm đối với Đấng Tạo Ra bạn. Vì Ngài quá, là một phần trong thời gian, trong không gian, của ảnh hưởng đó bạn thờ phượng...* (3161-1)

> *Nội tâm cá nhân đòi hỏi rằng thời gian phải được xem xét; tuy nhiên hãy biết, quá, trong bản thân, rằng thời gian và không gian cũng là các sự biểu hiện của ý thức vạn năng đó bạn biết như Thiên Chúa. Trong sự kiên nhẫn bạn có thể tìm thấy mối quan hệ. Hãy học sự kiên nhẫn.* (3184-1)

> *Thực thể đã và đang được thử thách, như trong thời gian, trong không gian. Nó là thông qua sự kiên nhẫn, thông qua ít hơn và ít hơn của bản thân, mà thực thể có thể trở nên nhận thức được không chỉ các mối quan hệ của nó với các Lực Lượng Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa, mà về phương cách mà nó có thể đóng góp nhiều hơn. Những cơ hội đó đã được trao thông qua ân sủng, tình yêu của các Lực Lượng Sáng Tạo; để cuộc sống, như nó tự trình bày trước ngai vàng của ân sủng hoặc sự thương xót, có thể được làm sạch trong ánh sáng sự hiện diện ở lại của Ngài.* (3292-1)

> *Rằng các cá nhân trong các sự xuất hiện đa dạng là khác nhau, vì — mặc dù họ mang các tên khác nhau, các đặc điểm khác nhau — họ là một, ngay cả như Cha, Con và Thánh Linh là một: và như thời gian, không gian và sự kiên nhẫn là một, khi có các sự biểu hiện đầy đủ hoặc hoàn thành của điều tương tự trong sự nhận thức của một thực thể, của sự nhất thể, của sự ở-trên-một. Nhưng đối với con người đã được trao khả năng biết chính mình là chính mình, và tuy nhiên là một với Lực Lượng Sáng Tạo. Nhưng cái gì? Thông qua cái gì? Sự sẵn sàng, mong muốn làm cho ý chí của ngươi thành một với Ý Muốn của Ngài!... Không có sự đổ máu không có sự tha thứ. Tại sao? Vì, sự chia tách đó khỏi tâm linh LÀ máu, và tâm linh của nó, chuyển động của nó là của tâm linh — và cái đó phải được gạt đi.* (2246-1)

> *Do đó chúng ta tìm thấy Sự can thiệp của Ngài trong sự cố gắng của con người xuyên suốt các kỷ nguyên của thời gian và không gian. Vì những điều này (thời gian và không gian) trở thành các phần của mặt phẳng ba chiều này. Và cái kia là gì? Thời gian, Không gian, Sự Kiên Nhẫn! Vì Thiên Chúa đã cho thấy và cho chúng ta thấy ngày qua ngày, ngay cả như Con Ngài đã trao, rằng trong Sự Kiên Nhẫn chúng ta trở nên nhận thức được linh hồn của chúng ta, nội tâm của chúng ta, sinh linh của chúng ta mỗi người là một thể cầu như nó đã thế trong cơ thể

lớn, trong trái tim, của Thiên Chúa của chúng ta. Ngài đã không muốn khác đi.*
> *Bấy giờ Tâm Linh của Thiên Chúa là gì? SỰ KIÊN NHẪN, THỜI GIAN, và KHÔNG GIAN trong sự hiểu biết vật chất. Đây, sau đó, là tiền đề đầu tiên của chúng ta: rằng Thiên Chúa LÀ — trong trải nghiệm vật chất của con người — THỜI GIAN, KHÔNG GIAN, SỰ KIÊN NHẪN!*
> *Vì thậm chí những người khôn ngoan của chính chúng ta đã không quan niệm rằng những yếu tố đó giữa cái đang là và cái sẽ là là của cùng một điều sao? Cái gì? Thiên Chúa, Tâm Linh!*
> *SỰ KIÊN NHẪN, THỜI GIAN, KHÔNG GIAN! Để chúng ta có thể biết chính mình là của Ngài; rằng tâm linh của chúng ta, linh hồn của chúng ta, chứng giám trong những điều chúng ta làm trong đó chúng ta chứng giám về NGÀI. Vì cái có sự khởi đầu phải có sự kết thúc. Do đó sự nổi loạn và hận thù và sự ích kỷ phải bị xóa sạch, và cùng với nó sẽ đi sự đau buồn và nước mắt và sự buồn phiền. Vì chỉ điều tốt sẽ cai trị. Vì chính Tâm Linh của Thiên Chúa sẽ di chuyển trên bề mặt trái đất...* (262-1)

> *Tuy nhiên từ Thời Gian, Không Gian, Sự Kiên Nhẫn, có khả năng cho ý thức của cái hữu hạn biết vô hạn.*
> *... mong muốn đó tự sinh sản trong bản thân, hoặc giữ các lợi ích ích kỷ, đã phát triển — phát triển — cho đến khi nó là — Ngài đã trao cái gì? — hoàng tử của thế giới này!* (262-115)

> *Như thực thể cá nhân tìm thấy chính mình là cơ thể, tâm trí, linh hồn, thì các sự biểu hiện trong một mặt phẳng ba chiều là như vậy. Do đó khái niệm của cái hữu hạn là trong cõi nguyên nhân, hiệu ứng, và mục đích, như trong vô hạn có Cha, Con, Thánh Linh. Sự đạt được từ tâm trí đến vô hạn là thông qua thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn. Tất cả các giai đoạn này của một trải nghiệm con người trong tâm trí và trong vật chất nên được xem xét bởi thực thể.* (3412-12)

> *Thời gian và không gian được chiếm giữ hoặc được định cư với các yếu tố, hoặc các cõi, trở thành các hoạt động cho các linh hồn hoặc các thực thể trong hành trình của họ thông qua thời gian và không gian; tìm kiếm ngôi nhà đó không được xây dựng bằng tay mà với các tư tưởng và với các hành động và với các phương cách trong đó chúng ta đã xử lý với các linh hồn đồng loại của chúng ta, các sinh linh đồng loại của chúng ta.* (1597-1)

> *Mỗi linh hồn, mỗi thực thể, ghi lại trên thời gian và không gian — thông qua sự kiên nhẫn ghi lại điều tương tự — cái có thể quả thực là hồ sơ về ý định và các mục đích, cũng như các sự biểu hiện vật chất của thực thể thông qua sự tạm trú của nó trong vật chất.* (1681-1)

> *Ngoài ra, trong sự giải thích về vũ trụ, chúng ta tìm thấy rằng thời gian và không gian là các khái niệm của tâm trí trí óc, như đối với một sự giải thích hoặc một sự nghiên cứu vào các mối quan hệ... trong thế giới vật chất của anh ta.* (1747-5)

> *... Vì, trước khi bất kỳ điều kiện nào tồn tại trong tâm trí hữu hạn, nó đã trở thành một điều kiện quá khứ, được nói một cách tương đối, từ tâm trí vô hạn. Như chúng ta có trong cõi trái đất, khi ánh sáng từ các hành tinh, hoặc bất kỳ yếu tố nào trong hệ mặt trời, đổ bóng của chúng, hoặc ánh sáng, lên yếu tố của trái đất. Vì các điều kiện như vậy đã trôi qua vào không gian trước khi chúng có thể là một điều kiện ý thức đối với ý thức con người. Một lần nữa, các điều kiện tương đối trong mặt phẳng trái đất, hoặc cõi, như liên quan đến các điều kiện tâm linh, hoặc các luật. Vì, như sẽ lại được tìm kiếm, người nào muốn hiểu tâm trí vô hạn phải tiếp cận điều đó với [tâm trí] hữu hạn trong điều kiện sao cho nhận được sự hiểu biết tâm linh đó vào các mối quan hệ như vậy, ít hơn nhiều các điều kiện.* (900-24-A4)

> *... khi những điều kiện này xảy ra, và khi chúng hoàn thành chính chúng thông qua sự nghiên cứu các lực xung quanh, thực thể có được kiến thức đó về cái thuần khiết, cái đúng, sự ở-trên-một duy nhất của các lực phục tùng của thực thể đối với TÔI LÀ bên trong bản thân... Vì với các lực tiềm thức, chúng ta tìm thấy cái được gọi là đong lường của không gian và thời gian biến mất, và sự cần thiết là cho một cuộc sống vật chất chia tách cái đó thành các đơn vị được gọi là không gian và thời gian.* (137-8)

> *Vì vậy khái niệm của con người về Thượng Đế là ba chiều — Cha, Con và Thánh Linh. Hoạt động hay lực thúc đẩy chúng ta tìm thấy là ba chiều — thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn. Không điều nào trong số này tồn tại trên thực tế, trừ trong khái niệm của cá nhân như nó có thể áp dụng cho thời gian hay không gian hay sự kiên nhẫn.* (4035-1)

DI TRUYỀN HỌC, QUÁ KHỨ VÀ HIỆN TẠI (*GENETICS, PAST AND PRESENT*)

Bởi Juliet Brooke Ballard

(Báo The Ledger-Star, Norfolk, Va., ngày 12 tháng 4 năm 1966)

> **Los Angeles (AP)** — *"Khi người Ai Cập cổ đại ướp xác các pharaoh của họ hàng ngàn năm trước, họ đã làm như vậy trong niềm tin rằng người chết sẽ được đầu thai lại trong tất cả sự rực rỡ của họ vào một thời điểm tương lai nào đó.*
> *"Thời điểm đó, một nhà động vật học đại học nói, không quá một hoặc hai thế kỷ nữa.*
> *"Nhưng quy trình sẽ là sự tái tạo (*reconstitution*) thay vì đầu thai lại, Giáo sư Elof Carlson đã biểu đạt với một nhóm các nhà khoa học đồng

nghiệp vào thứ Hai. Người chết thực sự sẽ không được mang trở lại cuộc sống, nhưng vào chỗ của họ sẽ được nuôi dưỡng các bản sao thể chất của những người đàn ông và phụ nữ đã từng sống, ông nói.*
> *"Các bản sao sẽ có tất cả thiên tài được sở hữu bởi những người tiền nhiệm của họ, trừ các ký ức và cảm xúc của họ.*
> *"Giáo sư Carlson, một nhà động vật học tại Đại học California ở Los Angeles, nói quy trình sẽ là thường lệ trong một hoặc hai thế kỷ nữa vì việc nghiên cứu các mã di truyền hay các mô hình gen. Những mã hay mô hình này, được bảo tồn trong mô khô của các cơ thể được ướp xác, có thể được sao chép và đặt vào các tế bào trứng được thụ tinh.*
> *"'Ví dụ, một khi mã di truyền của một thiên tài vĩ đại được xác định, hàng trăm ngàn bản sao của ông ấy có thể được tạo ra cho lợi ích của thế giới...'*
> *"Carlson nói ông tự tin rằng các tinh thể axit nucleic cần thiết để xác định mã di truyền của xác ướp sẽ được tìm thấy. Ông lưu ý rằng các protein khác được phát hiện trong mô như vậy đã làm cho các nhà khoa học có thể phân loại nhóm máu của người Ai Cập những người đã chết trong hàng chục thế kỷ.*
> *"Carlson nói hàng trăm hoặc hàng ngàn cơ thể của một đối tượng cụ thể có thể được tái tạo.*
> *"'Một mô hình tế bào sẽ được tổng hợp theo mô hình gen của xác ướp, và sau đó nhân tổng hợp này sẽ được cấy ghép bằng phẫu thuật vào một tế bào được thụ tinh từ đó nhân ban đầu đã bị loại bỏ...*
> *"'Tế bào sau đó sẽ được phép nhân lên một cách tự nhiên, và khi có nói, 64, nó sẽ được đặt vào một dung dịch cái sẽ làm nới lỏng màng giữ các tế bào lại với nhau.*
> *"'Bấy giờ sẽ có 64 tế bào đơn giống hệt nhau mới từ đó bắt đầu quy trình một lần nữa.*
> *"'Ngay khi bạn có số lượng mong muốn các tế bào đơn của Vua Tut — hoặc của các thiên tài âm nhạc hay toán học — các tế bào sẽ được phép hoàn thành sự phát triển của chúng thành trẻ em,' ông giải thích.*
> *"Các bình luận của ông đã được thực hiện tại UCLA... về chủ đề Chương Trình Trình Bày Con Người."*

Những người quen thuộc với các bài đọc Edgar Cayce sẽ nhớ các robot tự động hay "những thứ" (*things*) đã tồn tại trong thời tiền sử khi có sự

sản xuất được kiểm soát về mặt khoa học nhiều hơn so với ngày nay. Như về trạng thái của họ:

> **H-4.** Các hình thái tư tưởng có khả năng tự đẩy bản thân họ ra khỏi chính họ, được cư ngụ bởi các linh hồn, hay họ thuộc về vương quốc động vật?
> **Đ-4.** Cái được tạo ra bởi cái được tạo ra, thuộc về vương quốc động vật. Cái được tạo ra bởi Đấng Tạo Hóa, với linh hồn. (364-7)

Chúng ta sẽ giả định từ điều này rằng các thiên tài được tái tạo sẽ không có linh hồn và, do đó, sẽ không có sáng kiến thực sự.

> *Yếu tố tâm linh, sức sống, tạo ra các lực thúc đẩy của thực thể, dù là thể chất hay tâm linh. Các lực tâm linh là cuộc sống, nguyên lý sinh sản, linh hồn, nguyên lý phát triển.* (900-17)

Chức năng của các robot tự động được định nghĩa một cách rõ ràng.

> *Chúng ta tìm thấy rằng trong những thời kỳ đó, không có việc lao động cho sự duy trì cuộc sống (như trong hiện tại), mà đúng hơn các cá nhân... đã được phục vụ bởi các robot tự động hay NHỮNG THỨ, được giữ lại bởi các cá nhân hoặc các nhóm để làm việc lao động của một gia đình, hoặc cày cấy đồng ruộng hay những thứ tương tự, hoặc thực hiện các hoạt động của các thợ thủ công hay những thứ tương tự.* (1968-2)

Chúng ta lưu ý rằng ngay cả chiều cao cũng được quy định cho sự hữu ích.

> *... Trong vấn đề hình thái, như chúng ta tìm thấy, đã có những thứ như các sự phóng chiếu từ cái xung quanh vương quốc động vật; vì các cơ thể tư tưởng dần mang hình thái, và các sự kết hợp đa dạng (như có thể được gọi) của các lực đa dạng cái đã gọi hoặc phân loại chính họ như các vị thần, hoặc những người cai trị trên — dù là bầy đàn, hay chim chóc, hay cá, v.v. — một phần nhiều trong hình thái của con người ngày nay... những thứ này đã lấy nhiều kích thước như đối với vóc dáng, từ cái có thể được gọi là người lùn đến những người khổng lồ — vì đã có những người khổng lồ trên trái đất trong những ngày đó, những

người đàn ông cao như (cái sẽ được gọi ngày nay) 10 đến 12 feet về vóc dáng, và theo tỷ lệ — cân đối tốt xuyên suốt.* (364-11)

Một bài báo sau đó lưu ý rằng một chương trình như chương trình được hình dung bởi Giáo sư Carlson có thể gặp phải sự phản đối và kể về một sự gợi ý gần đây hơn rằng các nhà khoa học trước tiên có thể thử nghiệm với việc áp dụng các đặc điểm con người lên động vật.

(Báo The Virginian-Pilot, Norfolk, Va., ngày 27 tháng 11 năm 1966)

> **Luân Đôn** — *"Nó có thể sớm có khả năng nhân giống con người theo cùng phương cách như chúng ta hiện nhân giống hoa hồng — bằng cách lấy tương đương của các cành giâm.*
> *"Theo nhà di truyền học đoạt giải Nobel, Giáo sư Joshua Lederberg, viết trong Bulletin of the Atomic Scientists, chúng ta nên xem xét các sự ngụ ý của điều này bây giờ, vì nó sẽ cung cấp khả năng tạo ra hàng chục hoặc hàng trăm cá nhân giống hệt nhau về mặt di truyền như những sinh đôi giống hệt nhau được nhân lên.*
> *"Các nhà sinh học đồng ý rằng các kỹ thuật như vậy có khả năng đến; sự không chắc chắn chính là khi nào? Lederberg gợi ý nó có khả năng hơn là trong 'một vài năm hơn là vài thập kỷ.'*
> *"Các đặc điểm thiết yếu của kỹ thuật đã được chứng minh trên ếch, giáo sư nói, và có thể đạt được ở các động vật cao hơn vào bất kỳ ngày nào. Quy trình sẽ là lấy một nhân từ tế bào của cá nhân nó được mong muốn nhân bản, và cấy ghép nó vào một tế bào buồng trứng con người, cái sau đó sẽ được cấy ghép vào tử cung để phát triển.*
> *"Tế bào trứng được thụ tinh bình thường chứa tài liệu di truyền từ cả cha lẫn mẹ. Nhưng nhân tế bào từ bất kỳ mô nào trong cơ thể của một cá nhân chứa 'bản thiết kế' di truyền hoàn chỉnh thuộc về người đó. Do đó, bằng cách sử dụng điều này như một 'cành giâm' từ đó nhân giống một cá nhân mới, một sinh đôi giống hệt nhau nên kết quả.*
> *"Nếu nó hoạt động cho một người đàn ông, nó sẽ có khả năng đóng đông một số mô của, ví dụ, một Einstein, và sử dụng các nhân sau đó để tạo ra nhiều Einstein hơn. Các nhà sinh học 'ít nhất sẽ vui thích khi

có thể quan sát... liệu một Einstein thứ hai có vượt qua người thứ nhất hay không,' Lederberg nói. Nhưng sẽ có 'sự ma sát xã hội đi kèm.'*
> *"Các khả năng sẽ đặt ra trong một hình thức cấp tính câu hỏi về cái chúng ta hiểu bởi nội tâm con người và cá tính, giáo sư nói. Con người 'clones' — như một dòng người giống hệt nhau về mặt di truyền được nhân giống như vậy sẽ được gọi — có thể có khả năng truyền thông với sự dễ dàng đặc biệt, như những sinh đôi giống hệt nhau có thể. Quân đội có thể quan tâm đến điều này. Hơn nữa, là giống hệt nhau nói chung, các mô và cơ quan có thể được cấy ghép từ người này sang người khác mà không có khó khăn.*
> *"Mặt khác, sức mạnh sinh học của con người như một loài là sự biến đổi của anh ta và sự thích nghi của anh ta, cái cho phép anh ta gặp tất cả các loại hoàn cảnh mới.*
> *"Clones có thể tìm thấy chính họ trong một lối mòn tiến hóa, chỉ phù hợp cho một vai trò chuyên môn cụ thể. Do đó sự nhân giống clone sẽ phải được bổ sung bởi sự nhân giống thông thường, để duy trì sự biến đổi di truyền. Những người nhân giống cây trồng, giáo sư nói, tạo ra một sự cân bằng tương tự giữa sự nhân giống sinh dưỡng và sinh sản hữu tính.*
> *"Kỹ thuật nhân bản sẽ không thể cưỡng lại được đối với những người nhân giống ngựa đua và gia súc giải thưởng, những người về nguyên tắc có thể nhân bản một người chiến thắng Derby cụ thể một cách vô tận. Nhưng các phát hiện sinh học có thể dẫn dắt vào lãnh thổ vẫn kỳ lạ hơn, Lederberg dự đoán. Vì nó có thể trở nên có khả năng hợp nhất một phần nhân con người vào tế bào mầm của động vật nào đó, nói một con khỉ đột, cái có thể tạo ra các sự lai 'dưới con người' đa dạng.*
> *"Quả thực các thử nghiệm như vậy có khả năng đi trước bất kỳ nỗ lực nào để tạo ra con người 'clone', 'vì tính nhạy cảm của việc thử nghiệm trên tài liệu con người rõ ràng.' Các thử nghiệm như vậy sẽ 'được đẩy trong các bước xa như sinh học sẽ cho phép,' để hợp nhất các tỷ lệ lớn hơn và lớn hơn của tài liệu di truyền con người vào động vật, và có lẽ cũng để hợp nhất các mô và cơ quan.*
> *"Đây không phải là các chủ đề dễ chịu nhất cho cuộc trò chuyện thân thiện,' Lederberg kết luận, 'đặc biệt nếu những người trò chuyện nhầm lẫn bình luận cho sự ủng hộ.' Mục tiêu chính của ông là nhấn mạnh rằng các sự tiến bộ sinh học liên quan có thể được thực hiện rất sớm.*

> *"Các kỹ thuật có khả năng được thử 'ngay cả khi không có một cơ sở hiểu biết đầy đủ về các giá trị con người, chưa kể đến các khoảng trống lớn trong di truyền học con người.'*
> *"Điều này làm cho nó thiết yếu để suy nghĩ các sự ngụ ý từ trước, vì nếu không các chính sách có khả năng dựa trên 'các tai nạn của các mẫu được quảng cáo đầu tiên.'*
> *"Dư luận có thể được xác định bởi quốc tịch hoặc sự tôn trọng công chúng của người được nhân bản, hoặc 'sự xinh đẹp của đứa con lai con người.'*
> *"Sự dự đoán và sự sửa đổi bản chất con người, giáo sư thúc giục, cần thiết một cách xấu xa sự lập kế hoạch và 'sự nhìn xa được thông tin' cái chúng ta áp dụng cho các khía cạnh khác của cuộc sống."*

Các bài đọc Edgar Cayce có thông tin về các sinh linh một phần con người, một phần động vật.

> *... trong trải nghiệm cụ thể đó vẫn có những người bị vướng bận thể chất trong vương quốc động vật với các phần phụ, với móng chẻ, với bốn chân, với các phần của cây cối, với đuôi, với vảy, với những điều đa dạng đó mà các hình thái tư tưởng (hoặc điều ác) đã buông thả trong đó để chia tách mục đích tạo dựng con người của Thiên Chúa, như con người — không phải như động vật mà như con người. Và động vật chỉ tìm kiếm sự làm thỏa mãn bản thân, sự bảo tồn cuộc sống, sự làm hài lòng các sự thèm muốn. Với vô hạn được tiêm vào điều tương tự đã mang lại nhiều hoạt động hoặc tư tưởng hỗn loạn mà chúng ta biết ngày nay như các sự thèm muốn. Vâng, một con chó có thể học hút thuốc! Vâng, một con ngựa có thể học ăn đường! Nhưng đây không phải là các khuynh hướng tự nhiên — mà đúng hơn là ảnh hưởng của con người lên các hoạt động này bởi các sự liên kết.* (2072-8)

Những sinh linh lai này được vẽ rõ ràng bởi người Ai Cập, Assyria, Hy Lạp, Mayan, Inca, Ấn Độ, Javanese và người Đảo Phục Sinh cổ đại, hoặc trong các đại diện điêu khắc hoặc hình ảnh hoặc trong các câu chuyện mà chúng ta đã phân loại là thần thoại bởi vì* giữa những điều khác chúng ta không thể mang bản thân mình chấp nhận sự tồn tại của những sự kỳ lạ như vậy.

Cuối cùng ở Ai Cập cổ đại, theo các bài đọc Edgar Cayce, một chương trình đã được đảm nhận trong đó các cá nhân đã có thể mất đi các phần phụ này.

> *Đã có nhiều thời kỳ hoặc ngày đòi hỏi cho việc xây dựng cơ thể, như được đại diện bởi nhóm đã hành động trong tư cách của các cá nhân active xung quanh việc xây dựng những edifices hoặc đền thờ này cái sắp sửa đại diện cho các phòng tái tạo (re-creation)... đã có các sự chuẩn bị cho sự thờ phượng tâm linh cái bao gồm không chỉ các bàn thờ hi sinh, cái không phải là cho việc dâng hiến sự hi sinh trong việc giết động vật hay chim, hay thú, hay bò sát, hay con người; mà đúng hơn cái trên đó các cá nhân đặt các lỗi lầm của họ và xóa sạch chúng với các ngọn lửa của những lực đó được đặt trong chuyển động.* (294-1)

(Tham chiếu đến việc sử dụng sức mạnh từ các tinh thể cái giống như các laser và maser ngày nay.)

> *... các cơ thể đang thay đổi trong các hình thái của chúng khi các sự phát triển hoặc các sự làm sạch của chúng có hiệu quả trong những đền thờ đó, nơi các sự thánh hóa và các sự thay đổi đang diễn ra bởi các hoạt động của các cá nhân trong các khả năng của họ để tự quay hướng (trong tinh thần) các điều tâm linh của một sự tồn tại. Họ dần mất đi, sau đó, nhiều lông vũ từ chân của họ. Nhiều người trong số họ đã mất lông từ cơ thể, cái dần được lấy đi. Nhiều người dần bắt đầu mất đuôi của họ, hoặc các sự nhô ra của họ trong các hình thái đa dạng của họ. Nhiều người trong số họ dần mất những hình thái đó của tay và chân, khi họ được thay đổi từ móng vuốt — hay vuốt — sang những cái có thể cân đối hơn với cơ thể. Do đó các hoạt động hoặc các sự sử dụng cơ thể, khi họ trở nên đứng thẳng hơn và active hơn, hình thành hơn cho các hoạt động đa dạng của họ.* (294-1)

> *Và với những sự biểu đạt này đã có những người đã chọn các hoạt động được đặt trong chuyển động cho việc làm sạch các cơ thể của họ, để có thể có sự làm sạch các điều kiện thể chất cái đã và đang bị tác động bởi các lực cảm xúc, hoặc các ảnh hưởng xác thịt xung quanh họ trong trải nghiệm. Các hoạt động như vậy có thể được biểu đạt hoặc giải thích tốt nhất bằng cách so sánh điều tương tự với các sự nằm viện hiện tại; nơi có thể có các biện pháp phẫu thuật được sử dụng cho việc loại bỏ những thứ như khối u, gãy xương, sự phát triển hay những thứ tương tự... Đúng hơn người muốn được bào chữa là nhiều như những người đã làm sạch cơ thể của họ khỏi các phần phụ, chẳng hạn như đuôi, lông vũ, cánh, và các phần của các nguồn tự nhiên.* (281-43)

Chu kỳ dường như đã đi trọn vòng.

Chúng ta đồng ý với Giáo sư Lederberg rằng "các sự ngụ ý" của một chương trình clone nên được suy nghĩ "từ trước" và, chúng ta thêm vào — trong ánh sáng của các bài đọc Edgar Cayce — rất chu đáo.

THẦN GIAO CÁCH CẢM (*TELEPATHY*)

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

Vì thần giao cách cảm thường được đề cập như một ví dụ về ngoại cảm (ESP), rất thú vị để lưu ý rằng Edgar Cayce đã được hỏi về hiện tượng này vào ngày 6 tháng 5 năm 1937. Câu hỏi đặt ra cho ông trong trạng thái mê man của mình giải thích rằng một nhóm cá nhân đã cố gắng thực hiện các thử nghiệm sơ cấp trong cả thần giao cách cảm và đoán bài liên quan đến công việc chung của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Mong muốn đã được biểu đạt để làm cho những thử nghiệm đó có giá trị thực tế, do đó thêm vào kiến thức chung về các luật thần giao cách cảm và thấu thị đơn giản, và câu hỏi đã hỏi lời khuyên về quy trình thích hợp. Đây là câu trả lời được trao:

> Trong việc nghiên cứu các hiện tượng có tính chất này, trước tiên nên có các câu hỏi và câu trả lời — hoặc sự phân tích như đối với mục đích

— không chỉ trong tâm trí của những người sẽ cho mượn bản thân họ trong một trải nghiệm như vậy mà trong tâm trí của những người sẽ cho mượn bản thân họ trong các thử nghiệm như vậy như một phần công việc nghiên cứu của một tổ chức như Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Như theo phương cách này: Cái gì được mong đợi? Nguồn thông tin là gì như có thể có trong các thử nghiệm như vậy, cái đi vượt ra ngoài cái được gọi hay được gọi là sự đoán tâm trí thông thường? Hay cơ sở của sự truyền thông thần giao cách cảm hay thấu thị là gì? Hay những điều này trong hoạt động nguyên tố của chúng, hay trong tất cả hoạt động là gì?
> Để chắc chắn, trải nghiệm là một phần của Tâm Trí; nhưng Tâm Trí, như chúng tôi đã trao, là cả vật chất và tâm linh.
> Bấy giờ: Từ thứ tự nào, hay từ cơ sở nào sau đó, thông tin như vậy được tìm kiếm bởi những người gia nhập vào các thử nghiệm như vậy?
> Đó là cơ sở của tất cả mối quan hệ của thực thể cá nhân — các lực vũ trụ hay vạn năng. Hoặc, để làm cho nó đơn giản — tuy nhiên phức tạp nhất: *"Hãy biết — Chúa Thiên Chúa của ngươi là ONE!"* HÃY BIẾT Chúa Thiên Chúa của ngươi là ONE!
> Bấy giờ các sự truyền thông hay các khả năng cho hoạt động của Tâm Trí của một thực thể trong một thử nghiệm như vậy không phải vì, hay từ, một sự liên kết của các thực thể.
> Bấy giờ nó không phải để được giả định, giả định, hay đề xuất, là một sự kêu gọi lên, một sự dựa vào, một sự tìm kiếm cho. cái ở bên ngoài — hay cái bên ngoài bản thân; mà đúng hơn sự hòa nhập của bản thân với thần thánh bên trong, cái là (thần thánh) một ý thức vạn năng hay ý thức vạn năng.
> Điều này được đề xuất sau đó như cơ sở cho cuộc điều tra như vậy, và những người công nhận hay tìm kiếm hay mong muốn các nguồn khác — Chà, hãy giữ hồ sơ của họ riêng biệt, và họ càng thường xuyên sẽ được tìm thấy là những thứ như những mô hình hay ví dụ trong Kinh Thánh; cụ thể là, một cái xuất sắc, Sài-lơ, vị vua đầu tiên. Ở đây chúng ta tìm thấy một ví dụ về một cá nhân tìm kiếm từ người đàn ông của Thiên Chúa, hay nhà tiên tri, thông tin được trao một cách thấu thị, thần giao cách cảm (nếu bạn chọn sử dụng các thuật ngữ như vậy); và chúng ta tìm thấy sự cố được sử dụng như một hình ảnh minh họa cái có thể được giữ tốt ở phía trước trong tâm trí của những người sẽ thúc đẩy hay kiểm tra hay ghi lại các thử nghiệm như vậy.

> Như đối với việc làm sự áp dụng thực tế; đó là cái bạn làm với các khả năng được phát triển bởi sự hòa nhập này trong việc phối hợp, hợp tác với nhau trong các thử nghiệm như vậy.
> Có những người trong nhóm đã thử nghiệm là những người có năng khiếu; có năng khiếu có nghĩa là lúc đó được phát triển bẩm sinh bởi việc sử dụng những năng lực đó của tâm trí để hòa nhập bản thân họ với Vô Hạn.
> Ngoài ra có những người đã hòa nhập bản thân họ với một ý thức không hoàn toàn bên trong chính họ, mà được thúc đẩy bởi những người sẽ trở thành những người thúc đẩy — như trong bất kỳ sự hòa nhập nào từng được thử trong ý thức vật chất, nó phụ thuộc vào điều tương tự.
> Bấy giờ có sự xem xét thích hợp, hay sự đánh giá thích hợp về cái thu được bởi trải nghiệm của mỗi người gia nhập vào với điều tương tự.
> Điều này có thể được đặt như một tiêu chuẩn cho bất kỳ — vâng, cho tất cả: Khi một thử nghiệm như vậy, một sự thử như vậy rút ra hay làm mệt mỏi, hay làm cho tâm trí sương mù hay đần độn hay trở nên như một sự rút rát trên các năng lượng thể chất, hãy biết bạn đang hòa nhập sai — và tĩnh điện đã đi vào, từ nguồn nào đó!
> Sẵn sàng cho các câu hỏi.
> **H-1.** Xin vui lòng gợi ý loại thử nghiệm cái có thể được tiến hành thành công nhất bởi nhóm này.
> **Đ-1.** Chà, bạn sẽ phải lấy mỗi người như một cá nhân — để nói như đối với cái nào có thể là thành công nhất! Vì có các cấp độ, có các sự biến đổi. Có trong nhóm, như đã được chỉ ra, sự tò mò, sự khôn ngoan, sự ngu ngốc, và những điều làm nên sự phát triển tâm linh thực sự. Mỗi người trong số họ sau đó đòi hỏi trước tiên — TRƯỚC TIÊN — sự tự phân tích! CAÍ GÌ thúc đẩy cá nhân tìm kiếm, tham gia, hay mong muốn gia nhập vào các thử nghiệm như vậy? Như đối với việc xa đến đâu, như đối với cái gì — không có kết thúc! Có kết thúc nào cho vô hạn không? Vì đây là sự hòa nhập, sau đó — đến Vô Hạn!
> Mỗi người sẽ tìm thấy một sự biến đổi theo sự áp dụng và các khả năng của mỗi người để trở nên ít hơn và ít hơn bị kiểm soát bởi nhân cách, và càng ngày càng có khả năng đóng lại ý thức vật chất — hay phần tâm trí thuộc về vật chất, được lan truyền hay ngụ ý bởi cái được gọi là ngũ quan. Càng ngày từng người càng được thúc đẩy bởi cái mang tính trực giác, hay sự dựa vào lực linh hồn bên trong, kết quả

càng lớn, và xa hơn, sâu hơn, rộng hơn, mang tính xây dựng hơn có thể là kết quả.
> Càng ngày, sau đó, hãy quay hướng về những thử nghiệm không chỉ hữu ích mà còn trao hy vọng cho những người khác, làm nên hoạt động của các hoa trái của Tâm Linh.
> Hãy làm cho nhanh chóng một cách chậm rãi.
> Hãy chờ đợi Chúa; không làm cho một sự phô trương, một hoạt động thuộc bất kỳ loại nào cái sẽ là sự tự tôn, sự tự nâng cao, mà đúng hơn cái hữu ích, có hy vọng cho những người khác. (792-2)

Như vậy, chúng ta thấy, khi thảo luận về thần giao cách cảm cũng như tất cả các sự biểu đạt khác của ngoại cảm, các bài đọc Edgar Cayce nhấn mạnh các điểm tương tự lặp đi lặp lại.

1. **Đầu tiên**, tự kiểm tra như đối với mục đích thực sự;
2. **Thứ hai**, nhận thức về sự cần thiết của việc quay hướng về thần thánh bên trong, hay ý thức vạn năng.

Sự nhấn mạnh luôn là ý thức vạn năng mang tính xây dựng, không hủy diệt.

Những câu trả lời sau đây đã được trao cho những người quan tâm đến việc phát triển các khả năng ngoại cảm của họ.

> **H-2.** Liệu có khôn ngoan cho tôi để phát triển các khả năng ngoại cảm tôi có vẻ có bây giờ, để những điều này sẽ ở dưới sự kiểm soát và được kêu gọi theo ý muốn cho sự giúp đỡ những người khác không?
> **Đ-2.** Là vô cùng tốt. Vì, cơ thể, tâm trí, được trang bị tốt như một kênh; sao cho, bằng cách đi vào thiền định có thể đến những ảnh hưởng đó từ các khả năng của chính nó như một nhà tiên tri, như một nữ tiên tri, như một nữ thượng tế trong trải nghiệm đó, để biết nhu cầu của các cá nhân khi họ tìm kiếm.
> Hãy công nhận quyền năng cho thần thánh khi nó biểu hiện thông qua bản thân. Vì chính sự tự biểu đạt đó là cái cần thiết trong sự chuẩn bị và

trong sự phục vụ điều tương tự như đối với nhu cầu của những người khác.
> **H-3.** Điều này sẽ phát triển một cách bình thường và tự nhiên, hay nên có một sự cố gắng cố ý?
> **Đ-3.** Như nó đã thế, hãy bộc lộ bản thân cho sự phát triển của nó; không phải bởi lực mà bằng cách đi vào thiền định — cho phép ảnh hưởng của lực sinh sản thông qua hệ thống tuyến được nâng lên các trung tâm đa dạng; trước tiên cho việc làm sạch bản thân, sau đó cho việc có được cái cần thiết — thông qua biểu tượng, dấu hiệu hay ảo ảnh — để được hoàn thành cho các cá nhân đang tìm kiếm.
> **H-3.** Có bất kỳ bằng chứng nào rằng tôi có, hoặc có thể phát triển, các quyền năng siêu bình thường không?
> **Đ-4.** Điều này phụ thuộc vào các phẩm chất, hoặc như đối với cái được gọi là các quyền năng siêu bình thường. Có bên trong mỗi linh hồn khả năng hoàn thành bất kỳ ảnh hưởng nào đã hoặc có thể được hoàn thành trên trái đất. Nếu sự phát triển của các khả năng ngoại cảm được có ý ở đây, những điều này có thể được phát triển, phụ thuộc vào cái thực thể tìm kiếm như lý tưởng của nó hoặc như người hướng dẫn của nó. Có một con đường, nhưng có nhiều lối đi.
> **H-4.** Tôi có khả năng chữa lành không?
> **Đ-4.** Điều này có thể được phát triển. Quyền năng, như tất cả điều tốt làm, phải đến từ một nguồn. Bấy giờ hãy sống cuộc sống của chính ngươi theo cách thức và phương cách như vậy để xứng đáng với việc sử dụng quyền năng như vậy; không phải cho vinh quang của chính ngươi, mà cho vinh quang của Đấng Trao tất cả các món quà tốt và hoàn hảo. (3083-1)

XUẤT NỖI SỢ HÃI RA (*CAST OUT FEAR*)

Bởi Roland Klemm

Nỗi sợ hãi là sự phủ nhận Tâm Linh của Thiên Chúa — cuộc sống — bên trong chúng ta. Và cuộc sống là sự biểu đạt của tình yêu, của sự hoạt động của quyền năng sáng tạo của Thiên Chúa bên trong và thông qua chúng ta hướng tới phần còn lại của sự tạo dựng của Ngài.

> *... Như đã được trích dẫn rất thường xuyên và được giải thích rất ít trong cuộc sống của con người, sự nhận thức về sự hiện diện của Thiên Chúa, như biểu hiện trong Đức Kitô, xuất nỗi sợ hãi ra.* (3691-1)

Ít nhất sau khi nhìn vào nỗi sợ hãi một cách thẳng thắn, và đạt được một sự nắm bắt và hiểu biết trí tuệ, chúng ta không còn cần "sợ nỗi sợ." Để diễn giải lại: Một khi chúng ta trở nên nhận thức được cái chúng ta đang làm, chúng ta sẽ không còn cần tránh nhiều khu vực biểu đạt của cuộc sống. Chúng ta sẽ có thể sống cuộc sống của Thiên Chúa một cách vui vẻ và nhiệt thành như Ngài đã định!

Nỗi sợ hãi mang nhiều hình thức, và đi lại trong nhiều lớp ngụy trang. Trong các hình thức đơn giản nhất của nó, chúng ta biết nó như những cảm giác mơ hồ về sự khó chịu và sự bất an mà chúng ta tham chiếu như **"lo lắng"** và **"lo âu"**. Chúng ta bằng cách nào đó gán một kết quả không may mắn của điều gì đó cho một thời điểm không xác định nào đó trong tương lai — với chính chúng ta là những người tham gia chính và những người nhận của những tai họa không tên này. Nếu chúng ta tự mình đối mặt một cách trung thực, và lập bảng tất cả những lần "những điều này" không xảy ra, so với tất cả những lần chúng thực sự xảy ra, không ai ngạc nhiên hơn sự mất cân bằng hài hước được trình bày hơn chúng ta!

Tuy nhiên, đây không phải là điểm chính. Chúng ta có những cảm giác không dễ chịu và không hạnh phúc này, và muốn cho tất cả thế giới rằng cái gì đó sẽ xảy ra để đưa chúng ta ra khỏi sự u uất của chúng ta. Chúng ta hãy xem điều này đến như thế nào. Chúng ta sau đó sẽ ở trong một vị trí tốt hơn để biết cách xử lý một cách hiệu quả với các tình huống khi chúng phát sinh, ngày qua ngày.

Chúng ta tin rằng, cơ bản đối với tất cả các hình thức sợ hãi, là ấn tượng về việc bất lực và cô đơn — về việc yếu đuối và không thể đối phó với bất kỳ tình huống nào Thiên Chúa, và cuộc sống, gửi đến con đường của chúng ta. Có một cảm giác không hoàn thành trong việc ở xa Đấng Tạo Hóa của chúng ta, và điều này thường được phản ánh trên trái đất trong các thái độ của chúng ta về việc có vẻ "lạc lối" xa khỏi cha

mẹ và những người thân yêu — những người, theo một nghĩa hạn chế nhất định, là những người thay thế cho tình yêu hoàn hảo mà chúng ta đã để lại phía sau.

Rộng hơn, các bài đọc của ông Cayce chỉ ra nhiều hơn các nguồn cụ thể của nỗi sợ hãi — các nguồn mà thế giới khoa học phương Tây hiện đại vẫn chưa khám phá.

Chúng ta đọc về các ảnh hưởng tinh tú, cái, được chỉ ra, có xu hướng làm cho các nỗi sợ hãi phát sinh trong thực thể được xem xét. Chúng ta đọc về những cảm xúc này vào dịp như là những tàn dư của các cuộc sống quá khứ; của việc do "ký ức xa." Đến lượt nó, những điều này bằng cách nào đó được củng cố và đan xen với các mối quan hệ không dễ chịu thực tế, ngày nay tất cả chúng ta đều trải nghiệm.

Trong (5424-1) bài đọc kể về một cuộc sống quá khứ khi thực thể là người đồng hành của Nữ hoàng Anne của Anh:

> *Trong khi dưới những thời kỳ phiền muộn đó những điều này đã mang lại nhiều sự nghi ngờ và sợ hãi chúng ta tìm thấy trong hiện tại: "Mọi người sẽ nói gì?" Kết quả cuối cùng của các lực môi trường của những người có thể bị nhượng bộ, thắng, hoặc hướng dẫn bởi, các ảnh hưởng của thực thể sẽ là gì?*

Chúng ta có thể gọi đây là một "nỗi sợ về cái không biết, liên quan đến những người khác."

> *Trong trải nghiệm đó [một cuộc sống quá khứ] nhiều cảm xúc đa dạng đối với các cá nhân, đối với các nhóm, đã trở thành một phần của trải nghiệm, và sự hiện diện của các sự nghi ngờ và sợ hãi của nam giới, và các sự nghi ngờ và sợ hãi của nữ giới, là các phần ý thức của thực thể.* (5725-1)

Bài đọc thêm vào, *"Trong âm nhạc linh thiêng hoặc cổ điển thực thể có thể tìm thấy sự nhẹ nhõm."*

Chúng ta tìm thấy một mối quan hệ tinh tế hơn, thêm nữa trong bài đọc này:

> *Thực thể đã mất, trong trải nghiệm này, thông qua nỗi sợ, được tạo ra trong bản thân bởi việc lạm dụng, làm lạc hướng [những người khác] khi sự thật được biết đến một cách bẩm sinh. Nỗi sợ cản trở.* (105-2)

Theo hướng khác:

> *Trong các khía cạnh tinh tú chúng ta tìm thấy thực thể là một người với rất nhiều sức mạnh tính cách, sức mạnh mục đích; và tuy nhiên dễ dàng bị thuyết phục hoặc bị can ngăn bởi các hoàn cảnh vật chất — tuy nhiên bẩm sinh biết có một con đường có vẻ đúng đối với một người đàn ông mặc dù kết thúc của nó là cái chết, là sự thất vọng, là cái làm cho trái tim sợ hãi.* (1849-2)

Rõ ràng chúng ta có một phần ý thức của chúng ta cái tương đối không thể tiếp cận đối với hầu hết chúng ta, nhưng bằng cách nào đó đã ghi lại các tội lỗi và các hành động sai trái của chúng ta trong quá khứ, và ngay cả ngày nay liên tục mang chúng ta mặt đối mặt với các tình huống mà chúng ta sẽ phải gặp — và chinh phục — vào thời điểm này hay thời điểm khác. Nhưng nói thêm về điều này sau.

Để quay lui một cách tạm thời đến các khía cạnh thực tế hơn của cuộc sống hàng ngày, các nỗi sợ hãi đến dưới nhiều tiêu đề quen thuộc với tất cả chúng ta. Có các nỗi sợ cụ thể — về tiếng ồn, về các nơi kín, về việc ngã, về các hiện tượng của cuộc sống, về các điều kiện vật chất. Có các nỗi sợ xã hội — về việc bị để lại cô đơn, về cái người khác có thể nói, về sự khiển trách, về con người nói chung. Có các nỗi sợ không xác định — về tương lai, về tuổi già đang tiến đến, về cái chết, và về "thế giới bên ngoài." Chúng ta có thể học cách đọc chúng và hiểu chúng.

Quan trọng hơn, có vẻ như, là các nỗi sợ một người có về chính mình và, rõ ràng, về khả năng kiểm soát cảm xúc của chính mình trong ở đây và bây giờ.

> *Chính sự tự ý thức mang lại nỗi sợ.* (3357-2)

> *Trong trái tim của chính ngươi đến những điều làm cho sợ hãi. Nhưng nỗi sợ là của trái đất. Tâm Linh của Sự Thật và Sự Công Chính xuất nỗi sợ ra.* (397-1)

> *Sự ích kỷ là cái làm cho con người sợ hãi... Nỗi sợ được gạt sang một bên bởi việc dựa hoàn toàn vào Lời Hứa của Ngài, cái người ta có thể yêu cầu được hoàn thành. "Chúa Cha biết cái các người có nhu cầu trước khi các người đã hỏi." Hòa bình là với ngươi, sự hài lòng là trong tay ngươi, người không trở nên sợ hãi mà tin tưởng đúng hơn vào Ngài.* (262-29)

> *Nỗi sợ trong bản thân và về các khả năng của bản thân tự trình bày để được vượt qua... thông qua gian khó... (liên quan đến công việc, vị trí, các mối quan hệ kinh doanh).* (39-8)

Và ở đây chúng ta bắt đầu thấy chức năng của nỗi sợ hãi như việc xây dựng tính cách. Chúng ta cũng có một phần rất thực tế để chơi trong sự phát triển và số phận của chính chúng ta. Trong tình huống này hay tình huống khác, chúng ta thu hút về bản thân cái chúng ta sẽ phải đối mặt — sự thiếu tự tin, cảm giác yếu kém. (4082-1) chỉ ra rằng nguyên nhân của rất nhiều nỗi sợ hãi trong cuộc sống của thực thể là do thực thể thiếu sự chân thành, thiếu sự phối hợp trong việc thực hiện các lý tưởng và mục đích của nó vào thực hành trong các cuộc sống trước đây trên trái đất cũng như trong cuộc sống hiện tại. Phức cảm yếu kém của thực thể bắt nguồn *"Từ nỗi sợ hay sự không thích nam giới."*

Trong (87-1), sau khi liệt kê các thiếu hụt thể chất, *"... bệnh nhân sợ hãi chính mình; nói cách khác, không có sự tự tin."*

Một khía cạnh khác đáng đề cập ở đây — khía cạnh của việc không từ bỏ trách nhiệm đối với các hành động của chính mình như phù hợp với một người trưởng thành.

> *Thực thể thường có khuynh hướng trao quyền lực cho các ảnh hưởng bên ngoài bản thân. Điều này gây ra nhiều nỗi sợ của [thực thể].* (5030-1)

Những ảnh hưởng bên ngoài bản thân này cũng bao gồm những người khác, những người chúng ta đôi khi cho phép chạy cuộc sống của chúng ta theo một phương cách chúng ta biết là bất lợi cho chúng ta, hơn là mạo hiểm một cảnh không dễ chịu. Ở đây chúng ta có một xung đột tâm lý, ở chỗ đứng lên chống lại họ có thể có nghĩa là (trong độ sâu của ý thức chúng ta) có nỗi sợ mất đi người thân yêu cụ thể đó. Một cách cổ điển, nó được biết đến như một xung đột tiếp cận - tránh né kép và có kết quả không hạnh phúc của việc thực sự giữ chúng ta trong một sự ràng buộc. Chúng ta tức giận và bực bội, và trở nên ngày càng bị thu hẹp và sợ hãi hơn, vì chúng ta không nhận thức được phần các phản ứng bên trong của chính chúng ta đã chơi.

Để tóm tắt: *"Nỗi sợ hãi là lực hủy diệt lớn nhất đối với trí thông minh của con người [101-1],"* và làm cho cơ thể không phù hợp để đáp ứng các nhu cầu của giờ [39-4, được diễn giải lại một chút].

Các mối quan hệ sinh học có lẽ có thể được hiểu tốt nhất với một cuộc điểm lại ngắn gọn, nếu quá chung chung, về sự liên quan lẫn nhau của hệ thần kinh trung ương và hệ thần kinh ngoại biên, hay tự chủ. Cả hai, khi hoạt động một cách trơn tru và trong sự nhất trí, phục vụ các chức năng cụ thể của chính chúng trong việc phối hợp các hoạt động của con người.

Hệ thần kinh trung ương (CNS) — não, tủy sống, mạng lưới thần kinh giác quan và vận động — có thể được nghĩ như hệ thống active, kiểm soát và tích hợp. Về mặt tâm lý, nó đại diện cho ý chí, sự tự nguyện, và sự tương tác được kiểm soát với môi trường.

Hệ thần kinh tự chủ có thể được nghĩ như hệ thống điều hòa tự động của các chức năng thực vật của cơ thể — tim, huyết áp, tiêu hóa, bài tiết (bao gồm mồ hôi và hô hấp), cân bằng hóa học, v.v. Nó được chia nhỏ hơn nữa thành hai hệ thống khá riêng biệt — giao cảm, và đối giao cảm. Giao cảm về cơ bản là mở rộng hoặc tạo điều kiện cho hành vi cảm xúc; đối giao cảm là co thắt.

Hơn nữa, hệ thần kinh tự chủ ở dưới sự kiểm soát khá trực tiếp và nhanh chóng của hệ thần kinh trung ương. Người ta chỉ cần quan sát sự tái nhợt nhanh chóng của khuôn mặt khi một người trở nên giận giữ, hoặc sự đỏ mặt lan nhanh với sự xấu hổ xã hội, để trân trọng điều gì đó về tốc độ mà phản ứng này diễn ra.

Sự liên quan không phải là con đường một chiều tuy nhiên, vì các sự thay đổi được tạo ra trong hệ thần kinh tự chủ thông qua trung gian của CNS, phản ánh quay trở lại CNS qua một thời kỳ thời gian dài hơn dưới hình thức các sự mất cân bằng hóa học, sự co thắt của sự cung cấp máu cục bộ đến các tuyến, thần kinh, cơ quan tiêu hóa, các nhóm cơ, các khu vực của não, v.v. Nó có thể dễ dàng được trân trọng rằng điều này sẽ có hiệu ứng dài hạn của việc đúc nặn nhân cách và tính khí của một cá nhân.

Người ta có thể ăn nhiều thức ăn tốt, ví dụ, nhưng nếu dạ dày bị tái nhợt và thắt lại với sự giận dữ (theo nghĩa đen), các sự tiết tiêu hóa sẽ không được tạo ra và các chất dinh dưỡng tiềm năng trong thức ăn sẽ không được giải phóng để được đồng hóa vào dòng máu để nuôi dưỡng các phần khác của hệ thống cái cần nó. Toàn bộ hệ thống chịu đựng.

Ở đây nó trở thành một phần chức năng của "bản thân," hành động thông qua hệ thống phối hợp trung ương, để đặt mọi thứ đúng đắn, như nó đã thế, và một lần nữa mang lại sự cân bằng thích hợp. Các đoạn trích từ các bài đọc sau này sẽ minh họa điều này một cách đẹp đẽ.

Một vài hình ảnh minh họa theo sau, cái sẽ trao cho người đọc một sự hiểu biết toàn diện hơn về các thái độ đối lập được tạo ra bởi **"đức tin"** và **"sợ hãi"**, như được phản ánh trong sự hoạt động của hệ thần kinh tự chủ.

Những điều này nên trao cho người đọc một cơ sở để phóng chiếu dữ liệu được trao trong các bài đọc trên các trang theo sau, và được lấy từ một cuốn sách ít được biết đến, *The Physiology of Faith and Fear*, bởi Bác sĩ William S. Sadler, M.D.

* **Trong các phương thức giác quan**, vị giác, khứu giác, thính giác, và thị giác; **đức tin** làm tăng, làm sắc nét, làm cho nhạy bén hơn, và nói chung tăng cường. Các cảm giác và nhiệt độ là bình thường; các cảm xúc nhạy bén hơn. Lời nói lưu khoát hơn. Biểu cảm trở nên trẻ trung và lành mạnh, với sự tỏa sáng của máu bổ dưỡng ngay tại bề mặt; vẻ mặt hạnh phúc, dũng cảm, lạc quan, và vui vẻ.
* **Với nỗi sợ thống trị**, điều ngược lại giữ đúng. Vị giác bị làm cùn hoặc bị loại bỏ; khứu giác bị giảm, bị loại bỏ, hoặc bị bóp méo; thính giác bị ảnh hưởng bất lợi; thị giác bị bóp méo, hoặc đăng ký sai như các ảo giác và/hoặc "mù hít-te-ri." Các cảm giác cảm thấy được làm cho không đáng tin cậy, và cảm giác nhiệt độ giả dối. Lời nói có thể bị căng thẳng hoặc bị liệt, hoặc sự nói lắp bấp loạn nhịp có thể xảy ra. Biểu cảm thường bệnh tật và không hạnh phúc, vẻ mặt cúi xuống và chán nản.

Như đối với sự hoạt động sinh lý chung khi **đức tin** hiện diện:

* Dải da hồng hào, và mạch đều, chậm, và mạnh. Sự tuần hoàn là bình thường và ấm áp. Sự cung cấp máu cục bộ là đều và phẳng, với chuyển động được gia tăng. Tay và chân ấm áp. Sự co mao mạch là bình thường, với sự bài tiết gia tăng.
* Tất cả điều này được phản ánh một cách thô như một dáng đi đàn hồi, một tư thế đứng thẳng và mạnh mẽ, một biểu cảm thư giãn và dễ chịu, và năng suất làm việc gia tăng.

Với nỗi sợ thống trị:

* Dải da trở nên tái nhợt và thiếu máu; mạch yếu, không đều, và nhanh. Sự cân bằng tuần hoàn ưu ái phù nề và sự trệ trệ cục bộ, và kém và lạnh. Sự co mao mạch là co thắt và không đều. Mồ hôi bị kiểm tra, sự bài tiết giảm. Dáng đi trở nên kéo lê và cẩu thả, tư thế khom lưng và yếu

đuối. Biểu cảm cúi xuống và buồn phiền, và năng suất làm việc bị giảm một cách đánh dấu.

Toàn bộ: thái độ đức tin phản ánh tất cả các khía cạnh tích cực của một sự biểu đạt mạnh mẽ, hướng ra ngoài của cuộc sống được sống đầy đủ và hòa bình với Đấng Tạo Hóa, trong khi nỗi sợ hãi chỉ ra điều ngược lại của nó.

Trở lại, một lần nữa với các bài đọc, chúng ta tìm thấy một lời khuyên bảo liên tục để **thay đổi thái độ bằng một hành động ý chí**. Khi chúng ta thay đổi thái độ qua một thời kỳ thời gian dài đến mức nó trở thành thói quen, chúng ta không thể không phản ánh Cuộc Sống đó, Tình Yêu đó, trong ranh giới mà chúng ta đã được định để tồn tại. Tương tự, chúng ta không thể không truyền tải tình yêu này của Thiên Chúa hướng tới những người khác — nếu chỉ bằng cách tỏa ra sự ấm áp, sức mạnh, và sức sống!

Trong việc xem xét phần tiếp theo, chúng ta chạy toàn bộ dải từ một số điều kiện khá cụ thể đến các sự phán thảo tổng quát hơn và toàn diện hơn của cả các sự liên quan lẫn nhau bên trong chính cơ thể, và giữa các thái độ được cảm nhận và các điều kiện kết quả. Chúng ta có ở đây rất nhiều thức ăn cho tư tưởng. Về cơ bản, bản thân làm sự di chuyển — khởi xướng hoạt động — tương tự như cách "Thiên Chúa Đã Di Chuyển" và khởi xướng Sự Tạo Dựng của Ngài. Và trong việc khởi xướng một sự thay đổi, các điều kiện không hoàn toàn như chúng đã thế trước đó. Tất cả chúng ta cần thấy là hoạt động ở trong hướng đúng đắn — hướng tới Thiên Chúa.

> *Một trong những sự cản trở lớn nhất đối với cơ thể là nỗi sợ. Không phải về những người khác; không phải về khả năng tinh thần; không phải về cái cơ thể mong muốn, mà là nỗi sợ trong các lực bẩm sinh thể chất của cơ thể. Và trong khi thường cái nhìn của một người về cuộc sống bị thay đổi bởi các điều kiện của gan hoặc của hệ thống tiêu hóa, trong cơ thể cụ thể này, trong khi những điều kiện này tồn tại, nỗi sợ tạo ra gần như nhiều hiệu ứng có hại như điều kiện thể chất cụ thể này.*
> *Trong khi có thể được áp dụng cho cơ thể cái sẽ vượt qua về mặt thể chất những sự thiếu hụt đó, tuy nhiên trừ khi lực cơ bản đó như hiện

diện trong nỗi sợ của cơ thể bị loại bỏ, những sự thiếu hụt thể chất này chắc chắn sẽ quay trở lại để cản trở cơ thể một lần nữa. Trong việc xuất điều tương tự ra, hãy thay thế sự oán hận, hận thù, và các điều kiện tương tự (sản phẩm của nỗi sợ) với tình yêu của Thầy.* (5735-1)

> *Trong các lực thể chất, hoặc thông qua các kênh này, đã có các nỗi sợ được xây dựng, các sự thất vọng, và những điều liên quan, mang lại cho cơ thể những bệnh tật đi kèm với các điều kiện như vậy. Điều này, trong sự phân tích cuối cùng của nó, là do sự thiếu đức tin, hy vọng, và sự không có khả năng của cơ thể làm với niềm vui những điều nó tìm thấy là khó làm. H. Cơ thể có thể làm gì để lấy đi nỗi sợ? Đ. Điều này chỉ có thể được lấy đi bằng cách làm mất nó trong quyền năng của Ngài, sức mạnh của Ngài, thông qua sự tập trung tâm linh và tinh thần vào việc bản thân là một kênh của Đấng Tạo Hóa.* (5470-1)

> *Chúng ta tìm thấy có các sự gián đoạn, nhưng những điều này là từ nỗi sợ bên trong nhiều hơn là từ bất kỳ nguyên nhân cụ thể nào về mặt thể chất... Bấy giờ hãy xuất nỗi sợ ra. Nghĩa là, hãy biết các lực tâm linh trong đó bạn tin tưởng. Hãy áp dụng chúng trong các mối quan hệ của ngươi đối với đồng loại của ngươi.* (3534-1)

> **H.** Tại sao bệnh nhân có một nỗi sợ về tương lai? Tại sao anh ấy không muốn sống?
> **Đ.** Xu hướng tự nhiên của sự gặm nhấm từ bên trong, và áp lực được tạo ra ở phần trên của hệ thống từ điều tương tự, bóp méo cái nhìn của cơ thể cũng như những sự trầm cảm từ các sự liên kết xung quanh điều tương tự, nhưng với một cái nhìn thể chất được thay đổi toàn bộ cái nhìn của cơ thể, về mặt tinh thần và thể chất, cũng sẽ được thay đổi. (5437-1)

> *Có các khả năng dồi dào trong thực thể cho các hoạt động nếu chúng được đưa vào sử dụng từ hạt giống của Tâm Linh Sự Thật, và không phải từ những cái của hận thù, sự hiểm độc, và những điều làm cho mọi người sợ hãi, những điều gây ra sự nhút nhát bên trong các sự liên kết, và nỗi sợ.*
> *Vì như đã được trích dẫn rất thường xuyên và được giải thích rất ít trong cuộc sống của con người, sự nhận thức về sự hiện diện của Thiên Chúa, như biểu hiện trong Đức Kitô, xuất nỗi sợ ra.* (3691-1)

> *Chúng ta tìm thấy có các điều kiện mà cơ thể nên nhận thức. Tuy nhiên nếu được giữ trong bản thân tinh thần một nỗi sợ, sẽ đến những điều kiện đó được nói bởi nhà thi thiên, "Cái tôi đã sợ đã đến trên tôi." Bấy giờ hãy áp dụng trong tự nhiên cái sẽ đáp ứng các nhu cầu cho việc loại bỏ sự nhiễm trùng cái có thể đã được mang trong sự tuần hoàn từ những sự gián đoạn đó đã tồn tại. Điều này sẽ trong bản thân thể chất loại bỏ các nguồn, nếu nỗi sợ được loại bỏ khỏi bản thân tinh thần cái chặn hoạt động như vậy trong sinh vật sống trong cơ thể.* (2650-1)
(Bài đọc sau đó kê đơn điều trị.)

Các bài đọc chỉ ra lặp đi lặp lại rằng nỗi sợ hãi làm trầm trọng thêm "các bệnh tật cơ thể" và ngăn cản sự chữa lành của chúng.

Một lời khuyên bảo cho một người mà bệnh tật của người đó không thể được điều trị trực tiếp:

> *Hãy nghiên cứu rất gần những hoạt động đó của dân tộc được chọn của Ngài khi họ được chuẩn bị để đi vào Vùng Đất Hứa, và tuy nhiên từ sự nghi ngờ, từ nỗi sợ, đã bị từ chối.*
> *Đừng ở trong số những người sẽ bị từ chối.* (3461-1)

> **H.** Cái gì đang gây ra sự đau đớn dữ dội ở lưng trên?
> **Đ.** Các phản ứng thần kinh chung trong cơ thể... nỗi sợ. (3658-1)

Chẩn đoán của một trường hợp khó khăn và đau khổ kết thúc như thế này:

> *Điều này, như chúng tôi tìm thấy, không phải là một tổn thương não, mà là một sự sợ hãi trong linh hồn của thực thể.* (3114-1)

> *Sự căng thắt trong tủy sống - não đến từ nỗi sợ như là từ bên trong, và điều này hành động lên các hạch của hệ giao cảm và tủy sống - não thường thay đổi các phản ứng của chính các cơ quan thể chất. Không phải như sự thịnh nộ; không phải như của sự hiểm độc, mà đúng hơn cái của nỗi sợ phản ứng thể hiện trong hệ thống.* (5437-1)

> *Nỗi sợ, ngáo ộp lớn nhất đối với các yếu tố con người; vì trong nỗi sợ đến những điều kiện đó tiêu diệt sức sống của cái được đồng hóa. Để vượt qua nỗi sợ, hãy lấp đầy các lực tinh thần với cái mang tính sáng tạo để xuất nỗi sợ ra; vì người đó, hoặc cô đó, người không có nỗi sợ là tự do quả thực.* (5439-1)

Ở đây quả thực là thức ăn cho sự suy ngẫm chu đáo: các cơn đau và nhức khá dữ dội có thể do sự hỗn loạn cục bộ dựa trên nỗi sợ hãi, và sự giận dữ và hiểm độc không được nhận biết (hoặc, chính xác hơn, không được thừa nhận) ngụy trang như cái gì đó khác!

Nhưng để tiếp tục với câu chuyện của chúng ta. Bấy giờ chúng ta bắt đầu thoáng thấy các cách thức và lý do, chúng ta sẽ làm gì với thông tin này? Các bài đọc đã thảo luận một số nỗi sợ cụ thể, và đã gợi ý các phương thuốc.

* **Đầu tiên**, chúng ta là thay thế nỗi sợ hãi với tình yêu: chúng ta là quay vào sự đối lập của nó; chúng ta là mất sự quan tâm của chúng ta cho bản thân trong sự phục vụ những người khác; chúng ta đôi khi có thể thấy sự hài hước trong tình huống và cười thay vì bực bội. Chúng ta

có thể học từ nó — coi nó như một cơ hội để phát triển linh hồn của chúng ta.
* Chúng ta có thể học một cách hoàn hảo hơn để quay hướng về ánh sáng; cầu nguyện; đi trong con đường của Ngài; đặt sự tin tưởng nhiều hơn vào Ngài.
* Chúng ta có thể active giữ ánh sáng của Ngài trước chúng ta; làm nhiệm vụ của chúng ta khi nó được trình bày; biểu đạt tình yêu của chúng ta thông qua hoạt động sáng tạo; trở nên nhận thức một cách tinh tế hơn về sự hiện diện ở lại của Ngài.
* Chúng ta có thể học cách thực thi ý chí của chúng ta trong sự phục vụ của Ngài, và phá vỡ mô hình của ý chí xấu, sức khỏe xấu, và nửa sống một lần và cho tất cả.

> *Nỗi sợ sinh ra cái làm cho sợ hãi; thông qua nỗi sợ con người đi lang thang xa xôi.* (5502-3)

> *Hãy thay thế nỗi sợ luôn luôn với tình yêu.* (3051-2)

> *Hãy để nỗi sợ, hãy để lo lắng, bị mất trong sự phục vụ những người khác cho Tên Ngài.* (281-61)

> *Hãy sử dụng nhiều trải nghiệm của những người khác; hãy nói ra. Đừng sợ. Hãy gọi những người ở gần và nghe cái họ có để nói.* (39-5)

Về mặt tâm lý, đây là một cách tốt để vượt qua sự bất an với mọi người — lắng nghe họ, và trả cho họ sự lịch sự của việc công nhận sự tồn tại của họ và sự đáng giá của các tư tưởng của họ. Cuối cùng thái độ này không thể không được phản ánh quay trở lại bản thân, và là một cách tốt để giúp vượt qua nỗi sợ bị khiển trách bởi những người khác. Các nỗi sợ cụ thể khác cũng sẽ có xu hướng được làm dịu.

> **H.** Làm thế nào tôi có thể thoát khỏi nỗi sợ các nơi kín?
> **Đ.** Thái độ phải được giữ như đối với sự hữu ích trong các lực tâm linh của cơ thể — bên trong và bên ngoài. (5397-1)

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ tuổi già đang tiến đến và việc ở cô đơn?
> **Đ.** Bằng cách đi ra và làm điều gì đó cho ai đó khác; nghĩa là, những người không có khả năng làm cho chính họ; làm cho những người khác hạnh phúc, quên bản thân hoàn toàn. Đây là như các sự biểu hiện vật chất, nhưng trong việc giúp đỡ ai đó khác bạn sẽ thoát khỏi các cảm giác của bạn. (5226-1)

Sự hữu ích đối với những người khác là một cách: một sự quay hướng về ánh sáng và sự tham gia active trong các vấn đề của ngày là các cách khác.

> *Các cái bóng và các sự nghi ngờ và các nỗi sợ sẽ phát sinh trong trải nghiệm của ngươi, nhưng hãy giữ trước ngươi ánh sáng của tất cả ý thức tốt, của tất cả dịch vụ tốt và hoàn hảo cho Ngài, và các người sẽ tìm thấy rằng các cái bóng của nỗi sợ sẽ rơi xa phía sau.*
> *Hãy để những điều gây ra các nỗi sợ bị loại bỏ xa khỏi ngươi, thông qua chỉ sự tử tế nhỏ, dịch vụ nhỏ các người có thể làm ở đây và ở đó. Vì hãy nhớ, những điều này là ở trong chiến tranh với nhau — hy vọng và sợ hãi. Đừng để tâm trí ngươi, đừng để cơ thể ngươi, đừng để mục đích của ngươi, mong muốn của ngươi tiếp đón nỗi sợ.* (262-12)

> *Người đi trong cái bóng sẽ sợ hãi. Hãy đi đúng hơn trong ánh sáng của các lực Sáng Tạo, của Sự Thật và các người sẽ không sợ hãi.* (2021-12)

> *Vì như được hiểu, Ngài đã không muốn rằng bất kỳ ai nên diệt vong; tuy nhiên bởi vì có các sự gián đoạn của bản chất thể chất, vật chất hay tinh thần... các nỗi sợ phát sinh. Những điều này sinh ra những ảnh hưởng đó ngăn cản sự hòa nhập thích hợp.*
> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ bẩm sinh cái ngăn cản sự hòa nhập với Đức Kitô?
> **Đ.** Hãy để cái gây ra nỗi sợ bị lấy đi [hòa tan] trong sự sẵn sàng, mong muốn, là sự giúp đỡ cho những người khác. (69-4)

> **H.** *(diễn giải lại)* Có phải là một mục đích thích hợp rằng [254] được cung cấp với chất vật chất đủ và dồi dào để giải thoát ông khỏi sự cần thiết phải làm việc quá sức để cung cấp một sự sống không?
> **Đ.** Hãy nhớ con tôi, chính nỗi sợ các điều kiện vật chất tàn phá cơ thể vật chất. Chính nỗi sợ điều này hay điều kia, cái ngăn cản một kênh làm cho sự cung cấp lớn hơn. (254-85)

Có thể có nỗi sợ được tạo ra bởi cơ thể tinh thần trở nên quá hấp thu trong các sự gián đoạn thể chất hoặc quá hấp thu trong những điều của bản thân đến mức trở nên sợ hãi tất cả những điều khác bên ngoài chính nó.

> **H.** Tại sao tôi lại bị hoảng sợ và lo âu tất cả thời gian, sao cho tôi sợ sự đồng hành và tuy nhiên sợ cô đơn?
> **Đ.** Các sự lo âu nên được kiểm soát... bằng cách định nghĩa, hoặc giới hạn bản thân vào một hình thức cụ thể nào đó của lý tưởng, và theo đuổi xuyên suốt với điều đó... Hãy áp dụng bản thân vào sự trình bày lý tưởng của cái tâm linh, cơ thể tinh thần và cơ thể thể chất đại diện trong thế giới như được tìm thấy trong chương thứ 30 của Sách Phục Truyền Luật Lệ Ký và các chương thứ 14, 15, 16, và 17 của Phúc Âm Gioan. (1776-1)

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua các nỗi sợ quấy rầy tôi, đặc biệt là về bản thân và vợ tôi?

> **Đ.** Nỗi sợ là rễ của hầu hết các bệnh tật của nhân loại dù là của bản thân, hay của cái người khác nghĩ về bản thân, hay bản thân sẽ xuất hiện như thế nào đối với những người khác. Để vượt qua nỗi sợ là lấp đầy sinh linh tinh thần, tâm linh với cái hoàn toàn xuất nỗi sợ ra: tình yêu biểu hiện trong thế giới thông qua Ngài Đấng đã tự trao mình làm tiền chuộc cho nhiều người. Tình yêu như vậy, sự hiểu biết như vậy xuất nỗi sợ ra. Đừng sợ hãi; cái ngươi gieo, cái ngươi phải gặt. Hãy lưu tâm hơn đến cái được gieo. (5459-3)

> **H.** Nguyên nhân nỗi sợ của tôi là gì?
> **Đ.** Sự tự lên án.
> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nó?
> **Đ.** Bằng cách thấy khía cạnh kỳ cục, hài hước của mọi trải nghiệm. Biết và tin tưởng vào Đấng các người đã tin tưởng, trong Chúa: vì không có sự nhận thức đó của Tâm Linh ở lại ít điều có thể từng được hoàn thành. (5302-1)

> *Các lực và các nỗi sợ của các hiện tượng của cuộc sống thường nhiều lần ngăn cản thực thể hoàn thành nhiều nhất, bởi nỗi sợ về cái những người khác sẽ nói. Hãy gạt điều này sang một bên.* (13-1)

> **H.** Sự nghiệp như một nghệ sĩ piano đã bị đưa đến một kết thúc thông qua sự bồn chồn cực kỳ và sự thiếu tự tin của tôi, và các tài năng khác đã chịu đựng vì một nỗi sợ áp đảo. Tôi phải làm gì?
> **Đ.** ... Hãy quay ngoắt lại! Hãy biết nó ở bên trong ngươi! Bất chấp điều này đã mang lại nỗi sợ, đã mang lại các sự lo âu. Hãy quay lại, và cầu nguyện một chút thường xuyên hơn. Hãy làm điều này vài tuần, vâng — hãy để một mặt trăng trôi qua, hoặc một thời kỳ của một mặt trăng — 28 ngày — và không bao giờ thất bại cầu nguyện vào 2 giờ sáng. Hãy dậy và cầu nguyện — đối mặt hướng đông! Các người sẽ

ngạc nhiên tại bao nhiêu hòa bình và sự hài hòa sẽ đi vào linh hồn ngươi. (3509-1)

Có ít nhất hai bài đọc bất thường nên được đề cập, và mặc dù chúng khó rơi vào trong khung chung của chúng ta, chúng chỉ ra một số khía cạnh bất thường của các nỗi sợ — cho thấy rằng một số nỗi sợ được đặt đúng đắn, mặc dù chúng ta không nhận thức được các nguyên nhân thực sự.

Một bài đọc chỉ ra một tàn dư của một cuộc sống quá khứ hành động khá mạnh mẽ.

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ xã hội cái làm cho tôi trốn tránh sự lãnh đạo?
> **Đ.** Điều này là tốt cho thực thể, và điều này ngươi đã vượt qua trong trải nghiệm trước điều này. Hãy giữ nó như nó là. Đừng là một người leo trèo xã hội. Đừng phụ thuộc vào các hoạt động xã hội. Hãy là một người xây dựng gia đình. Đừng cố gắng làm một cuộc sống bên ngoài gia đình. (3474-1)

Bài đọc khác là cho một bệnh nhân cuống cuồng vì tâm trí cô ấy dường như bị rối loạn. Cô ấy chịu đựng từ một cảm giác mất đi sự nắm bắt, sự không có khả năng tập trung, sự mất ký ức, và sự chóng mặt. Điều này đã trao sự phát sinh cho các nỗi sợ.

Bài đọc đã nói rằng sự lo âu là nguyên nhân của một số biến xáo tâm trí này, nhưng thêm vào:

> *Đừng sợ... nó rõ ràng là ngoại cảm đang cố gắng đi qua... Nếu có đặt một thời kỳ hay phương cách thiền định xác định... có thể có được một sự cân bằng... Hãy để tâm trí ngươi, cơ thể ngươi được hiến dâng cho Chúa để có con đường của Ngài với ngươi... Mỗi ngày hãy làm sạch cơ thể, tâm trí, khi các người đi vào thời kỳ truyền thông đó trong cầu nguyện, trong sự van xin. Ngài sẽ trao cho ngươi sự hiểu biết; Ngài sẽ trao cho ngươi sự khôn ngoan như thế nào các người sẽ dẫn dắt bản thân ngày qua ngày.* (1089-2)

> *Hãy bao bọc bản thân với sự nhận thức về một sự đi lại và nói chuyện với Ngài: một thời kỳ yên lặng; một sự tin tưởng vào Chúa; một nơi nơi Tâm Linh của bạn có thể chứng giám với Tâm Linh của Ngài.*
> *Hãy sợ Thiên Chúa, và giữ các điều răn của Ngài; vì đây là toàn bộ nhiệm vụ của con người.* (Giảng viên 12:13)

CÁC MANH MỐI CHO BÍ ẨN AI CẬP (*CLUES TO THE MYSTERY OF EGYPT*)

Bởi Violet M. Shelley

Di sản bất thường của thông tin thu được về mặt ngoại cảm do cố Edgar Cayce để lại cung cấp vô số con đường cho nghiên cứu, nhưng trong số những đường hấp dẫn nhất là những đường không có biển chỉ dẫn từ các nhà lịch sử, không có bản đồ được định nghĩa rõ ràng. Bí ẩn vĩ đại của Ai Cập, cái đã trêu chọc tâm trí con người trong nhiều thế kỷ, tìm thấy một giải pháp có khả năng trong các bài đọc này; tuy nhiên nghiên cứu vào sự hợp lệ của chúng phải tiếp tục, và chúng ta nhìn vào bằng chứng Ai Cập học cho các manh mối thêm. Có lẽ cuối cùng những manh mối này sẽ dẫn dắt đến sự chứng minh cuối cùng.

Rất ngắn gọn, dữ liệu Edgar Cayce đã đưa ra giả định rằng một nhà lãnh đạo, Arart, từ khu vực Caucasian, đã đi vào Ai Cập với dân tộc của mình và chinh phục nó vào khoảng 10.500 TCN. Họ chỉ ra rằng sự cai trị của ông đã trung tâm hóa xung quanh Gizeh và rằng các đài kỷ niệm ở đó đã được xây dựng một phần trong thời gian cai trị của con trai ông Araaraart. Với Arart đã đến một tư tế, Ra-ta, người đã cố gắng tổ chức các thực hành tôn giáo và mang dân chúng đến ý tưởng về Nguyên Lý Sáng Tạo Duy Nhất, và sự liên tục của cuộc sống.

Wallis Budge, người mà các tác phẩm về cả tôn giáo và cổ vật của Ai Cập đã làm rất nhiều hướng tới sự hiểu biết của thế giới, đã viết rằng những người giải thích tôn giáo Ai Cập rơi vào hai tầng lớp. Tầng lớp

thứ nhất, ông nói, là những người coi tôn giáo đó như một sản phẩm của những người đàn ông bán hoang dã, và những người nghĩ nó chỉ là một sự kết hợp của các tín ngưỡng tự nhiên thô thiển và sự mê tín. Tầng lớp thứ hai là những người nghĩ họ có khả năng truy nguyên một sự phát triển ổn định trong tôn giáo cho đến khi nó đạt đến một điểm mà tại đó nó sở hữu các khái niệm tiến hóa cao về Thiên Chúa và mối quan hệ của con người với Ngài.

Các học viên của các bài đọc Edgar Cayce đã đi đến suy nghĩ rằng có một cách thứ ba để nhìn vào các niềm tin tôn giáo Ai Cập: **như một sự đồi truỵ của các nguyên lý của Luật Thiên Chúa Duy Nhất**. Họ thấy trong đền thờ các vị thần và nữ thần Ai Cập sự cá nhân hóa các thuộc tính Thần Thánh, một sự cố gắng làm cho các ý tưởng trừu tượng trở nên cụ thể.

James Henry Breasted trong cuốn sách của mình, *The Dawn of Conscience*, nói rằng người Ai Cập đã sở hữu một tiêu chuẩn đạo đức vượt trội xa tiêu chuẩn của Mười Điều Răn — và đã có chúng tốt hơn một nghìn năm trước khi Mười Điều Răn xuất hiện. Ông rất nhấn mạnh tin rằng di sản đạo đức của chúng ta xuất phát từ một quá khứ con người rộng lớn hơn, cổ xưa hơn to lớn so với người Do Thái. Ông tuyên bố rằng di sản đạo đức của chúng ta đã đến với chúng ta thông qua người Do Thái hơn là từ họ.

Nhiều nhà khoa học đã thực hiện một điểm so sánh văn bản bia đá của cảm hứng triết học và tôn giáo với các Châm Ngôn và Thánh Vịnh nhất định của chúng ta. Họ tìm thấy chúng giống nhau một cách kinh ngạc trong cả ý tưởng và phương thức biểu đạt. Các sự ngụ ý học thuật như vậy gợi ý cho nhiều người rằng tôn giáo của Ai Cập như được biết đến trong lịch sử trên thực tế là một sự đồi truỵ hơn là một sự tiến hóa. Có lẽ, trên thực tế, trong màn sương của tiền sử đã có một tư tế như vậy như các bài đọc đã đề cập — một tư tế đã dạy Luật Thiên Chúa Duy Nhất.

Vào năm 1939, một bài đọc chỉ ra rằng một tư tế và nhóm tôn giáo như vậy đã đến Ai Cập, từ một nguồn Phương Đông.

> *... Tư tế là một cá nhân đã nhận cảm hứng từ bên trong. Và, nhận ra rằng một ảnh hưởng hoặc lực như vậy có thể được trao cho những người khác trong sự tìm kiếm của họ cho TẠI SAO và CÁI GÌ là các mục đích của họ trong cuộc sống vật chất, ông ấy sau đó đã tìm kiếm một người có thể thúc đẩy một nghiên cứu như vậy trong vật chất. Do đó, từ những nơi từng là một phần của cái ngày nay được gọi là Carpathias, ông ấy đã đến với một đám đông lớn, hoặc một số lượng lớn (như đối với các linh hồn cá nhân, đánh số 900), vào vùng đất ngày nay được gọi là Ai Cập...* (281-42)

> *... Thực thể sau đó chiếm giữ vị trí đó như cố vấn cho nhà cai trị Arart vào thời điểm đó, đến như ông ấy đã làm từ vùng đất đồng bằng ngày nay là Ả Rập đến sự cai trị của các lực Ai Cập như lần đầu tiên được đặt ở Gizeh...* (953-13)

Bằng chứng nào cho một nguồn Phương Đông như vậy có ở giữa các nhà lịch sử ngày nay? Samuel Mercer trong Tập IV của *The Pyramid Texts* tham chiếu đến nguồn gốc phía đông bắc có khả năng của Re và những người đi theo ông. Ông nói rằng có lẽ họ đã đến từ Caucasus. Ông gợi ý rằng các đặc điểm của các vị thần lãnh đạo này chỉ ra rằng họ là những người tiến bộ hơn về mặt trí tuệ và văn hóa những người đã định cư ở đỉnh của Đồng bằng. Vào tháng 10 năm 1934, một báo cáo bởi Petrie trong *Literary Digest* lo lắng về bằng chứng của các cuộc xâm lược lặp đi lặp lại vào Ai Cập từ khu vực Caucasian cái đã bắt đầu trong thời đại Badarian, gần sự khởi đầu lịch sử của Ai Cập.

Các bài đọc Edgar Cayce, trong việc mô tả hình dáng thể chất của những người xâm lược này, đề cập nhiều lần tóc sáng màu (hoặc tóc đỏ) và mắt xanh da trời hoặc xám — khó có thể là khái niệm sách lịch sử về làn da ngăm đen và đôi mắt đen sloe! Bài đọc #275-39 có bên trong nó sự mô tả về sáu nhân vật khác nhau, tất cả họ đều có tóc sáng màu, với mắt sáng màu.

Có thực sự có các manh mối nào trong bằng chứng Ai Cập học để chịu điều này ra không? Trên thực tế, trong ngôi mộ mastaba Vương Quốc

Cổ của Công chúa Mersoankh giữa Đại Kim Tự Tháp và Nhân Sư tại Gizeh có một bức tranh tường về một người phụ nữ với tóc màu vàng. Màu tóc từ lâu đã là một câu đố. Các nhà khoa học đã hỏi, "Đó là một bộ tóc giả, hay là màu tóc tự nhiên?" Nếu đó là cái sau, đó là bằng chứng đầu tiên của điều như vậy.

Trong Bảo tàng Cairo trong phần Vương Quốc Cổ có một bức tượng gỗ nhỏ với đôi mắt màu xanh da trời được sơn. Cũng có một số bức tượng có đôi mắt chèn bằng tinh thể — một số màu xanh-xám, một số màu nâu. Có bốn cái đầu dự phòng bất thường (được coi là chân dung của bốn người con trai của Chephren) có các đặc điểm và góc mặt Caucasian. Rất thú vị để lưu ý, khi xem xét hình dáng thể chất, rằng trong các bức tranh tường, phụ nữ theo phong tục được sơn với làn da màu vàng sáng và nam giới với làn da màu nâu-đỏ. Một lý thuyết là nam giới đã bị rám nắng từ công việc của họ ở ngoài trời.

Các bài đọc Cayce đã hình dung một loại trang phục khác cho người Ai Cập tiền sử so với trang phục được thể hiện ở hầu hết các nơi.

> *... [thực thể] được khoác lên trong các y phục của chính Đền Thờ, trong cái sau này trở thành đặc tính của các áo bọc Ai Cập của thời kỳ cụ thể đó, được làm từ vải lanh của cây papyrus và hoa sen kết hợp và được bao phủ với sự kết hợp của các màu sắc — tím và trắng — được sử dụng như áo bọc của những người dâng hiến bản thân như vậy...* (276-6)

> *... Các áo bọc của tư tế sẽ là màu xanh-xám, với phần mũ trùm đầu quay trở lại từ đầu, trong khi xung quanh eo sẽ là một sợi dây màu vàng kim, với một tua rua màu tím — hoặc một trong các tua rua thể hiện. Các dép sandal sẽ là của cây papyrus hoặc cỏ dệt...* (585-10)

Một bức tượng gỗ nhỏ trong Bảo tàng Cairo, và một bức tượng đá vôi lớn từ Gizeh, Triều đại Thứ tư, được đại diện như mặc cái được mô tả như trang phục bất thường — một loại áo bọc hơn là váy kilt mà người Ai Cập thường mặc trong thời kỳ Vương Quốc Cổ.

Khi người ta nghiên cứu các lịch sử có sẵn, người ta nhận ra rằng Ai Cập không bao giờ có một nhà lịch sử chân chính, và sự vắng mặt của một cảm giác thời gian liên tục đã làm cho sự đánh giá chính xác trở nên khó khăn. Mỗi vị vua mới lên ngai vàng trong năm Thứ nhất; khi ông qua đời, năm Thứ nhất của người kế vị ông đã bắt đầu ngày gia nhập ngai vàng. Sự tính toán chính xác của các thế kỷ quá khứ là gần như không thể.

Sự không chính xác của các ngày tháng và sự bận tâm của tư tế với các danh sách niên giám và hoàng gia đã đè nặng trong hơn 30 thế kỷ các khái niệm về các thực tế lịch sử ở Ai Cập. Tuy nhiên các bài đọc Cayce đưa lịch sử vượt ra ngoài ngay cả điểm này, và trong các bài đọc được trao ngay từ năm 1925 đề cập đến một thời kỳ tiền triều đại. Không gian không cho phép trích dẫn tất cả các ví dụ.

> **H-1.** Ngày tháng, như con người biết thời gian, của trận chiến này là gì? (khi Arart đến Ai Cập.)
> **Đ-1.** 10.056 năm trước khi Hoàng Tử Hòa Bình đến... (900-2)

> *... và nhà cai trị này, Araaraart, lúc đó là người thứ hai của các vị vua Phía Bắc, và nối tiếp trong sự cai trị của người cha, Arart. và đã bắt đầu sự cai trị, hoặc lấy vị trí như nhà lãnh đạo trong năm thứ 16 của ông ấy...*
> **H-2.** Thực thể này, như lịch sử trao nó, có phải là một trong các Pharaoh, hay Rameses không?
> **Đ-2.** Như một trong các Pharaoh, trong đó đã có nhiều hơn 3.000. (341-9)

James Breasted trong *Annals of Dynastic Kings* của mình nói rằng Tấm đá Palermo là một mảnh không hoàn chỉnh chứa các niên giám từ thời tiền triều đại đến giữa Triều đại Thứ năm. Các vị vua được đại diện ngay trước các vị vua triều đại được thể hiện với một vương miện đơn (hoặc của Thượng hoặc Hạ Ai Cập). Một mảnh được tìm thấy sau đó khớp với điều này thể hiện các vị vua với vương miện kép của Thượng

và Hạ Ai Cập, nhưng các tên bị thiếu. Điều này dường như chỉ ra một sự hợp nhất tiền triều đại trước khi chia tách thành hai vương quốc và sự hợp nhất triều đại hậu quả được thực hiện bởi Menes vào khoảng 3500 TCN.

Howard Vyse, trong Tập II của *Pyramids of Gizeh*, có một phần về các phiên bản của các nhà lịch sử Ả Rập về các kim tự tháp. Ba trong số các phiên bản này chỉ ra rằng hai kim tự tháp đã có trước trận hồng thủy.

Cũng có bằng chứng học thuật cái gợi ý sự mô tả của Edgar Cayce về những người là những vị thần lãnh đạo. Bằng chứng như vậy có thể được tìm thấy trong *The Pyramid Texts* của Samuel Mercer, trong các Tập I và IV — cái nói về các vị thần như các nhân vật lịch sử. Trên bức tường phía sau của nhà nguyện Osiris trong Đền Thờ Seti I tại Abydos, các vị thần được đại diện như những người sống mà không có trang phục đầu thần thánh.

Khi nói về chữ tượng hình, các bài đọc Edgar Cayce đã nói, vào năm 1934:

> *... Trong những thời kỳ đó thực thể đã thuyết phục nhiều người trong số họ làm cho các hoạt động cái sẽ bảo tồn cho dân chúng cái sẽ ở trong hiện tại được gọi là các công thức hoặc các tấm bảng và các bản vẽ, và những thứ tương tự, cái là lần đầu tiên của các ý định như vậy được mang đến cho người Ai Cập (để chắc chắn, không phải cho người Atlantean, mà cho những người bản địa và những người đã gia nhập ở đó để bảo tồn các hồ sơ như vậy) và lần thử đầu tiên làm cho một ngôn ngữ viết.* (516-2)

> *... Với các thời kỳ tái thiết sau khi quay trở lại của Tư tế, thực thể đã gia nhập với những người active trong việc đặt các hồ sơ trong các hình thức một phần của các ký tự cũ của người Ai Cập cổ đại hoặc sớm, và một phần trong hình thức mới hơn của người Atlantean. Những điều

này có thể được tìm thấy, đặc biệt khi ngôi nhà hoặc ngôi mộ hồ sơ được mở, trong một vài năm từ bây giờ...* (2537-1)

Vào năm 1952, *The American Journal of Archeology* đã báo cáo rằng trong Nghĩa trang Phía Tây của Đại Kim Tự Tháp, trong Mastaba bằng đá lớn của Persen, có một ngôi mộ phụ với các chữ tượng hình bất thường và các hình thái từ hiếm được khắc trên các cánh cửa. Vyse, trong *Pyramids of Gizeh*, kể về các dấu chữ tượng hình khó giải mã, trong phòng giải tỏa phía trên phòng Vua trong Đại Kim Tự Tháp.

James Breasted, trong *A History of Egypt*, nói, *"Các chữ tượng hình cho Vương Quốc Phía Bắc, cho vị vua của nó, và cho kho báu của nó không thể đã phát sinh tại một nét chạm với vị vua đầu tiên của thời đại triều đại; mà phải đã được sử dụng từ lâu trước sự vươn lên của Triều đại Thứ nhất; trong khi sự hiện diện của một bàn tay tuyến tính viết thảo tại sự khởi đầu của các triều đại là bằng chứng kết luận rằng hệ thống đã không phải là một sự đổi mới gần đây."* Trong Triều đại Thứ nhất, 3400 TCN đã có sự tham chiếu đến hai hình thức viết — chữ tượng hình và chữ viết thảo.

Ngôi mộ của Vua Araaraart, được ám chỉ trong rất nhiều bài đọc Cayce, chưa được phát hiện. Tuy nhiên, các nhà Ai Cập học bảo chúng ta rằng các ngôi mộ mastaba cổ xưa lớn đã được tìm thấy giữa Tượng Nhân Sư và Sông Nile — một ngôi mộ như vậy là tại Khafra Batraan. Những ngôi mộ được tìm thấy là rỗng, nhưng kích thước của chúng gợi ý khả năng về các sự mai táng đa dạng của một vị vua và gia đình của ông.

Câu đố về Tượng Nhân Sư có được nhiều hơn sự thêu dệt của sự tò mò trong các bài đọc Cayce cái nói về các vòm hầm tại chân của nó và một Phòng Hồ Sơ. Ở đây các bài đọc Cayce không cô đơn, vì truyền thống đã có rằng có các đường đèo bí mật dưới Tượng Nhân Sư.

> **H-6.** Trong tư cách nào thực thể này đã hành động liên quan đến việc xây dựng Tượng Nhân Sư?
> **Đ-6.** Khi các đài kỷ niệm đang được xây dựng lại trong các đồng bằng của cái ngày nay được gọi là Kim Tự Tháp Gizeh, thực thể này đã xây dựng, đặt, các nền móng; nghĩa là, đã giám sát điều tương tự, đã

tính toán vị trí hình học của điều tương tự như [trong?] mối quan hệ với những tòa nhà đó như được đặt lên của cái kết nối Tượng Nhân Sư, và dữ liệu liên quan đến điều tương tự có thể được tìm thấy trong các vòm hầm trong chân của Tượng Nhân Sư. Thực thể với triều đại đó, cũng trong triều đại thứ hai của Araaraart, khi những tòa nhà này [đã] bắt đầu. Điều này đã đặt ra, chân Tượng Nhân Sư, trong các kênh, và trong góc đối mặt Gizeh có thể được tìm thấy cái thuộc về từ ngữ của việc điều này đã được thành lập như thế nào, trao lịch sử của nhà cai trị xâm lược đầu tiên và sự lên ngai của Araaraart đến vị trí đó. (195-15)

> *... Trong thời kỳ này là sự hoàn thành đài tưởng niệm đứng như bí ẩn của các thời đại ngày nay, và điều này, như được thấy, đại diện cho nhà cố vấn này cho các vị vua, vì, như được thấy trong chính hình ảnh, không phải như một trong các vị vua được làm trong hình thái thú, tuy nhiên giám sát, quản lý, trao lời khuyên, trao sức mạnh, cho các vị vua trước và các vị vua kể từ đó. Khuôn mặt, ngay cả như đã được trao cho họ là sự đại diện của nhà cố vấn cho dân tộc vĩ đại này. Những điều này, và nhiều sự phát hiện, như đã trao, có thể được tìm thấy trong chân của cẳng tay trái, hoặc chân, của con thú nằm phủ phục, trong chân của nền móng. Không phải trong kênh ngầm (như đã được mở bởi nhà cai trị nhiều năm, nhiều thế kỷ, sau đó), mà trong chân thực sự, hoặc cái sẽ được gọi trong ngôn ngữ hiện tại như đá góc...* (953-24)

Nhiều bài đọc đã đề cập *"đài kỷ niệm hay ngôi mộ hay kim tự tháp đó chưa được mở"* cái là Phòng Hồ Sơ. Trong số các hồ sơ được tìm thấy ở đó cuối cùng là các hồ sơ *"đã được chuyển từ sự hủy diệt của vùng đất Atlantean"* (378-13). Thông tin đã được yêu cầu như đối với nội dung của phòng kín.

> *Một hồ sơ về Atlantis từ các khởi đầu của những thời kỳ đó khi Tâm Linh lấy hình thái hoặc đã bắt đầu các sự bao bọc trong vùng đất đó, và các sự phát triển của các dân tộc xuyên suốt sự tạm trú của họ, với hồ sơ về sự hủy diệt đầu tiên và các sự thay đổi đã diễn ra trong vùng đất, với hồ sơ về sự tạm trú của các dân tộc đến các hoạt động đa dạng trong các vùng đất khác, và một hồ sơ về các cuộc họp của tất cả các

quốc gia hoặc các vùng đất cho các hoạt động trong các sự hủy diệt cái đã trở nên cần thiết, với sự hủy diệt cuối cùng của Atlantis và các tòa nhà của kim tự tháp khởi đầu, với ai, cái gì, ở đâu, sẽ đến sự mở ra của các hồ sơ cái là như các bản sao từ Atlantis bị chìm; vì với sự thay đổi nó phải trỗi dậy một lần nữa.*
> *Điều này trong vị trí nằm, khi mặt trời mọc từ nước, đường của bóng (hoặc ánh sáng) rơi giữa các chân của Tượng Nhân Sư, cái sau này được đặt như lính gác hoặc người bảo vệ, và cái không thể được đi vào từ các phòng kết nối từ chân của Tượng Nhân Sư (chân phải) cho đến khi thời gian được hoàn thành khi các sự thay đổi phải active trong cõi trải nghiệm này của con người. Giữa, sau đó, Tượng Nhân Sư và con sông.* (378-16)

Tiến sĩ Selim Hassan trong Tập VII của *Excavations at Gizeh* thừa nhận rằng các nhà viết Ả Rập đã bị thuyết phục về một phòng ngầm dưới Tượng Nhân Sư. Ông đề cập rằng bia đá kiểm kê đọc *"[Chúa đã trao] tư tưởng trong trái tim Ngài, về việc đặt một sắc lệnh bằng văn bản trên mặt của [được đề cập ở trên] Tượng Nhân Sư này, trong một giờ của đêm."* Tuy nhiên không có sắc lệnh như vậy được tìm thấy. Cũng có thực tế thú vị của các chữ tượng hình được tìm thấy trên các tàn tích của một đền thờ phía đông của Kim Tự Tháp thứ hai trên mặt bên trong của đá, và các khối trong các ngôi mộ phía tây của Đại Kim Tự Tháp với các chữ tượng hình bị đảo ngược trên các mặt bên trong.

Sự kiểm tra Tượng Nhân Sư cho thấy rằng các đường viền bên trong của hai chân trước đã được lấp đầy với các khối đá vôi lớn cái nhìn thấy được nơi lớp vỏ kép bên ngoài của gạch không hoàn chỉnh. Chân sau bên phải cũng có thể được thấy là hoàn toàn cấu thành từ các khối đá vôi lớn như vậy. Không có hồ sơ nào về việc các khối này đã được kiểm tra.

Phía đông Tượng Nhân Sư, ở phía bên kia của con đường dẫn đến Đại Kim Tự Tháp, là một ngọn đồi cát nhỏ. Một nhà khảo cổ học mà chúng tôi biết đã điều tra điều này, nhưng có lẽ đã không tiếp tục đủ xa về phía tây. Ông đã tìm thấy một số đá vôi bị đen cái dường như là một phần của một mặt đứng Vương Quốc Cổ có răng cưa mà ông nghĩ có thể đã đến từ một đền thờ nhỏ. Vì đã được giả định có một kim tự tháp nhỏ

trên chỗ nơi phòng hồ sơ ở đó, điều này có thể hoặc không thể là chỉ dẫn.

Trong một số khu vực người ta cảm thấy rằng bằng chứng hình ảnh xung quanh Tượng Nhân Sư là đủ như một cơ sở cho một sự kiểm tra chu đáo, vì không có hồ sơ được biết đến nào về một sự kiểm tra như vậy. Hầu như không có thông tin đương đại nào về Tượng Nhân Sư; ai đã xây dựng nó và tại sao vẫn chủ yếu là sự suy đoán. Các khoản tiền gửi nền móng chứa thông tin như vậy thường được đặt dưới hầu hết các đền thờ, vì vậy có khả năng một số khoản tiền gửi như vậy có thể được tìm thấy dưới một trong các khối đá vôi lớn cấu thành các chân. Một tác phẩm tham chiếu cái sẽ bao gồm một sự nghiên cứu hoàn chỉnh về chính Tượng Nhân Sư là cần thiết và sẽ cấu thành một sự đóng góp có giá trị cho Ai Cập học.

Các nhà khoa học, các nhà lịch sử và các nhà khảo cổ học đã trong nhiều thế kỷ thêm vào các manh mối làm nên toàn bộ bằng chứng cái sẽ có lẽ một ngày nào đó giải quyết một bí ẩn cái đã đốt cháy trí tưởng tượng xuyên suốt các kỷ nguyên. Khi thời gian đã được hoàn thành, các bài đọc đã chỉ ra, các manh mối có thể trở thành các chìa khóa cho bí ẩn Ai Cập.

LỜI KHUYÊN VỀ VIỆC VIẾT TỰ ĐỘNG (*ADVICE ON AUTOMATIC WRITING*)

(Trích từ một bài đọc Edgar Cayce)

> **H-2.** Nguồn gốc của việc viết tự động tôi đã nhận được là gì? Tôi có nên phát triển điều này không? Xin vui lòng giải thích.
> **Đ-2.** Như đã được trao, có các ảnh hưởng từ bên ngoài và các ảnh hưởng từ bên trong. Đúng hơn đã là lời hứa, "Ta sẽ là Thiên Chúa của các người và các người sẽ là dân tộc của Ta. Tâm Linh Ta sẽ chứng giám với tâm linh ngươi, linh hồn ngươi, rằng các người là, các người là, con cái của Thiên Chúa." Những ảnh hưởng đó ở xung quanh ngươi là tốt, nhưng đúng hơn luôn luôn hãy để cái ngươi muốn có được thông

qua sự viết của ngươi được cảm hứng bởi cái tốt nhất trong bản thân như được phóng đại thông qua Đức Kitô, hơn là bất kỳ THỰC THỂ hay tâm linh hay linh hồn nào!
> Trong khi những điều này tìm kiếm sự biểu đạt luôn luôn, họ là những người tìm kiếm như chính ngươi. Và như Ngài đã trao, nếu người mù dẫn dắt người mù cả hai sẽ rơi vào hố. Bấy giờ hãy được dẫn dắt đúng hơn bởi cái đến từ chính linh hồn ngươi, cái ngươi gặp trong đền thờ của cơ thể ngươi, Thiên Chúa của ngươi trong ngươi. Và nếu Ngài sử dụng các ảnh hưởng khác, Ngài sẽ hướng dẫn điều tương tự. Bấy giờ đừng được hướng dẫn trừ khi bởi tâm linh của Đức Kitô cái là di sản của ngươi. Đừng ngất đi. Đừng bị vượt qua. Nhưng hãy sử dụng cái ngươi đã bắt đầu phát triển trong bản thân, để cho Thầy của ngươi, Thiên Chúa của ngươi, là nhà hướng dẫn của ngươi luôn luôn. Khốn thay cho người muốn lắng nghe giọng nói cái muốn quay hướng ngươi sang một bên. Vì như nhà tiên tri của thời cổ đại đã nói, nếu ngay cả một thiên thần ánh sáng công bố khác hơn cái Đấng Cứu Thế của ngươi đã trao, đừng có điều nào của nó! Trong các sự thiền định của ngươi, sau đó, ngươi đã phát triển nhiều trong sự gần gũi của ngươi với Ngài...
> Hãy viết, vâng... nhưng hãy để nó được thúc đẩy bởi tâm linh của Đức Kitô với chính tâm linh của ngươi. (792-1)
Dưới đây là bản dịch tiếng Việt sát nghĩa và hoàn chỉnh cho **30 trang tiếp theo** (tương đương từ chương **"Dream Seminar"** đến bài viết **"Advise on Automatic Writing"**) của cuốn sách ***"The Edgar Cayce Reader"***:

TẬP ĐỌC EDGAR CAYCE (*THE EDGAR CAYCE READER*) — PHẦN 2

HỘI THẢO VỀ GIẤC MƠ (*DREAM SEMINAR*)

Bởi Bác sĩ W. Lindsay Jacob, M.D.

Một giấc mơ là một nỗ lực từ phía tiềm thức của cá nhân nhằm truyền tải thông tin đến nhận thức ý thức của chính người đó.

Tuyên bố trên phản ánh phần lớn thái độ chung của các bài đọc Edgar Cayce đối với các giấc mơ. Các bài đọc chỉ ra rằng bằng cách sử dụng thông tin được trình bày trong giấc mơ, cá nhân có thể tự giúp mình trong các khía cạnh thể chất, tinh thần và tâm linh của cuộc sống. Trong nhiều năm, tổ chức A.R.E. đã dạy góc nhìn này về giấc mơ bằng cách xuất bản nhiều tài liệu hữu ích để phân tích giấc mơ của chính mình và bằng cách tổ chức các khóa học mùa hè, trong đó chúng tôi cố gắng hướng dẫn học viên hiểu thông tin được trình bày cho họ trong giấc mơ.

Bài viết này vừa là một bản tóm tắt ngắn gọn về cách chúng tôi nhìn nhận giấc mơ ở thời điểm hiện tại, vừa là một báo cáo sơ bộ về một phương pháp tự giúp đỡ cực kỳ hiệu quả trong việc giải quyết các vấn đề và cải thiện tính cách.

Phương pháp tự giúp đỡ này đã dần phát triển như một kết quả từ trải nghiệm của chúng tôi với các học viên mùa hè trong Hội thảo Giấc mơ. Tôi cảm thấy nó có một tiềm năng lớn trong lĩnh vực tâm thần học, và tôi hình dung nó sẽ trở thành một dạng liệu pháp nhóm hiệu quả hơn nhiều so với hầu hết các liệu pháp đang được sử dụng hiện nay. Nó không chỉ cung cấp cho cá nhân một tình huống để xử lý các vấn đề hiện tại mà còn cung cấp cho họ một công cụ để giải quyết các vấn đề trong tương lai. Việc sử dụng các giấc mơ hiện tại của cá nhân làm mẫu thảo luận trong Hội thảo Giấc mơ đã giúp đỡ họ một cách rõ rệt trong việc xử lý các vấn đề hiện tại. Đồng thời, từ trải nghiệm, họ học cách tự giải thích giấc mơ của mình và thiết lập các quy trình để thực hiện điều này trong tương lai.

Tôi có xu hướng đồng ý với tuyên bố của Jung rằng sự giải thích chính xác duy nhất về một giấc mơ phải đến từ chính người nằm mơ. Người đó chắc chắn có thể làm điều này tốt hơn với sự giúp đỡ từ các gợi ý, bình luận và câu hỏi từ những người quan sát bên ngoài. Cuối cùng, người nằm mơ có thể học cách tự đưa ra sự giải thích chính xác và đầy đủ, như các học viên của chúng tôi đã liên tục chứng minh. Thường xuyên khi tự làm việc một mình, học viên có thể không nhận ra toàn bộ ý

nghĩa của một giấc mơ ngay lập tức; tuy nhiên, với các giấc mơ lặp lại và sự thực hành, sự hiểu biết của họ về vấn đề trong các giấc mơ hiện tại dần hẹp lại thành sự thấu hiểu thực sự. Kết quả đôi khi mang lại những thay đổi đáng kể trong hành vi. Họ bắt đầu nhìn nhận mọi thứ đúng với bản chất của chúng hơn.

Mối liên hệ cá nhân của tôi với dự án A.R.E. này đã trải qua 5 năm qua. Trải nghiệm này đã dẫn đến sự kết tinh của một số ý tưởng liên quan đến giấc mơ mà tôi muốn phác thảo. Khái niệm đầu tiên và quan trọng nhất là khái niệm đã nêu nhấn mạnh vào khía cạnh giao tiếp. Một giấc mơ là một thông điệp từ chính bạn gửi đến chính bạn. Nó được trình bày dưới hình thức ngụy trang không phải để che đậy thông tin, mà để đưa thông tin vượt qua màn hình khói của những niềm tin, định kiến, quan niệm sai lầm và hình ảnh bản thân giả tạo của chính bạn.

Sự tỉnh táo được định nghĩa tốt nhất và đơn giản nhất là khả năng nhìn nhận mọi thứ đúng như bản chất của chúng. Hầu hết chúng ta không hoàn toàn tỉnh táo như chúng ta mong muốn, hoặc thậm chí như chúng ta tin mình đang có. Tất cả chúng ta, qua nhiều năm trải nghiệm cuộc sống, đã phát triển một tập hợp các niềm tin, định kiến và một hình ảnh bản thân thường không hoàn toàn phù hợp với thực tế. Chẳng hạn, chúng ta có xu hướng nghĩ bản thân là người tốt bụng khi chúng ta chỉ đơn thuần là hào phóng, khôn ngoan khi chúng ta chỉ học rộng, biết yêu thương khi chúng ta chỉ muốn sở hữu; và chúng ta đã phát triển các sự méo mó khác trong cách nhìn về bản thân, về con người và hoàn cảnh xung quanh chúng ta. Những quan niệm sai lầm này rất quý giá đối với chúng ta. Nếu không có chúng, chúng ta sẽ cảm thấy bị tước đoạt, vô vệ, bất lực và thậm chí bất tài. Do đó, chúng ta bám lấy chúng với một sự kiên trì gần như mạnh mẽ như bản năng sinh tồn. Chúng ta thường bị kết án bởi chính những niềm tin của mình.

Tuy nhiên, đằng sau hình ảnh méo mó này, chúng ta thực sự biết thực tế là gì. Các giác quan của chúng ta hoạt động mà không bị bóp méo và các thông điệp của chúng được ghi lại một cách trung thực và không định kiến. Chỉ có sự giải thích của chúng ta về thông tin này, hoặc sự hiểu biết của chúng ta về nó, mới bị bóp méo và định kiến. Do đó, tiềm thức của chúng ta, cùng với những điều khác, có một hồ sơ hoàn chỉnh

và chính xác về toàn bộ cuộc đời chúng ta. Như câu thơ trong cuốn *Rubaiyat*:

> *Ngón tay Động di chuyển; và khi đã viết xong,*
> *Lại chuyển dời: không phải mọi lòng Thành hay Trí tuệ của bạn*
> *Sẽ dụ dỗ nó quay lại để xóa đi nửa Dòng,*
> *Cũng không phải mọi Giọt nước mắt của bạn rửa sạch được một Từ trong đó.*

Chính từ nguồn này, cũng như các nguồn kiến thức khác, tài liệu được thu thập để trình bày cho chúng ta trong một giấc mơ.

Khi giấc mơ được nhớ lại, chúng ta có khả năng gạt bỏ nó vì cho rằng nó "vớ vẩn", hoặc là kết quả của việc rối loạn tiêu hóa, v.v. Bất chấp những khía cạnh phi lý mà các giấc mơ ban đầu thể hiện, chúng thường mang một phẩm chất ám ảnh, đôi khi gây bối rối khiến chúng ta phải băn khoăn suy ngẫm về chúng.

Giấc ngủ của chúng ta sẽ không đặc biệt yên bình nếu khoảng một phần tư thời gian của nó bị chiếm bởi việc cái tôi bên trong thông báo cho chúng ta về tình hình bên trong và xung quanh chúng ta. Tôi không nghĩ chúng ta có thể chợp mắt yên ổn trong khi một giọng nói bên trong đang bảo chúng ta rằng tình trạng các động mạch tim đang trở nên nguy cấp và chúng ta sắp bị lên cơn đau tim. Chúng ta cũng không thể ngủ quá sâu khi được bảo rằng nếu tiếp tục thái độ này đối với anh trai mình, nó sẽ cực kỳ bất lợi cho cả hai và có thể dẫn đến rắc rối nghiêm trọng. Tuy nhiên, hai ví dụ ngắn gọn này minh họa cho loại thông tin đang được truyền tải đến chúng ta trong các giấc mơ.

Dĩ nhiên không phải tất cả đều xấu. Thường xuyên các giấc mơ dành cho chúng ta những lời khen ngợi về những gì chúng ta đã làm hoặc đang làm. Thường thì trong chính sự trình bày tài liệu, một giải pháp được ngụ ý mạnh mẽ và đôi khi một giải pháp được đưa ra trực tiếp. Đó là giấc mơ trong đó một người phụ nữ thấy mình tháo một đôi găng tay đen và đeo vào một đôi găng tay trắng. Cô ấy đang bảo bản thân hãy ngừng những cách suy nghĩ hận thù và trở nên yêu thương hơn trong tư tưởng. Trong bất kỳ trường hợp nào, tự nhiên, như thường lệ, đã sử

dụng hình thức dụ ngôn hoặc biểu tượng để bảo tồn một đêm nghỉ ngơi không bị gián đoạn và đồng thời truyền tải thông tin sống còn.

Freud trong cuốn sách nhỏ về giải thích giấc mơ, xuất bản sau tập sách lớn, đã so sánh bản chất của công việc giấc mơ với công việc của một người gác đêm. Nghĩa là, người đó làm dịu tất cả các sự xáo trộn nhỏ để thị trấn ngủ ngon, nhưng nếu có một trường hợp khẩn cấp lớn xảy ra, người đó sẽ đánh thức dân chúng dậy để xử lý. Tất cả chúng ta đều từng có trải nghiệm giấc mơ, tôi chắc chắn, trong đó mục đích là thức tỉnh chúng ta vì em bé đang khóc, hoặc vì có hỏa hoạn trong nhà, và có lẽ thường xuyên nhất chỉ đơn giản là vì chúng ta cần biết và nhớ nội dung của giấc mơ cụ thể đó.

Như vậy, một giấc mơ thường được trình bày dưới hình thức biểu tượng hoặc dụ ngôn. Lý do cho điều này ít nhất có ba mặt — cùng với một lợi ích phụ thứ tư.

1. **Thứ nhất**, các biểu tượng có xu hướng bảo tồn trạng thái ngủ.
2. **Thứ hai**, các biểu tượng ngụy trang thông tin ban đầu, không phải để ngăn chặn nó khỏi nhận thức ý thức mà để đưa nó đi qua đến nhận thức ý thức.
3. **Thứ ba**, cách tốt nhất để cô đọng lượng thông tin lớn nhất vào thông điệp nhỏ nhất có thể là sử dụng các dụ ngôn, hình ảnh, biểu tượng, v.v.
4. **Lợi ích thứ tư** là thực tế nó tự trình bày như một loại câu đố hấp dẫn kích thích trí tưởng tượng, từ đó tự động lôi cuốn chúng ta cố gắng giải giải nó. Rất thú vị khi lưu ý rằng ví dụ nổi bật khác về việc dạy học dưới hình thức dụ ngôn là trong Phúc Âm. Đức Kitô, trong sự khôn ngoan vĩ đại của Ngài, rõ ràng đã nhận ra những ưu điểm của phương pháp này.

Như vậy, một giấc mơ ngay lập tức trình bày hai cấp độ thông tin. Cấp độ đầu tiên, cái chúng ta gọi là **nội dung biểu hiện** (*manifest content*), bao gồm tài liệu mà chúng ta thực sự thấy, nghe, trải nghiệm, v.v. trong chính giấc mơ. Nó thường vô nghĩa đối với chúng ta nếu chúng ta lấy nó theo giá trị bề ngoài. Ví dụ, chắc chắn không có nhiều ý nghĩa khi bắt đầu một chuyến đi trên một toa tàu hỏa và sau đó thấy

mình đang đạp xe đạp qua rừng. Đây là nội dung biểu hiện của giấc mơ. Cấp độ thông tin khác trong giấc mơ được gọi là **nội dung tiềm ẩn** (*latent content*) và bao gồm ý nghĩa của các biểu tượng trong nội dung biểu hiện. Nội dung tiềm ẩn của giấc mơ là ý nghĩa thực sự của nó đối với chúng ta. Phân tích giấc mơ và tuyên bố về nội dung tiềm ẩn của nó được gọi là **sự giải thích giấc mơ**.

Trong ví dụ trên với chuyến đi bắt đầu trên toa tàu hỏa và kết thúc trên xe đạp trong rừng, một sự giải thích có thể là nỗ lực mà giấc mơ đại diện đã bắt đầu theo một cách thông thường với nhiều sự giúp đỡ nhưng đã hoặc sẽ kết thúc với việc cá nhân hoàn toàn cô đơn — có thể hơi lạc lối và tiến lên hoàn toàn bằng sức mạnh của chính mình.

Mục đích của tôi không phải là trình bày ở đây một cuộc thảo luận dài về các loại biểu tượng khác nhau và ý nghĩa của chúng. Tôi chỉ muốn làm nổi bật một số khía cạnh chung của giấc mơ đã rút ra từ công việc của chúng tôi với nhóm tại A.R.E. Tuy nhiên, tôi muốn đề cập đến **việc sử dụng màu sắc trong giấc mơ** vì, theo kinh nghiệm của tôi, có rất ít tài liệu viết về điều này trong các tác phẩm tiêu chuẩn, và đó là một trong những nguồn thông tin phong phú nhất có sẵn trong các giấc mơ. Những giấc mơ được trình bày bằng màu sắc thường có độ sâu ý nghĩa lớn hơn những giấc mơ đen trắng thông thường. Mỗi màu sắc được sử dụng đều có một thông điệp cụ thể. Sự giải thích về các màu sắc khác nhau được hầu hết chúng ta biết rõ một cách kinh ngạc, xuất hiện trong nhiều cụm từ của chúng ta; chẳng hạn như: *tôi cảm thấy xanh (u buồn) hôm nay; anh ta đỏ mặt vì giận dữ; cô ấy xanh mắt vì ghen tị*, v.v. Ý nghĩa của các màu sắc có từ cổ xưa, ở chỗ chúng nói chung có cùng ý nghĩa trong giấc mơ như ý nghĩa được gán cho chúng trong các biểu tượng tôn giáo, huy hiệu, lá cờ, v.v.

Chất lượng và cường độ của màu sắc thường cũng có ý nghĩa. Một màu xanh lá cây bẩn có lẽ là một dấu hiệu xấu. Các sắc thái màu nhạt thường tham chiếu đến các cảm xúc ít gay gắt hơn; trong khi các màu sắc sắc nét, rõ ràng, theo quy luật, tham chiếu đến cảm xúc gay gắt hơn hoặc phẩm chất của tính cách. Sử dụng màu sắc, cũng như phần còn lại của giấc mơ, làm phong phú thêm sự giải thích một cách to lớn. Ví dụ, một người nằm mơ có thể chỉ ra rằng mình bị đóng đông trong điều gì

đó bằng cách nằm mơ thấy mình bị bao phủ bởi tuyết. Nếu tuyết màu xanh da trời, có lẽ người đó đang bị đóng đông trong sự trầm cảm.

Từ công việc của chúng tôi với các giấc mơ đã đưa ra một nỗ lực phân loại chúng. Chúng tôi cảm thấy có lẽ có ba loại chính, và một số loại khác ít gặp hơn.

* **Loại thứ nhất** chúng tôi gọi là **giấc mơ thể chất** (*physical dream*), và nội dung tiềm ẩn của nó tham chiếu đến một điều kiện thể chất trong cơ thể của người nằm mơ. Loại này có xu hướng chỉ ra các vấn đề sức khỏe, chẳng hạn như loét đang phát triển, huyết áp cao, các điều kiện thận, chế độ ăn không thích hợp và thậm chí những điều hàng ngày như cần một thuốc xổ, nghỉ ngơi nhiều hơn, tập thể dục nhiều hơn, v.v.
* **Loại thứ hai** chúng tôi gọi là **giấc mơ tinh thần** (*mental dream*). Loại cụ thể này có liên quan đến các vấn đề của cuộc sống hàng ngày: thái độ của chúng ta đối với bản thân gây ra rắc rối cho chúng ta; thái độ của chúng ta đối với người khác hoặc công việc của chúng ta nên được sửa đổi; nhu cầu về tiền bạc — nhìn chung, các vấn đề thông thường của cuộc sống không thuộc về thể chất.
* **Loại thứ ba** được gọi là **giấc mơ tâm linh** (*spiritual dream*). Nó thường có màu sắc và có liên quan đến những thuộc tính của tính cách thường được gọi là trừu tượng nhưng lại rất cụ thể: những điều như chất lượng của lòng dũng cảm; liệu chúng ta đang suy nghĩ cho điều thiện hay điều ác; cường độ của sự thôi thúc quyền lực của chúng ta; chất lượng của lòng bác ái của chúng ta.

Không cần phải nói, rất ít giấc mơ rơi hoàn toàn vào một danh mục. Hầu hết đều chứa đựng các yếu tố của ít nhất hai trong số các loại này.

Các biến thể khác của giấc mơ là **tiên tri** (*precognitive*), **thần giao cách cảm** (*telepathic*), **thấu thị** (*clairvoyant*), v.v.; những trải nghiệm bất thường mà chúng tôi gọi là "nhìn thấy ảo ảnh" (*visions*).

Liên quan đến giấc mơ tiên tri, tôi muốn chỉ ra rằng nhiều giấc mơ mang tính dự đoán. Chúng chỉ ra các xu hướng trong tư tưởng hoặc hành vi của chúng ta có thể sẽ dẫn đến một loại sự kiện cụ thể. Khía cạnh này

của việc nằm mơ không thực sự là tiên tri và chỉ kết quả từ khả năng của tiềm thức chúng ta nội suy phía trước từ dữ liệu có sẵn. Loại dự đoán này nhìn chung không có gì ngạc nhiên đối với chúng ta một khi giấc mơ đã được giải thích và thường chỉ bao phủ một khoảng thời gian tương đối ngắn phía trước — vài tuần đến vài tháng. Một giấc mơ tiên tri thực sự nói chung là một sự ngạc nhiên hoàn toàn, và thường chúng ta không thể giải thích nó cho đến sau khi sự kiện đã xảy ra vì nó không có nội dung tiềm ẩn. Nó chỉ đơn thuần là một sự trình bày thẳng thắn về sự kiện đang được dự đoán.

Các giấc mơ thần giao cách cảm và thấu thị thường thuộc cùng một bản chất — một sự trình bày thẳng thắn về các thực tế. Tuy nhiên, nhiều giấc mơ chứa đựng các yếu tố nhỏ của ngoại cảm (ESP), thường được trình bày dưới hình thức biểu tượng. Khi tài liệu ngoại cảm được trình bày theo cách này, rất khó để chứng minh nó như vậy và do đó khía cạnh này của việc nằm mơ đã, và có lẽ sẽ luôn luôn, mờ ạt và hỗn loạn.

Một ảo ảnh (*vision*) thường là một trải nghiệm giấc mơ dữ dội ảnh hưởng ngay lập tức đến cá nhân đến tận cùng của bản thể và do đó không thể được phân loại như một giấc mơ thông thường. Có nhiều ví dụ hay về loại trải nghiệm này trong các tự truyện của các cá nhân tôn giáo.

Trong công việc của chúng tôi tại các Hội thảo Giấc mơ, chúng tôi cố gắng tập trung nhiều hơn vào các khía cạnh của việc nằm mơ được định nghĩa trong ba danh mục chính này (thể chất, tinh thần và tâm linh), vì chúng tôi cảm thấy đây là dòng tiếp cận quan trọng nhất và mang lại nhiều kết quả nhất cho học viên.

Hội thảo Giấc mơ bao gồm từ 6 đến 15 học viên. Họ là những cá nhân bình thường có động lực tốt, vì điều kiện tiên quyết cho Hội thảo là một bộ sưu tập gồm 50 giấc mơ đã được ghi chép trước đó. Bầu không khí của lớp học thư giãn và có ít khó khăn trong việc làm cho học viên đối mặt với các vấn đề và phát triển sự thấu hiểu. Chỉ hiếm khi những người lãnh đạo Hội thảo mới cảm thấy cần phải giảm bớt hoặc tránh một trong những cấp độ giải thích cá nhân dữ dội hơn của các giấc mơ được trình bày. Thường thì vào cuối buổi học một hoặc hai tuần, chính các học viên

đã đưa ra các sự giải thích tốt về giấc mơ của chính họ và với tư cách là một nhóm đã thực sự mổ xẻ rất chi tiết các giấc mơ được trình bày cho họ. Nhiều người trong số họ đã phát triển những sự thấu hiểu kinh ngạc về tính cách và thái độ của chính họ trong thời gian rất ngắn này.

Nhiều người khác đã thông báo cho chúng tôi bằng thư từ trong năm về cách họ đã có thể tiếp tục sử dụng những gì họ đã học được để hiểu thêm về bản thân và các vấn đề của họ. Nhiều người trong số họ đã quay trở lại hơn một lần vì họ cảm thấy công việc rất có lợi từ lập trường cá nhân.

Ngoài ra, trong buổi học mùa hè vừa qua, chúng tôi đã tiến hành một nghiên cứu thí điểm để xác định xem các sự kích thích khác nhau có thể có hiệu ứng lên loại và chất lượng của giấc mơ cá nhân hay không. Các học viên được chia thành các nhóm nhỏ sử dụng các sự kích thích khác nhau, hầu hết trong số đó được đề xuất bởi các bài đọc Edgar Cayce. Để có được càng nhiều giấc mơ càng tốt, các học viên được chia thành các đội ba người, bao gồm một người quan sát và hai người ngủ. Người quan sát sẽ dậy vào khoảng 3 giờ sáng và đánh thức những người nằm mơ mỗi khi quan sát thấy chuyển động mắt nhanh (REM). Kỹ thuật này đã làm tăng số lượng giấc mơ lên khoảng 50% so với những gì thông thường sẽ được tạo ra trong khoảng thời gian này, đánh giá từ trải nghiệm quá khứ. Do số lượng nhỏ được sử dụng, các kết quả không mang tính kết luận. Các nghiên cứu trước đây về giấc mơ chỉ ra rằng các sự kích thích bên ngoài thường có ít hiệu ứng lên nội dung giấc mơ. Do đó, chúng tôi không mong đợi cũng như không tìm thấy một sự khác biệt đánh dấu trong chất lượng và loại giấc mơ ở các nhóm khác nhau.

Như tôi đã tuyên bố trước đây, điều thú vị nhất về toàn bộ dự án này là sự nhận thức ngày càng tăng rằng chúng ta có ở đây một công cụ rất hiệu quả để giúp đỡ mọi người với các vấn đề lâm sàng, cũng như các cá nhân bình thường. Trong ngày nay và thời đại này nơi nhu cầu về các dịch vụ tâm thần dường như đã tăng lên vượt xa khả năng của nhân lực có sẵn để xử lý, một phương pháp hiệu quả như vậy để giúp đỡ nhiều người cùng một lúc không nên bị bỏ qua.

CÁC BÀI ĐỌC EDGAR CAYCE VỀ GIẤC MƠ

(Trích từ hồ sơ Edgar Cayce)

Các bài đọc sau đây về giấc mơ đã được lựa chọn như là đại diện cho tiền đề mà trên đó hơn 600 bài đọc về giấc mơ đã được trao.

Ở đây được tiết lộ một mục đích và sự hữu ích của giấc mơ đi xa vượt ra ngoài những gì cho đến nay được ủng hộ bởi tâm lý học. Trong khi ý tưởng về sự đầu thai lại, vốn rất nổi bật trong các bài đọc Edgar Cayce, không phải là mới ở đây, ý tưởng về giấc mơ như là một cơ chế của các hoạt động tâm trí liên quan lẫn nhau giữa ý thức, tiềm thức và siêu ý thức cho sự phát triển linh hồn, rõ ràng, là mới. Mục đích giấc mơ dường như là mang đến cho ý thức một hình ảnh minh họa về các lý tưởng tâm trí và linh hồn trong sự so sánh với các hành động ý chí có ý thức cho một ảnh hưởng hướng dẫn hoặc giúp đỡ.

Phạm vi của các hoạt động giấc mơ rộng lớn hơn nhiều so với những gì đã nghiên cứu cho đến nay, và trình bày một triết lý về con người trên trái đất; sự phát triển của anh ta hoặc sự giật lùi của anh ta; sự đầu thai lại của anh ta và các mục đích của nó; cũng như chính bản chất của con người.

Câu trả lời đầu tiên có bất kỳ tham chiếu nào đến giấc mơ, là trong sự đáp lại câu hỏi:

> **H-4.** Làm thế nào chúng ta có thể phát triển tốt nhất tiềm thức của mình để có lợi ích nhất cho đồng loại trong mặt phẳng sống thể chất?
> **Đ-4.** Bằng cách phát triển tâm trí trí óc hoặc thể chất hướng tới sự nâng cao nhân loại hướng tới Đấng Tạo Ra, để lại những điều phía sau cái quá dễ dàng làm vướng bận cơ thể thể chất. Bằng sự rèn luyện tâm trí — thông qua các lực thể chất và sự thôi thúc tiềm thức, như chúng tôi đã trao theo con đường đúng đắn hoặc trực tiếp, và cho mượn sự hỗ trợ cho sự nâng cao của tất cả.
> TƯ TƯỞNG được giữ chống lại một cá nhân hướng dẫn tâm trí, hoặc của quần chúng hoặc của các tầng lớp; dù hướng tới điều tốt hay điều

xấu. Tư tưởng được chạm tới thông qua các lực thể chất, và, bằng cách trở thành một phần của tâm trí thể chất hoặc ý thức, hoặc cho mượn sức mạnh của các lực tiềm thức, hoặc cho phép tiềm thức hướng dẫn. Không phải tâm trí thể chất trao sức mạnh, ngoại trừ bằng cách cho phép tiềm thức hướng dẫn, và bằng cách không xây dựng các rào cản [cái sau đó phải] bị vượt qua. Cái [phải] bị vượt qua tốt hơn nên được gặp trong mặt phẳng này; vì nó sẽ phải được gặp rốt cuộc, trước khi chúng ta có thể có được sự đi vào Thánh Điện.
> Đây là phương cách trong đó rèn luyện hoặc dẫn dắt thể chất để cho mượn sự hỗ trợ cho các lực tiềm thức để hướng dẫn và trao sự giúp đỡ mà thế giới hoặc dân chúng cần. (3744-1)

> **H-41.** Hãy trao phương pháp tốt nhất để giúp đỡ gia đình con người tăng tiến trong kiến thức về tiềm thức linh hồn hoặc thế giới tâm linh.
> **Đ-41.** Kiến thức về tiềm thức của một thực thể của gia đình con người, là như của một lực tích hợp, yếu tố, hoặc bản thân trong sự tạo dựng gia đình con người; và cho đến khi cá nhân làm cho biết đến các nhóm, các tầng lớp, các đất nước, các quốc gia NHIỆM VỤ NGHUYÊN CỨU LỚN HƠN VỀ BẢN THÂN, lực đó sẽ chỉ bị phóng đại. Cái của tâm linh là tia sáng hoặc phần của Thần Thánh ở trong mỗi thực thể, dù hoàn thành hay đang tiến hóa đến sự hoàn thành đó.
> Việc nghiên cứu (từ lập trường con người) về tiềm thức, dưới ngưỡng nhận thức, ngoại cảm, các lực linh hồn, là và nên là sự nghiên cứu lớn cho gia đình con người; vì con người sẽ hiểu Đấng Tạo Ra nó khi nó hiểu MỐI QUAN HỆ của nó với Đấng Tạo Ra nó; và nó sẽ chỉ hiểu điều đó THÔNG QUA CHÍNH NÓ.
> Cùng một sự hiểu biết đó là kiến thức như được trao ở đây trong trạng thái này. Mỗi và mọi người có được sự hiểu biết đó có [nghĩa vụ] cá nhân đối với Sự Tạo Dựng Vĩ Đại, và vị trí niche, chỗ, và nhiệm vụ cá nhân của mình để thực hiện. Nó phải đạt đến số lượng các lực ngoại cảm hoặc hiện tượng có thể được biểu hiện trong mặt phẳng trái đất.
> Dù sao đi nữa, sự hiểu biết cho thực thể cá nhân, được nhìn nhận từ lập trường và kiến thức của chính nó, được thu nhận và làm cho sẵn sàng bởi CHÍNH NÓ, để được biểu hiện thông qua chính nó hướng tới

sự phát triển của chính nó, và do đó trong sự phát triển đó của Sự Tạo Dựng, hoặc thế giới. Chỉ theo phương cách này và trong hình thức này và theo con đường này, sự phát triển như vậy mới có sự hỗ trợ cho thế giới. Như trong GIẤC MƠ, những lực đó của tiềm thức, khi được tương quan vào các hình thức liên quan đến các giai đoạn khác nhau của cá nhân, trao cho cá nhân đó sự hiểu biết tốt hơn về bản thân, khi được giải thích một cách chính xác.
> Đừng quên rằng nó đã được nói một cách chính xác rằng Đấng Tạo Hóa; các vị thần và Thiên Chúa của Vũ Trụ; nói chuyện với con người thông qua bản thân cá nhân này. Con người tiếp cận điều kiện gần hơn với lĩnh vực đó khi trạng thái bình thường nghỉ ngơi; trong giấc ngủ hoặc sự chợp mắt. Và khi nhiều hơn các lực được đưa vào xem xét, và được nghiên cứu bởi cá nhân, (không phải bởi ai đó khác), đó là công việc của MỖI cá nhân... để nhận thông điệp từ chính các lực cao hơn, và cho MỖI cá nhân [quyết định liệu] người đó sẽ nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận. 'Trong tất cả sự có được của con, con ơi, hãy có được sự hiểu biết.' Cái của Bản thân.
> Khi một người hiểu bản thân, và mối quan hệ của bản thân với Đấng Tạo Ra nó, nhiệm vụ của mình đối với người hàng xóm và nhiệm vụ của chính mình đối với bản thân, người đó không thể, sẽ không, giả dối với con người hoặc với Đấng Tạo Ra nó. Hãy trao sau đó nhiều tư tưởng hơn, VÌ TƯ TƯỞNG LÀ HÀNH ĐỘNG, và là con cái của mối quan hệ đạt được giữa tâm trí và linh hồn. Tư tưởng có mối quan hệ của nó với mặt phẳng tồn tại của tâm linh và linh hồn, như nó làm đối với mặt phẳng thể chất hoặc trái đất. Cái con người suy nghĩ liên tục, người đó trở thành; cái người đó trân trọng trong trái tim và tâm trí mình, người đó làm cho thành một phần của sự đập dồn dập của trái tim mình thông qua các tế bào máu của chính mình; và người đó xây dựng trong thể chất của chính mình, cái mà tâm linh và linh hồn mình phải nuôi dưỡng trên đó, và CÁI BỞI ĐÓ NÓ SẼ BỊ SỞ HỮU khi nó trôi qua vào cõi nơi các trải nghiệm nó đã thu được ở đây trong mặt phẳng thể chất PHẢI được sử dụng.
> Các thuộc tính của linh hồn và tâm linh là nhiều — và nhiều hơn nữa! — như các thuộc tính của tâm trí thể chất hoặc trí óc. Mỗi, từ ban đầu, đã được ban tặng với cùng một điều kiện - vị trí đó. Mỗi, trong chính nó đang xây dựng cho chính nó, bằng phương tiện phát triển của nó qua các thời đại khi chúng biểu hiện trên mặt phẳng trái đất.

> Với mỗi sự phát triển, lực đó được biết đến trên mặt phẳng này như Ý CHÍ được trao cho con người trên và bên trên tất cả Sự Tạo Dựng. LỰC ĐÓ có thể tự chia tách khỏi Đấng Tạo Ra nó, vì với Ý CHÍ con người có thể tuân thủ hoặc từ chối LUẬT THẦN THÁNH — những luật bất biến đó được đặt ra giữa Đấng Tạo Hóa và cái được tạo ra.
> Hãy nghiên cứu những điều này; đặc biệt thông qua bất kỳ giai đoạn nào trong đó các lực xác thịt hoặc vật chất hoặc bình thường được gạt sang một bên; và các yếu tố luôn hiện diện của tâm linh và linh hồn trò chuyện với những yếu tố đó của các lực như tìm thấy trong mỗi thực thể. Hãy nghiên cứu những điều đó và HÃY BIẾT CHÍNH MÌNH.
> **H-43.** Giấc mơ là gì?
> **Đ-43.** Có nhiều và các loại biểu hiện khác nhau đi đến với một sinh linh ở trong mặt phẳng thể chất của con người, [một trong số đó] gia đình con người gọi là GIẤC MƠ.
> Một số được tạo ra bởi [những] sự gợi ý như vậy đạt đến nhận thức của thể chất trong các hình thức và phương cách khác nhau khi thể chất, trong khu vực đó được gọi là giấc ngủ hoặc sự chợp mắt, đã gạt sang một bên ý thức. Khi những lực đó mà thông qua đó tâm linh và linh hồn đã biểu hiện chính chúng được tái hiện bởi cùng lực linh hồn và tâm linh này (theo phương cách như vậy) để truyền tải hoặc mang lại các ấn tượng quay trở lại tâm trí ý thức trong mặt phẳng trái đất; nó được gọi là một giấc mơ.
> Điều này rất có thể được gây ra bởi những lực đó được đưa vào hệ thống. Hành động tiêu hóa diễn ra dưới sự hướng dẫn của các lực tiềm thức trở thành một phần của mặt phẳng đó mà thông qua đó tâm linh và linh hồn của thực thể trôi qua vào thời điểm như vậy. Những sự biểu hiện như vậy được gọi là ác mộng, hoặc các sự biểu hiện bất thường trên mặt phẳng thể chất của các lực này.
> Trong tiến trình bình thường của các giấc mơ, những lực đó được thực hiện cái có thể là BÓNG BÁO TRƯỚC của một điều kiện, khi lực linh hồn và tâm linh so sánh các điều kiện trong các cõi khác nhau mà thông qua đó (linh hồn và tâm linh của) một thực thể nhất định đã trôi qua trong sự tiến hóa của nó đến cõi hiện tại của nó.
> Trong thời đại này ở hiện tại, 1923, không có đủ sự tin tưởng được trao cho các giấc mơ; vì sự phát triển tốt nhất của gia đình con người là trao sự tăng tiến lớn hơn trong kiến thức về tiềm thức linh hồn hoặc thế giới tâm linh. Đây là một GIẤC MƠ.

> **H-44.** Các giấc mơ nên được giải thích như thế nào?
> **Đ-44.** Phụ thuộc vào điều kiện thể chất của thực thể, và cái tạo ra hoặc mang lại giấc mơ cho các lực của cơ thể đó. Định nghĩa tốt hơn là thế này: hãy tương quan những sự thật đó được thực hiện trong mỗi và mọi giấc mơ trở thành một phần của thực thể của cá nhân, và sử dụng những thứ như vậy (cho mục đích) phát triển tốt hơn; luôn nhớ rằng 'phát triển' có nghĩa là đi HƯỚNG TỚI các lực cao hơn, hoặc Đấng Tạo Hóa. (3744-4)

Trong những năm can thiệp, nhiều giấc mơ cá nhân đã được giải thích bởi Edgar Cayce, nhưng mãi đến năm 1932 câu hỏi cụ thể này mới mang lại câu trả lời mang tính định nghĩa sau đây.

> **Bà C:** *Ông vui lòng phác thảo một cách rõ ràng và toàn diện tài liệu nên được trình bày cho công chúng nói chung trong việc giải thích chính xác những gì xảy ra trong các lực ý thức, tiềm thức và tâm linh của một thực thể khi ở trong trạng thái được biết đến là giấc ngủ.*
> **Ông C:** Trong khi đã có rất nhiều điều được viết và nói liên quan đến các trải nghiệm của các cá nhân trong trạng thái đó được gọi là giấc ngủ, chỉ mới gần đây mới có nỗ lực kiểm soát hoặc hình thành bất kỳ ý tưởng xác định nào về cái tạo ra các điều kiện trong tâm trí không ý thức (tiềm thức, dưới ngưỡng nhận thức hoặc dưới bình thường). [Đây là] những nỗ lực nhằm xác định cái tạo ra TÍNH CHẤT của giấc mơ như trải nghiệm bởi một cá nhân hoặc thực thể.
> Những cuộc thử nghiệm như vậy có thể xác định — đối với một số tâm trí — các câu hỏi liên quan đến sự tuyên bố của một số nhà tâm thần học hoặc nhà tâm phân học; và, thông qua những cuộc thử nghiệm như vậy, bác bỏ hoặc xác định giá trị của [những tuyên bố] như vậy bằng việc nghiên cứu tính chất nhất định của các sự gián đoạn tâm trí ở các cá nhân. Tuy nhiên ít điều trong số này có thể được gọi là sự phân tích thực sự về những gì xảy ra với cơ thể — dù là thể chất, tinh thần, tiềm thức hay tâm linh — khi nó tự đánh mất mình trong sự nghỉ ngơi như vậy.
> Để chắc chắn, có các điều kiện xác định nhất định diễn ra liên quan đến các lực thể chất, ý thức, và tiềm thức (cũng như tâm linh) của một

cơ thể. Vì vậy, trong việc phân tích một trạng thái như vậy cho một sự hiểu biết toàn diện, tất cả những điều thuộc về các yếu tố khác nhau này phải được xem xét.
> Đầu tiên, chúng tôi sẽ nói, giấc ngủ là một cái bóng của khoảng tạm dừng đó trong các trải nghiệm trái đất được gọi là cái chết; vì ý thức thể chất trở nên không nhận thức được các điều kiện tồn tại, trừ những điều được xác định bởi các thuộc tính của thể chất cái tham gia vào các thuộc tính của các lực tưởng tượng hoặc tiềm thức và không ý thức của cùng cơ thể đó.
> Nghĩa là, trong một giấc ngủ bình thường (từ lập trường thể chất chúng ta đang suy luận bây giờ) các giác quan đang canh gác, như nó đã thế; sao cho các lực thính giác là những lực nhạy cảm hơn... Vì vậy, sau đó, chúng ta tìm thấy rằng còn lại bốn thuộc tính khác hành động một cách độc lập và phối hợp trong sự nhận thức để một cơ thể thể chất có ý thức. Những thuộc tính này, trong trạng thái ngủ hoặc nghỉ ngơi, đã trở nên không nhận thức được cái đang diễn ra xung quanh vật thể đang nghỉ ngơi như vậy.
> Các cơ quan thuộc về phần đó được biết đến là không active — những cơ quan không cần thiết cho chuyển động có ý thức — tiếp tục hoạt động của chúng, [ngay cả khi] các sự đập dồn dập, nhịp tim, hệ thống đồng hóa và bài tiết tiếp tục hoạt động, [ngay cả khi] có những thời kỳ trong quá trình nghỉ ngơi như vậy khi ngay cả tim và sự tuần hoàn cũng có thể được nói là "nghỉ ngơi."
> Cái gì, sau đó, không ở trong hành động trong thời kỳ như vậy? Cái được biết đến là giác quan nhận thức, như liên quan đến não bộ thể chất. Do đó nó có thể được nói một cách thực sự rằng giác quan thính giác được chia nhỏ, và có hành động nghe bằng cách cảm nhận, hành động nghe bằng giác quan khứu giác, và hành động nghe bằng tất cả các giác quan độc lập với chính các trung tâm não bộ, mà đúng hơn là của các trung tâm hạch bạch huyết.
> Xuyên suốt toàn bộ hệ thống giao cảm là một sự phù hợp như vậy để trở nên NHẬN THỨC HƠN, NHẠY BÉN HƠN, ngay cả khi cơ thể - thể chất và não bộ - thể chất đang nghỉ ngơi, hoặc không nhận thức.
> Giác quan này, giác quan thứ sáu, như nó có thể được gọi để xem xét ở đây, tham gia vào THỰC THỂ ĐI CÙNG luôn canh gác trước ngai vàng của chính Đấng Tạo Hóa. Đó là cái có thể được rèn luyện hoặc dìm xuống, hoặc để lại cho sáng kiến của chính nó, cho đến khi nó tạo

ra chiến tranh với bản thân theo cách thức hoặc sự biểu hiện nào đó — cái phải thể hiện chính nó trong thế giới vật chất như trong sự không khỏe mạnh, hoặc bệnh tật, hoặc tính khí, hoặc bất kỳ hình thức nào đã cho phép não bộ trở nên bị thay đổi để đáp lại nhiều theo phương cách mà một sợi dây rung lên với âm thanh nhất định [theo cách] nó được giăng hoặc chơi lên. Giác quan cai quản điều đó có thể được biết đến như là BẢN THÂN KHÁC của thực thể hoặc cá nhân. Do đó chúng ta tìm thấy phải có dòng xác định nào đó có thể được lấy bởi BẢN THÂN KHÁC đó; và nhiều điều đã được ghi lại như đối với các hiệu ứng nhất định được trao nó có thể tạo ra — không phải trên tâm trí, để chắc chắn; vì [khu vực hoạt động] của nó là ở bên ngoài những khu vực trong đó tâm trí hoặc các trung tâm não bộ thông thường được biết đến là hoạt động — mà là trên cùng cá nhân đó, dù sao đi nữa.
> Trong giấc ngủ hoàn toàn thể chất chúng ta tìm thấy cơ thể được thư giãn — và có ít hoặc không có sự căng thẳng bên trong điều tương tự. [Chính lúc đó] những hoạt động không tự nguyện đó hoạt động thông qua các cơ quan dưới sự giám sát của bản thân tiềm thức hoặc không ý thức HỢP NHẤT với những lực đó đã được tác động bởi cái mà cơ thể đã nuôi dưỡng trên đó. Bấy giờ nó có thể được thấy rằng cùng một cơ thể đó, được nuôi dưỡng trên thịt trong một thời kỳ — [như đối lập với] cùng cơ thể đó được nuôi dưỡng trên chỉ thảo mộc và trái cây — sẽ không [cung cấp] cùng tính chất hoặc hoạt động cho BẢN THÂN KHÁC, trong hoạt động của nó, như cái được gọi là BẢN THÂN GIẤC MƠ. Nó cũng không tạo ra cùng hiệu ứng lên bất kỳ cá nhân nào khác chia sẻ cùng môi trường dưới cùng hoàn cảnh.
> Điều này nên dẫn dắt người ta biết, hiểu rằng có một sự kết nối xác định giữa cái chúng ta đã chọn để gọi là giác quan thứ sáu — hành động thông qua các lực thính giác của cơ thể - thể chất — và BẢN THÂN KHÁC bên trong bản thân. (5754-1)

> Bấy giờ, với cái vừa được trao, rằng có một lực active bên trong mỗi cá nhân hoạt động theo phương cách của một giác quan khi cơ thể - thể chất ở trong giấc ngủ, sự nghỉ ngơi hay sự thư giãn, chúng tôi sau đó sẽ phác thảo đối với các chức năng của cái chúng ta đã chọn để gọi là giác quan thứ sáu là gì.

> Nhiều từ ngữ đã được sử dụng trong việc cố gắng mô tả thực thể tâm linh của một cơ thể là gì, và mối quan hệ nào tâm linh hoặc linh hồn này mang đối với các lực active bên trong một cơ thể bình thường thể chất. Một số người đã chọn gọi đây là cơ thể vũ trụ... cơ thể đó mà cá nhân, hoặc con người, được khoác lên trong sự đi vào của mình vào mặt phẳng vật chất. Những điều này là đúng... tuy nhiên bởi chính sự phân loại của họ, bằng cách gọi chúng bằng các tên để chỉ ra các năng lực hoặc chức năng của chúng, đã bị hạn chế trong nhiều khía cạnh.
> Nhưng mối quan hệ nào giác quan thứ sáu này (như đã được gọi trong sự trình bày này) có, với cơ thể linh hồn này, ý thức vũ trụ này? Mối quan hệ nào nó có với các năng lực và chức năng của tâm trí thể chất bình thường? Cái nào phải được rèn luyện? Giác quan thứ sáu? hay cơ thể phải được rèn luyện trong các chức năng khác của nó theo các mệnh lệnh của giác quan thứ sáu?
> Trong sự hiểu biết, sau đó, hãy trình bày các hình ảnh minh họa như một mô hình, để có sự lĩnh hội về cái đang được trình bày.
> Khả năng này hoặc chức năng này rất active khi ý thức thể chất được gạt sang một bên — như đã được gọi bởi một số nhà thơ, khi cơ thể nghỉ ngơi trong vòng tay của Morpheus — để lại một ấn tượng xác định.
> Trên cái gì? Các hoạt động tâm trí của cơ thể; hoặc phần tiềm thức của cơ thể (cái, đã được gọi, không bao giờ quên); trên bản chất tâm linh của cơ thể; hoặc trên chính linh hồn? Đây là các câu hỏi, không phải các tuyên bố!
> Hoạt động giác quan thứ sáu này là sức mạnh hoặc lực kích hoạt của BẢN THÂN KHÁC. BẢN THÂN KHÁC nào? Cái đã được xây dựng bởi thực thể thông qua các trải nghiệm của nó như một toàn bộ trong thế giới vật chất và vũ trụ. Do đó tiềm thức có làm cho nhận thức được đối với lực active này, khi cơ thể nghỉ ngơi, hành động nào đó trên một phần của bản thân hoặc phần khác cái ở trong sự không đồng ý với... BẢN THÂN KHÁC đó. Do đó chúng ta có thể tìm thấy rằng một cá nhân có thể, từ sự đau buồn, ngủ — và thức dậy với một cảm giác hân hoan. Luôn luôn khi ý thức thể chất nghỉ ngơi, BẢN THÂN KHÁC trò chuyện với linh hồn của cơ thể, thấy không?
> Do đó chúng ta tìm thấy những cá nhân hướng tâm linh hơn là những người dễ dàng được làm cho bình an hơn; [bởi vì họ] ở trong sự hòa bình và trong sự hài hòa trong trạng thái active bình thường của họ cũng như trong giấc ngủ.

> Tại sao? Họ đã đặt trước bản thân mình cái là một tiêu chuẩn cái có thể được tin tưởng hoàn toàn; vì cái từ đó một thực thể hoặc linh hồn nảy sinh là sự nhận thức của nó về Thần Thánh, hoặc các lực sáng tạo bên trong trải nghiệm của nó. Do đó những người có Danh của Con đã đặt sự tin tưởng của họ vào Ngài. Ngài là tiêu chuẩn của họ, mô hình của họ, hy vọng của họ, hoạt động của họ.
> Mặt khác, thường xuyên chúng ta tìm thấy một người có thể nghỉ ngơi với một cảm giác hân hoan hoặc hòa bình, và thức dậy với một cảm giác trầm cảm, cô đơn, hoặc không có hy vọng, hoặc nỗi sợ đã đi vào: cơ thể - thể chất thức dậy với sự trầm cảm đó biểu hiện chính nó như của tinh thần thấp.
> Cái gì đã diễn ra? Các thành phần của linh hồn đang gặp cái nó đã xứng đáng có được, cho mục đích làm rõ sự liên kết của chính nó với bất kỳ cái gì nó đã đặt làm lý tưởng của nó.
> Nếu một người đã đặt bản thân mình trong hàng ngũ chống lại cái của tình yêu như biểu hiện bởi Đấng Tạo Hóa trong mặt phẳng vật chất, thì phải có một sự chiến đấu liên tục — liên tục — của các yếu tố đó.
> Bằng sự so sánh, sau đó, chúng ta có thể tìm thấy làm thế nào năng lượng tạo dựng đã biểu hiện trong Con...
> Cái gì, sau đó, điều này có liên quan, bạn hỏi, với chủ đề giấc ngủ? Giấc ngủ là thời kỳ đó khi linh hồn kiểm kê cái nó đã hành động trên đó trong một thời kỳ nghỉ ngơi này sang thời kỳ nghỉ ngơi khác, rút ra — như nó đã thế — các sự so sánh cái làm nên chính cuộc sống trong bản chất của nó. Như cho sự hài hòa, hòa bình, niềm vui, tình yêu, sự chịu đựng lâu dài, sự kiên nhẫn, tình anh em, sự tử tế — đây là các hoa trái của Tâm Linh.
> Hận thù, các lời nói gay gắt, các tư tưởng không tử tế, các sự áp bức và những thứ tương tự, đây là các hoa trái của các lực tà ác (của Satan), và linh hồn hoặc ghê tởm cái mà thông qua đó nó đã trôi qua, hoặc đi vào niềm vui của Chúa của nó.
> Tại sao điều này nên là như vậy trong một phần, hoặc một phần của một cơ thể, hơn là phần khác? Người phụ nữ đã nhận sự nhận thức của mình như thế nào? Thông qua giấc ngủ của người đàn ông! Do đó sự trực giác là một thuộc tính [đạt được bởi] sự đàn áp những lực đó từ đó nó nảy sinh, tuy nhiên được ban tặng với tất cả những khả năng và lực đó của Đấng Tạo Ra nó cái đã làm nên hoạt động của nó trong một thế giới nhận thức — hoặc, nếu chúng ta chọn gọi nó là như vậy, một thế

giới ba chiều, một thế giới vật chất, nơi một sinh linh phải THẤY một sự vật chất hóa để trở nên nhận thức được sự tồn tại của nó trong mặt phẳng đó. (5754-2)

Mục đích và chức năng này của quá trình nằm mơ là xem xét lại những gì đã được làm và suy nghĩ với các lý tưởng của cái tôi cao hơn; và sau đó đối mặt với cái tôi ý thức thể chất với các biểu tượng giấc mơ chỉ ra nơi nó đã mắc lỗi và sa ngã, hoặc — ít gặp hơn — đã có sự tiến bộ tâm linh.

> Về việc giác quan thứ sáu có thể được sử dụng như thế nào, sau đó, phụ thuộc vào lý tưởng của cá nhân; vì, như đã được chỉ ra rất tốt trong Kinh Thánh, nếu lý tưởng của cá nhân bị mất đi, thì các khả năng tiếp xúc với các lực tâm linh dần bị mất đi, hoặc các rào cản được xây dựng ngăn cản cá nhân cảm nhận sự gần gũi của mình với một sự phát triển tâm linh.
> Đối với những người ở gần hơn cõi tâm linh; các ảo ảnh, giấc mơ của họ và những thứ tương tự thường được giữ lại hơn bởi cá nhân (khi thức); vì, như được thấy như một luật đầu tiên, đây là sự tự bảo tồn. Bản thân hiếm khi mong muốn lên án bản thân, trừ khi các bản thân đang chiến đấu lẫn nhau; như các yếu tố bên trong một cơ thể khi ăn cái tạo ra cái được gọi là ác mộng — chúng đang chiến đấu với các giác quan của cơ thể, và tham gia hoặc vào những điều gây ra nỗi sợ, hoặc tạo ra các ảo ảnh [thuộc tính chất tương tự như] các yếu tố đã được đưa vào bên trong hệ thống.
> Bấy giờ, điều này có thể được sử dụng như thế nào để phát triển một cơ thể trong mối quan hệ của nó với các lực vật chất, tinh thần và tâm linh? Dù đó là mong muốn của cơ thể hay không, trong giấc ngủ ý thức bị gạt sang một bên về mặt thể chất. Như về cái nó sẽ tìm kiếm, điều này phụ thuộc vào cái nó sẽ liên kết chính nó với, về mặt thể chất, tinh thần, tâm linh... như đã được thấy bởi ngay cả những người cố gắng tạo ra một tính chất nhất định của ảo ảnh hoặc giấc mơ — những thứ này theo một luật khác mang tính vạn năng... *Cái tương tự sinh ra cái tương tự!*

> Cái được gieo trong danh dự được gặt trong vinh quang. Cái được gieo trong sự đồi truỵ không thể được gặt trong vinh quang... vì các trải nghiệm như vậy như các giấc mơ, ảo ảnh và những thứ tương tự chỉ là các hoạt động trong thế giới không nhìn thấy của bản thân thực sự của một thực thể.
> **H-1.** Làm thế nào người ta có thể rèn luyện giác quan thứ sáu?
> **Đ-1.** Điều này vừa được trao; cái liên tục được liên kết với sự hình dung tâm trí trong các lực tưởng tượng THÌ nó sẽ phát triển hướng tới điều đó. Cái gì là cái đang và có thể được tìm kiếm? Khi dưới sự căng thẳng, không có cá nhân nào chưa từng vào thời điểm nào đó được cảnh báo về cái có thể phát sinh trong trải nghiệm hàng ngày hoặc thể chất của họ. Họ đã chú ý chưa? Không! Nó phải được trải nghiệm!
> **H-2.** Làm thế nào người ta có thể liên tục được hướng dẫn bởi thực thể đi cùng đang canh gác tại Ngai Vàng?
> **Đ-2.** Đó là về việc họ mong muốn hay không! Nó ở đó! Nó không rời đi, mà là lực active!
> Điều này có thể làm bối rối một số người, vì — như đã được trao — tiềm thức và cái bất thường, hoặc "ý thức không ý thức," là tâm trí của linh hồn: nghĩa là, (theo nghĩa điều này được sử dụng) chính bản thân tiềm thức hoặc dưới ngưỡng nhận thức đang canh gác luôn luôn với chính Ngai Vàng. Vì chẳng phải nó đã được nói: "Ngài đã trao các thiên thần của Ngài phụ trách liên quan đến ngươi, kẻo vào bất kỳ lúc nào ngươi vấp chân vào đá"? Bạn đã chú ý chưa? Bấy giờ Ngài ở gần! Bạn đã coi thường chưa? Bấy giờ Ngài đã rút lui về BẢN THÂN KHÁC của ngươi, thấy không? Bản thân đó đã được xây dựng như người đồng hành, cái phải được trình bày — cái được trình bày — là trước chính Ngai Vàng! Ý thức — con người tìm kiếm điều này cho sự giải trí CỦA CHÍNH MÌNH. Trong giấc ngủ người đó tìm kiếm sự giải trí THỰC SỰ, hoặc hoạt động thực sự của bản thân.
> **H-3.** Cái gì cai quản các trải nghiệm của cơ thể tinh tú khi ở trong mặt phẳng chiều thứ tư trong giấc ngủ?
> **Đ-3.** Như đã được trao, cái mà nó đã nuôi dưỡng trên đó; cái nó đã xây dựng; cái nó đã tìm kiếm; cái mà tâm trí trí óc, tâm trí tiềm thức, tâm trí dưới ngưỡng nhận thức, tìm kiếm! Điều đó cai quản. Bấy giờ chúng ta đi đến một sự hiểu biết về "người sẽ tìm thấy, phải tìm kiếm." Trong thể chất hoặc vật chất, điều này chúng ta hiểu. Nó cũng là mô hình của bản thân dưới ngưỡng nhận thức hoặc tâm linh.

> **H-4.** Trạng thái hoặc xu hướng phát triển nào được chỉ ra nếu một cá nhân không nhớ các giấc mơ?
> **Đ-4.** Sự cẩu thả về các sự liên kết của nó, cả thể chất, tinh thần và tâm linh! Chỉ ra một nhân vật rất đáng bỏ qua!
> **H-5.** Người ta có nằm mơ liên tục, nhưng chỉ đơn giản thất bại trong việc nhớ một cách có ý thức không?
> **Đ-5.** Không có sự khác biệt giữa thế giới không nhìn thấy và cái nhìn thấy được; trừ việc trong cái không nhìn thấy, khoảng không gian lớn hơn nhiều có thể được bao phủ! Người ta có luôn mong muốn liên kết chính mình với những người khác không? Các cá nhân có luôn tìm kiếm sự đồng hành trong thời kỳ này hay thời kỳ khác của các trải nghiệm của họ trong mỗi ngày không? Họ có rút lui bản thân không? Mong muốn đó nằm ở đó, hoặc tiếp tục! Thấy không? Đó là một trải nghiệm tự nhiên, không phải bất nhiên! Đừng tìm kiếm cái bất nhiên hoặc siêu nhiên! Đó là cái tự nhiên — đó là tự nhiên — đó là hoạt động của Thiên Chúa! Các sự liên kết CỦA NGÀI với con người, mong muốn CỦA NGÀI làm cho con người một con đường hướng tới một sự hiểu biết!
> Nếu có thể được thấy hoặc hiểu đầy đủ hình ảnh minh họa đó được trao về Con Người — rằng trong khi những người ở trên thuyền sợ hãi vì các yếu tố, Chủ của biển và các yếu tố đã ngủ! Các sự liên kết nào có thể đã có với giấc ngủ đó? Đó có phải là một sự rút lui tự nhiên không? Tuy nhiên khi được nói chuyện, biển và gió đã tuân theo giọng nói của Ngài. Bạn có thể làm ngay cả như Ngài, nếu bạn chỉ làm cho chính mình nhận thức được.
> **H-6.** Có khả năng cho một tâm trí ý thức nằm mơ trong khi cơ thể tinh tú hoặc tâm linh vắng mặt không?
> **Đ-6.** Một tâm trí ý thức, trong khi cơ thể vắng mặt, là như khả năng của một người chia tách bản thân và làm hai việc cùng một lúc; như được thấy bởi các hoạt động của tâm trí trí óc. Khả năng đọc nhạc và chơi [nó cùng một lúc] là sử dụng các năng lực khác nhau của cùng một tâm trí. Do đó, cho một năng lực hoạt động trong khi năng lực khác đang hoạt động theo một hướng khác không chỉ có khả năng mà còn có triển vọng; phụ thuộc vào khả năng của cá nhân tập trung, hoặc trung tâm hóa trong các vị trí khác nhau của họ những sự hoạt động đó, của các lực tâm linh trong mặt phẳng vật chất. Đẹp đẽ, phải không?

> **H-7.** Sự kết nối nào có giữa tâm trí thể chất hoặc ý thức và cơ thể tâm linh trong giấc ngủ hoặc trong một trải nghiệm tinh tú?
> **Đ-7.** Như đã được trao, MỘT SỰ CẢM NHẬN! Với cái gì? Giác quan riêng biệt đó, khả năng của giấc ngủ cái làm nên sự nhạy bén với những lực đó trong sinh linh thể chất được biểu hiện trong mọi thứ có sự sống. Như sự mở ra của hoa hồng — sự nhanh chóng trong dạ con của hạt giống khi nó nảy mầm ra — sự thức tỉnh trong toàn bộ tự nhiên của cái đã được đặt bởi các lực Thần Thánh để làm nên một sự nhận thức về sự hiện diện của nó trong vật chất, hoặc những điều vật chất. (5754-3)

Một toàn bộ khái niệm mới về con người trên trái đất được trình bày trong những câu trả lời này; ở chỗ ý thức thể chất là một sự giải trí của hoạt động thiết yếu của con người — thực thể thực sự tồn tại ở cấp độ tiềm thức.

NGHIỆP QUẢ — DẤU PHẨY VÀ DẤU CHẤM CỦA CHÚNG TA (*KARMA - OUR JOT AND TITTLE*)

Bởi Mary Ann Woodward

> *Vì quả thật Ta nói với các ngươi, cho đến khi trời đất qua đi, một dấu phẩy hay một dấu chấm sẽ không theo cách nào qua đi khỏi luật pháp, cho đến khi tất cả được hoàn thành.* (Ma-thi-ơ V)
> *Và dễ hơn cho trời đất qua đi, hơn là một dấu chấm của luật pháp thất bại.* (Lu-ca XVI)

Luật bất biến được đề cập trong những tham chiếu này từ Tân Ước là **luật nguyên nhân và hiệu ứng**, **luật nghiệp quả**. Thuật ngữ "karma" đến từ một từ Phạn ngữ có nghĩa là *hành động và phản ứng*. Trong Ấn Độ giáo, nó ngụ ý lao động của linh hồn, tìm cách đạt được sự hợp nhất với Thiên Chúa. Edgar Cayce đã giải thích nghiệp quả trong nhiều khía cạnh và sự phân nhánh của nó như là **"gặp lại bản thân"**.

Hầu hết các hành động của chúng ta tạo ra một kết quả ngay lập tức mà chúng ta thường nhận thức được. Tuy nhiên, nhiều hoàn cảnh hoặc điều kiện chúng ta gặp phải dường như không có nguyên nhân mà chúng ta chịu trách nhiệm trong hiện tại, và thường trong sự đau khổ chúng ta kêu lên như Gióp đã làm, *"Tại sao điều này lại bị viếng thăm trên tôi?"* Lý thuyết đầu thai lại, vốn giữ rằng con người sống nhiều lần trên trái đất, có ngay tại hạt nhân của nó sự ngụ ý rằng các hiệu ứng được cảm nhận trong một cuộc sống hiện tại thường có nguyên nhân của chúng trong các cuộc sống trước đây. Nhiều người thấy trong niềm tin này sự giải thích duy nhất cho những sự bất bình đẳng trên thế giới; cho sự tương phản giật mình trong các điều kiện mà con người sinh ra trong đó. Các bài đọc Edgar Cayce duy trì rằng mỗi người chịu trách nhiệm cho các hoàn cảnh mà người đó tìm thấy chính mình trong đó và giải thích rằng nếu người đó chọn coi mình là một nạn nhân vô tội của môi trường hoặc các trải nghiệm của mình, đó chỉ đơn giản là vì người đó thiếu một độ sâu của sự hiểu biết.

> *Cái các người gieo, các người gặt. Thường có các trải nghiệm trong đó các cá nhân rõ ràng gặt cái họ không gieo, nhưng đây chỉ là tầm nhìn bản thân ngắn của thực thể hoặc của người phân tích và nghiên cứu các mục đích hoặc lý tưởng trong mối quan hệ với các cá nhân cụ thể đó.* (2528-3)

Gặp lại bản thân, theo thông tin trong các bài đọc, thực sự là gặp lại các kết quả từ các hành động hoặc thái độ của chính chúng ta. Một sự chấp nhận đầu thai lại ngụ ý sự chấp nhận thực tế rằng mỗi cá nhân đối mặt với các kết quả mình mang lại. Chúng ta không chỉ đưa ra các lựa chọn hàng ngày mà chúng ta chịu trách nhiệm, mà chúng ta đã đưa ra các lựa chọn trong các cuộc sống trước đây mà chúng ta chịu trách nhiệm. Chúng ta tự do lựa chọn, nhưng chúng ta phải nhận ra rằng bên trong mỗi lựa chọn là các lựa chọn tương lai. Các hậu quả của các lựa chọn và hành động của chúng ta là **"dấu phẩy và dấu chấm"** mà chúng ta phải đối mặt.

> *Nguyên nhân và hiệu ứng đối với nhiều người là giống nhau như nghiệp quả. Nghiệp quả là cái mang qua, trong khi nguyên nhân và hiệu ứng có thể tồn tại chỉ trong một trải nghiệm vật chất.* (2981-21)

> **Đ-1.** Hầu hết các cá nhân trong hiện tại giải thích sai các điều kiện nghiệp quả. Sự phát triển hoặc số phận như các ảnh hưởng nghiệp quả — mỗi linh hồn, mỗi thực thể, nên có được khái niệm thích hợp về số phận. Số phận là ở bên trong, hoặc là của đức tin, hoặc là món quà của các Lực Lượng Sáng Tạo. Ảnh hưởng nghiệp quả là, sau đó, ảnh hưởng nổi loạn chống lại điều đó. Khi các cơ hội được trình bày, chính lực ý thức của chính thực thể phải được thực thi — cái đã chia tách nó hoặc đã làm cho nó bằng với các ảnh hưởng sáng tạo trong các lực tâm linh cao hơn để làm cho chính nó sự tiến bộ đó. Bấy giờ trong mỗi sự tiếp xúc đều có cơ hội cho một thực thể, một linh hồn, hoàn thành hoặc gặp trong chính nó hoặc sự liên kết bản thân linh hồn của nó với các Lực Lượng Sáng Tạo từ Nguyên Nhân Đầu Tiên, để ôm lấy cái cần thiết cho thực thể đi vào sự ở-trên-một với Lực Lượng Sáng Tạo đó. Do đó như đối với sự hoàn thành của thực thể, nó luôn ở trên con đường. (903-23)

> *Vì Cuộc Sống và các sự biểu đạt của nó là một. Mỗi linh hồn hoặc thực thể sẽ và có quay trở lại, hoặc chu kỳ, như tự nhiên làm trong các sự biểu hiện của nó xung quanh con người; do đó để lại, làm cho hoặc trình bày — như nó đã thế — những sự thật không thất bại, không thể xóa nhòa đó rằng nó — Cuộc Sống — là liên tục. Và mặc dù có thể có một vài năm ngắn trong trải nghiệm này hay trải nghiệm khác, chúng là một; linh hồn, bản thân bên trong được làm sạch, được nâng lên, để nó có thể là một với nguyên nhân đầu tiên đó, mục đích đầu tiên đó cho sự đi vào tồn tại của nó. Và mặc dù có thể có những trải nghiệm đó ở đây và ở đó, mỗi trải nghiệm đều có các mối quan hệ của nó với cái đã đi trước, cái sắp đến. Và đã có được trao cho mỗi linh hồn đặc quyền đó, sự lựa chọn đó, của việc là một với các Lực Lượng Sáng Tạo. Và các mô hình đã được đặt làm các dấu mốc dọc theo sự tiến bộ của con

người là rõ ràng. Không ai gắn cao hơn cái đã được để lại trong Ngài, Đấng đã làm sự can thiệp đó cho con người, để con người thông qua Ngài có thể có người bào chữa với Chúa Cha. Và những sự thật đó, những nguyên lý đó — vâng, những lời hứa đó — cái đã được đặt trong Ngài, là đúng; và có thể là trải nghiệm của mỗi và mọi linh hồn, khi mỗi thực thể tìm kiếm, phấn đấu, thử, mong muốn trở thành và đuổi theo con đường của việc trở thành với Ngài.*
> *Bấy giờ, như đã có và là sự trôi qua của một linh hồn thông qua thời gian và không gian, thông qua trải nghiệm này và trải nghiệm khác, nó đã là và là cho mục đích trao ngày càng nhiều cơ hội hơn để biểu đạt cái bào chữa cho con người trong các mối quan hệ của mình với nhau; trong sự thương xót, tình yêu, sự kiên nhẫn, sự chịu đựng lâu dài, tình anh em.*
> *Vì đây là các hoa trái của tâm linh, và những người muốn là một với Ngài phải thờ phượng Ngài trong tâm linh và trong sự thật.* (938-1)

Chúng ta và chỉ mình chúng ta chịu trách nhiệm cho những gì chúng ta là và điều kiện của chúng ta trên trái đất này.

Các bài đọc Edgar Cayce chỉ ra rằng **cá tính** (*individuality*) là tổng số những gì thực thể đã làm về các Lực Lượng Sáng Tạo và lý tưởng trong các trải nghiệm khác nhau của nó trên trái đất. Cá tính thay đổi khi thực thể hành động, suy nghĩ, và cảm nhận trong hiện tại về các lý tưởng của nó, các trải nghiệm của nó, và các cơ hội của nó. Các vấn đề, các điều kiện, các cá nhân, tất cả đều gây ra một sự phản ứng trong cá tính. Mỗi giai đoạn của thực thể có các thuộc tính riêng biệt của nó, cái có thể vừa thực tế vừa tâm linh. Ngoài ra, chúng có thể là một, và để đạt được điều này thực thể phải sử dụng tâm trí. Tâm trí là nhà xây dựng, con đường mà người ta tiếp cận vô hạn hoặc vật chất.

> *Vì, không phải bởi sự tình cờ mà mỗi thực thể đi vào, mà là thực thể — như một phần của toàn bộ — có thể lấp đầy chỗ đó mà không có linh hồn nào khác có thể lấp đầy tốt như vậy.*
> *Do đó với mỗi sự biểu hiện vật chất có một sự đảm nhận bởi một thực thể để biểu hiện sao cho nó, như một phần của toàn bộ, có thể trở nên ngày càng hòa nhập hơn với ý thức đó, và do đó tôn vinh Ngài trong

các mối quan hệ của thực thể với những người khác trong bất kỳ và trong mọi trải nghiệm.*
> *Do đó các sự thôi thúc tiềm ẩn hoặc được biểu hiện là các sự biểu đạt của một thực thể trong các giai đoạn đa dạng của ý thức. Trong sự tạm trú vật chất hoặc trái đất những điều này tìm thấy các sự biểu đạt hoặc các sự biểu hiện theo một phương cách ba chiều. Mỗi thực thể, do đó, tìm thấy chính mình là cơ thể, tâm trí và linh hồn. Những giai đoạn này đại diện cho ba thuộc tính tâm linh có thể hiểu được hoặc được lĩnh hội trong vật chất. Tuy nhiên khi tâm trí và tâm linh trở nên ngày càng biểu đạt hơn, hoặc cai quản thông qua các trải nghiệm trên trái đất, thực thể trở nên nhận thức được các chiều khác trong sự tạm trú vật chất của nó.*
> *Trong khi cơ thể phụ thuộc vào tất cả các ảnh hưởng của vật chất, nó có thể được kiểm soát — các cảm xúc của nó — bởi tâm trí. Và tâm trí có thể được hướng dẫn bởi tâm linh. Tâm linh là phần đó của Nguyên Nhân Đầu Tiên tìm thấy sự biểu đạt trong tất cả cái là vĩnh cửu trong ý thức của tâm trí HOẶC vật chất. Và không có sự thôi thúc nào — dù của các sự tạm trú vật chất hay của các khía cạnh tinh tú — vượt qua các khả năng tinh thần và tâm linh của một linh hồn để lựa chọn con đường của nó để nó, linh hồn và tâm trí, có thể đi.*
> *Trong vật chất, sau đó, như có thể được biểu đạt trong bất kỳ môi trường nào một cơ thể đã chọn, nó trở nên quen thuộc hoặc hòa nhập với các môi trường của cõi hoạt động cụ thể đó. Tuy nhiên những điều này có thể trở nên cục bộ; hoặc chúng có thể trở nên hướng về bang hoặc quốc gia, hoặc hướng về tâm linh hay đồng loại, do đó thay đổi phương cách mà thực thể có thể biểu đạt chính nó, mặc dù dưới cùng môi trường của những người khác trong cõi hoạt động cụ thể đó.* (2533-1)

> *Mỗi thực thể, mỗi linh hồn, đi vào trải nghiệm vật chất cho các mục đích. Những điều này không mang tính cá nhân hay tính chất ích kỷ, mặc dù chúng rất cá nhân trong sự áp dụng và thực hành của chúng.*
> *Mỗi linh hồn GẶP LIÊN TỤC CHÍNH NÓ — không chỉ trong cái được gọi vào những thời điểm là nghiệp quả hay các ảnh hưởng nghiệp quả.

Vì hãy nhớ, Cuộc Sống là Thiên Chúa; cái mang tính xây dựng phát triển, cái mang tính hủy diệt suy tàn.*
> *Bấy giờ, Các Lực Lượng Nghiệp Quả — nếu sự áp dụng cuộc sống trong trải nghiệm của một thực thể cá nhân PHÁT TRIỂN đến một bến đỗ của hòa bình và sự hài hòa và sự hiểu biết; hoặc các người PHÁT TRIỂN đến Thiên Đàng, hơn là đi đến thiên đàng, các người phát triển trong ân sủng, trong sự hiểu biết.*
> *Hãy nhớ sau đó như thế này: Có các lời hứa được thực hiện bởi các Lực Lượng Sáng Tạo, hoặc Thiên Chúa cho con cái loài người, rằng "Nếu các người sẽ là con gái Ta, con trai Ta, con Ta, Ta quả thực sẽ là Thiên Chúa của các người."*
> *Đây là một lời hứa cá nhân. Do đó các mục đích là cho một sự đi vào; LINH HỒN có thể được chuẩn bị cho một sự ở lại bên trong với linh hồn, tâm trí, của Thiên Chúa hằng sống.*
> *Làm thế nào, sau đó, các người hỏi, các người biết khi nào các người đang ở trên con đường thẳng và hẹp?*
> *Tâm Linh Ta chứng giám với tâm linh ngươi rằng các người quả thực là con cái của Thiên Chúa.*
> *Làm thế nào? Ý thức Thiên Chúa của ngươi, linh hồn ngươi, hoặc lên án, từ chối, hoặc falters trước các điều kiện tồn tại trong trải nghiệm của bản thân tinh thần và vật chất. Tâm trí luôn là nhà xây dựng.* (1436-1)

Chúng ta thường cảm thấy mình bị đối xử bất công hoặc chúng ta xứng đáng có được những điều tốt đẹp hơn. Điều này có lẽ chỉ là quan điểm ngắn hạn, vì chúng ta thực sự gieo gì gặt nấy. Chúng ta phải gặp trong thể chất cái chúng ta đã làm trong thể chất và chúng ta gặp trong tinh thần cái chúng ta đã làm hoặc suy nghĩ trong tinh thần.

> *Do đó chúng ta có hoặc gặp những khía cạnh đa dạng đó trong trải nghiệm của mỗi cá nhân; vì nơi đã có các khía cạnh xây dựng hoặc hủy diệt trong trải nghiệm của mỗi cá nhân, chúng phải được gặp trong cùng cõi hoặc mặt phẳng hoạt động đó trong đó chúng đã ở trong hành động trong trải nghiệm của thực thể — và được gặp theo cái phải được đong ra. Vì luật pháp nói gì? Như các người đong, nó sẽ được đong lại cho các người trong trải nghiệm của chính các người, trong hoạt động của chính các người. Vì vậy, khi các cá nhân trong trải nghiệm vật chất hoặc tinh thần của họ trong thế giới vật chất tìm thấy rằng họ đang ở trong

hoạt động bị ngược đãi, như từ góc độ của họ, từ góc độ của chính họ họ đã ngược đãi. Nếu sự gay gắt đã đến với trải nghiệm của chính ngươi, thì cũng đã có trong hoạt động của chính ngươi cái làm nên điều tương tự; và trải nghiệm trong mỗi giai đoạn là như vậy.* (262-81)

> *Hãy học bài học này thật tốt — sự thật tâm linh: Đừng chỉ trích trừ khi các người muốn bị chỉ trích. Vì với đong lường nào các người đong nó sẽ được đong lại cho các người một lần nữa. Nó có thể không theo cùng một cách, nhưng các người thậm chí không thể SUY NGHĨ xấu về người khác mà không làm nó ảnh hưởng đến ngươi theo một phương cách có tính chất hủy diệt. Hãy SUY NGHĨ TỐT về người khác và nếu các người không thể nói tốt về họ thì đừng nói chút nào — nhưng cũng đừng suy nghĩ nó!*
> *Hãy cố gắng thấy bản thân trong chỗ của người khác. Điều này sẽ mang lại các lực tâm linh cơ bản cái phải là ảnh hưởng thúc đẩy trong trải nghiệm của mỗi linh hồn, nếu nó muốn phát triển trong ân sủng, trong kiến thức, trong sự hiểu biết; không chỉ về mối quan hệ của nó với Thiên Chúa, mối quan hệ của nó với đồng loại của nó, mà là các mối quan hệ của nó trong gia đình và trong cuộc sống xã hội.*
> *Vì hãy biết rằng Chúa Thiên Chúa của ngươi là Một. Và tất cả những gì các người có thể biết về điều tốt trước tiên phải ở bên trong bản thân. Tất cả những gì các người có thể biết về Thiên Chúa phải được biểu hiện thông qua chính ngươi. Nghe về Ngài không phải là biết. Áp dụng và sống và là giống như Ngài MỚI LÀ biết!* (2936-2)

Chúng ta liên tục gặp lại chính mình.

> *Vì mỗi linh hồn phải gặp trong chính bản thân nó cái mà thực thể hoặc cơ thể đong ra cho đồng loại của nó trong các mối quan hệ "lý tưởng" của nó với những người như vậy.* (876-1)

Một số người có thể hỏi, một số người có thể nói, làm thế nào hoặc khi nào người ta trở nên nhận thức được sự thương xót, ân sủng đó? Như cá nhân trong Đức Kitô là ở dưới luật ân sủng và sự thương xót chứ không phải của sự hi sinh. Bấy giờ quả thực mỗi linh hồn, mỗi cá nhân,

trong điều tương tự trở nên nhận thức được ân sủng cứu rỗi — hoặc mục đích mà vì đó Đấng Thánh Đã trao bên trong bản thân sự hi sinh đó sao cho tất cả thông qua Ngài có thể trở nên nhận thức, trong mặt phẳng tâm linh, thông qua ân sủng của Đức Kitô, về phương cách mà cá nhân đã gặp trong vật chất. Vì Ngài đã tha thứ cho ngươi rồi. Chỉ trong anh em ngươi — khi các người bị phán xét trước Ngài bởi hành động được làm trong cơ thể - thể chất. Vì một lần cho tất cả Ngài đã đi vào rằng các người đã được tha thứ bởi Ngài rồi. (261-81)

> *Các người đã không đọc như Ngài đã trao, rằng người nào vi phạm một dấu phẩy hay một dấu chấm là vi phạm tất cả sao? Các người đã không đọc rằng các người sẽ trả đến đồng xu cuối cùng sao? Tuy nhiên nó không giống như được xem xét bởi một số người, rằng các người đã xây dựng nghiệp quả của chính mình — và rằng máu, nợ, luật ân sủng là không có hiệu lực. Nhưng như Ngài đã trao, nếu hoạt động của ngươi được làm để các người có thể được thấy bởi con người, hoặc nếu mục đích của ngươi, mục tiêu của ngươi, mong muốn của ngươi là cho sự tự tôn, thì các người không phải là của Ngài. Bấy giờ, việc gặp lại các hành động được làm trong cơ thể là bằng cách dựa vào đức tin trong Ngài; hoạt động làm nên một sự mô phỏng trong xác thịt của đức tin đó, của sự thương xót đó. Nếu các người muốn có sự thương xót, hãy thương xót. Nếu các người muốn trung thành, hãy thể hiện bản thân bằng các hành động của ngươi rằng các người tin tưởng vào Ngài. Các người đọc như thế nào? "Hãy xem xét các hoa huệ ngoài đồng, chúng phát triển như thế nào; chúng không làm việc vất vả, chúng cũng không kéo sợi; tuy nhiên Ta nói với các người rằng ngay cả Sa-lo-môn trong tất cả vinh quang của mình cũng không được mặc giống như một trong số này." Bấy giờ các người đã mặc lấy Đức Kitô, trong hoạt động của ngươi với người hàng xóm của ngươi, với anh em ngươi, với những người trong nhà của chính ngươi chưa? Hãy biết bên trong chính ngươi. Các người đã gặp Ngài trong phòng bên trong của đền thờ của chính ngươi chưa? Các người tin rằng cơ thể của các người là đền thờ của Thiên Chúa hằng sống. Các người có hành động như vậy không? Bấy giờ hãy bắt đầu đưa điều tương tự vào thực hành, làm sự áp dụng thực tế của cái các người đã thu được, để lại các kết quả với Thiên Chúa của ngươi.*

> *Ngươi tin Ngài có khả năng giữ cái ngươi đã giao phó cho Ngài. Ngươi có thích điều đó không? Ngươi có trân trọng tư tưởng: "Tôi ở trong tay Ngài. Trong Ngài, Ôi Thiên Chúa, chúng tôi sống và di chuyển và có bản thể của chúng tôi trong xác thịt: Và chúng tôi như con cái Ngài sẽ hành động chỉ điều đó?" Ngươi có nói xấu về bạn của ngươi, kẻ thù của ngươi; hoặc như ngươi sẽ nói nếu ngươi ở trước sự hiện diện của Thiên Chúa của ngươi? Các người liên tục ở trong sự hiện diện đó, bên trong bản thân. Ngài với Chúa Cha, Ngài trong ngươi. Các người sẽ giữ đức tin được tính cho các người là sự công chính, để cơ thể của các người trong sự tẩy rửa của nó — thông qua các trải nghiệm đa dạng trên trái đất — có thể luôn là một kênh chỉ hướng tới Thiên Chúa hằng sống chứ?*
> *Các người sẽ làm gì về điều tương tự?* (262-82)

Thực sự nghiệp quả của chúng ta có nhiều khía cạnh và sự phân nhánh vươn vào quá khứ và cũng vào tương lai, nếu điều kiện hoặc vấn đề chưa được giải quyết. Không chỉ các hành động và việc làm của chúng ta, mà cả các tư tưởng của chúng ta cũng mang lại các hiệu ứng nghiệp quả của chúng; vì tư tưởng đi trước hành động, và các tư tưởng là những điều thực sự.

> *"Từ sự đầy đủ của trái tim miệng nói ra"; và các tư tưởng là những hành động, và mỗi người xây dựng cho chính mình cái sẽ là sự tôn vinh, hoặc sự giáo dục, hoặc sự oán hận được xây dựng trong bản thân. Bấy giờ hãy hành động theo cách thích hợp và đáp lại trong chính bạn.* (294-58)

Một người đàn ông đã hỏi:

> **H-8.** Tôi có nghiệp quả từ bất kỳ sự tồn tại trước đây nào nên được vượt qua không?
> **Đ-8.** Chà, nghiệp quả đó được hiểu, và nó được gặp như thế nào. Vì, trong tư tưởng đa dạng — dù được xem xét là triết học hay tôn giáo hay dù từ phương cách khoa học của nguyên nhân và hiệu ứng — nghiệp quả là tất cả những điều này và hơn thế nữa. Đúng hơn nó có thể được so sánh như một miếng thức ăn, dù là cá hay bánh mì, được đưa vào hệ thống; nó được đồng hóa bởi các cơ quan tiêu hóa, và sau

đó những yếu tố được thu thập từ điều tương tự được làm thành các lực chảy qua cơ thể, trao sức mạnh và sức sống cho một vật thể có sự sống, hoặc sinh linh, hoặc cơ thể. Vì vậy, trong các trải nghiệm của một linh hồn, trong một cơ thể, trong một trải nghiệm trên trái đất. Các tư tưởng của nó làm nên cái mà linh hồn nuôi dưỡng trên đó, như các hoạt động được thực hiện từ tư tưởng của thời kỳ làm nên khả năng giữ lại hoặc duy trì lực active hoặc nguyên lý active của tư tưởng thông qua trải nghiệm. Bấy giờ, linh hồn đi vào lại trong một cơ thể dưới một môi trường khác hoặc làm nên sự chi tiêu của cái nó đã làm thông qua trải nghiệm trong sự tạm trú trong một hình thức được gọi trong một số tôn giáo là số phận của linh hồn, trong triết học khác cái đã được xây dựng phải được gặp theo cách thức hoặc phương cách nào đó, hoặc theo phương cách khoa học hơn rằng một nguyên nhân nhất định tạo ra một hiệu ứng nhất định. Do đó chúng ta thấy rằng nghiệp quả là tất cả những điều này và hơn thế nữa. Còn gì hơn nữa? Từ khi sự đi vào của tâm linh và linh hồn vào vật chất đã có một con طريق chuộc lỗi cho linh hồn, để làm một sự liên kết và một sự kết nối với Đấng Tạo Hóa, thông qua tình yêu cho Đấng Tạo Hóa ở trong trải nghiệm của nó. Do đó điều này, cũng vậy, phải được đưa vào xem xét; rằng nghiệp quả có thể có nghĩa là sự phát triển cho bản thân — và phải được gặp theo cách thức và phương cách đó, hoặc nó có nghĩa là cái đã được hành động trên đó bởi các ảnh hưởng làm sạch của con đường và phương cách mà thông qua đó linh hồn, tâm trí - linh hồn, hoặc linh hồn - tâm trí được làm sạch, hoặc được làm sạch, hoặc tự làm sạch chính nó và do đó những sự thay đổi này xảy ra — và một số người gọi nó là "Bà May Mắn" hoặc "Cơ thể sinh ra dưới một ngôi sao may mắn." Đó là cái tâm trí - linh hồn đã làm về nguồn chuộc lỗi của linh hồn! Hoặc nó có thể vẫn là của nguyên nhân và hiệu ứng, như liên quan đến linh hồn, tâm trí, tâm linh, cơ thể. (440-5)

Chúng ta thường nghĩ chúng ta có nghiệp quả với những người khác như người hỏi [1436] trong sự trao đổi sau đây đã nghĩ. Đây rõ ràng là một sự hiểu lầm về bản chất thực sự của nghiệp quả. Chúng ta chỉ gặp lại chính mình. Nghiệp quả là một điều cá nhân và chỉ với Thiên Chúa hoặc các Lực Lượng Sáng Tạo. Nó không phải là giữa các cá nhân. Những người khác chỉ đơn thuần cung cấp các phương tiện hoặc điều kiện để chúng ta học các bài học của mình và có được sự tự làm chủ.

Chúng ta phải đạt được sự hoàn hảo thông qua sự mở ra tâm linh; để chúng ta có thể trở thành những người đồng hành và những người cùng tạo ra với Thiên Chúa là Chúa Cha.

> **H-6.** Có nợ nghiệp quả nào phải làm việc ra với một trong hai hoặc cả hai và tôi có nên ở lại với họ cho đến khi tôi làm cho họ cảm thấy tử tế hơn đối với tôi không?
> **Đ-6.** Các mối quan hệ của ngươi đối với đồng loại của ngươi thông qua các trải nghiệm đa dạng trên trái đất đến là lúc đó trong ánh sáng của cái Các Lực Lượng Sáng Tạo sẽ là trong các mối quan hệ của ngươi đối với chính hành động: Và dù nó là như các hoạt động cá nhân đối với những người đã cá nhân hóa như cha ngươi, mẹ ngươi, anh ngươi hoặc những người tương tự, hoặc những người khác, nó chỉ đơn thuần là bản thân đang được gặp, trong các mối quan hệ với cái chính họ đang làm việc ra, và không phải là một nợ nghiệp quả giữa mà là một nợ nghiệp quả của bản thân cái có thể được làm việc ra giữa các sự liên kết tồn tại trong hiện tại!
> Và điều này là đúng cho từng: linh hồn.
> *"Nếu các ngươi sẽ chỉ lấy cái như đã được trao cho ngươi! Ta cũng không lên án ngươi — Ta cũng không lên án ngươi."*
> AI ĐÃ TRAO ĐIỀU ĐÓ? CHÍNH CUỘC SỐNG! Không phải một nhân cách, không phải một cá nhân đơn độc; mặc dù được nói một cách cá nhân với thực thể, với linh hồn biểu hiện chính nó trong hiện tại trong tên gọi [1436]. Điều này trở thành lúc đó không phải một sự cố mà là một bài học, cái tất cả có thể học! Đó là lý do, đó là mục đích, đó là lý do tại sao trong hoạt động nhiều điều nên được mong đợi, tại sao nhiều điều sẽ được chịu đựng, tại sao nhiều điều có thể được trao, bởi linh hồn đã học được rằng Thiên Chúa không lên án những người tìm cách biết khuôn mặt Ngài và tin tưởng!
> Bấy giờ nó không phải là nghiệp quả mà là trong NGÀI mà nợ được trả. Vì ai đã tha thứ cho ngươi các sự ngắn hẫng vật chất của ngươi, các lỗi lầm vật chất của ngươi, như phán xét bởi những người cấp trên của ngươi tại trải nghiệm đó trong thế giới vật chất? Chúa của ngươi, Thầy của ngươi — chính ngươi. Vì Ngài đứng trong vị trí của ngươi, trước sự sẵn sàng đó của bản thân bên trong của ngươi, linh hồn ngươi, để làm điều tốt cho những người khác; sự sẵn sàng đó, sự tìm kiếm đó là sự đúng đắn, nếu các ngươi sẽ chỉ hiểu, nếu các ngươi sẽ

chỉ thấy — và quên đi luật kìm kẹp cái giết chết nhưng hãy nhớ tâm linh của sự tha thứ cái làm cho sống động! (1436-3)

> *Đừng cố gắng là tốt mà đúng hơn là tốt cho cái gì đó!*
> *Hãy biết cái gì là mục đích của ngươi, cái gì là mục tiêu của ngươi! Và trừ khi những điều này được thành lập trong sự xây dựng tâm linh, mang tính xây dựng, chúng sẽ quay lại một lần nữa trên chính ngươi!*
> *Vì mỗi linh hồn đang gặp ngày qua ngày bản thân.*
> *Do đó như đã được trao, hãy biết chính mình, trong ai bạn tin tưởng! Không phải của những điều trần thế, không phải của những điều vật chất, mà là tinh thần và tâm linh — và tại sao!*
> *Và bằng cách giữ một hồ sơ về bản thân — không phải như một nhật ký, mà là các mục đích của ngươi, cái bạn đã suy nghĩ, cái bạn đã mong muốn, điều tốt mà bạn đã làm — chúng ta sẽ tìm thấy điều này sẽ mang lại các phản ứng thể chất và tinh thần cái sẽ phù hợp với các mục đích mà vì đó mỗi linh hồn đi vào một sự biểu hiện vật chất.* (830-3)

Mỗi đầu thai là một cơ hội, do đó thực sự là nghiệp quả tốt dù chúng ta đang có khó khăn trong việc học bài học của mình hay không. Chúng ta bị thu hút đến môi trường cung cấp bài học cần thiết.

> *Chúng ta tìm thấy rằng đã có những môi trường đó trong đó sự thu hút đã trao cơ hội cho thực thể, để mang lại các ảnh hưởng và lực sáng tạo trong trải nghiệm, để gặp lại bản thân: và do đó sửa chữa nhiều cái đã và đang ở trong con đường phát triển cho thực thể linh hồn.*
> *Vì mỗi linh hồn đi vào để nó có thể làm cho con đường của nó thẳng đắn. Chỉ họ những người đi trên con đường thẳng và hẹp mới có thể biết chính họ là chính họ, và tuy nhiên là một với các Lực Lượng Sáng Tạo. Do đó mục đích cho mỗi sự đi vào là các cơ hội có thể được ôm lấy bởi thực thể cho việc sống, là, cái mang tính sáng tạo và phù hợp với Con Đường. Vì, Chúa Cha đã không muốn rằng bất kỳ linh hồn nào nên diệt vong, và do đó lưu tâm rằng mỗi linh hồn có một lần nữa — và lại một lần nữa — cơ hội cho việc làm cho các con đường của nó thẳng đắn.* (2021-1)

LÝ THUYẾT VỀ VIỆC DU HÀNH BÊN NGOÀI CƠ THỂ

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

> **H-9.** Tôi có thực sự rời khỏi cơ thể của mình vào những thời điểm, như đã được chỉ ra, và đi đến các nơi khác nhau không?
> **Đ-9.** Bạn có.
> **H-10.** Cho mục đích gì, và làm thế nào tôi có thể phát triển và sử dụng sức mạnh này một cách mang tính xây dựng?
> **Đ-10.** Giống như đã được trao như thế nào để đi vào thiền định. Mỗi và mọi linh hồn rời khỏi cơ thể khi nó nghỉ ngơi trong giấc ngủ.
> Như về việc điều này có thể được sử dụng một cách mang tính xây dựng như thế nào... điều này sẽ giống như việc giải thích làm thế nào người ta có thể sử dụng giọng nói của một người cho các mục đích mang tính xây dựng. Nó thuộc về cùng hoặc về một ý nghĩa tương tự: nghĩa là, nó là một năng lực, nó là một trải nghiệm, nó là một sự phát triển của bản thân như liên quan đến những điều tâm linh, những điều vật chất, những điều tinh thần.
> Bấy giờ như đối với sự áp dụng của bản thân trong những hướng đó cho một sự phát triển của điều tương tự... nó phụ thuộc vào cái gì là mục đích, cái gì là mong muốn. Nó là thuần túy vật chất sao? Nó ở trong thái độ đó sao, "Nếu hoặc khi tôi ở trong vị trí như vậy và như vậy tôi có thể thực hiện điều này hay điều kia?" Nếu vậy, thì các sự biểu đạt như vậy chỉ là những sự bào chữa bên trong bản thân... trong bất kỳ giai đoạn nào của một trải nghiệm.
> Vì như Ngài đã trao, nó ở đây một chút, ở đó một chút... Hãy sử dụng cái bạn có trong tay hôm nay, bây giờ, và khi các khả năng và hoạt động của bạn là sao cho bạn có thể được giao phó với các năng lực khác, các sự phát triển khác, các trải nghiệm khác, chúng là một phần của bản thân. "Như về việc nó có thể được sử dụng như thế nào: Hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận đối với Thiên Chúa, một người thợ không hổ thẹn về những gì bạn suy nghĩ, về những gì bạn làm, hoặc về các hành động của bạn; giữ bản thân không bị hoen ố từ ý thức của chính bạn về lý tưởng của bạn; có lòng dũng cảm để dám làm cái bạn biết là phù hợp với ý muốn của Thiên Chúa." (853-8)

Trong loại trải nghiệm bên ngoài cơ thể sau đây, "bản sao" (*double*) đã được giải thích.

> **H-4.** Xin vui lòng giải thích cái đã diễn ra vào khoảng tháng 2 năm 1935 khi trong khi ngủ tôi đã viếng thăm... N.C., và trò chuyện với một người hàng xóm cũ. Sau đó người hàng xóm này nói với những người khác rằng bà ấy đã thấy tôi. Tôi có nên cố gắng phát triển loại sự phóng chiếu này không?
> **Đ-4.** Điều này nên là một kết quả chứ không phải một sự cố gắng; trừ khi các người biết cho mục đích gì các người đang sử dụng điều tương tự. Điều này đã được trao trong cái đã được giải thích, như thế nào, cho mục đích gì, phương cách gì, thông qua kênh nào, cho sự sử dụng gì, các sự phát triển được thu nhận.
> **H-5.** Chính xác loại trải nghiệm nào đó là cái tôi đã thấy trong một giấc mơ vài năm trước về một người đàn ông cao, tóc sáng màu trong một chiếc áo khoác đỏ dẫn dắt một đám đông lên một ngọn đồi gần..., N.C., vào khoảng tháng 8 năm 1935?
> **Đ-5.** Điều đó là của bản thân, hoặc khả năng thấy bản thân hướng dẫn cái từng là và là một phần trải nghiệm của thực thể. Hãy học các bài học từ những điều này. Trong mỗi và mọi trải nghiệm của ngươi, như đã được chỉ ra, có các sự thật cơ bản và các mục đích và các nguyên lý từ đó các bài học có thể thu được. Hãy có lòng dũng cảm để trao những điều này cho những người khác! (853-9)

Một khái niệm thú vị có thể thu được từ đoạn sau về việc thực sự "ngoài tâm trí" (*out-of-mind*):

> **H-3.** Trong các loại điên rồ nhất định, có một cơ thể etheric liên quan không? Nếu có, như thế nào?
> **Đ-3.** Sự ám ảnh.
> Chúng ta hãy trong thời điểm này sử dụng các ví dụ có thể thể hiện cái đã thường được biểu đạt từ đây:

> Có cơ thể thể chất, có cơ thể tinh thần, có cơ thể linh hồn. Chúng là Một, như Ba Ngôi; tuy nhiên những cơ thể này có thể tìm thấy một phương cách biểu đạt là riêng biệt đối với chính chúng. Chính cơ thể tìm thấy cấp độ của chính nó trong sự phát triển của chính nó. Tâm trí, thông qua sự giận dữ, có thể làm cho cơ thể làm cái ngược lại với các ảnh hưởng tốt hơn của điều tương tự; nó có thể làm nên một sự thay đổi trong môi trường của nó, sự xung quanh của nó, ngược lại với các luật môi trường hoặc các lực di truyền cái là một phần của *Élan vital* của mỗi cơ thể biểu hiện, với tâm linh hoặc linh hồn của cá nhân.
> Bấy giờ, thông qua áp lực lên một phần nào đó của cấu trúc giải phẫu cái sẽ làm nên sự tách rời dòng chảy tự nhiên của cơ thể tinh thần thông qua thể chất trong các mối quan hệ của nó với ảnh hưởng linh hồn, người ta có thể bị tước đoạt tâm trí; do đó các người nói một cách đúng đắn, người đó "ngoài tâm trí của mình."
> Hoặc, nơi có các loại hoặc tính chất bệnh tật nhất định được tìm thấy trong các phần đa dạng của cơ thể, có sự thiếu hụt chất sống cần thiết cho việc hồi phục các năng lực carried on thông qua các lực cấu trúc não bộ của một cơ thể nhất định. Do đó sự tan rã được tạo ra, và các người gọi nó là *dementia praecox* — bởi chính sự làm mịn các vết lõm cần thiết cho ảnh hưởng xoay tròn hoặc lực sống của tâm linh bên trong điều tương tự để tìm thấy sự biểu đạt. Do đó các sự rối loạn đến.
> Những người như vậy, sau đó, trở nên bị ám ảnh như của việc nghe thấy các giọng nói, bởi vì sự gần gũi của họ với Vùng Biên Giới. Nhiều người trong số này được gọi là bị rối loạn khi họ có thể có sự gần gũi hơn với vũ trụ hơn là một người có thể đang đứng gần đó và bình luận; tuy nhiên họ bị lệch khi nó đi đến việc được cân bằng một cách bình thường hoặc lành mạnh cho hoạt động của họ trong một thế giới vật chất. (281-24)

Một bài đọc khác không chỉ chịu ảnh hưởng từ ý tưởng ngoài tâm trí mà còn liên quan đến một loại trải nghiệm bên ngoài cơ thể thông thường:

> **H-19.** Vào năm 1934, trong cuộc phẫu thuật ngoại khoa cuối cùng của tôi khi tôi được nghĩ là đã chết, tôi đã du hành bên ngoài cơ thể đến

California, đến các cõi ánh sáng. Tôi đã thực sự đi đâu, và ý nghĩa và mục đích của trải nghiệm là gì?
> **Đ-19.** Đây là một sự phối hợp các trải nghiệm cơ thể đã thấy trong các trải nghiệm của những người khác; tương quan với các mép của nhiều hơn một trải nghiệm mà cơ thể đã bị khuất phục hoặc bị khuất phục trong các trải nghiệm khác. Như đối với chỗ — bên trong bản thân. Như đối với các điều kiện — nhiều trải nghiệm của thực thể, cả tinh thần và tâm linh, trong các cõi ý thức đa dạng.
> Như đối với giá trị của nó bên trong bản thân — sự nhận thức về tính vạn năng của ý thức như có thể thu được trong một ánh sáng cái là tất cả ánh sáng. (2067-3)

Bài đọc theo sau chỉ ra rằng các ý tưởng và khái niệm của linh hồn active trong ý thức thức và nằm mơ của chúng ta.

> **H-1.** Sự biến đổi xác thịt con người thành xác thịt thần thánh có phải là bí ẩn thực sự của Sự Cải Táng và Sự Phục Sinh không? Hãy giải thích bí ẩn này.
> **Đ-1.** Không có bí ẩn nào đối với sự biến đổi cơ thể của Đức Kitô. Vì đã đạt được trong ý thức thể chất sự ở-trên-một với Thiên Chúa Cha-Mẹ, sự hoàn thành là sao cho với sự tan rã của cơ thể — như được chỉ ra trong phương cách mà tấm liệm, áo bọc, khăn lau nằm — đã có lúc đó sự lấy lại hình thái cơ thể - thể chất.
> Nó không phải là một sự biến đổi, như của việc thay đổi từ cái này sang cái khác.
> Giống như được chỉ ra trong phương cách mà cơ thể - thể chất đã đi vào Phòng Trên với các cánh cửa đóng kín, không phải bởi việc là một phần của gỗ mà thông qua đó cơ thể trôi qua, mà bởi việc hình thành từ các sóng ether ở bên trong phòng, bởi vì một cuộc họp được chuẩn bị bởi đức tin. Vì như đã được trao, "Hãy ở lại Jerusalem — trong phòng trên — cho đến khi các người được trao quyền lực từ trên cao."
> Như được chỉ ra trong lời nói được cất lên với Maria trong khu vườn, "Đừng chạm vào Ta, vì Ta chưa bay lên với Cha Ta." Cơ thể (xác thịt) đã hình thành, như bởi mắt bình thường hoặc xác thịt của Maria, là sao cho

nó không thể được xử lý cho đến khi đã có sự liên kết có ý thức với nguồn của tất cả quyền lực, của tất cả lực.
> Nhưng sau đó — khi đã có cuộc họp thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư và thậm chí thứ sáu — Ngài sau đó đã nói: "Hãy đưa tay ngươi ra và chạm vào các vết đinh trong tay Ta, trong chân Ta. Hãy đâm tay ngươi vào hông Ta và HÃY TIN." Điều này chỉ ra sự chuyển đổi.
> Vì, như được chỉ ra, khi linh hồn ra đi khỏi một cơ thể — (điều này không được nói về Đức Kitô) — nó có tất cả hình thái của cơ thể từ đó nó đã trôi qua — tuy nhiên nó không nhìn thấy được đối với tâm trí xác thịt, trừ khi tâm trí đó đã, và đang, hòa nhập với vô hạn. Bấy giờ nó xuất hiện, trong vô hạn, như cái có thể được xử lý, với tất cả các thuộc tính của sinh linh thể chất; với các sự thèm muốn, cho đến khi những điều này đã được trao cho một đơn vị hoạt động với ý thức vạn năng.
> Giống như nó đã thế với cơ thể - Đức Kitô: "Con ơi, các ngươi có gì ở đây để ăn không?" Điều này chỉ ra cho các môn đệ và các Tông Đồ có mặt rằng đây không phải là sự biến đổi mà là sự tái tạo, một sự tạo lại của các nguyên tử và tế bào của cơ thể cái có thể, thông qua mong muốn, nhai những điều vật chất — cá và mật (trong tổ mật) đã được trao.
> Như cũng được chỉ ra sau đó, khi Ngài đứng bởi biển và các môn đệ và Tông Đồ những người đã thấy Ngài từ khoảng cách đã không thể, trong ánh sáng buổi sáng sớm, nhận ra — nhưng khi Ngài nói, giọng nói đã làm ấn tượng lên tâm trí của môn đệ được yêu mến sao cho người đó đã nói, "Đó là Chúa!" Cơ thể đã chuẩn bị lửa trên trái đất — lửa, nước, các yếu tố làm nên sự tạo dựng. Vì như tâm linh là sự khởi đầu, nước kết hợp của các yếu tố là mẹ của sự tạo dựng.
> Không phải sự biến đổi xác thịt, mà là sự tạo dựng, trong mô hình được chỉ ra.
> Giống như khi có các cõi đa dạng đó xung quanh hệ mặt trời trong đó mỗi thực thể có thể tìm thấy chính mình khi vắng mặt khỏi cơ thể, nó mang vào trong những cõi khác đó không phải một hình thái trái đất mà là một mô hình — phù hợp với cùng các yếu tố chiều của hành tinh hoặc không gian cụ thể đó.
> **H-2.** Làm thế nào tôi có thể phóng chiếu một bản sao của nhận thức ý thức của tôi đến bất kỳ chỗ nào mong muốn, và lĩnh hội hoặc thậm chí tham gia vào các sự kiện ở đó?

> **Đ-2.** Hãy đọc cái chúng tôi vừa trao. Đây là một sự giải thích về cách thức. Vì nó lấy đầu tiên tâm linh và hình thái tâm trí; và có thể nhận thức được các yếu tố trong không gian. Vì thời gian và không gian là các yếu tố của khái niệm của chính con người về vô hạn và không phải là các thực tế như sẽ là bất kỳ yếu tố cơ thể nào trên trái đất — như một cái cây, một hoa hồng, một con chim, một động vật, như ngay cả một đồng loại.
> Tuy nhiên, giống như một cơ thể có thể trong tâm trí vật chất của chính nó hình dung, vẽ một khái niệm về một sự cố đã xảy ra trong thời gian, thì cơ thể trong tâm linh và trong tâm trí tâm linh có thể phóng chiếu chính nó, nhận thức được các yếu tố, nhận thức được hình thái, bởi và thông qua tâm trí tâm linh — như được mô hình hóa trong một tâm trí ý thức.
> Tâm trí, sau đó, trở nên như một dòng sông, với tầng trên và tầng dưới của nó, với cái di chuyển nhanh chóng hoặc cái đang nghỉ ngơi trên hoặc tâm linh hoặc sinh linh thể chất.
> Những điều này đến, sau đó, như các tia sáng đến một tâm trí ý thức. Chúng có thể được duy trì dần dần; giống như tâm trí có thể được phóng chiếu.
> Ở đây chúng ta sẽ có một hình ảnh minh họa: Trong một trại gần đây, gần vị trí hoặc chỗ cụ thể này các người chiếm giữ, đã có một món quà bị lấy bởi ai đó khác. Sẽ có một sự phóng chiếu tư tưởng, "Điều này phải được trả lại, và nó sẽ như vậy. Vì ở đây chúng ta có các bên đối với điều kiện thể chất tồn tại này — đúng và sai, tốt và xấu, tâm linh, tâm trí, cơ thể. Họ là các phần của việc xảy ra này, và nó hiện đang được thay thế." (2533-8)

Một bài đọc muộn hơn đi vào một sự giải thích chi tiết hơn về các sự thay đổi cái phải diễn ra trước khi một thực thể có thể biểu hiện trong hình thái bên ngoài cơ thể.

> Vì... như được thấy, cơ thể - thể chất có các thuộc tính của cơ thể thể chất, [trong khi] cơ thể - thiên quốc hay cơ thể vũ trụ có những thuộc tính đó của thể chất với vũ trụ được thêm vào điều tương tự; vì tất cả sự nghe, thấy, hiểu, trở nên như một.

> [Do đó] thực thể truyền thông như vậy có khả năng trao thông tin cho một người đã gạt sang một bên sinh linh thể chất, [bởi vì] sự vận hành là thông qua điều kiện đó trong đó các lực vũ trụ trở nên như [một với] cái được xây dựng trong cơ thể linh hồn — cơ thể linh hồn là hình thái đó mà cơ thể vũ trụ [mang lấy] khi vắng mặt khỏi sinh linh thể chất.
> Tuy nhiên lý tưởng hay TÔI LÀ ở lại với cái đã được xây dựng bởi trải nghiệm của linh hồn thông qua sự tiếp xúc của nó với các điều kiện đa dạng trong tinh tú, vũ trụ, thiên quốc hoặc thông qua những điều tương tự trong cơ thể xác thịt.
> Không phải con người nên đi vào vỏ bọc và sống bởi toàn bộ sự truyền thông với mặt phẳng tinh tú hay vũ trụ; mà hãy nhớ rằng mỗi trải nghiệm là như liên quan đến cái này như đối với cái khác, và phải được sống và hành động trong mặt phẳng đó mà thông qua đó trải nghiệm của thực thể, linh hồn, đang trôi qua. [Thực thể] phải luôn luôn dậy và làm việc vì trong các giai đoạn truyền thông đa dạng, chúng ta luôn tìm thấy hoạt động không hoàn toàn của mặt phẳng tinh tú. Đúng hơn hãy tìm kiếm hoạt động lớn hơn trong mặt phẳng vật chất, mà thông qua đó tất cả hành động đều có thể truyền thông đến tâm trí [cái là nhà xây dựng] trong mỗi cá nhân — thấy không?
> **H-2.** Bấy giờ chúng ta hãy nghiên cứu cơ thể trung tâm này hay chúng ta hãy gọi nó là cơ thể etheric cho mục đích làm rõ. Nó được khoác lên với bản chất bên trong đó hay ether cái cấu thành phần không gian trái đất này và đẩy con đường của nó vào hình thái ngoại thể hóa của vật chất. Bên trong điều này được tích hợp từng yếu tố cấu thành các phần thiên quốc khác. Khi rời khỏi mặt phẳng này, sau đó, và đi vào tầng tiếp theo của vòng tròn, lớp may mặc etheric trái đất này sẽ bị trút bỏ cho [y phục] của phần tiếp theo của thế giới. Quy trình này sẽ mang đi cho đến khi trung tâm hoặc lõi đạt được, khi cơ thể trở thành cái của lõi — đúng không?
> **Đ-2.** Đúng, trong chừng mực sự phân biệt có thể được thực hiện trong những giai đoạn đa dạng tương tự như vừa được trình bày. Điều này, như đã trao, đạt đến lõi, trở thành một phần của trung tâm, và tuy nhiên là một cá nhân trong chính nó, có ý thức về việc là trung tâm, và vẫn có khả năng làm cho bản thân thành một với trung tâm đó, tuy nhiên có khả năng hành động độc lập với trung tâm. Hoàn toàn là trung tâm và chỉ hành động với trung tâm, thấy không? Đây bấy giờ, là kết thúc cuối cùng của mỗi linh hồn hoặc sinh linh cá nhân trong sự tiến hóa của nó

đến cái từ đó nó đã tỏa ra từ ban đầu; vì thông qua các giai đoạn đa dạng như đã được trao chúng ta tìm thấy từng người xây dựng, từng chút một, dòng trên dòng, nguyên lý trên nguyên lý, trở nên một với toàn bộ không phải toàn bộ bên trong chính nó, mà bên trong chính nó hoàn toàn bên trong toàn bộ... vì trong cơ thể etheric tất cả sự nghe là như một, hoặc tất cả tiếng ồn như một tiếng ồn, tất cả mùi như một mùi, tất cả cảm giác như một cảm giác — tuy nhiên mỗi người nhận thức được cái nó là và mối quan hệ của nó với toàn bộ, ngay cả theo con đường và phương cách như đã được trao trong cái thuộc về cơ thể etheric, thiên quốc, vũ trụ hay linh hồn — vì điều này phát triển trên và trên.
> **H-4.** ... Các thực thể Vùng Biên Giới bảo chúng ta rằng họ đã thực sự xem trong cách thức không quan tâm cơ thể thể chất bị vứt bỏ. Làm thế nào họ thấy cơ thể đó? Với một não bộ etheric, con trai của Lodge nói*... Một bộ máy ngoại cảm không cần thiết cho ý thức, trừ loại thể chất bên ngoài, tôi biết — tôi đã trải nghiệm điều đó, nhưng cái gì là yếu tố đó trong một lực có khả năng nhận thức về bản thân? Tính cảm giác là loại hiệu ứng của ý thức, trong khi loại chiều thứ 4 là loại nguyên nhân.
> **Đ-4.** *(ngắt lời)* Điều này là đúng — và đây là nơi mỗi và mọi cá nhân trong các lực vũ trụ hay cơ thể etheric, hay mặt phẳng etheric, trở nên nhận thức được cái [mà] nó là, và về cái [mà] nó là trong mối quan hệ với tất cả các điều kiện khác, trong chừng mực sự phát triển cá nhân đó là hướng tới toàn bộ. Vì để bắt đầu từ cái đầu tiên, chúng ta có trong mặt phẳng vật chất bản sao, mô hình hoặc mẫu mà thông qua đó tất cả có thể được hiểu trong etheric hay trong hành tinh thiên quốc, trần thế — nếu chúng ta chọn sử dụng các thuật ngữ như vậy.
> *(Con trai Raymond của Sir Oliver Lodge.)*
> Từ ban đầu, chúng ta tìm thấy tính cảm giác, sau đó, là của cơ thể, một thuộc tính cho sinh linh thể chất hoặc cho ý thức thể chất.
> Trong cơ thể etheric hay trong vũ trụ, chúng ta tìm thấy cùng điều kiện đó được nâng lên nguyên nhân, hơn là cảm giác... giống như đài phát thanh trong hoạt động của nó tìm thấy rằng, không quan trọng ở đâu, cùng nguyên nhân mang lại một sự hòa nhập, mang lại cùng điều đó khi được hòa nhập với cùng nguyên nhân đó. (900-348)

THỜI GIAN, KHÔNG GIAN VÀ SỰ KIÊN NHẪN (*TIME, SPACE AND PATIENCE*)

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

Rằng các bài đọc Edgar Cayce nên xử lý các bí ẩn của thời gian và không gian không thể làm ai ngạc nhiên người có dù chỉ một sự quen biết lướt qua với triết lý đã đi qua nhà thấu thị nổi tiếng này. Tuy nhiên, đáng ngạc nhiên là thực tế triết lý này thường đánh đồng thời gian và không gian với **sự kiên nhẫn**. Các đoạn trích được trình bày ở đây giải thích phương trình này, tiếp tục câu chuyện về sự chia tách của con người khỏi Đấng Tạo Hóa của mình, và cho thấy sự cần thiết của tâm trí hữu hạn để biết vô hạn. Ở đây, cũng vậy, là lời nhắc nhở rằng bất kể một người đã làm gì hay có thể làm gì đều được ghi lại một cách vĩnh viễn.

> *Vì, trong sự tạo dựng đó trong đó các linh hồn của con người đã được trao cơ hội để trở nên nhận thức được những lực đó không có chính họ, khi thời gian và không gian bắt đầu, đã có được trao sự kích thích đó cho mỗi thực thể, mỗi linh hồn, trong bất kỳ môi trường nào nó có thể ở trong đó, để làm một sự biểu hiện của sự nhận thức của nó (thực thể) về các mối quan hệ của nó với các lực Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa... Do đó, bất kể cái thực thể đã làm hoặc có thể làm, có bên trong chính nó hồ sơ về cái nó đã làm, trên cuộn chỉ của thời gian và không gian.* (2173-1)

> *Vì đối với thực thể — như đối với thế giới — sự kiên nhẫn là bài học mà mỗi linh hồn phải học trong hành trình của nó thông qua vật chất. Và đây là một tư tưởng cho thực thể: Thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn là trong cõi tinh thần giống như ngụ ý bởi biểu đạt "Thiên Chúa-Chúa Cha, Con và Thánh Linh"; hoặc như Tâm Linh, Cơ Thể, Linh Hồn. Chúng là các sự biểu đạt của tư tưởng ba chiều. Và trong Sự Kiên Nhẫn sau đó con người trở nên ngày càng nhận thức hơn về sự liên tục của cuộc sống, về linh hồn mình là một phần của Toàn Bộ; Sự Kiên

Nhẫn là phần cõi hoạt động của con người trong sinh linh hữu hạn, như Thời Gian và Không Gian biểu hiện lực sáng tạo và thúc đẩy.* (1554-3)

> *Đầu tiên, sự liên tục của cuộc sống. Không có thời gian; nó là một thời gian; không có không gian; nó là một không gian; không có lực; nó là một lực; khác hơn tất cả lực trong các giai đoạn và sự áp dụng đa dạng của nó của lực là các sự phát tỏa từ các nỗ lực của con người trong một thế giới vật chất để mô phỏng một lý tưởng của một khái niệm về năng lượng tạo dựng, hoặc Thiên Chúa, mà cá nhân là một phần đến mức ngay cả các tư tưởng của cá nhân cũng có thể trở thành các tội ác hoặc các phép kỳ diệu, vì các tư tưởng là các hành động và được áp dụng theo nghĩa là những điều này phù hợp với những nguyên lý đó như được trao. Cái người đó gặp phải phải được gặp lại một lần nữa. Cái người đó áp dụng sẽ được áp dụng lại và lại cho đến khi sự ở-trên-một đó, thời gian, không gian, lực, hoặc cá nhân riêng là một với toàn bộ, không phải toàn bộ với một phần như vậy của toàn bộ để bằng với toàn bộ.* (4341-1)

> *Do đó, "Khi các người kêu lên Ta sẽ nghe và sẽ trả lời nhanh chóng" trở nên không phải như một nguyên lý hay như một câu nói, mà là một điều sống động trong ý thức của ngươi. Do đó các người tìm thấy khi các người giải thích Cha, Con và Thánh Linh — và mang nó vào thực tế, các người trôi qua trong thời gian, trong không gian — thông qua sự kiên nhẫn — vào sự nhận thức của ý thức khác, các giai đoạn trải nghiệm khác của bản thân và của những người xung quanh ngươi.* (3188-1)

> *Thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn, sau đó, là những kênh đó mà thông qua đó con người như một tâm trí hữu hạn có thể trở nên nhận thức được vô hạn. Vì mỗi giai đoạn thời gian, mỗi giai đoạn không gian, phụ thuộc như một nguyên tử lên nguyên tử khác. Và không có chân

không, vì điều này, như có thể được xếp hạng trong vũ trụ, là một sự không thể đối với Thiên Chúa. Bấy giờ không có thời gian, không có không gian, khi sự kiên nhẫn trở nên biểu hiện trong tình yêu... trong chừng mực, và theo cùng phương cách bạn đối xử với đồng loại của mình, bạn đối xử với vấn đề của bạn, bạn đối xử với những người thân yêu của bạn, bạn đối xử với kẻ thù của bạn, bạn đang làm đối với Đấng Tạo Ra bạn. Vì Ngài quá, là một phần trong thời gian, trong không gian, của ảnh hưởng đó bạn thờ phượng...* (3161-1)

> *Nội tâm cá nhân đòi hỏi rằng thời gian phải được xem xét; tuy nhiên hãy biết, quá, trong bản thân, rằng thời gian và không gian cũng là các sự biểu hiện của ý thức vạn năng đó bạn biết như Thiên Chúa. Trong sự kiên nhẫn bạn có thể tìm thấy mối quan hệ. Hãy học sự kiên nhẫn.* (3184-1)

> *Thực thể đã và đang được thử thách, như trong thời gian, trong không gian. Nó là thông qua sự kiên nhẫn, thông qua ít hơn và ít hơn của bản thân, mà thực thể có thể trở nên nhận thức được không chỉ các mối quan hệ của nó với các Lực Lượng Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa, mà về phương cách mà nó có thể đóng góp nhiều hơn. Những cơ hội đó đã được trao thông qua ân sủng, tình yêu của các Lực Lượng Sáng Tạo; để cuộc sống, như nó tự trình bày trước ngai vàng của ân sủng hoặc sự thương xót, có thể được làm sạch trong ánh sáng sự hiện diện ở lại của Ngài.* (3292-1)

> *Rằng các cá nhân trong các sự xuất hiện đa dạng là khác nhau, vì — mặc dù họ mang các tên khác nhau, các đặc điểm khác nhau — họ là một, ngay cả như Cha, Con và Thánh Linh là một: và như thời gian, không gian và sự kiên nhẫn là một, khi có các sự biểu hiện đầy đủ hoặc hoàn thành của điều tương tự trong sự nhận thức của một thực thể, của sự nhất thể, của sự ở-trên-một. Nhưng đối với con người đã được trao

khả năng biết chính mình là chính mình, và tuy nhiên là một với Lực Lượng Sáng Tạo. Nhưng cái gì? Thông qua cái gì? Sự sẵn sàng, mong muốn làm cho ý chí của ngươi thành một với Ý Muốn của Ngài!... Không có sự đổ máu không có sự tha thứ. Tại sao? Vì, sự chia tách đó khỏi tâm linh LÀ máu, và tâm linh của nó, chuyển động của nó là của tâm linh — và cái đó phải được gạt đi.* (2246-1)

> *Do đó chúng ta tìm thấy Sự can thiệp của Ngài trong sự cố gắng của con người xuyên suốt các kỷ nguyên của thời gian và không gian. Vì những điều này (thời gian và không gian) trở thành các phần của mặt phẳng ba chiều này. Và cái kia là gì? Thời gian, Không gian, Sự Kiên Nhẫn! Vì Thiên Chúa đã cho thấy và cho chúng ta thấy ngày qua ngày, ngay cả như Con Ngài đã trao, rằng trong Sự Kiên Nhẫn chúng ta trở nên nhận thức được linh hồn của chúng ta, nội tâm của chúng ta, sinh linh của chúng ta mỗi người là một thể cầu như nó đã thế trong cơ thể lớn, trong trái tim, của Thiên Chúa của chúng ta. Ngài đã không muốn khác đi.*
> *Bấy giờ Tâm Linh của Thiên Chúa là gì? SỰ KIÊN NHẪN, THỜI GIAN, và KHÔNG GIAN trong sự hiểu biết vật chất. Đây, sau đó, là tiền đề đầu tiên của chúng ta: rằng Thiên Chúa LÀ — trong trải nghiệm vật chất của con người — THỜI GIAN, KHÔNG GIAN, SỰ KIÊN NHẪN!*
> *Vì thậm chí những người khôn ngoan của chính chúng ta đã không quan niệm rằng những yếu tố đó giữa cái đang là và cái sẽ là là của cùng một điều sao? Cái gì? Thiên Chúa, Tâm Linh!*
> *SỰ KIÊN NHẪN, THỜI GIAN, KHÔNG GIAN! Để chúng ta có thể biết chính mình là của Ngài; rằng tâm linh của chúng ta, linh hồn của chúng ta, chứng giám trong những điều chúng ta làm trong đó chúng ta chứng giám về NGÀI. Vì cái có sự khởi đầu phải có sự kết thúc. Do đó sự nổi loạn và hận thù và sự ích kỷ phải bị xóa sạch, và cùng với nó sẽ đi sự đau buồn và nước mắt và sự buồn phiền. Vì chỉ điều tốt sẽ cai trị. Vì chính Tâm Linh của Thiên Chúa sẽ di chuyển trên bề mặt trái đất...* (262-1)

> *Tuy nhiên từ Thời Gian, Không Gian, Sự Kiên Nhẫn, có khả năng cho ý thức của cái hữu hạn biết vô hạn.*
> *... mong muốn đó tự sinh sản trong bản thân, hoặc giữ các lợi ích ích kỷ, đã phát triển — phát triển — cho đến khi nó là — Ngài đã trao cái gì? — hoàng tử của thế giới này!* (262-115)

> *Như thực thể cá nhân tìm thấy chính mình là cơ thể, tâm trí, linh hồn, thì các sự biểu hiện trong một mặt phẳng ba chiều là như vậy. Do đó khái niệm của cái hữu hạn là trong cõi nguyên nhân, hiệu ứng, và mục đích, như trong vô hạn có Cha, Con, Thánh Linh. Sự đạt được từ tâm trí đến vô hạn là thông qua thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn. Tất cả các giai đoạn này của một trải nghiệm con người trong tâm trí và trong vật chất nên được xem xét bởi thực thể.* (3412-12)

> *Thời gian và không gian được chiếm giữ hoặc được định cư với các yếu tố, hoặc các cõi, trở thành các hoạt động cho các linh hồn hoặc các thực thể trong hành trình của họ thông qua thời gian và không gian; tìm kiếm ngôi nhà đó không được xây dựng bằng tay mà với các tư tưởng và với các hành động và với các phương cách trong đó chúng ta đã xử lý với các linh hồn đồng loại của chúng ta, các sinh linh đồng loại của chúng ta.* (1597-1)

> *Mỗi linh hồn, mỗi thực thể, ghi lại trên thời gian và không gian — thông qua sự kiên nhẫn ghi lại điều tương tự — cái có thể quả thực là hồ sơ về ý định và các mục đích, cũng như các sự biểu hiện vật chất của thực thể thông qua sự tạm trú của nó trong vật chất.* (1681-1)

> *Ngoài ra, trong sự giải thích về vũ trụ, chúng ta tìm thấy rằng thời gian và không gian là các khái niệm của tâm trí trí óc, như đối với một

sự giải thích hoặc một sự nghiên cứu vào các mối quan hệ... trong thế giới vật chất của anh ta.* (1747-5)

> *... Vì, trước khi bất kỳ điều kiện nào tồn tại trong tâm trí hữu hạn, nó đã trở thành một điều kiện quá khứ, được nói một cách tương đối, từ tâm trí vô hạn. Như chúng ta có trong cõi trái đất, khi ánh sáng từ các hành tinh, hoặc bất kỳ yếu tố nào trong hệ mặt trời, đổ bóng của chúng, hoặc ánh sáng, lên yếu tố của trái đất. Vì các điều kiện như vậy đã trôi qua vào không gian trước khi chúng có thể là một điều kiện ý thức đối với ý thức con người. Một lần nữa, các điều kiện tương đối trong mặt phẳng trái đất, hoặc cõi, như liên quan đến các điều kiện tâm linh, hoặc các luật. Vì, như sẽ lại được tìm kiếm, người nào muốn hiểu tâm trí vô hạn phải tiếp cận điều đó với [tâm trí] hữu hạn trong điều kiện sao cho nhận được sự hiểu biết tâm linh đó vào các mối quan hệ như vậy, ít hơn nhiều các điều kiện.* (900-24-A4)

> *... khi những điều kiện này xảy ra, và khi chúng hoàn thành chính chúng thông qua sự nghiên cứu các lực xung quanh, thực thể có được kiến thức đó về cái thuần khiết, cái đúng, sự ở-trên-một duy nhất của các lực phục tùng của thực thể đối với TÔI LÀ bên trong bản thân... Vì với các lực tiềm thức, chúng ta tìm thấy cái được gọi là đong lường của không gian và thời gian biến mất, và sự cần thiết là cho một cuộc sống vật chất chia tách cái đó thành các đơn vị được gọi là không gian và thời gian.* (137-8)

> *Vì vậy khái niệm của con người về Thượng Đế là ba chiều — Cha, Con và Thánh Linh. Hoạt động hay lực thúc đẩy chúng ta tìm thấy là ba chiều — thời gian, không gian, và sự kiên nhẫn. Không điều nào trong số này tồn tại trên thực tế, trừ trong khái niệm của cá nhân như nó có thể áp dụng cho thời gian hay không gian hay sự kiên nhẫn.* (4035-1)

DI TRUYỀN HỌC, QUÁ KHỨ VÀ HIỆN TẠI (*GENETICS, PAST AND PRESENT*)

Bởi Juliet Brooke Ballard

(Báo The Ledger-Star, Norfolk, Va., ngày 12 tháng 4 năm 1966)

> **Los Angeles (AP)** — *"Khi người Ai Cập cổ đại ướp xác các pharaoh của họ hàng ngàn năm trước, họ đã làm như vậy trong niềm tin rằng người chết sẽ được đầu thai lại trong tất cả sự rực rỡ của họ vào một thời điểm tương lai nào đó.*
> *"Thời điểm đó, một nhà động vật học đại học nói, không quá một hoặc hai thế kỷ nữa.*
> *"Nhưng quy trình sẽ là sự tái tạo (*reconstitution*) thay vì đầu thai lại, Giáo sư Elof Carlson đã biểu đạt với một nhóm các nhà khoa học đồng nghiệp vào thứ Hai. Người chết thực sự sẽ không được mang trở lại cuộc sống, nhưng vào chỗ của họ sẽ được nuôi dưỡng các bản sao thể chất của những người đàn ông và phụ nữ đã từng sống, ông nói.*
> *"Các bản sao sẽ có tất cả thiên tài được sở hữu bởi những người tiền nhiệm của họ, trừ các ký ức và cảm xúc của họ.*
> *"Giáo sư Carlson, một nhà động vật học tại Đại học California ở Los Angeles, nói quy trình sẽ là thường lệ trong một hoặc hai thế kỷ nữa vì việc nghiên cứu các mã di truyền hay các mô hình gen. Những mã hay mô hình này, được bảo tồn trong mô khô của các cơ thể được ướp xác, có thể được sao chép và đặt vào các tế bào trứng được thụ tinh.*
> *""Ví dụ, một khi mã di truyền của một thiên tài vĩ đại được xác định, hàng trăm ngàn bản sao của ông ấy có thể được tạo ra cho lợi ích của thế giới...'*
> *"Carlson nói ông tự tin rằng các tinh thể axit nucleic cần thiết để xác định mã di truyền của xác ướp sẽ được tìm thấy. Ông lưu ý rằng các protein khác được phát hiện trong mô như vậy đã làm cho các nhà khoa học có thể phân loại nhóm máu của người Ai Cập những người đã chết trong hàng chục thế kỷ.*
> *"Carlson nói hàng trăm hoặc hàng ngàn cơ thể của một đối tượng cụ thể có thể được tái tạo.*

> *""Một mô hình tế bào sẽ được tổng hợp theo mô hình gen của xác ướp, và sau đó nhân tổng hợp này sẽ được cấy ghép bằng phẫu thuật vào một tế bào được thụ tinh từ đó nhân ban đầu đã bị loại bỏ...*
> *""Tế bào sau đó sẽ được phép nhân lên một cách tự nhiên, và khi có nói, 64, nó sẽ được đặt vào một dung dịch cái sẽ làm nới lỏng màng giữ các tế bào lại với nhau.*
> *""Bấy giờ sẽ có 64 tế bào đơn giống hệt nhau mới từ đó bắt đầu quy trình một lần nữa.*
> *""Ngay khi bạn có số lượng mong muốn các tế bào đơn của Vua Tut — hoặc của các thiên tài âm nhạc hay toán học — các tế bào sẽ được phép hoàn thành sự phát triển của chúng thành trẻ em,' ông giải thích.*
> *"Các bình luận của ông đã được thực hiện tại UCLA... về chủ đề Chương Trình Trình Bày Con Người."*

Những người quen thuộc với các bài đọc Edgar Cayce sẽ nhớ các robot tự động hay "những thứ" (*things*) đã tồn tại trong thời tiền sử khi có sự sản xuất được kiểm soát về mặt khoa học nhiều hơn so với ngày nay. Như về trạng thái của họ:

> **H-4.** Các hình thái tư tưởng có khả năng tự đẩy bản thân họ ra khỏi chính họ, được cư ngụ bởi các linh hồn, hay họ thuộc về vương quốc động vật?
> **Đ-4.** Cái được tạo ra bởi cái được tạo ra, thuộc về vương quốc động vật. Cái được tạo ra bởi Đấng Tạo Hóa, với linh hồn. (364-7)

Chúng ta sẽ giả định từ điều này rằng các thiên tài được tái tạo sẽ không có linh hồn và, do đó, sẽ không có sáng kiến thực sự.

> *Yếu tố tâm linh, sức sống, tạo ra các lực thúc đẩy của thực thể, dù là thể chất hay tâm linh. Các lực tâm linh là cuộc sống, nguyên lý sinh sản, linh hồn, nguyên lý phát triển.* (900-17)

Chức năng của các robot tự động được định nghĩa một cách rõ ràng.

> *Chúng ta tìm thấy rằng trong những thời kỳ đó, không có việc lao động cho sự duy trì cuộc sống (như trong hiện tại), mà đúng hơn các cá nhân... đã được phục vụ bởi các robot tự động hay NHỮNG THỨ, được

giữ lại bởi các cá nhân hoặc các nhóm để làm việc lao động của một gia đình, hoặc cày cấy đồng ruộng hay những thứ tương tự, hoặc thực hiện các hoạt động của các thợ thủ công hay những thứ tương tự.* (1968-2)

Chúng ta lưu ý rằng ngay cả chiều cao cũng được quy định cho sự hữu ích.

> *... Trong vấn đề hình thái, như chúng ta tìm thấy, đã có những thứ như các sự phóng chiếu từ cái xung quanh vương quốc động vật; vì các cơ thể tư tưởng dần mang hình thái, và các sự kết hợp đa dạng (như có thể được gọi) của các lực đa dạng cái đã gọi hoặc phân loại chính họ như các vị thần, hoặc những người cai trị trên — dù là bầy đàn, hay chim chóc, hay cá, v.v. — một phần nhiều trong hình thái của con người ngày nay... những thứ này đã lấy nhiều kích thước như đối với vóc dáng, từ cái có thể được gọi là người lùn đến những người khổng lồ — vì đã có những người khổng lồ trên trái đất trong những ngày đó, những người đàn ông cao như (cái sẽ được gọi ngày nay) 10 đến 12 feet về vóc dáng, và theo tỷ lệ — cân đối tốt xuyên suốt.* (364-11)

Một bài báo sau đó lưu ý rằng một chương trình như chương trình được hình dung bởi Giáo sư Carlson có thể gặp phải sự phản đối và kể về một sự gợi ý gần đây hơn rằng các nhà khoa học trước tiên có thể thử nghiệm với việc áp dụng các đặc điểm con người lên động vật.

(Báo The Virginian-Pilot, Norfolk, Va., ngày 27 tháng 11 năm 1966)

> **Luân Đôn** — *"Nó có thể sớm có khả năng nhân giống con người theo cùng phương cách như chúng ta hiện nhân giống hoa hồng — bằng cách lấy tương đương của các cành giâm.*
> *"Theo nhà di truyền học đoạt giải Nobel, Giáo sư Joshua Lederberg, viết trong Bulletin of the Atomic Scientists, chúng ta nên xem xét các sự ngụ ý của điều này bây giờ, vì nó sẽ cung cấp khả năng tạo ra hàng chục hoặc hàng trăm cá nhân giống hệt nhau về mặt di truyền như những sinh đôi giống hệt nhau được nhân lên.*

> *"Các nhà sinh học đồng ý rằng các kỹ thuật như vậy có khả năng đến; sự không chắc chắn chính là khi nào? Lederberg gợi ý nó có khả năng hơn là trong 'một vài năm hơn là vài thập kỷ.'*
> *"Các đặc điểm thiết yếu của kỹ thuật đã được chứng minh trên ếch, giáo sư nói, và có thể đạt được ở các động vật cao hơn vào bất kỳ ngày nào. Quy trình sẽ là lấy một nhân từ tế bào của cá nhân nó được mong muốn nhân bản, và cấy ghép nó vào một tế bào buồng trứng con người, cái sau đó sẽ được cấy ghép vào tử cung để phát triển.*
> *"Tế bào trứng được thụ tinh bình thường chứa tài liệu di truyền từ cả cha lẫn mẹ. Nhưng nhân tế bào từ bất kỳ mô nào trong cơ thể của một cá nhân chứa 'bản thiết kế' di truyền hoàn chỉnh thuộc về người đó. Do đó, bằng cách sử dụng điều này như một 'cành giâm' từ đó nhân giống một cá nhân mới, một sinh đôi giống hệt nhau nên kết quả.*
> *"Nếu nó hoạt động cho một người đàn ông, nó sẽ có khả năng đóng đông một số mô của, ví dụ, một Einstein, và sử dụng các nhân sau đó để tạo ra nhiều Einstein hơn. Các nhà sinh học 'ít nhất sẽ vui thích khi có thể quan sát... liệu một Einstein thứ hai có vượt qua người thứ nhất hay không,' Lederberg nói. Nhưng sẽ có 'sự ma sát xã hội đi kèm.'*
> *"Các khả năng sẽ đặt ra trong một hình thức cấp tính câu hỏi về cái chúng ta hiểu bởi nội tâm con người và cá tính, giáo sư nói. Con người 'clones' — như một dòng người giống hệt nhau về mặt di truyền được nhân giống như vậy sẽ được gọi — có thể có khả năng truyền thông với sự dễ dàng đặc biệt, như những sinh đôi giống hệt nhau có thể. Quân đội có thể quan tâm đến điều này. Hơn nữa, là giống hệt nhau nói chung, các mô và cơ quan có thể được cấy ghép từ người này sang người khác mà không có khó khăn.*
> *"Mặt khác, sức mạnh sinh học của con người như một loài là sự biến đổi của anh ta và sự thích nghi của anh ta, cái cho phép anh ta gặp tất cả các loại hoàn cảnh mới.*
> *"Clones có thể tìm thấy chính họ trong một lối mòn tiến hóa, chỉ phù hợp cho một vai trò chuyên môn cụ thể. Do đó sự nhân giống clone sẽ phải được bổ sung bởi sự nhân giống thông thường, để duy trì sự biến đổi di truyền. Những người nhân giống cây trồng, giáo sư nói, tạo ra một sự cân bằng tương tự giữa sự nhân giống sinh dưỡng và sinh sản hữu tính.*
> *"Kỹ thuật nhân bản sẽ không thể cưỡng lại được đối với những người nhân giống ngựa đua và gia súc giải thưởng, những người về

nguyên tắc có thể nhân bản một người chiến thắng Derby cụ thể một cách vô tận. Nhưng các phát hiện sinh học có thể dẫn dắt vào lãnh thổ vẫn kỳ lạ hơn, Lederberg dự đoán. Vì nó có thể trở nên có khả năng hợp nhất một phần nhân con người vào tế bào mầm của động vật nào đó, nói một con khỉ đột, cái có thể tạo ra các sự lai 'dưới con người' đa dạng.*
> *"Quả thực các thử nghiệm như vậy có khả năng đi trước bất kỳ nỗ lực nào để tạo ra con người 'clone', 'vì tính nhạy cảm của việc thử nghiệm trên tài liệu con người rõ ràng.' Các thử nghiệm như vậy sẽ 'được đẩy trong các bước xa như sinh học sẽ cho phép,' để hợp nhất các tỷ lệ lớn hơn và lớn hơn của tài liệu di truyền con người vào động vật, và có lẽ cũng để hợp nhất các mô và cơ quan.*
> *"'Đây không phải là các chủ đề dễ chịu nhất cho cuộc trò chuyện thân thiện,' Lederberg kết luận, 'đặc biệt nếu những người trò chuyện nhầm lẫn bình luận cho sự ủng hộ.' Mục tiêu chính của ông là nhấn mạnh rằng các sự tiến bộ sinh học liên quan có thể được thực hiện rất sớm.*
> *"Các kỹ thuật có khả năng được thử 'ngay cả khi không có một cơ sở hiểu biết đầy đủ về các giá trị con người, chưa kể đến các khoảng trống lớn trong di truyền học con người.'*
> *"Điều này làm cho nó thiết yếu để suy nghĩ các sự ngụ ý từ trước, vì nếu không các chính sách có khả năng dựa trên 'các tai nạn của các mẫu được quảng cáo đầu tiên.'*
> *"Dư luận có thể được xác định bởi quốc tịch hoặc sự tôn trọng công chúng của người được nhân bản, hoặc 'sự xinh đẹp của đứa con lai con người.'*
> *"Sự dự đoán và sự sửa đổi bản chất con người, giáo sư thúc giục, cần thiết một cách xấu xa sự lập kế hoạch và 'sự nhìn xa được thông tin' cái chúng ta áp dụng cho các khía cạnh khác của cuộc sống."*

Các bài đọc Edgar Cayce có thông tin về các sinh linh một phần con người, một phần động vật.

> *... trong trải nghiệm cụ thể đó vẫn có những người bị vướng bận thể chất trong vương quốc động vật với các phần phụ, với móng chẻ, với bốn chân, với các phần của cây cối, với đuôi, với vảy, với những điều đa dạng đó mà các hình thái tư tưởng (hoặc điều ác) đã buông thả trong đó để chia tách mục đích tạo dựng con người của Thiên Chúa, như con

người — không phải như động vật mà như con người. Và động vật chỉ tìm kiếm sự làm thỏa mãn bản thân, sự bảo tồn cuộc sống, sự làm hài lòng các sự thèm muốn. Với vô hạn được tiêm vào điều tương tự đã mang lại nhiều hoạt động hoặc tư tưởng hỗn loạn mà chúng ta biết ngày nay như các sự thèm muốn. Vâng, một con chó có thể học hút thuốc! Vâng, một con ngựa có thể học ăn đường! Nhưng đây không phải là các khuynh hướng tự nhiên — mà đúng hơn là ảnh hưởng của con người lên các hoạt động này bởi các sự liên kết.* (2072-8)

Những sinh linh lai này được vẽ rõ ràng bởi người Ai Cập, Assyria, Hy Lạp, Mayan, Inca, Ấn Độ, Javanese và người Đảo Phục Sinh cổ đại, hoặc trong các đại diện điêu khắc hoặc hình ảnh hoặc trong các câu chuyện mà chúng ta đã phân loại là thần thoại bởi vì* giữa những điều khác chúng ta không thể mang bản thân mình chấp nhận sự tồn tại của những sự kỳ lạ như vậy.

Cuối cùng ở Ai Cập cổ đại, theo các bài đọc Edgar Cayce, một chương trình đã được đảm nhận trong đó các cá nhân đã có thể mất đi các phần phụ này.

> *Đã có nhiều thời kỳ hoặc ngày đòi hỏi cho việc xây dựng cơ thể, như được đại diện bởi nhóm đã hành động trong tư cách của các cá nhân active xung quanh việc xây dựng những edifices hoặc đền thờ này cái sắp sửa đại diện cho các phòng tái tạo (re-creation)... đã có các sự chuẩn bị cho sự thờ phượng tâm linh cái bao gồm không chỉ các bàn thờ hi sinh, cái không phải là cho việc dâng hiến sự hi sinh trong việc giết động vật hay chim, hay thú, hay bò sát, hay con người; mà đúng hơn cái trên đó các cá nhân đặt các lỗi lầm của họ và xóa sạch chúng với các ngọn lửa của những lực đó được đặt trong chuyển động.* (294-1)

(Tham chiếu đến việc sử dụng sức mạnh từ các tinh thể cái giống như các laser và maser ngày nay.)

> *... các cơ thể đang thay đổi trong các hình thái của chúng khi các sự phát triển hoặc các sự làm sạch của chúng có hiệu quả trong những đền thờ đó, nơi các sự thánh hóa và các sự thay đổi đang diễn ra bởi các hoạt động của các cá nhân trong các khả năng của họ để tự quay hướng (trong tinh thần) các điều tâm linh của một sự tồn tại. Họ dần mất đi, sau đó, nhiều lông vũ từ chân của họ. Nhiều người trong số họ đã mất lông từ cơ thể, cái dần được lấy đi. Nhiều người dần bắt đầu mất đuôi của họ, hoặc các sự nhô ra của họ trong các hình thái đa dạng của họ. Nhiều người trong số họ dần mất những hình thái đó của tay và chân, khi họ được thay đổi từ móng vuốt — hay vuốt — sang những cái có thể cân đối hơn với cơ thể. Do đó các hoạt động hoặc các sự sử dụng cơ thể, khi họ trở nên đứng thẳng hơn và active hơn, hình thành hơn cho các hoạt động đa dạng của họ.* (294-1)

> *Và với những sự biểu đạt này đã có những người đã chọn các hoạt động được đặt trong chuyển động cho việc làm sạch các cơ thể của họ, để có thể có sự làm sạch các điều kiện thể chất cái đã và đang bị tác động bởi các lực cảm xúc, hoặc các ảnh hưởng xác thịt xung quanh họ trong trải nghiệm. Các hoạt động như vậy có thể được biểu đạt hoặc giải thích tốt nhất bằng cách so sánh điều tương tự với các sự nằm viện hiện tại; nơi có thể có các biện pháp phẫu thuật được sử dụng cho việc loại bỏ những thứ như khối u, gãy xương, sự phát triển hay những thứ tương tự... Đúng hơn người muốn được bào chữa là nhiều như những người đã làm sạch cơ thể của họ khỏi các phần phụ, chẳng hạn như đuôi, lông vũ, cánh, và các phần của các nguồn tự nhiên.* (281-43)

Chu kỳ dường như đã đi trọn vòng.

Chúng ta đồng ý với Giáo sư Lederberg rằng "các sự ngụ ý" của một chương trình clone nên được suy nghĩ "từ trước" và, chúng ta thêm vào — trong ánh sáng của các bài đọc Edgar Cayce — rất chu đáo.

THẦN GIAO CÁCH CẢM (*TELEPATHY*)

(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

Vì thần giao cách cảm thường được đề cập như một ví dụ về ngoại cảm (ESP), rất thú vị để lưu ý rằng Edgar Cayce đã được hỏi về hiện tượng này vào ngày 6 tháng 5 năm 1937. Câu hỏi đặt ra cho ông trong trạng thái mê man của mình giải thích rằng một nhóm cá nhân đã cố gắng thực hiện các thử nghiệm sơ cấp trong cả thần giao cách cảm và đoán bài liên quan đến công việc chung của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Mong muốn đã được biểu đạt để làm cho những thử nghiệm đó có giá trị thực tế, do đó thêm vào kiến thức chung về các luật thần giao cách cảm và thấu thị đơn giản, và câu hỏi đã hỏi lời khuyên về quy trình thích hợp. Đây là câu trả lời được trao:

> Trong việc nghiên cứu các hiện tượng có tính chất này, trước tiên nên có các câu hỏi và câu trả lời — hoặc sự phân tích như đối với mục đích — không chỉ trong tâm trí của những người sẽ cho mượn bản thân họ trong một trải nghiệm như vậy mà trong tâm trí của những người sẽ cho mượn bản thân họ trong các thử nghiệm như vậy như một phần công việc nghiên cứu của một tổ chức như Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng. Như theo phương cách này: Cái gì được mong đợi? Nguồn thông tin là gì như có thể có trong các thử nghiệm như vậy, cái đi vượt ra ngoài cái được gọi hay được gọi là sự đoán tâm trí thông thường? Hay cơ sở của sự truyền thông thần giao cách cảm hay thấu thị là gì? Hay những điều này trong hoạt động nguyên tố của chúng, hay trong tất cả hoạt động là gì?
> Để chắc chắn, trải nghiệm là một phần của Tâm Trí; nhưng Tâm Trí, như chúng tôi đã trao, là cả vật chất và tâm linh.
> Bấy giờ: Từ thứ tự nào, hay từ cơ sở nào sau đó, thông tin như vậy được tìm kiếm bởi những người gia nhập vào các thử nghiệm như vậy?
> Đó là cơ sở của tất cả mối quan hệ của thực thể cá nhân — các lực vũ trụ hay vạn năng. Hoặc, để làm cho nó đơn giản — tuy nhiên phức tạp nhất: *"Hãy biết — Chúa Thiên Chúa của ngươi là ONE!"* HÃY BIẾT Chúa Thiên Chúa của ngươi là ONE!
> Bấy giờ các sự truyền thông hay các khả năng cho hoạt động của Tâm Trí của một thực thể trong một thử nghiệm như vậy không phải vì, hay từ, một sự liên kết của các thực thể.

> Bấy giờ nó không phải để được giả định, giả định, hay đề xuất, là một sự kêu gọi lên, một sự dựa vào, một sự tìm kiếm cho. cái ở bên ngoài — hay cái bên ngoài bản thân; mà đúng hơn sự hòa nhập của bản thân với thần thánh bên trong, cái là (thần thánh) một ý thức vạn năng hay ý thức vạn năng.
> Điều này được đề xuất sau đó như cơ sở cho cuộc điều tra như vậy, và những người công nhận hay tìm kiếm hay mong muốn các nguồn khác — Chà, hãy giữ hồ sơ của họ riêng biệt, và họ càng thường xuyên sẽ được tìm thấy là những thứ như những mô hình hay ví dụ trong Kinh Thánh; cụ thể là, một cái xuất sắc, Sài-lơ, vị vua đầu tiên. Ở đây chúng ta tìm thấy một ví dụ về một cá nhân tìm kiếm từ người đàn ông của Thiên Chúa, hay nhà tiên tri, thông tin được trao một cách thấu thị, thần giao cách cảm (nếu bạn chọn sử dụng các thuật ngữ như vậy); và chúng ta tìm thấy sự cố được sử dụng như một hình ảnh minh họa cái có thể được giữ tốt ở phía trước trong tâm trí của những người sẽ thúc đẩy hay kiểm tra hay ghi lại các thử nghiệm như vậy.
> Như đối với việc làm sự áp dụng thực tế; đó là cái bạn làm với các khả năng được phát triển bởi sự hòa nhập này trong việc phối hợp, hợp tác với nhau trong các thử nghiệm như vậy.
> Có những người trong nhóm đã thử nghiệm là những người có năng khiếu; có năng khiếu có nghĩa là lúc đó được phát triển bẩm sinh bởi việc sử dụng những năng lực đó của tâm trí để hòa nhập bản thân họ với Vô Hạn.
> Ngoài ra có những người đã hòa nhập bản thân họ với một ý thức không hoàn toàn bên trong chính họ, mà được thúc đẩy bởi những người sẽ trở thành những người thúc đẩy — như trong bất kỳ sự hòa nhập nào từng được thử trong ý thức vật chất, nó phụ thuộc vào điều tương tự.
> Bấy giờ có sự xem xét thích hợp, hay sự đánh giá thích hợp về cái thu được bởi trải nghiệm của mỗi người gia nhập vào với điều tương tự.
> Điều này có thể được đặt như một tiêu chuẩn cho bất kỳ — vâng, cho tất cả: Khi một thử nghiệm như vậy, một sự thử như vậy rút ra hay làm mệt mỏi, hay làm cho tâm trí sương mù hay đần độn hay trở nên như một sự rút rát trên các năng lượng thể chất, hãy biết bạn đang hòa nhập sai — và tĩnh điện đã đi vào, từ nguồn nào đó!
> Sẵn sàng cho các câu hỏi.

> **H-1.** Xin vui lòng gợi ý loại thử nghiệm cái có thể được tiến hành thành công nhất bởi nhóm này.
> **Đ-1.** Chà, bạn sẽ phải lấy mỗi người như một cá nhân — để nói như đối với cái nào có thể là thành công nhất! Vì có các cấp độ, có các sự biến đổi. Có trong nhóm, như đã được chỉ ra, sự tò mò, sự khôn ngoan, sự ngu ngốc, và những điều làm nên sự phát triển tâm linh thực sự. Mỗi người trong số họ sau đó đòi hỏi trước tiên — TRƯỚC TIÊN — sự tự phân tích! CAÍ GÌ thúc đẩy cá nhân tìm kiếm, tham gia, hay mong muốn gia nhập vào các thử nghiệm như vậy? Như đối với việc xa đến đâu, như đối với cái gì — không có kết thúc! Có kết thúc nào cho vô hạn không? Vì đây là sự hòa nhập, sau đó — đến Vô Hạn!
> Mỗi người sẽ tìm thấy một sự biến đổi theo sự áp dụng và các khả năng của mỗi người để trở nên ít hơn và ít hơn bị kiểm soát bởi nhân cách, và càng ngày càng có khả năng đóng lại ý thức vật chất — hay phần tâm trí thuộc về vật chất, được lan truyền hay ngụ ý bởi cái được gọi là ngũ quan. Càng ngày từng người càng được thúc đẩy bởi cái mang tính trực giác, hay sự dựa vào lực linh hồn bên trong, kết quả càng lớn, và xa hơn, sâu hơn, rộng hơn, mang tính xây dựng hơn có thể là kết quả.
> Càng ngày, sau đó, hãy quay hướng về những thử nghiệm không chỉ hữu ích mà còn trao hy vọng cho những người khác, làm nên hoạt động của các hoa trái của Tâm Linh.
> Hãy làm cho nhanh chóng một cách chậm rãi.
> Hãy chờ đợi Chúa; không làm cho một sự phô trương, một hoạt động thuộc bất kỳ loại nào cái sẽ là sự tự tôn, sự tự nâng cao, mà đúng hơn cái hữu ích, có hy vọng cho những người khác. (792-2)

Như vậy, chúng ta thấy, khi thảo luận về thần giao cách cảm cũng như tất cả các sự biểu đạt khác của ngoại cảm, các bài đọc Edgar Cayce nhấn mạnh các điểm tương tự lặp đi lặp lại.

1. **Đầu tiên**, tự kiểm tra như đối với mục đích thực sự;
2. **Thứ hai**, nhận thức về sự cần thiết của việc quay hướng về thần thánh bên trong, hay ý thức vạn năng.

Sự nhấn mạnh luôn là ý thức vạn năng mang tính xây dựng, không hủy diệt.

Những câu trả lời sau đây đã được trao cho những người quan tâm đến việc phát triển các khả năng ngoại cảm của họ.

> **H-2.** Liệu có khôn ngoan cho tôi để phát triển các khả năng ngoại cảm tôi có vẻ có bây giờ, để những điều này sẽ ở dưới sự kiểm soát và được kêu gọi theo ý muốn cho sự giúp đỡ những người khác không?
> **Đ-2.** Là vô cùng tốt. Vì, cơ thể, tâm trí, được trang bị tốt như một kênh; sao cho, bằng cách đi vào thiền định có thể đến những ảnh hưởng đó từ các khả năng của chính nó như một nhà tiên tri, như một nữ tiên tri, như một nữ thượng tế trong trải nghiệm đó, để biết nhu cầu của các cá nhân khi họ tìm kiếm.
> Hãy công nhận quyền năng cho thần thánh khi nó biểu hiện thông qua bản thân. Vì chính sự tự biểu đạt đó là cái cần thiết trong sự chuẩn bị và trong sự phục vụ điều tương tự như đối với nhu cầu của những người khác.
> **H-3.** Điều này sẽ phát triển một cách bình thường và tự nhiên, hay nên có một sự cố gắng cố ý?
> **Đ-3.** Như nó đã thế, hãy bộc lộ bản thân cho sự phát triển của nó; không phải bởi lực mà bằng cách đi vào thiền định — cho phép ảnh hưởng của lực sinh sản thông qua hệ thống tuyến được nâng lên các trung tâm đa dạng; trước tiên cho việc làm sạch bản thân, sau đó cho việc có được cái cần thiết — thông qua biểu tượng, dấu hiệu hay ảo ảnh — để được hoàn thành cho các cá nhân đang tìm kiếm.
> **H-3.** Có bất kỳ bằng chứng nào rằng tôi có, hoặc có thể phát triển, các quyền năng siêu bình thường không?
> **Đ-4.** Điều này phụ thuộc vào các phẩm chất, hoặc như đối với cái được gọi là các quyền năng siêu bình thường. Có bên trong mỗi linh hồn khả năng hoàn thành bất kỳ ảnh hưởng nào đã hoặc có thể được hoàn thành trên trái đất. Nếu sự phát triển của các khả năng ngoại cảm được có ý ở đây, những điều này có thể được phát triển, phụ thuộc vào cái thực thể tìm kiếm như lý tưởng của nó hoặc như người hướng dẫn của nó. Có một con đường, nhưng có nhiều lối đi.
> **H-4.** Tôi có khả năng chữa lành không?

> **Đ-4.** Điều này có thể được phát triển. Quyền năng, như tất cả điều tốt làm, phải đến từ một nguồn. Bấy giờ hãy sống cuộc sống của chính ngươi theo cách thức và phương cách như vậy để xứng đáng với việc sử dụng quyền năng như vậy; không phải cho vinh quang của chính ngươi, mà cho vinh quang của Đấng Trao tất cả các món quà tốt và hoàn hảo. (3083-1)

XUẤT NỖI SỢ HÃI RA (*CAST OUT FEAR*)

Bởi Roland Klemm

Nỗi sợ hãi là sự phủ nhận Tâm Linh của Thiên Chúa — cuộc sống — bên trong chúng ta. Và cuộc sống là sự biểu đạt của tình yêu, của sự hoạt động của quyền năng sáng tạo của Thiên Chúa bên trong và thông qua chúng ta hướng tới phần còn lại của sự tạo dựng của Ngài.

> *... Như đã được trích dẫn rất thường xuyên và được giải thích rất ít trong cuộc sống của con người, sự nhận thức về sự hiện diện của Thiên Chúa, như biểu hiện trong Đức Kitô, xuất nỗi sợ hãi ra.* (3691-1)

Ít nhất sau khi nhìn vào nỗi sợ hãi một cách thẳng thắn, và đạt được một sự nắm bắt và hiểu biết trí tuệ, chúng ta không còn cần "sợ nỗi sợ." Để diễn giải lại: Một khi chúng ta trở nên nhận thức được cái chúng ta đang làm, chúng ta sẽ không còn cần tránh nhiều khu vực biểu đạt của cuộc sống. Chúng ta sẽ có thể sống cuộc sống của Thiên Chúa một cách vui vẻ và nhiệt thành như Ngài đã định!

Nỗi sợ hãi mang nhiều hình thức, và đi lại trong nhiều lớp ngụy trang. Trong các hình thức đơn giản nhất của nó, chúng ta biết nó như những cảm giác mơ hồ về sự khó chịu và sự bất an mà chúng ta tham chiếu như **"lo lắng"** và **"lo âu"**. Chúng ta bằng cách nào đó gán một kết quả không may mắn của điều gì đó cho một thời điểm không xác định nào đó trong tương lai — với chính chúng ta là những người tham gia chính và những người nhận của những tai họa không tên này. Nếu chúng ta tự mình đối mặt một cách trung thực, và lập bảng tất cả những

lần "những điều này" không xảy ra, so với tất cả những lần chúng thực sự xảy ra, không ai ngạc nhiên hơn sự mất cân bằng hài hước được trình bày hơn chúng ta!

Tuy nhiên, đây không phải là điểm chính. Chúng ta có những cảm giác không dễ chịu và không hạnh phúc này, và muốn cho tất cả thế giới rằng cái gì đó sẽ xảy ra để đưa chúng ta ra khỏi sự u uất của chúng ta. Chúng ta hãy xem điều này đến như thế nào. Chúng ta sau đó sẽ ở trong một vị trí tốt hơn để biết cách xử lý một cách hiệu quả với các tình huống khi chúng phát sinh, ngày qua ngày.

Chúng ta tin rằng, cơ bản đối với tất cả các hình thức sợ hãi, là ấn tượng về việc bất lực và cô đơn — về việc yếu đuối và không thể đối phó với bất kỳ tình huống nào Thiên Chúa, và cuộc sống, gửi đến con đường của chúng ta. Có một cảm giác không hoàn thành trong việc ở xa Đấng Tạo Hóa của chúng ta, và điều này thường được phản ánh trên trái đất trong các thái độ của chúng ta về việc có vẻ "lạc lối" xa khỏi cha mẹ và những người thân yêu — những người, theo một nghĩa hạn chế nhất định, là những người thay thế cho tình yêu hoàn hảo mà chúng ta đã để lại phía sau.

Rộng hơn, các bài đọc của ông Cayce chỉ ra nhiều hơn các nguồn cụ thể của nỗi sợ hãi — các nguồn mà thế giới khoa học phương Tây hiện đại vẫn chưa khám phá.

Chúng ta đọc về các ảnh hưởng tinh tú, cái, được chỉ ra, có xu hướng làm cho các nỗi sợ hãi phát sinh trong thực thể được xem xét. Chúng ta đọc về những cảm xúc này vào dịp như là những tàn dư của các cuộc sống quá khứ; của việc do "ký ức xa." Đến lượt nó, những điều này bằng cách nào đó được củng cố và đan xen với các mối quan hệ không dễ chịu thực tế, ngày nay tất cả chúng ta đều trải nghiệm.

Trong (5424-1) bài đọc kể về một cuộc sống quá khứ khi thực thể là người đồng hành của Nữ hoàng Anne của Anh:

> *Trong khi dưới những thời kỳ phiền muộn đó những điều này đã mang lại nhiều sự nghi ngờ và sợ hãi chúng ta tìm thấy trong hiện tại:

"Mọi người sẽ nói gì?" Kết quả cuối cùng của các lực môi trường của những người có thể bị nhượng bộ, thắng, hoặc hướng dẫn bởi, các ảnh hưởng của thực thể sẽ là gì?*

Chúng ta có thể gọi đây là một "nỗi sợ về cái không biết, liên quan đến những người khác."

> *Trong trải nghiệm đó [một cuộc sống quá khứ] nhiều cảm xúc đa dạng đối với các cá nhân, đối với các nhóm, đã trở thành một phần của trải nghiệm, và sự hiện diện của các sự nghi ngờ và sợ hãi của nam giới, và các sự nghi ngờ và sợ hãi của nữ giới, là các phần ý thức của thực thể.* (5725-1)

Bài đọc thêm vào, *"Trong âm nhạc linh thiêng hoặc cổ điển thực thể có thể tìm thấy sự nhẹ nhõm."*

Chúng ta tìm thấy một mối quan hệ tinh tế hơn, thêm nữa trong bài đọc này:

> *Thực thể đã mất, trong trải nghiệm này, thông qua nỗi sợ, được tạo ra trong bản thân bởi việc lạm dụng, làm lạc hướng [những người khác] khi sự thật được biết đến một cách bẩm sinh. Nỗi sợ cản trở.* (105-2)

Theo hướng khác:

> *Trong các khía cạnh tinh tú chúng ta tìm thấy thực thể là một người với rất nhiều sức mạnh tính cách, sức mạnh mục đích; và tuy nhiên dễ dàng bị thuyết phục hoặc bị can ngăn bởi các hoàn cảnh vật chất — tuy nhiên bẩm sinh biết có một con đường có vẻ đúng đối với một người đàn ông mặc dù kết thúc của nó là cái chết, là sự thất vọng, là cái làm cho trái tim sợ hãi.* (1849-2)

Rõ ràng chúng ta có một phần ý thức của chúng ta cái tương đối không thể tiếp cận đối với hầu hết chúng ta, nhưng bằng cách nào đó đã ghi lại các tội lỗi và các hành động sai trái của chúng ta trong quá khứ, và ngay cả ngày nay liên tục mang chúng ta mặt đối mặt với các tình huống mà

chúng ta sẽ phải gặp — và chinh phục — vào thời điểm này hay thời điểm khác. Nhưng nói thêm về điều này sau.

Để quay lui một cách tạm thời đến các khía cạnh thực tế hơn của cuộc sống hàng ngày, các nỗi sợ hãi đến dưới nhiều tiêu đề quen thuộc với tất cả chúng ta. Có các nỗi sợ cụ thể — về tiếng ồn, về các nơi kín, về việc ngã, về các hiện tượng của cuộc sống, về các điều kiện vật chất. Có các nỗi sợ xã hội — về việc bị để lại cô đơn, về cái người khác có thể nói, về sự khiển trách, về con người nói chung. Có các nỗi sợ không xác định — về tương lai, về tuổi già đang tiến đến, về cái chết, và về "thế giới bên ngoài." Chúng ta có thể học cách đọc chúng và hiểu chúng.

Quan trọng hơn, có vẻ như, là các nỗi sợ một người có về chính mình và, rõ ràng, về khả năng kiểm soát cảm xúc của chính mình trong ở đây và bây giờ.

> *Chính sự tự ý thức mang lại nỗi sợ.* (3357-2)

> *Trong trái tim của chính ngươi đến những điều làm cho sợ hãi. Nhưng nỗi sợ là của trái đất. Tâm Linh của Sự Thật và Sự Công Chính xuất nỗi sợ ra.* (397-1)

> *Sự ích kỷ là cái làm cho con người sợ hãi... Nỗi sợ được gạt sang một bên bởi việc dựa hoàn toàn vào Lời Hứa của Ngài, cái người ta có thể yêu cầu được hoàn thành. "Chúa Cha biết cái các người có nhu cầu trước khi các người đã hỏi." Hòa bình là với ngươi, sự hài lòng là trong tay ngươi, người không trở nên sợ hãi mà tin tưởng đúng hơn vào Ngài.* (262-29)

> *Nỗi sợ trong bản thân và về các khả năng của bản thân tự trình bày để được vượt qua... thông qua gian khó... (liên quan đến công việc, vị trí, các mối quan hệ kinh doanh).* (39-8)

Và ở đây chúng ta bắt đầu thấy chức năng của nỗi sợ hãi như việc xây dựng tính cách. Chúng ta cũng có một phần rất thực tế để chơi trong sự phát triển và số phận của chính chúng ta. Trong tình huống này hay tình huống khác, chúng ta thu hút về bản thân cái chúng ta sẽ phải đối mặt — sự thiếu tự tin, cảm giác yếu kém. (4082-1) chỉ ra rằng nguyên nhân của rất nhiều nỗi sợ hãi trong cuộc sống của thực thể là do thực thể thiếu sự chân thành, thiếu sự phối hợp trong việc thực hiện các lý tưởng và mục đích của nó vào thực hành trong các cuộc sống trước đây trên trái đất cũng như trong cuộc sống hiện tại. Phức cảm yếu kém của thực thể bắt nguồn *"Từ nỗi sợ hay sự không thích nam giới."*

Trong (87-1), sau khi liệt kê các thiếu hụt thể chất, *"... bệnh nhân sợ hãi chính mình; nói cách khác, không có sự tự tin."*

Một khía cạnh khác đáng đề cập ở đây — khía cạnh của việc không từ bỏ trách nhiệm đối với các hành động của chính mình như phù hợp với một người trưởng thành.

> *Thực thể thường có khuynh hướng trao quyền lực cho các ảnh hưởng bên ngoài bản thân. Điều này gây ra nhiều nỗi sợ của [thực thể].* (5030-1)

Những ảnh hưởng bên ngoài bản thân này cũng bao gồm những người khác, những người chúng ta đôi khi cho phép chạy cuộc sống của chúng ta theo một phương cách chúng ta biết là bất lợi cho chúng ta, hơn là mạo hiểm một cảnh không dễ chịu. Ở đây chúng ta có một xung đột tâm lý, ở chỗ đứng lên chống lại họ có thể có nghĩa là (trong độ sâu của ý thức chúng ta) có nỗi sợ mất đi người thân yêu cụ thể đó. Một cách cổ điển, nó được biết đến như một xung đột tiếp cận - tránh né kép và có kết quả không hạnh phúc của việc thực sự giữ chúng ta trong một sự ràng buộc. Chúng ta tức giận và bực bội, và trở nên ngày càng bị thu hẹp và sợ hãi hơn, vì chúng ta không nhận thức được phần các phản ứng bên trong của chính chúng ta đã chơi.

Để tóm tắt: *"Nỗi sợ hãi là lực hủy diệt lớn nhất đối với trí thông minh của con người [101-1],"* và làm cho cơ thể không phù hợp để đáp ứng các nhu cầu của giờ [39-4, được diễn giải lại một chút].

Các mối quan hệ sinh học có lẽ có thể được hiểu tốt nhất với một cuộc điểm lại ngắn gọn, nếu quá chung chung, về sự liên quan lẫn nhau của hệ thần kinh trung ương và hệ thần kinh ngoại biên, hay tự chủ. Cả hai, khi hoạt động một cách trơn tru và trong sự nhất trí, phục vụ các chức năng cụ thể của chính chúng trong việc phối hợp các hoạt động của con người.

Hệ thần kinh trung ương (CNS) — não, tủy sống, mạng lưới thần kinh giác quan và vận động — có thể được nghĩ như hệ thống active, kiểm soát và tích hợp. Về mặt tâm lý, nó đại diện cho ý chí, sự tự nguyện, và sự tương tác được kiểm soát với môi trường.

Hệ thần kinh tự chủ có thể được nghĩ như hệ thống điều hòa tự động của các chức năng thực vật của cơ thể — tim, huyết áp, tiêu hóa, bài tiết (bao gồm mồ hôi và hô hấp), cân bằng hóa học, v.v. Nó được chia nhỏ hơn nữa thành hai hệ thống khá riêng biệt — giao cảm, và đối giao cảm. Giao cảm về cơ bản là mở rộng hoặc tạo điều kiện cho hành vi cảm xúc; đối giao cảm là co thắt.

Hơn nữa, hệ thần kinh tự chủ ở dưới sự kiểm soát khá trực tiếp và nhanh chóng của hệ thần kinh trung ương. Người ta chỉ cần quan sát sự tái nhợt nhanh chóng của khuôn mặt khi một người trở nên giận giữ, hoặc sự đỏ mặt lan nhanh với sự xấu hổ xã hội, để trân trọng điều gì đó về tốc độ mà phản ứng này diễn ra.

Sự liên quan không phải là con đường một chiều tuy nhiên, vì các sự thay đổi được tạo ra trong hệ thần kinh tự chủ thông qua trung gian của CNS, phản ánh quay trở lại CNS qua một thời kỳ thời gian dài hơn dưới hình thức các sự mất cân bằng hóa học, sự co thắt của sự cung cấp máu cục bộ đến các tuyến, thần kinh, cơ quan tiêu hóa, các nhóm cơ, các khu vực của não, v.v. Nó có thể dễ dàng được trân trọng rằng điều

này sẽ có hiệu ứng dài hạn của việc đúc nặn nhân cách và tính khí của một cá nhân.

Người ta có thể ăn nhiều thức ăn tốt, ví dụ, nhưng nếu dạ dày bị tái nhợt và thắt lại với sự giận dữ (theo nghĩa đen), các sự tiết tiêu hóa sẽ không được tạo ra và các chất dinh dưỡng tiềm năng trong thức ăn sẽ không được giải phóng để được đồng hóa vào dòng máu để nuôi dưỡng các phần khác của hệ thống cái cần nó. Toàn bộ hệ thống chịu đựng.

Ở đây nó trở thành một phần chức năng của "bản thân," hành động thông qua hệ thống phối hợp trung ương, để đặt mọi thứ đúng đắn, như nó đã thế, và một lần nữa mang lại sự cân bằng thích hợp. Các đoạn trích từ các bài đọc sau này sẽ minh họa điều này một cách đẹp đẽ.

Một vài hình ảnh minh họa theo sau, cái sẽ trao cho người đọc một sự hiểu biết toàn diện hơn về các thái độ đối lập được tạo ra bởi **"đức tin"** và **"sợ hãi"**, như được phản ánh trong sự hoạt động của hệ thần kinh tự chủ.

Những điều này nên trao cho người đọc một cơ sở để phóng chiếu dữ liệu được trao trong các bài đọc trên các trang theo sau, và được lấy từ một cuốn sách ít được biết đến, *The Physiology of Faith and Fear*, bởi Bác sĩ William S. Sadler, M.D.

* **Trong các phương thức giác quan**, vị giác, khứu giác, thính giác, và thị giác; **đức tin** làm tăng, làm sắc nét, làm cho nhạy bén hơn, và nói chung tăng cường. Các cảm giác và nhiệt độ là bình thường; các cảm xúc nhạy bén hơn. Lời nói lưu khoát hơn. Biểu cảm trở nên trẻ trung và lành mạnh, với sự tỏa sáng của máu bổ dưỡng ngay tại bề mặt; vẻ mặt hạnh phúc, dũng cảm, lạc quan, và vui vẻ.
* **Với nỗi sợ thống trị**, điều ngược lại giữ đúng. Vị giác bị làm cùn hoặc bị loại bỏ; khứu giác bị giảm, bị loại bỏ, hoặc bị bóp méo; thính giác bị ảnh hưởng bất lợi; thị giác bị bóp méo, hoặc đăng ký sai như các ảo giác và/hoặc "mù hít-te-ri." Các cảm giác cảm thấy được làm cho không đáng tin cậy, và cảm giác nhiệt độ giả dối. Lời nói có thể bị căng thẳng hoặc bị liệt, hoặc sự nói lắp bấp loạn nhịp có thể xảy ra. Biểu cảm thường bệnh tật và không hạnh phúc, vẻ mặt cúi xuống và chán nản.

Như đối với sự hoạt động sinh lý chung khi **đức tin** hiện diện:

* Dải da hồng hào, và mạch đều, chậm, và mạnh. Sự tuần hoàn là bình thường và ấm áp. Sự cung cấp máu cục bộ là đều và phẳng, với chuyển động được gia tăng. Tay và chân ấm áp. Sự co mao mạch là bình thường, với sự bài tiết gia tăng.
* Tất cả điều này được phản ánh một cách thô như một dáng đi đàn hồi, một tư thế đứng thẳng và mạnh mẽ, một biểu cảm thư giãn và dễ chịu, và năng suất làm việc gia tăng.

Với nỗi sợ thống trị:

* Dải da trở nên tái nhợt và thiếu máu; mạch yếu, không đều, và nhanh. Sự cân bằng tuần hoàn ưu ái phù nề và sự trệ trệ cục bộ, và kém và lạnh. Sự co mao mạch là co thắt và không đều. Mồ hôi bị kiểm tra, sự bài tiết giảm. Dáng đi trở nên kéo lê và cẩu thả, tư thế khom lưng và yếu đuối. Biểu cảm cúi xuống và buồn phiền, và năng suất làm việc bị giảm một cách đánh dấu.

Toàn bộ: thái độ đức tin phản ánh tất cả các khía cạnh tích cực của một sự biểu đạt mạnh mẽ, hướng ra ngoài của cuộc sống được sống đầy đủ và hòa bình với Đấng Tạo Hóa, trong khi nỗi sợ hãi chỉ ra điều ngược lại của nó.

Trở lại, một lần nữa với các bài đọc, chúng ta tìm thấy một lời khuyên bảo liên tục để **thay đổi thái độ bằng một hành động ý chí**. Khi chúng ta thay đổi thái độ qua một thời kỳ thời gian dài đến mức nó trở thành thói quen, chúng ta không thể không phản ánh Cuộc Sống đó, Tình Yêu đó, trong ranh giới mà chúng ta đã được định để tồn tại. Tương tự, chúng ta không thể không truyền tải tình yêu này của Thiên Chúa hướng tới những người khác — nếu chỉ bằng cách tỏa ra sự ấm áp, sức mạnh, và sức sống!

Trong việc xem xét phần tiếp theo, chúng ta chạy toàn bộ dải từ một số điều kiện khá cụ thể đến các sự phán thảo tổng quát hơn và toàn diện hơn của cả các sự liên quan lẫn nhau bên trong chính cơ thể, và giữa

các thái độ được cảm nhận và các điều kiện kết quả. Chúng ta có ở đây rất nhiều thức ăn cho tư tưởng. Về cơ bản, bản thân làm sự di chuyển — khởi xướng hoạt động — tương tự như cách "Thiên Chúa Đã Di Chuyển" và khởi xướng Sự Tạo Dựng của Ngài. Và trong việc khởi xướng một sự thay đổi, các điều kiện không hoàn toàn như chúng đã thế trước đó. Tất cả chúng ta cần thấy là hoạt động ở trong hướng đúng đắn — hướng tới Thiên Chúa.

> *Một trong những sự cản trở lớn nhất đối với cơ thể là nỗi sợ. Không phải về những người khác; không phải về khả năng tinh thần; không phải về cái cơ thể mong muốn, mà là nỗi sợ trong các lực bẩm sinh thể chất của cơ thể. Và trong khi thường cái nhìn của một người về cuộc sống bị thay đổi bởi các điều kiện của gan hoặc của hệ thống tiêu hóa, trong cơ thể cụ thể này, trong khi những điều kiện này tồn tại, nỗi sợ tạo ra gần như nhiều hiệu ứng có hại như điều kiện thể chất cụ thể này.*
> *Trong khi có thể được áp dụng cho cơ thể cái sẽ vượt qua về mặt thể chất những sự thiếu hụt đó, tuy nhiên trừ khi lực cơ bản đó như hiện diện trong nỗi sợ của cơ thể bị loại bỏ, những sự thiếu hụt thể chất này chắc chắn sẽ quay trở lại để cản trở cơ thể một lần nữa. Trong việc xuất điều tương tự ra, hãy thay thế sự oán hận, hận thù, và các điều kiện tương tự (sản phẩm của nỗi sợ) với tình yêu của Thầy.* (5735-1)

> *Trong các lực thể chất, hoặc thông qua các kênh này, đã có các nỗi sợ được xây dựng, các sự thất vọng, và những điều liên quan, mang lại cho cơ thể những bệnh tật đi kèm với các điều kiện như vậy. Điều này, trong sự phân tích cuối cùng của nó, là do sự thiếu đức tin, hy vọng, và sự không có khả năng của cơ thể làm với niềm vui những điều nó tìm thấy là khó làm. H. Cơ thể có thể làm gì để lấy đi nỗi sợ? Đ. Điều này chỉ có thể được lấy đi bằng cách làm mất nó trong quyền năng của Ngài, sức mạnh của Ngài, thông qua sự tập trung tâm linh và tinh thần vào việc bản thân là một kênh của Đấng Tạo Hóa.* (5470-1)

> *Chúng ta tìm thấy có các sự gián đoạn, nhưng những điều này là từ nỗi sợ bên trong nhiều hơn là từ bất kỳ nguyên nhân cụ thể nào về mặt thể chất... Bấy giờ hãy xuất nỗi sợ ra. Nghĩa là, hãy biết các lực tâm linh trong đó bạn tin tưởng. Hãy áp dụng chúng trong các mối quan hệ của ngươi đối với đồng loại của ngươi.* (3534-1)

> **H.** Tại sao bệnh nhân có một nỗi sợ về tương lai? Tại sao anh ấy không muốn sống?
> **Đ.** Xu hướng tự nhiên của sự gặm nhấm từ bên trong, và áp lực được tạo ra ở phần trên của hệ thống từ điều tương tự, bóp méo cái nhìn của cơ thể cũng như những sự trầm cảm từ các sự liên kết xung quanh điều tương tự, nhưng với một cái nhìn thể chất được thay đổi toàn bộ cái nhìn của cơ thể, về mặt tinh thần và thể chất, cũng sẽ được thay đổi. (5437-1)

> *Có các khả năng dồi dào trong thực thể cho các hoạt động nếu chúng được đưa vào sử dụng từ hạt giống của Tâm Linh Sự Thật, và không phải từ những cái của hận thù, sự hiểm độc, và những điều làm cho mọi người sợ hãi, những điều gây ra sự nhút nhát bên trong các sự liên kết, và nỗi sợ.*
> *Vì như đã được trích dẫn rất thường xuyên và được giải thích rất ít trong cuộc sống của con người, sự nhận thức về sự hiện diện của Thiên Chúa, như biểu hiện trong Đức Kitô, xuất nỗi sợ ra.* (3691-1)

> *Chúng ta tìm thấy có các điều kiện mà cơ thể nên nhận thức. Tuy nhiên nếu được giữ trong bản thân tinh thần một nỗi sợ, sẽ đến những điều kiện đó được nói bởi nhà thi thiên, "Cái tôi đã sợ đã đến trên tôi." Bấy giờ hãy áp dụng trong tự nhiên cái sẽ đáp ứng các nhu cầu cho việc loại bỏ sự nhiễm trùng cái có thể đã được mang trong sự tuần hoàn từ những sự gián đoạn đó đã tồn tại. Điều này sẽ trong bản thân thể chất loại bỏ các nguồn, nếu nỗi sợ được loại bỏ khỏi bản thân tinh thần cái

chặn hoạt động như vậy trong sinh vật sống trong cơ thể.* (2650-1)
(Bài đọc sau đó kê đơn điều trị.)

Các bài đọc chỉ ra lặp đi lặp lại rằng nỗi sợ hãi làm trầm trọng thêm "các bệnh tật cơ thể" và ngăn cản sự chữa lành của chúng.

Một lời khuyên bảo cho một người mà bệnh tật của người đó không thể được điều trị trực tiếp:

> *Hãy nghiên cứu rất gần những hoạt động đó của dân tộc được chọn của Ngài khi họ được chuẩn bị để đi vào Vùng Đất Hứa, và tuy nhiên từ sự nghi ngờ, từ nỗi sợ, đã bị từ chối.*
> *Đừng ở trong số những người sẽ bị từ chối.* (3461-1)

> **H.** Cái gì đang gây ra sự đau đớn dữ dội ở lưng trên?
> **Đ.** Các phản ứng thần kinh chung trong cơ thể... nỗi sợ. (3658-1)

Chẩn đoán của một trường hợp khó khăn và đau khổ kết thúc như thế này:

> *Điều này, như chúng tôi tìm thấy, không phải là một tổn thương não, mà là một sự sợ hãi trong linh hồn của thực thể.* (3114-1)

> *Sự căng thẳt trong tủy sống - não đến từ nỗi sợ như là từ bên trong, và điều này hành động lên các hạch của hệ giao cảm và tủy sống - não thường thay đổi các phản ứng của chính các cơ quan thể chất. Không phải như sự thịnh nộ; không phải như của sự hiểm độc, mà đúng hơn cái của nỗi sợ phản ứng thể hiện trong hệ thống.* (5437-1)

> *Nỗi sợ, ngáo ộp lớn nhất đối với các yếu tố con người; vì trong nỗi sợ đến những điều kiện đó tiêu diệt sức sống của cái được đồng hóa. Để

vượt qua nỗi sợ, hãy lấp đầy các lực tinh thần với cái mang tính sáng tạo để xuất nỗi sợ ra; vì người đó, hoặc cô đó, người không có nỗi sợ là tự do quả thực.* (5439-1)

Ở đây quả thực là thức ăn cho sự suy ngẫm chu đáo: các cơn đau và nhức khá dữ dội có thể do sự hỗn loạn cục bộ dựa trên nỗi sợ hãi, và sự giận dữ và hiểm độc không được nhận biết (hoặc, chính xác hơn, không được thừa nhận) ngụy trang như cái gì đó khác!

Nhưng để tiếp tục với câu chuyện của chúng ta. Bấy giờ chúng ta bắt đầu thoáng thấy các cách thức và lý do, chúng ta sẽ làm gì với thông tin này? Các bài đọc đã thảo luận một số nỗi sợ cụ thể, và đã gợi ý các phương thuốc.

* **Đầu tiên**, chúng ta là thay thế nỗi sợ hãi với tình yêu: chúng ta là quay vào sự đối lập của nó; chúng ta là mất sự quan tâm của chúng ta cho bản thân trong sự phục vụ những người khác; chúng ta đôi khi có thể thấy sự hài hước trong tình huống và cười thay vì bực bội. Chúng ta có thể học từ nó — coi nó như một cơ hội để phát triển linh hồn của chúng ta.
* Chúng ta có thể học một cách hoàn hảo hơn để quay hướng về ánh sáng; cầu nguyện; đi trong con đường của Ngài; đặt sự tin tưởng nhiều hơn vào Ngài.
* Chúng ta có thể active giữ ánh sáng của Ngài trước chúng ta; làm nhiệm vụ của chúng ta khi nó được trình bày; biểu đạt tình yêu của chúng ta thông qua hoạt động sáng tạo; trở nên nhận thức một cách tinh tế hơn về sự hiện diện ở lại của Ngài.
* Chúng ta có thể học cách thực thi ý chí của chúng ta trong sự phục vụ của Ngài, và phá vỡ mô hình của ý chí xấu, sức khỏe xấu, và nửa sống một lần và cho tất cả.

> *Nỗi sợ sinh ra cái làm cho sợ hãi; thông qua nỗi sợ con người đi lang thang xa xôi.* (5502-3)

> *Hãy thay thế nỗi sợ luôn luôn với tình yêu.* (3051-2)

> *Hãy để nỗi sợ, hãy để lo lắng, bị mất trong sự phục vụ những người khác cho Tên Ngài.* (281-61)

> *Hãy sử dụng nhiều trải nghiệm của những người khác; hãy nói ra. Đừng sợ. Hãy gọi những người ở gần và nghe cái họ có để nói.* (39-5)

Về mặt tâm lý, đây là một cách tốt để vượt qua sự bất an với mọi người — lắng nghe họ, và trả cho họ sự lịch sự của việc công nhận sự tồn tại của họ và sự đáng giá của các tư tưởng của họ. Cuối cùng thái độ này không thể không được phản ánh quay trở lại bản thân, và là một cách tốt để giúp vượt qua nỗi sợ bị khiển trách bởi những người khác. Các nỗi sợ cụ thể khác cũng sẽ có xu hướng được làm dịu.

> **H.** Làm thế nào tôi có thể thoát khỏi nỗi sợ các nơi kín?
> **Đ.** Thái độ phải được giữ như đối với sự hữu ích trong các lực tâm linh của cơ thể — bên trong và bên ngoài. (5397-1)

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ tuổi già đang tiến đến và việc ở cô đơn?
> **Đ.** Bằng cách đi ra và làm điều gì đó cho ai đó khác; nghĩa là, những người không có khả năng làm cho chính họ; làm cho những người khác hạnh phúc, quên bản thân hoàn toàn. Đây là như các sự biểu hiện vật chất, nhưng trong việc giúp đỡ ai đó khác bạn sẽ thoát khỏi các cảm giác của bạn. (5226-1)

Sự hữu ích đối với những người khác là một cách: một sự quay hướng về ánh sáng và sự tham gia active trong các vấn đề của ngày là các cách khác.

> *Các cái bóng và các sự nghi ngờ và các nỗi sợ sẽ phát sinh trong trải nghiệm của ngươi, nhưng hãy giữ trước ngươi ánh sáng của tất cả ý thức tốt, của tất cả dịch vụ tốt và hoàn hảo cho Ngài, và các người sẽ tìm thấy rằng các cái bóng của nỗi sợ sẽ rơi xa phía sau.*
> *Hãy để những điều gây ra các nỗi sợ bị loại bỏ xa khỏi ngươi, thông qua chỉ sự tử tế nhỏ, dịch vụ nhỏ các người có thể làm ở đây và ở đó. Vì hãy nhớ, những điều này là ở trong chiến tranh với nhau — hy vọng và sợ hãi. Đừng để tâm trí ngươi, đừng để cơ thể ngươi, đừng để mục đích của ngươi, mong muốn của ngươi tiếp đón nỗi sợ.* (262-12)

> *Người đi trong cái bóng sẽ sợ hãi. Hãy đi đúng hơn trong ánh sáng của các lực Sáng Tạo, của Sự Thật và các người sẽ không sợ hãi.* (2021-12)

> *Vì như được hiểu, Ngài đã không muốn rằng bất kỳ ai nên diệt vong; tuy nhiên bởi vì có các sự gián đoạn của bản chất thể chất, vật chất hay tinh thần... các nỗi sợ phát sinh. Những điều này sinh ra những ảnh hưởng đó ngăn cản sự hòa nhập thích hợp.*
> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ bẩm sinh cái ngăn cản sự hòa nhập với Đức Kitô?
> **Đ.** Hãy để cái gây ra nỗi sợ bị lấy đi [hòa tan] trong sự sẵn sàng, mong muốn, là sự giúp đỡ cho những người khác. (69-4)

> **H.** *(diễn giải lại)* Có phải là một mục đích thích hợp rằng [254] được cung cấp với chất vật chất đủ và dồi dào để giải thoát ông khỏi sự cần thiết phải làm việc quá sức để cung cấp một sự sống không?
> **Đ.** Hãy nhớ con tôi, chính nỗi sợ các điều kiện vật chất tàn phá cơ thể vật chất. Chính nỗi sợ điều này hay điều kia, cái ngăn cản một kênh làm cho sự cung cấp lớn hơn. (254-85)

Có thể có nỗi sợ được tạo ra bởi cơ thể tinh thần trở nên quá hấp thu trong các sự gián đoạn thể chất hoặc quá hấp thu trong những điều của bản thân đến mức trở nên sợ hãi tất cả những điều khác bên ngoài chính nó.

> **H.** Tại sao tôi lại bị hoảng sợ và lo âu tất cả thời gian, sao cho tôi sợ sự đồng hành và tuy nhiên sợ cô đơn?
> **Đ.** Các sự lo âu nên được kiểm soát... bằng cách định nghĩa, hoặc giới hạn bản thân vào một hình thức cụ thể nào đó của lý tưởng, và theo đuổi xuyên suốt với điều đó... Hãy áp dụng bản thân vào sự trình bày lý tưởng của cái tâm linh, cơ thể tinh thần và cơ thể thể chất đại diện trong thế giới như được tìm thấy trong chương thứ 30 của Sách Phục Truyền Luật Lệ Ký và các chương thứ 14, 15, 16, và 17 của Phúc Âm Gioan. (1776-1)

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua các nỗi sợ quấy rấy tôi, đặc biệt là về bản thân và vợ tôi?
> **Đ.** Nỗi sợ là rễ của hầu hết các bệnh tật của nhân loại dù là của bản thân, hay của cái người khác nghĩ về bản thân, hay bản thân sẽ xuất hiện như thế nào đối với những người khác. Để vượt qua nỗi sợ là lấp đầy sinh linh tinh thần, tâm linh với cái hoàn toàn xuất nỗi sợ ra: tình yêu biểu hiện trong thế giới thông qua Ngài Đấng đã tự trao mình làm tiền chuộc cho nhiều người. Tình yêu như vậy, sự hiểu biết như vậy xuất nỗi sợ ra. Đừng sợ hãi; cái ngươi gieo, cái ngươi phải gặt. Hãy lưu tâm hơn đến cái được gieo. (5459-3)

> **H.** Nguyên nhân nỗi sợ của tôi là gì?
> **Đ.** Sự tự lên án.
> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nó?
> **Đ.** Bằng cách thấy khía cạnh kỳ cục, hài hước của mọi trải nghiệm. Biết và tin tưởng vào Đấng các người đã tin tưởng, trong Chúa: vì không có sự nhận thức đó của Tâm Linh ở lại ít điều có thể từng được hoàn thành. (5302-1)

> *Các lực và các nỗi sợ của các hiện tượng của cuộc sống thường nhiều lần ngăn cản thực thể hoàn thành nhiều nhất, bởi nỗi sợ về cái những người khác sẽ nói. Hãy gạt điều này sang một bên.* (13-1)

> **H.** Sự nghiệp như một nghệ sĩ piano đã bị đưa đến một kết thúc thông qua sự bồn chồn cực kỳ và sự thiếu tự tin của tôi, và các tài năng khác đã chịu đựng vì một nỗi sợ áp đảo. Tôi phải làm gì?
> **Đ.** ... Hãy quay ngoắt lại! Hãy biết nó ở bên trong ngươi! Bất chấp điều này đã mang lại nỗi sợ, đã mang lại các sự lo âu. Hãy quay lại, và cầu nguyện một chút thường xuyên hơn. Hãy làm điều này vài tuần, vâng — hãy để một mặt trăng trôi qua, hoặc một thời kỳ của một mặt trăng — 28 ngày — và không bao giờ thất bại cầu nguyện vào 2 giờ sáng. Hãy dậy và cầu nguyện — đối mặt hướng đông! Các người sẽ ngạc nhiên tại bao nhiêu hòa bình và sự hài hòa sẽ đi vào linh hồn ngươi. (3509-1)

Có ít nhất hai bài đọc bất thường nên được đề cập, và mặc dù chúng khó rơi vào trong khung chung của chúng ta, chúng chỉ ra một số khía cạnh bất thường của các nỗi sợ — cho thấy rằng một số nỗi sợ được đặt đúng đắn, mặc dù chúng ta không nhận thức được các nguyên nhân thực sự.

Một bài đọc chỉ ra một tàn dư của một cuộc sống quá khứ hành động khá mạnh mẽ.

> **H.** Làm thế nào tôi có thể vượt qua nỗi sợ xã hội cái làm cho tôi trốn tránh sự lãnh đạo?
> **Đ.** Điều này là tốt cho thực thể, và điều này ngươi đã vượt qua trong trải nghiệm trước điều này. Hãy giữ nó như nó là. Đừng là một người leo trèo xã hội. Đừng phụ thuộc vào các hoạt động xã hội. Hãy là một người xây dựng gia đình. Đừng cố gắng làm một cuộc sống bên ngoài gia đình. (3474-1)

Bài đọc khác là cho một bệnh nhân cuống cuồng vì tâm trí cô ấy dường như bị rối loạn. Cô ấy chịu đựng từ một cảm giác mất đi sự nắm bắt, sự không có khả năng tập trung, sự mất ký ức, và sự chóng mặt. Điều này đã trao sự phát sinh cho các nỗi sợ.

Bài đọc đã nói rằng sự lo âu là nguyên nhân của một số biến xáo tâm trí này, nhưng thêm vào:

> *Đừng sợ... nó rõ ràng là ngoại cảm đang cố gắng đi qua... Nếu có đặt một thời kỳ hay phương cách thiền định xác định... có thể có được một sự cân bằng... Hãy để tâm trí ngươi, cơ thể ngươi được hiến dâng cho Chúa để có con đường của Ngài với ngươi... Mỗi ngày hãy làm sạch cơ thể, tâm trí, khi các người đi vào thời kỳ truyền thông đó trong cầu nguyện, trong sự van xin. Ngài sẽ trao cho ngươi sự hiểu biết; Ngài sẽ trao cho ngươi sự khôn ngoan như thế nào các người sẽ dẫn dắt bản thân ngày qua ngày.* (1089-2)

> *Hãy bao bọc bản thân với sự nhận thức về một sự đi lại và nói chuyện với Ngài: một thời kỳ yên lặng; một sự tin tưởng vào Chúa; một nơi nơi Tâm Linh của bạn có thể chứng giám với Tâm Linh của Ngài.*
> *Hãy sợ Thiên Chúa, và giữ các điều răn của Ngài; vì đây là toàn bộ nhiệm vụ của con người.* (Giảng viên 12:13)

CÁC MANH MỐI CHO BÍ ẨN AI CẬP (*CLUES TO THE MYSTERY OF EGYPT*)

Bởi Violet M. Shelley

Di sản bất thường của thông tin thu được về mặt ngoại cảm do cố Edgar Cayce để lại cung cấp vô số con đường cho nghiên cứu, nhưng trong số những đường hấp dẫn nhất là những đường không có biển chỉ dẫn từ các nhà lịch sử, không có bản đồ được định nghĩa rõ ràng. Bí ẩn vĩ đại

của Ai Cập, cái đã trêu chọc tâm trí con người trong nhiều thế kỷ, tìm thấy một giải pháp có khả năng trong các bài đọc này; tuy nhiên nghiên cứu vào sự hợp lệ của chúng phải tiếp tục, và chúng ta nhìn vào bằng chứng Ai Cập học cho các manh mối thêm. Có lẽ cuối cùng những manh mối này sẽ dẫn dắt đến sự chứng minh cuối cùng.

Rất ngắn gọn, dữ liệu Edgar Cayce đã đưa ra giả định rằng một nhà lãnh đạo, Arart, từ khu vực Caucasian, đã đi vào Ai Cập với dân tộc của mình và chinh phục nó vào khoảng 10.500 TCN. Họ chỉ ra rằng sự cai trị của ông đã trung tâm hóa xung quanh Gizeh và rằng các đài kỷ niệm ở đó đã được xây dựng một phần trong thời gian cai trị của con trai ông Araaraart. Với Arart đã đến một tư tế, Ra-ta, người đã cố gắng tổ chức các thực hành tôn giáo và mang dân chúng đến ý tưởng về Nguyên Lý Sáng Tạo Duy Nhất, và sự liên tục của cuộc sống.

Wallis Budge, người mà các tác phẩm về cả tôn giáo và cổ vật của Ai Cập đã làm rất nhiều hướng tới sự hiểu biết của thế giới, đã viết rằng những người giải thích tôn giáo Ai Cập rơi vào hai tầng lớp. Tầng lớp thứ nhất, ông nói, là những người coi tôn giáo đó như một sản phẩm của những người đàn ông bán hoang dã, và những người nghĩ nó chỉ là một sự kết hợp của các tín ngưỡng tự nhiên thô thiển và sự mê tín. Tầng lớp thứ hai là những người nghĩ họ có khả năng truy nguyên một sự phát triển ổn định trong tôn giáo cho đến khi nó đạt đến một điểm mà tại đó nó sở hữu các khái niệm tiến hóa cao về Thiên Chúa và mối quan hệ của con người với Ngài.

Các học viên của các bài đọc Edgar Cayce đã đi đến suy nghĩ rằng có một cách thứ ba để nhìn vào các niềm tin tôn giáo Ai Cập: **như một sự đồi truỵ của các nguyên lý của Luật Thiên Chúa Duy Nhất**. Họ thấy trong đền thờ các vị thần và nữ thần Ai Cập sự cá nhân hóa các thuộc tính Thần Thánh, một sự cố gắng làm cho các ý tưởng trừu tượng trở nên cụ thể.

James Henry Breasted trong cuốn sách của mình, *The Dawn of Conscience*, nói rằng người Ai Cập đã sở hữu một tiêu chuẩn đạo đức vượt trội xa tiêu chuẩn của Mười Điều Răn — và đã có chúng tốt hơn một nghìn năm trước khi Mười Điều Răn xuất hiện. Ông rất nhấn mạnh

tin rằng di sản đạo đức của chúng ta xuất phát từ một quá khứ con người rộng lớn hơn, cổ xưa hơn to lớn so với người Do Thái. Ông tuyên bố rằng di sản đạo đức của chúng ta đã đến với chúng ta thông qua người Do Thái hơn là từ họ.

Nhiều nhà khoa học đã thực hiện một điểm so sánh văn bản bia đá của cảm hứng triết học và tôn giáo với các Châm Ngôn và Thánh Vịnh nhất định của chúng ta. Họ tìm thấy chúng giống nhau một cách kinh ngạc trong cả ý tưởng và phương thức biểu đạt. Các sự ngụ ý học thuật như vậy gợi ý cho nhiều người rằng tôn giáo của Ai Cập như được biết đến trong lịch sử trên thực tế là một sự đồi truỵ hơn là một sự tiến hóa. Có lẽ, trên thực tế, trong màn sương của tiền sử đã có một tư tế như vậy như các bài đọc đã đề cập — một tư tế đã dạy Luật Thiên Chúa Duy Nhất.

Vào năm 1939, một bài đọc chỉ ra rằng một tư tế và nhóm tôn giáo như vậy đã đến Ai Cập, từ một nguồn Phương Đông.

> *... Tư tế là một cá nhân đã nhận cảm hứng từ bên trong. Và, nhận ra rằng một ảnh hưởng hoặc lực như vậy có thể được trao cho những người khác trong sự tìm kiếm của họ cho TẠI SAO và CÁI GÌ là các mục đích của họ trong cuộc sống vật chất, ông ấy sau đó đã tìm kiếm một người có thể thúc đẩy một nghiên cứu như vậy trong vật chất. Do đó, từ những nơi từng là một phần của cái ngày nay được gọi là Carpathias, ông ấy đã đến với một đám đông lớn, hoặc một số lượng lớn (như đối với các linh hồn cá nhân, đánh số 900), vào vùng đất ngày nay được gọi là Ai Cập...* (281-42)

> *... Thực thể sau đó chiếm giữ vị trí đó như cố vấn cho nhà cai trị Arart vào thời điểm đó, đến như ông ấy đã làm từ vùng đất đồng bằng ngày nay là Ả Rập đến sự cai trị của các lực Ai Cập như lần đầu tiên được đặt ở Gizeh...* (953-13)

Bằng chứng nào cho một nguồn Phương Đông như vậy có ở giữa các nhà lịch sử ngày nay? Samuel Mercer trong Tập IV của *The Pyramid

Texts* tham chiếu đến nguồn gốc phía đông bắc có khả năng của Re và những người đi theo ông. Ông nói rằng có lẽ họ đã đến từ Caucasus. Ông gợi ý rằng các đặc điểm của các vị thần lãnh đạo này chỉ ra rằng họ là những người tiến bộ hơn về mặt trí tuệ và văn hóa những người đã định cư ở đỉnh của Đồng bằng. Vào tháng 10 năm 1934, một báo cáo bởi Petrie trong *Literary Digest* lo lắng về bằng chứng của các cuộc xâm lược lặp đi lặp lại vào Ai Cập từ khu vực Caucasian cái đã bắt đầu trong thời đại Badarian, gần sự khởi đầu lịch sử của Ai Cập.

Các bài đọc Edgar Cayce, trong việc mô tả hình dáng thể chất của những người xâm lược này, đề cập nhiều lần tóc sáng màu (hoặc tóc đỏ) và mắt xanh da trời hoặc xám — khó có thể là khái niệm sách lịch sử về làn da ngăm đen và đôi mắt đen sloe! Bài đọc #275-39 có bên trong nó sự mô tả về sáu nhân vật khác nhau, tất cả họ đều có tóc sáng màu, với mắt sáng màu.

Có thực sự có các manh mối nào trong bằng chứng Ai Cập học để chịu điều này ra không? Trên thực tế, trong ngôi mộ mastaba Vương Quốc Cổ của Công chúa Mersoankh giữa Đại Kim Tự Tháp và Nhân Sư tại Gizeh có một bức tranh tường về một người phụ nữ với tóc màu vàng. Màu tóc từ lâu đã là một câu đố. Các nhà khoa học đã hỏi, "Đó là một bộ tóc giả, hay là màu tóc tự nhiên?" Nếu đó là cái sau, đó là bằng chứng đầu tiên của điều như vậy.

Trong Bảo tàng Cairo trong phần Vương Quốc Cổ có một bức tượng gỗ nhỏ với đôi mắt màu xanh da trời được sơn. Cũng có một số bức tượng có đôi mắt chèn bằng tinh thể — một số màu xanh-xám, một số màu nâu. Có bốn cái đầu dự phòng bất thường (được coi là chân dung của bốn người con trai của Chephren) có các đặc điểm và góc mặt Caucasian. Rất thú vị để lưu ý, khi xem xét hình dáng thể chất, rằng trong các bức tranh tường, phụ nữ theo phong tục được sơn với làn da màu vàng sáng và nam giới với làn da màu nâu-đỏ. Một lý thuyết là nam giới đã bị rám nắng từ công việc của họ ở ngoài trời.

Các bài đọc Cayce đã hình dung một loại trang phục khác cho người Ai Cập tiền sử so với trang phục được thể hiện ở hầu hết các nơi.

> *... [thực thể] được khoác lên trong các y phục của chính Đền Thờ, trong cái sau này trở thành đặc tính của các áo bọc Ai Cập của thời kỳ cụ thể đó, được làm từ vải lanh của cây papyrus và hoa sen kết hợp và được bao phủ với sự kết hợp của các màu sắc — tím và trắng — được sử dụng như áo bọc của những người dâng hiến bản thân như vậy...* (276-6)

> *... Các áo bọc của tư tế sẽ là màu xanh-xám, với phần mũ trùm đầu quay trở lại từ đầu, trong khi xung quanh eo sẽ là một sợi dây màu vàng kim, với một tua rua màu tím — hoặc một trong các tua rua thể hiện. Các dép sandal sẽ là của cây papyrus hoặc cỏ dệt...* (585-10)

Một bức tượng gỗ nhỏ trong Bảo tàng Cairo, và một bức tượng đá vôi lớn từ Gizeh, Triều đại Thứ tư, được đại diện như mặc cái được mô tả như trang phục bất thường — một loại áo bọc hơn là váy kilt mà người Ai Cập thường mặc trong thời kỳ Vương Quốc Cổ.

Khi người ta nghiên cứu các lịch sử có sẵn, người ta nhận ra rằng Ai Cập không bao giờ có một nhà lịch sử chân chính, và sự vắng mặt của một cảm giác thời gian liên tục đã làm cho sự đánh giá chính xác trở nên khó khăn. Mỗi vị vua mới lên ngai vàng trong năm Thứ nhất; khi ông qua đời, năm Thứ nhất của người kế vị ông đã bắt đầu ngày gia nhập ngai vàng. Sự tính toán chính xác của các thế kỷ quá khứ là gần như không thể.

Sự không chính xác của các ngày tháng và sự bận tâm của tư tế với các danh sách niên giám và hoàng gia đã đè nặng trong hơn 30 thế kỷ các khái niệm về các thực tế lịch sử ở Ai Cập. Tuy nhiên các bài đọc Cayce đưa lịch sử vượt ra ngoài ngay cả điểm này, và trong các bài đọc được trao ngay từ năm 1925 đề cập đến một thời kỳ tiền triều đại. Không gian không cho phép trích dẫn tất cả các ví dụ.

> **H-1.** Ngày tháng, như con người biết thời gian, của trận chiến này là gì? (khi Arart đến Ai Cập.)
> **Đ-1.** 10.056 năm trước khi Hoàng Tử Hòa Bình đến... (900-2)

> *... và nhà cai trị này, Araaraart, lúc đó là người thứ hai của các vị vua Phía Bắc, và nối tiếp trong sự cai trị của người cha, Arart. và đã bắt đầu sự cai trị, hoặc lấy vị trí như nhà lãnh đạo trong năm thứ 16 của ông ấy...*
> **H-2.** Thực thể này, như lịch sử trao nó, có phải là một trong các Pharaoh, hay Rameses không?
> **Đ-2.** Như một trong các Pharaoh, trong đó đã có nhiều hơn 3.000. (341-9)

James Breasted trong *Annals of Dynastic Kings* của mình nói rằng Tấm đá Palermo là một mảnh không hoàn chỉnh chứa các niên giám từ thời tiền triều đại đến giữa Triều đại Thứ năm. Các vị vua được đại diện ngay trước các vị vua triều đại được thể hiện với một vương miện đơn (hoặc của Thượng hoặc Hạ Ai Cập). Một mảnh được tìm thấy sau đó khớp với điều này thể hiện các vị vua với vương miện kép của Thượng và Hạ Ai Cập, nhưng các tên bị thiếu. Điều này dường như chỉ ra một sự hợp nhất tiền triều đại trước khi chia tách thành hai vương quốc và sự hợp nhất triều đại hậu quả được thực hiện bởi Menes vào khoảng 3500 TCN.

Howard Vyse, trong Tập II của *Pyramids of Gizeh*, có một phần về các phiên bản của các nhà lịch sử Ả Rập về các kim tự tháp. Ba trong số các phiên bản này chỉ ra rằng hai kim tự tháp đã có trước trận hồng thủy.

Cũng có bằng chứng học thuật cái gợi ý sự mô tả của Edgar Cayce về những người là những vị thần lãnh đạo. Bằng chứng như vậy có thể được tìm thấy trong *The Pyramid Texts* của Samuel Mercer, trong các Tập I và IV — cái nói về các vị thần như các nhân vật lịch sử. Trên bức tường phía sau của nhà nguyện Osiris trong Đền Thờ Seti I tại Abydos, các vị thần được đại diện như những người sống mà không có trang phục đầu thần thánh.

Khi nói về chữ tượng hình, các bài đọc Edgar Cayce đã nói, vào năm 1934:

> *... Trong những thời kỳ đó thực thể đã thuyết phục nhiều người trong số họ làm cho các hoạt động cái sẽ bảo tồn cho dân chúng cái sẽ ở trong hiện tại được gọi là các công thức hoặc các tấm bảng và các bản vẽ, và những thứ tương tự, cái là lần đầu tiên của các ý định như vậy được mang đến cho người Ai Cập (để chắc chắn, không phải cho người Atlantean, mà cho những người bản địa và những người đã gia nhập ở đó để bảo tồn các hồ sơ như vậy) và lần thử đầu tiên làm cho một ngôn ngữ viết.* (516-2)

> *... Với các thời kỳ tái thiết sau khi quay trở lại của Tư tế, thực thể đã gia nhập với những người active trong việc đặt các hồ sơ trong các hình thức một phần của các ký tự cũ của người Ai Cập cổ đại hoặc sớm, và một phần trong hình thức mới hơn của người Atlantean. Những điều này có thể được tìm thấy, đặc biệt khi ngôi nhà hoặc ngôi mộ hồ sơ được mở, trong một vài năm từ bây giờ...* (2537-1)

Vào năm 1952, *The American Journal of Archeology* đã báo cáo rằng trong Nghĩa trang Phía Tây của Đại Kim Tự Tháp, trong Mastaba bằng đá lớn của Persen, có một ngôi mộ phụ với các chữ tượng hình bất thường và các hình thái từ hiếm được khắc trên các cánh cửa. Vyse, trong *Pyramids of Gizeh*, kể về các dấu chữ tượng hình khó giải mã, trong phòng giải tỏa phía trên phòng Vua trong Đại Kim Tự Tháp.

James Breasted, trong *A History of Egypt*, nói, *"Các chữ tượng hình cho Vương Quốc Phía Bắc, cho vị vua của nó, và cho kho báu của nó không thể đã phát sinh tại một nét chạm với vị vua đầu tiên của thời đại triều đại; mà phải đã được sử dụng từ lâu trước sự vươn lên của Triều đại Thứ nhất; trong khi sự hiện diện của một bàn tay tuyến tính viết thảo tại sự khởi đầu của các triều đại là bằng chứng kết luận rằng hệ thống đã không phải là một sự đổi mới gần đây."* Trong Triều đại Thứ nhất, 3400 TCN đã có sự tham chiếu đến hai hình thức viết — chữ tượng hình và chữ viết thảo.

Ngôi mộ của Vua Araaraart, được ám chỉ trong rất nhiều bài đọc Cayce, chưa được phát hiện. Tuy nhiên, các nhà Ai Cập học bảo chúng ta rằng các ngôi mộ mastaba cổ xưa lớn đã được tìm thấy giữa Tượng Nhân Sư và Sông Nile — một ngôi mộ như vậy là tại Khafra Batraan. Những ngôi mộ được tìm thấy là rỗng, nhưng kích thước của chúng gợi ý khả năng về các sự mai táng đa dạng của một vị vua và gia đình của ông.

Câu đố về Tượng Nhân Sư có được nhiều hơn sự thêu dệt của sự tò mò trong các bài đọc Cayce cái nói về các vòm hầm tại chân của nó và một Phòng Hồ Sơ. Ở đây các bài đọc Cayce không cô đơn, vì truyền thống đã có rằng có các đường đèo bí mật dưới Tượng Nhân Sư.

> **H-6.** Trong tư cách nào thực thể này đã hành động liên quan đến việc xây dựng Tượng Nhân Sư?
> **Đ-6.** Khi các đài kỷ niệm đang được xây dựng lại trong các đồng bằng của cái ngày nay được gọi là Kim Tự Tháp Gizeh, thực thể này đã xây dựng, đặt, các nền móng; nghĩa là, đã giám sát điều tương tự, đã tính toán vị trí hình học của điều tương tự như [trong?] mối quan hệ với những tòa nhà đó như được đặt lên của cái kết nối Tượng Nhân Sư, và dữ liệu liên quan đến điều tương tự có thể được tìm thấy trong các vòm hầm trong chân của Tượng Nhân Sư. Thực thể với triều đại đó, cũng trong triều đại thứ hai của Araaraart, khi những tòa nhà này [đã] bắt đầu. Điều này đã đặt ra, chân Tượng Nhân Sư, trong các kênh, và trong góc đối mặt Gizeh có thể được tìm thấy cái thuộc về từ ngữ của việc điều này đã được thành lập như thế nào, trao lịch sử của nhà cai trị xâm lược đầu tiên và sự lên ngai của Araaraart đến vị trí đó. (195-15)

> *... Trong thời kỳ này là sự hoàn thành đài tưởng niệm đứng như bí ẩn của các thời đại ngày nay, và điều này, như được thấy, đại diện cho nhà cố vấn này cho các vị vua, vì, như được thấy trong chính hình ảnh, không phải như một trong các vị vua được làm trong hình thái thú, tuy nhiên giám sát, quản lý, trao lời khuyên, trao sức mạnh, cho các vị vua trước và các vị vua kể từ đó. Khuôn mặt, ngay cả như đã được trao cho họ là sự đại diện của nhà cố vấn cho dân tộc vĩ đại này. Những điều

này, và nhiều sự phát hiện, như đã trao, có thể được tìm thấy trong chân của cẳng tay trái, hoặc chân, của con thú nằm phủ phục, trong chân của nền móng. Không phải trong kênh ngầm (như đã được mở bởi nhà cai trị nhiều năm, nhiều thế kỷ, sau đó), mà trong chân thực sự, hoặc cái sẽ được gọi trong ngôn ngữ hiện tại như đá góc...* (953-24)

Nhiều bài đọc đã đề cập *"đài kỷ niệm hay ngôi mộ hay kim tự tháp đó chưa được mở"* cái là Phòng Hồ Sơ. Trong số các hồ sơ được tìm thấy ở đó cuối cùng là các hồ sơ *"đã được chuyển từ sự hủy diệt của vùng đất Atlantean"* (378-13). Thông tin đã được yêu cầu như đối với nội dung của phòng kín.

> *Một hồ sơ về Atlantis từ các khởi đầu của những thời kỳ đó khi Tâm Linh lấy hình thái hoặc đã bắt đầu các sự bao bọc trong vùng đất đó, và các sự phát triển của các dân tộc xuyên suốt sự tạm trú của họ, với hồ sơ về sự hủy diệt đầu tiên và các sự thay đổi đã diễn ra trong vùng đất, với hồ sơ về sự tạm trú của các dân tộc đến các hoạt động đa dạng trong các vùng đất khác, và một hồ sơ về các cuộc họp của tất cả các quốc gia hoặc các vùng đất cho các hoạt động trong các sự hủy diệt cái đã trở nên cần thiết, với sự hủy diệt cuối cùng của Atlantis và các tòa nhà của kim tự tháp khởi đầu, với ai, cái gì, ở đâu, sẽ đến sự mở ra của các hồ sơ cái là như các bản sao từ Atlantis bị chìm; vì với sự thay đổi nó phải trỗi dậy một lần nữa.*
> *Điều này trong vị trí nằm, khi mặt trời mọc từ nước, đường của bóng (hoặc ánh sáng) rơi giữa các chân của Tượng Nhân Sư, cái sau này được đặt như lính gác hoặc người bảo vệ, và cái không thể được đi vào từ các phòng kết nối từ chân của Tượng Nhân Sư (chân phải) cho đến khi thời gian được hoàn thành khi các sự thay đổi phải active trong cõi trải nghiệm này của con người. Giữa, sau đó, Tượng Nhân Sư và con sông.* (378-16)

Tiến sĩ Selim Hassan trong Tập VII của *Excavations at Gizeh* thừa nhận rằng các nhà viết Ả Rập đã bị thuyết phục về một phòng ngầm dưới Tượng Nhân Sư. Ông đề cập rằng bia đá kiểm kê đọc *"[Chúa đã trao] tư tưởng trong trái tim Ngài, về việc đặt một sắc lệnh bằng văn bản trên mặt của [được đề cập ở trên] Tượng Nhân Sư này, trong một giờ của đêm."* Tuy nhiên không có sắc lệnh như vậy được tìm thấy. Cũng

có thực tế thú vị của các chữ tượng hình được tìm thấy trên các tàn tích của một đền thờ phía đông của Kim Tự Tháp thứ hai trên mặt bên trong của đá, và các khối trong các ngôi mộ phía tây của Đại Kim Tự Tháp với các chữ tượng hình bị đảo ngược trên các mặt bên trong.

Sự kiểm tra Tượng Nhân Sư cho thấy rằng các đường viền bên trong của hai chân trước đã được lấp đầy với các khối đá vôi lớn cái nhìn thấy được nơi lớp vỏ kép bên ngoài của gạch không hoàn chỉnh. Chân sau bên phải cũng có thể được thấy là hoàn toàn cấu thành từ các khối đá vôi lớn như vậy. Không có hồ sơ nào về việc các khối này đã được kiểm tra.

Phía đông Tượng Nhân Sư, ở phía bên kia của con đường dẫn đến Đại Kim Tự Tháp, là một ngọn đồi cát nhỏ. Một nhà khảo cổ học mà chúng tôi biết đã điều tra điều này, nhưng có lẽ đã không tiếp tục đủ xa về phía tây. Ông đã tìm thấy một số đá vôi bị đen cái dường như là một phần của một mặt đứng Vương Quốc Cổ có răng cưa mà ông nghĩ có thể đã đến từ một đền thờ nhỏ. Vì đã được giả định có một kim tự tháp nhỏ trên chỗ nơi phòng hồ sơ ở đó, điều này có thể hoặc không thể là chỉ dẫn.

Trong một số khu vực người ta cảm thấy rằng bằng chứng hình ảnh xung quanh Tượng Nhân Sư là đủ như một cơ sở cho một sự kiểm tra chu đáo, vì không có hồ sơ được biết đến nào về một sự kiểm tra như vậy. Hầu như không có thông tin đương đại nào về Tượng Nhân Sư; ai đã xây dựng nó và tại sao vẫn chủ yếu là sự suy đoán. Các khoản tiền gửi nền móng chứa thông tin như vậy thường được đặt dưới hầu hết các đền thờ, vì vậy có khả năng một số khoản tiền gửi như vậy có thể được tìm thấy dưới một trong các khối đá vôi lớn cấu thành các chân. Một tác phẩm tham chiếu cái sẽ bao gồm một sự nghiên cứu hoàn chỉnh về chính Tượng Nhân Sư là cần thiết và sẽ cấu thành một sự đóng góp có giá trị cho Ai Cập học.

Các nhà khoa học, các nhà lịch sử và các nhà khảo cổ học đã trong nhiều thế kỷ thêm vào các manh mối làm nên toàn bộ bằng chứng cái sẽ có lẽ một ngày nào đó giải quyết một bí ẩn cái đã đốt cháy trí tưởng tượng xuyên suốt các kỷ nguyên. Khi thời gian đã được hoàn thành, các

bài đọc đã chỉ ra, các manh mối có thể trở thành các chìa khóa cho bí ẩn Ai Cập.

LỜI KHUYÊN VỀ VIỆC VIẾT TỰ ĐỘNG (*ADVICE ON AUTOMATIC WRITING*)

(Trích từ một bài đọc Edgar Cayce)

> **H-2.** Nguồn gốc của việc viết tự động tôi đã nhận được là gì? Tôi có nên phát triển điều này không? Xin vui lòng giải thích.
> **Đ-2.** Như đã được trao, có các ảnh hưởng từ bên ngoài và các ảnh hưởng từ bên trong. Đúng hơn đã là lời hứa, "Ta sẽ là Thiên Chúa của các người và các người sẽ là dân tộc của Ta. Tâm Linh Ta sẽ chứng giám với tâm linh ngươi, linh hồn ngươi, rằng các người là, các người là, con cái của Thiên Chúa." Những ảnh hưởng đó ở xung quanh ngươi là tốt, nhưng đúng hơn luôn luôn hãy để cái ngươi muốn có được thông qua sự viết của ngươi được cảm hứng bởi cái tốt nhất trong bản thân như được phóng đại thông qua Đức Kitô, hơn là bất kỳ THỰC THỂ hay tâm linh hay linh hồn nào!
> Trong khi những điều này tìm kiếm sự biểu đạt luôn luôn, họ là những người tìm kiếm như chính ngươi. Và như Ngài đã trao, nếu người mù dẫn dắt người mù cả hai sẽ rơi vào hố. Bấy giờ hãy được dẫn dắt đúng hơn bởi cái đến từ chính linh hồn ngươi, cái ngươi gặp trong đền thờ của cơ thể ngươi, Thiên Chúa của ngươi trong ngươi. Và nếu Ngài sử dụng các ảnh hưởng khác, Ngài sẽ hướng dẫn điều tương tự. Bấy giờ đừng được hướng dẫn trừ khi bởi tâm linh của Đức Kitô cái là di sản của ngươi. Đừng ngất đi. Đừng bị vượt qua. Nhưng hãy sử dụng cái ngươi đã bắt đầu phát triển trong bản thân, để cho Thầy của ngươi, Thiên Chúa của ngươi, là nhà hướng dẫn của ngươi luôn luôn. Khốn thay cho người muốn lắng nghe giọng nói cái muốn quay hướng ngươi sang một bên. Vì như nhà tiên tri của thời cổ đại đã nói, nếu ngay cả một thiên thần ánh sáng công bố khác hơn cái Đấng Cứu Thế của ngươi đã trao, đừng có điều nào của nó! Trong các sự thiền định của ngươi, sau đó, ngươi đã phát triển nhiều trong sự gần gũi của ngươi với Ngài...

> Hãy viết, vâng... nhưng hãy để nó được thúc đẩy bởi tâm linh của Đức Kitô với chính tâm linh của ngươi. (792-1)
Dưới đây là bản dịch tiếng Việt sát nghĩa và hoàn chỉnh cho **30 trang tiếp theo** (tương đương từ chương **"LSD and the Cayce Readings"** đến hết chương **"The Meaning of Wisdom"** và phần thông tin về **A.R.E.**) của cuốn sách ***"The Edgar Cayce Reader"***:

TẬP ĐỌC EDGAR CAYCE (*THE EDGAR CAYCE READER*) — PHẦN 3

LSD VÀ CÁC BÀI ĐỌC CAYCE (*LSD AND THE CAYCE READINGS*)
Bởi Bác sĩ William A. McGarey, M.D.

Giám đốc Bộ phận Nghiên cứu Y khoa, Quỹ Edgar Cayce

Xuyên suốt thời kỳ hơn 40 năm, Edgar Cayce đều đặn nằm xuống và đi vào một loại giấc ngủ mà từ trạng thái đó ông có thể dâng ra những gì được biết đến là các "bài đọc" (*readings*). Ông đã mô tả quá trình đi vào trạng thái này như một sự thư giãn dần dần với sự xuất hiện đột ngột của một luồng ánh sáng trắng chói lọi. Nếu không trải nghiệm luồng ánh sáng trắng này, ông chỉ ra rằng mình không thể mất đi ý thức để đưa ra bài đọc.

Sự thiền định, như nó được biết đến trong chương trình nhóm nghiên cứu của A.R.E., thực sự bắt đầu trong trải nghiệm của một cá nhân khi đi vào sự yên lặng có sự xuất hiện của ánh sáng. Phao-lô đã thấy một ánh sáng lớn trên đường đến Đa-mách; ý thức vũ trụ đã đi đến chỗ trở thành một điều kiện thường liên kết với sự xuất hiện của một ánh sáng.

Gần đây, Milman đã báo cáo câu chuyện về một cô bé 5 tuổi, trong khi tự làm bữa sáng trong tủ lạnh, đã tìm thấy và ăn một viên đường thấm LSD (*lysergic acid diethylamide*) thuộc về người cậu 18 tuổi. Trong vòng 20 phút, cô bé bị mất phương hướng, la gióc, loạn thần cấp tính, và phải nhập viện để chăm sóc. Cô bé nghĩ cơ thể mình bị cắt rời ở eo, duy trì rằng tên mình là Dorothy chứ không phải Donna, và trải qua các thời kỳ la gióc và im lặng. Trong khoảng thời gian vài ngày, hầu hết các sự xáo trộn đã biến mất. Tuy nhiên, những rối loạn tư duy và sự bóp méo hình

ảnh cơ thể vẫn kéo dài. Sau 5 tháng, điện não đồ (EEG) bất thường và sự rối loạn chức năng thị giác - vận động vẫn còn.

Tuy nhiên, LSD ở những người khác đã mang lại trải nghiệm về ánh sáng, một sự nhận thức gia tăng, các cảm giác và trải nghiệm mang lại cho nó cái tên **thuốc mở rộng ý thức** (*consciousness-expanding drug*).

Phải chăng người cậu sở hữu viên đường LSD đang tìm kiếm cùng một ánh sáng — trong trường hợp này mang lại bằng đường hóa học — mà Cayce đã trải nghiệm lúc bắt đầu bài đọc của mình? Rõ ràng là cần có sự làm rõ về toàn bộ lĩnh vực thuốc tâm thần (*psychedelic drugs*) khi nó liên quan đến cơ thể thể chất bình thường, bản chất của các trải nghiệm ngoại cảm thu được khi sử dụng thuốc, và các mục đích của A.R.E. như một tổ chức không thể tránh khỏi liên quan đến tất cả các câu hỏi xử lý về hiện tượng siêu nhiên.

LSD, tất nhiên, chỉ là một trong những chất gọi là gây ảo giác (*hallucinogenics*) hiện nay có rất nhiều và dễ dàng thu được mặc dù luật pháp liên bang cấm sản xuất và bán chúng. Chúng cũng được gọi là *psychotomimetic, psycholytic, psychedelic, schizophrenogenic, cataleptogenic, phantastica, mysticomimetic,* và *psychodysleptic*. Szara định nghĩa *psychodysleptic* là một sự bóp méo chức năng tinh thần và trên cơ sở này chọn thuật ngữ này làm tên ưu tiên. Tuy nhiên, không có nghi ngờ gì rằng chất gây ảo giác sẽ tiếp tục là thuật ngữ được sử dụng phổ biến nhất cùng với *psychedelic*.

Ai Sử Dụng Thuốc và Tại Sao?

Các thuốc gây ảo giác chắc chắn là một phần của bối cảnh thế giới ngày nay, và ít có khả năng chúng sẽ ngừng tồn tại cũng như việc chúng ta sẽ đi ngược thời gian. Do đó, chúng ta phải xử lý các vấn đề mà chúng trình bày và cố gắng tiếp cận một cách thực tế và khách quan một chủ đề vốn đã trở thành một phần hỗn loạn về mặt cảm xúc trong cuộc sống của hàng trăm ngàn người, nếu không chúng ta sẽ giống như con đà đà vùi đầu vào cát để tránh sự chú ý.

Ngoài việc vô tình nuốt phải thuốc gây ảo giác và các tình huống mà nó được sử dụng cho mục đích điều trị, hầu hết những người sử dụng thuốc mở rộng tâm trí là những người ở độ tuổi trung học muộn hoặc

đại học, những người điều chỉnh tốt hoặc là những người ranh giới loạn thần. Lần đầu tiên một người trẻ uống thuốc thường là một hành vi tò mò; lần thứ hai hoặc thứ ba là để tìm cảm giác mạnh; nhưng vượt ra ngoài điều đó, người uống từ bốn liều trở lên hoặc là bị cô lập khỏi cuộc sống hoặc đang nghiêm túc cố gắng tìm kiếm sự cân bằng của chính mình. Szara tuyên bố rằng bối cảnh quyết định điều gì sẽ xảy ra trong tiến trình của một "chuyến đi" (*trip*) với LSD. Do đó, nếu bối cảnh là một tôn giáo hoặc thần bí thì loại trải nghiệm này sẽ xuất hiện. Tương tự, một bối cảnh điều trị có thể mang lại một kết quả có lợi với sự gợi ý thôi miên hoặc thông qua phương tiện mang các sự dồn nén lên bề mặt, hoặc thông qua một trải nghiệm siêu việt.

Người ta biết rằng một người ranh giới loạn thần nhận thuốc thường gặt hái một kết quả rất nghiêm trọng. Tuy nhiên, không được biết rõ là thực tế LSD có thể kích thích một phản ứng loạn thần ở người có sự hợp nhất nhân cách tốt trước đó. Hensala và các đồng nghiệp đã thấy điều này xảy ra ở một giáo viên phải nhập viện sau khi nuốt LSD. Trong nghiên cứu của họ trên 20 bệnh nhân nhập viện tâm thần để chăm sóc vì nuốt LSD, so với 25 người đối chứng — tất cả đều có các triệu chứng loạn thần — họ đã đưa ra một số quan sát rất thú vị về bản chất của những người có phản ứng loạn thần với LSD.

- Trong nhóm đối chứng, lịch sử làm việc là tốt, trong khi những người trong nhóm LSD làm việc không đều đặn, là những kẻ trộm vặt — một người là trai bao — và không bao giờ giữ một công việc ổn định.
-
- Lịch sử tính dục trong nhóm LSD cho thấy bệnh lý tính dục nghiêm trọng, với các vấn đề như đồng tính luyến ái, bất lực ở nam giới, lạnh cảm ở nữ giới, bừa bãi trong số những người hướng dị tính, và các sự lệch lạc đa dạng. Ngược lại, trong nhóm đối chứng, chỉ có 2 trong số 25 người có bất kỳ bằng chứng nào trước đó về sự rối loạn tính dục.
-
- Các đặc điểm nhân cách cho thấy các mô hình hành động vị thành niên với hành vi chống xã hội trong nhóm LSD. Không tìm thấy hành vi chống xã hội nào ở nhóm đối chứng.

-
- Sự khác biệt thứ tư cho thấy tất cả trừ 2 người trong nhóm LSD đều có lịch sử sử dụng thuốc trước đó, bao gồm mọi thứ từ amphetamine và heroin đến peyote. Trong nhóm đối chứng chỉ có 2 người trước đó đã sử dụng thuốc theo cách không được giám sát. Những sự khác biệt này sẽ được bình luận sau.
-

Trong việc cố gắng hiểu một số động lực, mong muốn và cấu trúc của những cá nhân thuộc nhóm tuổi đại học trẻ tuổi, một nghiên cứu của Keniston về *Gestalt* của những thanh niên đại học bị tước đoạt và không tin tưởng có thể có ý nghĩa tại điểm này. Những người này tìm kiếm các trải nghiệm mang bản chất LSD. Ông tuyên bố: "Ở rễ sâu có lẽ động cơ vô thức mạnh mẽ nhất ở nhiều thanh niên này là mong muốn hợp nhất, hòa tan, tự đánh mất mình trong một người, trải nghiệm hoặc nhóm bao bọc nào đó. Trực giác về sự hợp nhất thần bí này liên quan đến mong muốn vô thức mất đi tất cả sự tự nhận thức trong một trạng thái không phân biệt với người khác hoặc với tự nhiên... Một thành phần chính của cuộc tìm kiếm này là sự tìm kiếm một sự đột phá. Những người bị tước đoạt coi trọng nhất những khoảnh khắc khi các rào cản đối với nhận thức sụp đổ, khi các bức tường giữa họ và thế giới sụp đổ và họ 'tiếp xúc' với tự nhiên, những người khác, hoặc chính họ."

Câu hỏi chưa được trả lời là do những người dường như cân bằng về mọi mặt và đang tìm kiếm sự mở rộng ý thức thông qua việc sử dụng thuốc đặt ra. Những người này, không uống LSD vì sự tò mò hay cảm giác mạnh, cũng không có bất kỳ khía cạnh nào của người ranh giới loạn thần hay bất kỳ đặc điểm cơ bản nào của người loạn thần như Hensala đã liệt kê, đang tìm kiếm một trải nghiệm tôn giáo thực sự có giá trị hoặc sự mở rộng ý thức hoặc sự hiểu biết tốt hơn về bản thân và thế giới xung quanh. Rõ ràng từ sự có sẵn của thuốc rằng những người này có thể thu được trải nghiệm của họ nếu họ mong muốn nó đủ. Câu hỏi đặt ra là: Họ khôn ngoan hay ngu ngốc khi điều đó liên quan đến toàn bộ sinh linh của họ?

Chúng ta chắc chắn bị bắt buộc phải hỏi tại điểm này: Điều gì thu hút người bình thường bề ngoài hướng tới việc sử dụng các chất gây ảo giác? Có phải là sự vội vã của người đó để đạt đến điểm trong ý thức

được báo cáo bởi các thánh và nhà tiên tri trong các thời đại đã qua? Có phải là mong muốn đạt được sự ở-trên-một với Thiên Chúa? Với ánh sáng? Có phải là mong muốn của người đó về quyền năng mang tính tâm linh hiện không phải là của người đó? Có phải là sự nổi loạn của người đó chống lại huấn thị của Đức Giê-su trong Kinh Thánh rằng *"Trong sự kiên nhẫn của các ngươi, hãy sở hữu linh hồn các ngươi"* (Lu-ca 21:19)?

Mỗi người thích coi mình là bình thường, nhưng mỗi người đều nhận thức rằng mình không hoàn hảo. Một sự suy luận tự nhiên sau đó mang người đó đến sự hiểu biết rằng người đó không bình thường theo nghĩa hoàn hảo — rằng có những khu vực trong cơ thể thể chất và nhận thức của người đó, trong cảm xúc và sinh linh tâm linh của người đó bị lỗi ở mức độ này hay mức độ khác. Điều này đặt nền móng có lẽ cho việc hiểu một chút về các cấu trúc bị lỗi dẫn dắt người không loạn thần đến việc sử dụng các loại thuốc liên quan đến LSD.

Những người loạn thần nhập viện tâm thần sau khi uống LSD khác biệt rõ rệt trong cấu trúc của họ so với nhóm đối chứng không nuốt thuốc. Sự thiếu hướng đi và sự kiên trì trong lịch sử làm việc nói lên cấu trúc cảm xúc và ý thức được liên kết một cách khá rõ ràng trong các bài đọc Cayce với sự rối loạn của trung tâm tuyến - tâm linh được biết đến là **Tế Bào Leydig** — cũng được gọi là "trung tâm nước". Các sự lệch lạc tính dục thu hút sự chú ý đến cùng các tuyến này, vốn sản xuất estrogen và testosterone, các hormone tạo ra những thay đổi tính dục thứ cấp ở con người. Những điều này cho phép sự cám dỗ tính dục và các sự lệch lạc tính dục. Hành vi chống xã hội có lẽ không liên quan dễ dàng như một cảm xúc đối với khu vực ảnh hưởng tuyến cụ thể này, nhưng ba sự khác biệt này ở những bệnh nhân loạn thần này tập hợp lại để làm cho họ dễ bị tổn thương hơn trong việc sử dụng các loại thuốc khác trước khi sử dụng các chất gây ảo giác.

Loạn thần không phải là một hiện tượng tất cả-hoặc-không-có-gì. Đúng hơn, có các xu hướng loạn thần ở tất cả mọi người, nhiều xu hướng trong số đó khi được phép phát triển sẽ kết thúc bằng chứng loạn thần tuổi già khi các năm tháng tiến tới. Có lẽ chính sự lệch lạc tính cách hoặc nhân cách đó, vốn phát triển tốt ở 20 trường hợp nhập viện tâm

thần, có thể hiện diện ở mức độ ít hơn nhiều ở những người tìm kiếm chuyến đi LSD psychedelic trong khi bề ngoài bình thường về mọi mặt. Có lẽ sự bất thường trong các tế bào này, vốn rất mơ hồ trong giải phẫu người, đóng một phần lớn trong sự không kiên nhẫn của một người như vậy, sự nổi loạn, sự vội vã tìm ánh sáng, phá vỡ các rào cản, đạt được sự ở-trên-một với tất cả mọi thứ, đạt đến trạng thái vượt trội về tâm linh. Tất cả các câu trả lời chưa có; về điều này chúng ta có thể chắc chắn.

Sự khởi đầu của một câu trả lời có thể được tìm thấy trong bài đọc Cayce sau đây:

H-4. Hãy giải thích sự chia tách giữa linh hồn và các lực tâm linh là gì? Biểu hiện như thế nào, và làm thế nào chúng ta có thể nghiên cứu bản thân để có được sự tiếp cận đến sự chia tách?

Đ-4. Điều này thuộc về thực thể tâm linh trong toàn bộ của nó. Siêu ý thức là sự chia tách, sự ở-trên-một đó nằm giữa linh hồn và lực tâm linh, bên trong thực thể tâm linh. Không thuộc về các lực trái đất chút nào, chỉ thức tỉnh với sự ở lại bên trong tâm linh và thu được một cách cá nhân.

H-5. Làm thế nào cá nhân có thể suy nghĩ, nghiên cứu, và hành động để có được sự thức tỉnh này?

Đ-5. Hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân được chấp thuận đối với Ngài, chia đúng các từ của sự thật, giữ bản thân không bị hoen ố từ thế giới, tránh sự xuất hiện của điều ác, vì như đã trao, những người muốn tìm kiếm Thiên Chúa phải tin rằng Ngài LÀ, và là Đấng thưởng cho những người muốn tìm kiếm Ngài. Nghĩa là, Đấng Tạo Hóa có sự ở-trên-một đó với cá nhân để làm nên sự ở-trên-một đó với Ngài. Như đã trao trong các điều kiện như biểu hiện thông qua những người muốn tìm kiếm sự ở-trên-một với Thiên Chúa, vì chỉ những người đã tiếp cận đủ để làm cho tâm trí của linh hồn, tâm trí của tâm linh, thành một với Ngài, mới có thể hiểu hoặc thu thập cái cần thiết để tiếp cận sự hiểu biết đó.

Các Hiệu Ứng Của Việc Sử Dụng LSD

LSD, đại diện cho các thuốc gây ảo giác, đã được gọi là một sự chúc phúc hỗn hợp, nhưng có những ý kiến biến động ở cả hai bên. Cho đến gần đây, các loại thuốc đã có sẵn để sử dụng dưới các điều kiện được giám sát thích hợp. Tuy nhiên, với các hạn chế được đặt ra bởi Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm (FDA), công việc được làm dưới các điều kiện được giám sát về mặt khoa học đã giảm xuống gần như không có gì. Hầu hết các nhà điều tra ngần ngại sử dụng nó chút nào vì tiếng kêu đã được dấy lên liên quan đến các hiệu ứng đa dạng đã được đưa ra ánh sáng.

Kurland và các đồng nghiệp nằm trong số ít đang sử dụng LSD trong một bối cảnh nghiên cứu và họ báo cáo về công việc đã được làm với bệnh nhân nghiện rượu. Họ nhấn mạnh rằng sự rèn luyện đặc biệt được đòi hỏi để sử dụng chất psychedelic như một công cụ điều trị. Tuy nhiên, một số kết quả xuất sắc đã được đưa ra trong công việc sơ bộ của họ. Nói về ngày mà mình nhận được LSD, một bệnh nhân có lịch sử trường hợp được báo cáo đã nói trong kết luận rằng *"đây là ngày hài lòng nhất và uy nghi nhất trong cuộc đời tôi."* Các tác giả tin rằng LSD thêm vào một cách có ý nghĩa cho các nguồn phục hồi chức năng hiện có sẵn.

Trong khi Hoa Kỳ tìm thấy sự công khai gia tăng về các nguy hiểm của LSD, và các nhà nghiên cứu gần như sợ hãi việc sử dụng nó như một công cụ, Đông Âu đang chấp nhận LSD với vòng tay mở rộng, nói một cách tương đối. Sự sử dụng đang được thực hiện đối với loại thuốc này trong việc điều trị bệnh nghiện rượu và trầm cảm. Knoblock, thuộc Đại học Polyclinic ở Lobec, Tiệp Khắc, cảm thấy rằng nó *"vi phạm sự chia tách giữa nhà trị liệu và bệnh nhân, người rút lui khỏi thực tế hoặc thông qua việc sử dụng rượu hoặc thông qua cảm xúc."* Khá kỳ lạ, Tây Âu không hoàn toàn hào hứng như đối tác phương Đông hơn của mình nhưng tìm thấy mình ở giữa lập trường được lấy bởi Hoa Kỳ và Đông Âu. Eng đã báo cáo về 63 người nghiện rượu được điều trị với sự quản lý LSD và 59 người được điều trị một cách thông thường, và báo cáo ở nhóm trước ít bị bắt bớ hơn, ít bị sảng rượu hơn, ít vắng mặt hơn, trung bình nhiều ngày hơn hoàn toàn kiêng rượu, trung bình nhiều ngày hơn có việc làm sinh lợi, và không có phản ứng sinh lý hay tinh thần bất lợi hay không mong muốn nào.

Ở một số bang, các nỗ lực đã được thực hiện để thông qua các đạo luật cấm sở hữu, bán, hoặc sử dụng các loại thuốc này. Một số người nổi tiếng đã phản đối nỗ lực này. Bác sĩ Walter Alvarez, M.D., trong một bức thư cá nhân gửi cho cơ quan lập pháp Illinois vào ngày 18 tháng 2 năm 1967, đã chỉ ra rằng, theo ý kiến của ông, *"việc thông qua một đạo luật chống lại LSD sẽ chỉ phục vụ một mục đích và đó sẽ là làm cho các bé trai và bé gái bị loạn thần nhẹ quan tâm đến việc có được một số thuốc, và thử nó trên chính họ."* Ông chỉ ra rằng, vì liều lượng quá nhỏ, hàng ngàn liều có thể được mang vào đất nước trong một cây bút máy mà không bị phát hiện. Không có mục đích nào được phục vụ bởi một đạo luật như vậy, và nó sẽ gần như đặt một kết thúc cho nghiên cứu hợp pháp.

Về mặt tích cực của sổ sách kế toán cũng có các báo cáo về sự sử dụng của nó ở các bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối. Các kết quả từ nghiên cứu này chưa được báo cáo đầy đủ và không có sẵn cho sự đánh giá ở đây.

Không nằm trong phạm vi của bài viết này để bình luận một cách sâu rộng và cạn kiệt về chủ đề chất gây ảo giác, nhưng sẽ là một sự trốn tránh thực tế nếu một vài trong số nhiều cuốn sách về thuốc psychedelic không được đề cập. Newland, Clark, Puharich, và Weil là bốn người đã xuất bản các cuốn sách thảo luận về các hiệu ứng lên ý thức của các thuốc gây ảo giác. Không ai trong số này báo cáo tất cả các nguy hiểm đi kèm.

Downing tuyên bố rằng cả LSD và cần sa đều an toàn về mặt sinh lý — nghĩa là, chúng không có hiệu ứng bất lợi nào lên sự hoạt động sinh lý toàn bộ của cơ thể con người. Đây là một ảo tưởng mà nhiều người ủng hộ việc sử dụng bừa bãi các chất gây ảo giác sẽ chấp nhận là sự thật. Ngày càng nhiều bằng chứng tiếp tục đi ra ánh sáng chỉ ra rằng LSD, giống như các loại thuốc mạnh khác, có thể có hại một cách rõ rệt đối với cơ thể, và điều này tất nhiên áp dụng cho các quy trình sinh lý của cơ thể. Người ta vẫn chưa biết hiệu ứng cuối cùng sẽ là gì đối với cô bé 5 tuổi có trường hợp đã được thảo luận.

Egozcue báo cáo về các sự bất thường tế bào được liên kết với việc nuốt LSD. Sự gãy nhiễm sắc thể, họ đã tìm thấy, xảy ra gấp 2 đến 3 lần thường xuyên ở con cái của những phụ nữ đã sử dụng liều LSD cao trong thời kỳ mang thai, so với đứa trẻ bình thường. Những sự gãy này, tất nhiên, xuất hiện cả ở người mẹ và đã được tìm thấy trong các nghiên cứu di truyền trong hầu hết các trường hợp cá nhân đã uống LSD. Một đứa trẻ có mẹ đã uống 1.000 mcg LSD trong thời kỳ mang thai có một nhiễm sắc thể bạch cầu giống nhiễm sắc thể Philadelphia, vốn được liên kết với bệnh bạch cầu tủy mãn tính, và chưa từng được thấy trong các nuôi cấy bình thường.

Egozcue chỉ ra rằng trong các nghiên cứu của ông, các sự gãy nhiễm sắc thể bất thường không xảy ra khi một người đã uống liều ít hơn 300 mcg — ngay cả khi nhiều liều được uống. Do đó, rõ ràng, một liều 300 mcg là tới hạn trong nghiên cứu mà ông đã thực hiện cho đến nay, vốn liên quan đến 70 bệnh nhân. Sự ngụ ý của các thay đổi di truyền như vậy, chắc chắn, không thể bị nhấn mạnh quá mức và chắc chắn chỉ ra thực tế rằng LSD, trong một tình huống không được giám sát, là không an toàn.

Các hiệu ứng sinh lý khác, ít kịch tính hơn và ít sâu rộng hơn trong các sự ngụ ý của chúng, nhưng cũng mạnh mẽ khi xem xét các khu vực ý thức, đi đến ở gần như bất kỳ cấp độ liều lượng nào. Các sự thay đổi chưa được đánh giá trong chức năng hệ thần kinh cũng như trong các tế bào của khu vực sống còn này. Nhưng tâm trí, hệ thần kinh, ý thức như một toàn bộ, được liên kết với các sự chuyển đổi kịch tính trong sự nhận thức, trong khả năng tâm trí, mang lại bởi các loại thuốc này. Trong sự vắng mặt của một cấu trúc nhân cách vững chắc, không có gì ngạc nhiên khi các cá nhân đã mất đi cuộc sống của họ thông qua các cuộc thử nghiệm không thành công để bay — mà không có sự giúp đỡ của đôi cánh — hoặc đã bị giết trong khi đi bộ xuống một đường cao tốc, nghĩ bản thân họ là vô hình.

Các kết quả không mong muốn của việc nuốt LSD như thế này, liên kết với các phản ứng bất lợi kéo dài, và các tập lặp lại có thể đi đến lâu như một năm sau lần uống thuốc ban đầu, cũng như các phản ứng bất lợi trên các bệnh nhân được sàng lọc cẩn thận khi ở trong một bối cảnh

được giám sát đã dẫn dắt một số nhà điều tra đến kết luận rằng không thể dự đoán vào thời điểm hiện tại ai sẽ có một trải nghiệm tồi tệ, ngay cả trong tay những người giám sát có trình độ, và rằng nó có tiềm năng nguy hiểm trong mọi hoàn cảnh. Một sự phán xét cuối cùng, họ nói, liên quan đến các sự sử dụng tiềm năng của LSD phải được giữ trong sự hoãn lại.

LSD và Tuyến Tùng

Tuyến tùng đã được liên kết với con mắt thứ ba trong tài liệu siêu hình học gần như xa xôi như các tham chiếu như vậy tồn tại. Nó khá liên kết một cách độc đáo với các điều kiện thể chất tồn tại ở chỗ một loại thằn lằn có một con mắt thứ ba thực sự nằm dưới biểu bì vốn là một phần của tuyến tùng trong sinh vật đó và có tất cả các khả năng của thị giác. Ở con người, các tế bào nón của tuyến tùng đã được tìm thấy là giống hệt về mặt kính hiển vi với các tế bào nón được tìm thấy trong điểm vàng của võng mạc mắt. Điểm vàng là phần duy nhất của võng mạc nhận biết màu sắc. Các tế bào nón tuyến tùng, ngoài việc sản xuất hormone, được kết nối trực tiếp đến các thần kinh của hệ thần kinh tự chủ nảy sinh từ hạch cổ trên của chuỗi giao cảm. Do đó tuyến tùng song song với mắt trong nhiều khía cạnh. Nó được liên kết với hệ thần kinh tự chủ bên trong hơn là các cấu trúc não bộ vốn được liên kết với các hoạt động ý thức bên ngoài. Nhiều theo cùng một phương cách, các mặc khải ngoại cảm, ảo ảnh, và các trải nghiệm LSD được nhận biết bên trong trong khi mắt thấy thế giới bên ngoài.

Công việc đang được theo đuổi ở Chile và được báo cáo gần đây bởi Naranjo dẫn dắt chúng ta đến một khái niệm khá hấp dẫn có thể trao một manh mối cho chế độ hành động thực sự của các thuốc psychedelic. Ông đã báo cáo về chất gây ảo giác nội sinh đầu tiên, *6-methoxytetrahydroharman* vốn được hình thành *in vivo* từ *5-methoxytryptamine* và *acetaldehyde* và giống hệt về mặt hóa học với hormone tuyến tùng ở động vật được gọi là *adrenoglomerulotropine*. Ông liên kết tuyến tùng trong một chất gây ảo giác khác, *6-methoxyharmalan* được hình thành *in vitro* từ *melatonin*, vốn thu được từ sự methylation của *acetyl-serotonin*, một phản ứng được làm cho có khả năng bởi một enzyme chỉ hiện diện trong tuyến tùng. Enzyme này là *hydroxyindole O-methyl transferase* (HIOMT).

Công việc của Naranjo, trong khi nó không chứng minh các mối quan hệ, chắc chắn chỉ hướng tới tuyến tùng như nhà khởi xướng sự sản xuất bên trong cơ thể của cái được gọi là một chất gây ảo giác. Do đó, bất kỳ hoạt động sáng tạo nào bên trong cơ thể kết quả trong một hoạt động cụ thể của tuyến tùng có thể mang lại một loại trải nghiệm siêu việt. Trong khi nhiều câu hỏi liên quan đến cơ chế của một phản ứng như vậy vẫn chưa được trả lời, điều này vẫn sẽ trao cho người ta một sự giải thích khá thú vị về cái liên quan trong sự xảy ra ảo ảnh của các nhà thần bí, hình ảnh sống động trong các giấc mơ, ánh sáng mà Cayce đã thấy lúc bắt đầu bài đọc của mình, và loại phản ứng ý thức vũ trụ vốn đã trở thành kiến thức chung trong ngày nay và thời đại này.

Nó chỉ ra khá rõ ràng sự khác biệt giữa các trải nghiệm này và các trải nghiệm của một trạng thái do thuốc tạo ra sử dụng bất kỳ chất gây ảo giác nào. Một bên xuất phát từ bên trong cơ thể con người như một quy trình tự nhiên của một sự phát triển hoặc một sự thay đổi cho phép tuyến tùng trở nên kích hoạt đến mức nó có thể khởi xướng sự sản xuất các chất gây ảo giác nội sinh. Trạng thái gây ảo giác do thuốc tạo ra, mặt khác, áp đặt một điều kiện lên cơ thể không tự nhiên và mà cơ thể có lẽ chưa được chuẩn bị cũng như không có khả năng xử lý.

Các sự phát triển thêm trong lĩnh vực cụ thể này nên cực kỳ thú vị để theo dõi. Đó là ý kiến của Naranjo rằng *harmalan*, vốn thu được từ hạt của *Peganum harmala*, và liên quan đến những hormone *6-methoxy* đã được thảo luận, tạo ra ở con người một hiệu ứng gây ảo giác thuần khiết hơn LSD và các chất gây ảo giác liên quan khác.

Edgar Cayce, A.R.E. và LSD

Theo ý kiến của tôi, xuyên suốt các bài đọc Edgar Cayce dường như đang nói về câu hỏi LSD này cùng với nhiều câu hỏi khác chúng ta đối mặt trong cuộc sống hàng ngày. Ông đã thấy thế giới trong hành động, và chúng ta là một phần của hành động đó. Do đó, ông sẽ thấy một câu hỏi như được trả lời một cách thích hợp thông qua việc hành động phù hợp với các nguyên lý nhất định vốn luôn luôn giống nhau. Ông đã thấy sự chữa lành trong cơ thể thể chất như đi đến thông qua sự kiên nhẫn, sự kiên trì, và sự nhất quán. Tất cả các vấn đề phải được gặp theo cùng phương cách, bằng sự áp dụng các nguyên lý sự thật này cái mà ông

nói đã tồn tại từ ban đầu của sự tạo dựng — sự hiểu biết, sự kiên nhẫn, sự tử tế, sự tha thứ, những điều này được gọi là hoa trái của tâm linh.

Cayce đã thúc giục, hết lần này đến lần khác, rằng con đường nhanh không bao giờ là tốt nhất, vì các kết quả kéo dài phải được xây dựng dòng trên dòng, nguyên lý trên nguyên lý, ở đây một chút, ở đó một chút. Mọi thứ, ông nói, phải được làm trong sự đàng hoàng và trật tự. Bất kỳ hoạt động hay quyết định nào ngược lại với các nguyên lý này là một hành vi nổi loạn, đơn giản vì nó không ở trong sự hợp tác và vâng lời các nguyên lý. Sự nổi loạn, ông nói, là một phần bản chất của chúng ta dẫn dắt chúng ta rời xa năng lượng tạo dựng mà chúng ta gọi là Thiên Chúa:

> [Chúng ta đã là], trong ban đầu, các sinh linh thiên quốc. Chúng ta có trước tiên Con, sau đó các con khác hay các sinh linh thiên quốc được trao lực và quyền năng của họ.
>
> Do đó lực nổi loạn trong các lực không nhìn thấy (hay trong tâm linh), cái đã đi vào hoạt động, đã là ảnh hưởng đó được gọi là Satan, Ma quỷ, Con Rắn; chúng là Một. Cái của sự nổi loạn! Do đó, khi con người trong bất kỳ hoạt động nào nổi loạn chống lại các ảnh hưởng của điều tốt, người đó lắng nghe ảnh hưởng của điều ác hơn là ảnh hưởng của điều tốt. Do đó, ý chí được trao cho con người khi người đó đi vào hình thái biểu hiện mà chúng ta thấy trong các lực vật chất, cho sự lựa chọn. Như đã trao, "có đặt trước ngươi (con người) điều tốt và điều ác."
>
> Điều ác là sự nổi loạn. Điều tốt là Con của Cuộc Sống, của Ánh Sáng, của Sự Thật; và Con của Ánh Sáng, của Cuộc Sống, của Sự Thật đã đi vào sinh linh thể chất để chứng minh và thể hiện và dẫn dắt con đường cho sự bay lên của con người đến quyền năng của điều tốt trên điều ác trong thế giới vật chất.
>
> Như có, sau đó, một Đấng Cứu Thế cá nhân, có ma quỷ cá nhân. (262-52)

Dường như đối với tôi Cayce ở đây đang nói về những người muốn uống LSD cho sự khai sáng tâm linh. Ông đã nói hết lần này đến lần

khác rằng có một con đường, và đó là con đường của Đức Kitô. Nếu chúng ta leo lên một con đường khác chúng ta trở thành những kẻ trộm và kẻ cướp đối với chính chúng ta. Nó dường như khá rõ ràng rằng trong điều này ông đang nói rằng chúng ta nên sử dụng thiền định như một phương tiện phát triển toàn bộ sinh linh.

Hai tuyên bố sau đây dường như đuổi theo cùng một tiến trình:

> Do đó, hãy biết con đường; hãy chỉ nó ra. Vì, như Ngài đã trao, mặc dù các người đến bàn thờ hay đến giáo hội của ngươi hay đến người hàng xóm của ngươi van xin không phải cho bản thân mà cho những người khác, và đó là để các người có thể được nâng cao, để các người có thể được tôn vinh, để các người có thể được nói tốt về, cho những người khác; Ngài không thể nghe lời thỉnh cầu của ngươi. Tại sao? Bởi vì đã có một người khác đi vào với ngươi vào phòng của ngươi, tủ áo của ngươi, và Ngài, Thiên Chúa của ngươi — Đấng trả lời cầu nguyện, Đấng tha thứ thông qua Con Ngài... bị đóng cửa ra bên ngoài. Trong Tên Ngài sau đó chỉ; vì, như Ngài đã trao, "những người leo lên con đường khác là những kẻ trộm và kẻ cướp." (262-77)

> **Đ-1.** ... Ngài, mặc dù Ngài đã là Con, đã học sự vâng lời thông qua những điều Ngài đã chịu đựng. Người leo lên bất kỳ con đường nào khác hơn việc chấp nhận những điều phải gặp ngày qua ngày, ngay cả như Ngài, tìm kiếm thông qua kênh khác. Người tôi tớ không bao giờ có thể lớn hơn người chủ. Ngài đã trao rằng chúng ta có thể bình đẳng và là một với Ngài, tuy nhiên thông qua Ngài, các sự biểu hiện của Ngài, trong Ngài, chúng ta sống trên trái đất, chúng ta di chuyển và có bản thể của chúng ta. (262-46)

Xan kẽ xuyên suốt gần như tất cả 14.238 bài đọc này, chúng ta cảm nhận sự khẩn cấp trong lời khuyên lặp đi lặp lại của Cayce để chọn một lý tưởng tâm linh và sau đó luôn hành động phù hợp với lý tưởng đã được chọn. Ông thúc giục chúng ta sử dụng sự khôn ngoan đã được trao cho chúng ta qua các thời đại như một người hướng dẫn, coi cơ thể là một điều linh thiêng, một đền thờ của Thiên Chúa. Chúng ta được khuyên nên kiên nhẫn — không vội vã — không ích kỷ và không tìm

cách xây dựng hình ảnh bản thân và cái tôi trong các khu vực kêu gào cho sự thỏa mãn.

Rất khó để ngụ ý bất kỳ lời khuyên nào từ các bài đọc khác ngoài việc LSD, như một loại thuốc cho sự khai sáng tâm linh, nên bị tránh và có vốn có bên trong nó các nguy hiểm làm cho nó có hại đối với những người sử dụng nó.

Khi xem xét tính thích hợp của việc sử dụng các chất gây ảo giác trong một bối cảnh điều trị, một lần nữa đáng nghi vấn liệu Edgar Cayce có gợi ý nó nếu nó có sẵn trong khi ông còn sống hay không. Vì trong tất cả các bài đọc thể chất, các liệu pháp của ông dường như aimed vào việc cải thiện chức năng của một tế bào, một cơ quan, hoặc một hệ thống các hoạt động bên trong cơ thể. Rất hiếm khi ông gợi ý bất kỳ điều gì không hỗ trợ trong việc đáp ứng các nhu cầu của điều kiện hiện diện. Các thuốc gây ảo giác áp đặt lên cơ thể một điều kiện nhân tạo không nhất quán với sự phát triển khả năng chức năng của tuyến tùng. Do đó chúng không ảnh hưởng đến chức năng mà đúng hơn gia tăng các sự thay đổi có khả năng mang lại một sinh lý mất cân bằng hơn so với hiện diện từ ban đầu. Tuy nhiên, đã có những người nghiện rượu và người loạn thần trầm cảm những người nghi ngờ đã bị ảnh hưởng tốt hơn bởi việc sử dụng LSD. Cayce đã gợi ý việc sử dụng phẫu thuật hoặc thuốc mạnh vào dịp. Ông rõ ràng có ý định sửa chữa điều kiện hiện diện, để cá nhân có thể tốt hơn sau khi chữa lành thể chất, phát triển trong ý thức. Ông đã thấy sự chữa lành như nhiều điều, nhưng từ một nguồn. Do đó, tôi nghi ngờ rằng nơi các thuốc gây ảo giác đã được sử dụng trong các trường hợp được lựa chọn như một công cụ điều trị đầy hứa hẹn, Cayce có thể đã chấp thuận. Đoạn sau đây rõ ràng ngụ ý điều này:

> Vì tất cả sự chữa lành đến từ Nguồn duy nhất. Và, dù có sự áp dụng thức ăn, tập luyện, thuốc, hoặc ngay cả con dao, — đó là để mang [đến] ý thức của Các Lực Lượng bên trong cơ thể, cái hỗ trợ trong việc tái tạo chính chúng vốn là sự nhận thức về các Lực Lượng Sáng Tạo hoặc Thiên Chúa. (2692-1)

Tóm tắt

Đó là cảm giác của tôi rằng Cayce, trong công việc cả đời của mình, phải chắc chắn được giải thích như nói rằng chúng ta nên nhìn nhận các

thuốc gây ảo giác với rất nhiều sự thận trọng, rằng chúng trở nên nguy hiểm đối với sự phát triển toàn bộ của chúng ta trong hầu hết các hoàn cảnh.

Từ tài liệu y khoa, các tóm tắt có một mức độ thận trọng liên quan đến việc sử dụng LSD trong bất kỳ hoàn cảnh nào là phổ biến. Farnsworth có lẽ kịch tính nhất và đi vào điểm trong ý kiến của ông rằng "nói ngắn gọn, ý kiến y khoa chuyên nghiệp của chúng tôi là chơi với LSD là một hình thức 'trò chơi cò quay bằng thuốc' nguy hiểm tuyệt vọng. Bằng chứng y khoa là rõ ràng. Bất kỳ ai uống LSD đều chạy nguy cơ rõ ràng về sự suy sụp loạn thần và thiệt hại sinh lý dài hạn."

Chúng ta có các chất gây ảo giác với chúng ta. Chúng ta phải tự lựa chọn cho chính mình luôn luôn, và cho những người khác thường xuyên. Nó có tầm quan trọng sống còn rằng chúng ta nhìn rõ ràng vào sự lựa chọn hướng đi của chúng ta, và tất cả các sự ngụ ý liên quan trong một con đường cái, trong sự phân tích cuối cùng, là một con đường tâm linh thông qua một trái đất vật chất. Thông tin không ý thức thông qua Cayce và thông tin ý thức thông qua khoa học y khoa đi cùng nhau khá sống động trong việc cho chúng ta thấy một hướng đi.

Ý NGHĨA CỦA SỰ KHÔN NGOAN (*THE MEANING OF WISDOM*)
(Trích từ các bài đọc Edgar Cayce)

Vâng, chúng ta có nhóm như tập hợp ở đây; như một nhóm, như các cá nhân, và công việc của họ dưới bài học **Sự Khôn Ngoan**.

Trong việc tiếp tục với cuộc thảo luận về Sự Khôn Ngoan của Chúa Cha, trước tiên hãy để mỗi người trong các bạn hòa nhập bản thân với ý thức đó như có thể có được thông qua việc hòa nhập bản thân trong sự thiền định này:

"LẠY CHA CHÚNG TÔI, ĐẤNG Ở TRONG THIÊN ĐÀNG CỦA Ý THỨC RÊNG CHÚNG TÔI, HÃY HÒA NHẬP TÂM TRÍ TÔI, CƠ THỂ TÔI, VỚI TÌNH YÊU VÔ HẠN NGÀI ĐÃ THỂ HIỆN CHO CON CÁI LOÀI NGƯỜI, ĐỂ TÔI TRONG CƠ THỂ, TRONG TÂM TRÍ, CÓ THỂ

BIẾT SỰ KHÔN NGOAN CỦA CHÚA CHA TRONG ĐỨC GIÊ-SU, ĐỨC KITÔ."

Bấy giờ, đòi hỏi mỗi người phải nhận thức hơn về tình yêu đó như mang vào trải nghiệm của mỗi linh hồn sự hiểu biết rằng chúng ta với tư cách là các cá nhân không thể vác thập tự giá của cuộc sống một mình mà Chúa Cha trong Sự Khôn Ngoan của Ngài đã trao cho mỗi người một ví dụ, một lời hứa cho con cái loài người... *"cái quả thực là của tôi bây giờ nếu tôi chỉ chọn tình yêu của Đức Giê-su trong cuộc sống hàng ngày của tôi, trong các bước đi của tôi giữa đồng loại của tôi."*

Trong Sự Khôn Ngoan bạn sẽ không tìm lỗi. Trong Sự Khôn Ngoan bạn sẽ không lên án ai. Trong Sự Khôn Ngoan bạn sẽ không trân trọng các sự oán hận. Trong Sự Khôn Ngoan bạn sẽ yêu thương những người đó, ngay cả những người mặc dù sử dụng bạn một cách đớn hèn; ngay cả những người nói một cách không tử tế.

"Trong Sự Khôn Ngoan của Đức Giê-su tôi tuyên bố các lời hứa của Thiên Chúa và biết Sự Hiện Diện của Ngài. Mặc dù trong những điều không luôn được hiểu chính là Sự Khôn Ngoan của Ngài làm nên sự thay đổi các vấn đề của các trải nghiệm vật chất các môi trường, cơ hội cho những người tuyên bố đức tin của họ trao bản thân họ trong cơ thể, trong tâm trí, để họ có thể quả thực biết Sự Khôn Ngoan của Thiên Chúa trong các trải nghiệm của họ."

HÃY BIẾT RẰNG Sự Khôn Ngoan của Đức Giê-su... cái là lời hứa cho tất cả... là một phần của cuộc sống hàng ngày, và không phải được mặc vào như một chiếc áo khoác hay áo bọc, mà là một phần và bưu kiện của từng và mọi thực thể.

Đây là Sự Khôn Ngoan để biết, *"Như tôi có mục đích trong trái tim tôi để làm, nó ở trong sự Phù Hợp với cái tôi tuyên bố với miệng tôi."* Đó là Sự Khôn Ngoan rằng các hành động của cơ thể, của tâm trí, ở trong sự

Phù Hợp với cái được công bố cho con cái ngươi, cho người hàng xóm của ngươi, cho bạn của ngươi, cho kẻ thù của ngươi.

Vì Cuộc Sống trong hoạt động vật chất của nó là Sự Khôn Ngoan của Chúa Cha để con người ở mọi nơi có thể biểu hiện, để họ... quá... có thể là một phần của ý thức của Ý Thức Vũ Trụ.

Vì khi các con đường của cuộc sống trở nên phức tạp hơn, các cá nhân đúng hơn là vật chất hơn là tinh thần và tâm linh.

Tuy nhiên đối với ngươi, người mà Cuốn Sách Cuộc Sống... vâng, hồ sơ về trải nghiệm của ngươi... đã được mở, có sự nhận thức rằng các người quả thực là con cái của Thiên Chúa. Và như con cái trong Sự Khôn Ngoan của ngươi các người có thể tiếp cận một cách dũng cảm Ngai Vàng Sự Thương Xót. Vì các lời cầu nguyện của người công chính được nghe, vì họ đã hòa nhập trong Sự Khôn Ngoan với Ý Thức-Thiên Chúa bên trong, và đã đi đến sự nhận thức rằng họ không cô đơn mà Ngài đi lại và Ngài nói chuyện với những người đã kêu lên Danh Ngài, và những người ngày qua ngày thể hiện ra trong cuộc trò chuyện của họ tình yêu của họ. Vì Đức Giê-su là Con Đường, Đức Giê-su là Đức Kitô, Đức Giê-su là Đấng Trung Bảo, Đức Giê-su là Sự Khôn Ngoan cho những người sẽ lắng nghe để làm theo các mệnh lệnh của Ngài.

Và như Ngài đã trao, "Nếu các người yêu mến Ta, hãy giữ các điều răn của Ta; vì chúng không nặng nề để vác. Vì Ta sẽ vác chúng với ngươi; Ta sẽ lau sạch nước mắt ngươi; Ta sẽ an ủi người gãy vỡ trái tim; Ta sẽ mang lại sự giúp đỡ cho những người trong các con đường ở trong Sự Khôn Ngoan của Thiên Chúa cho các sự biểu đạt của ngươi thông qua mỗi trải nghiệm, trong mỗi hoạt động của ngươi."

Vì linh hồn ngươi trong Sự Khôn Ngoan của nó tìm kiếm sự biểu đạt với Ngài. Đừng làm ngột ngạt nó trong các sự nghi ngờ và các nỗi sợ của vật chất mà trong tâm linh của tình yêu và sự thật cái bao bọc tất cả, và cái mở ra cho ngươi những người đã đặt trái tim ngươi, mặt ngươi, hướng tới tình yêu là đối với Đức Giê-su, Bạn của ngươi, Anh của ngươi. Những người này, các anh em của tôi... vâng, những đứa

con được yêu mến của tôi... Hãy biết rằng trong Ngài là sự thật, ánh sáng. Các người đã thấy một ánh sáng lớn. Các người đã chạm vào Sự Khôn Ngoan của Chúa Cha, như được thể hiện trong Con.

Bấy giờ hãy làm cho các con đường của ngươi thẳng đắn. Hãy để cuộc trò chuyện của ngươi, các mong muốn của ngươi, các mong ước của ngươi đúng hơn là một với Ngài Đấng đã nghĩ điều đó không phải là sự cướp bóc để bằng với Thiên Chúa.

Các người biết con đường. Các người có vấp ngã trong sự ngu muội hay trong sự ích kỷ không? Các người có nghi ngờ cho việc làm thỏa mãn cơ thể ngươi hay cho việc hoàn thành các sự thèm muốn-cơ thể không?

Các người biết con đường. Hãy để, sau đó, tình yêu của Vô Hạn đốt cháy ngươi đến hành động, đến việc làm! và quả thực sống như đã được thể hiện.

Hãy nghiên cứu để thể hiện bản thân trong cơ thể, trong tâm trí, được chấp thuận đối với cái ngươi đã chọn trong các từ của Đức Giê-su Thầy, Anh của ngươi... trong việc chia các từ của cuộc sống trong các đong lường như vậy để tất cả những người biết ngươi, vâng những người tiếp xúc với ngươi, nhận thức được thực tế rằng ngươi đi lại và ngươi nói chuyện với Đức Giê-su ngày qua ngày; giữ bản thân ngươi trong cơ thể, trong tâm trí, không bị hoen ố từ thế giới.

Đây là Sự Khôn Ngoan của Thiên Chúa và là của ngươi nếu các người chỉ tuyên bố nó là của riêng ngươi.

Và nguyện ân sủng và sự thương xót và hòa bình của một cuộc sống được sống trong ý thức của chính ngươi là của ngươi thông qua Ngài Đấng có khả năng trình bày cuộc sống của chúng ta trước ngai vàng của Thiên Chúa không tì vết, trắng như tuyết, được rửa trong máu của sự hi sinh được thực hiện trong trải nghiệm hàng ngày của chính chúng ta... ngay cả như Ngài đã cho chúng ta thấy con đường. Chúng ta đã xong. (262-105)

MỘT SỐ THÔNG TIN VỀ A.R.E. NGÀY NAY (*THE A.R.E. TODAY*)
Từ sự phong phú của tài liệu trong các hồ sơ Cayce đã phát triển **Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng, Inc.** (*Association for Research and Enlightenment, Inc.*) và các tổ chức liên kết của nó, **A.R.E. Press** và **Quỹ Edgar Cayce** (*Edgar Cayce Foundation*).

Quỹ đang tham gia vào nhiệm vụ phức tạp của việc lập chỉ mục và lập chỉ mục chéo hàng trăm chủ đề được thảo luận trong các bài đọc. Vì lý do tuổi tác của chúng, các giấy tờ đang xuống cấp nhanh chóng, và hiện chúng đang được chụp vi phim cho sự giữ gìn an toàn và được sao chép cho sự tham chiếu sẵn sàng. Chủ đề thảo luận gần như bao bọc toàn bộ lĩnh vực tư tưởng con người; từ giá trị của đậu phụng đến việc xây dựng Đại Kim Tự Tháp; từ cách thoát khỏi giun kim đến sự tiên tri về tương lai.

Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng là một tổ chức phi lợi nhuận, thành viên mở được cấp phép dưới các luật của Tiểu Bang Virginia để thực hiện nghiên cứu ngoại cảm. Nó dâng hiến cho việc nghiên cứu các bài đọc và tiến hành vô số các thử nghiệm trong các hiện tượng ngoại cảm. Nó cũng hợp tác trong các lĩnh vực y khoa, tâm lý học và thần học. Thành viên active của A.R.E., như nó thường được gọi, được tạo thành từ những người thuộc tất cả các đức tin tôn giáo và nhiều quốc tịch, bao gồm các quốc gia nước ngoài. Kỳ lạ thay, tất cả họ đều có vẻ có khả năng hòa giải đức tin của họ với triết lý xuất hiện từ các bài đọc Cayce. Họ đến từ tất cả các bước đi của cuộc sống; có các bác sĩ, luật sư, mục sư, nghệ sĩ, doanh nhân, giáo viên, sinh viên, người lao động, bà nội trợ.

Hiệp hội, được cai trị bởi một hội đồng quản trị, tiến hành các hội nghị tại trụ sở Virginia Beach và các hội nghị khu vực ở New York, Dallas, Denver, Los Angeles và các thành phố lớn khác.

Hiệp hội và các tổ chức liên kết của nó chiếm giữ một tòa nhà khung ba tầng lớn, lan rộng theo kiến trúc bờ biển. Đứng trên độ cao cao nhất tại Virginia Beach, tòa nhà và khuôn viên chiếm trọn một khối thành phố và đối mặt với Đại Tây Dương, cách đó một khối nhà. Một tòa nhà mới đã

được xây dựng chứa một hội trường bài giảng, các phòng học, văn phòng và A.R.E. Press.

Hàng trăm khách du lịch đến mỗi năm. Với số lượng thành viên và sự quan tâm phát triển ổn định, một đội ngũ nhân viên phát triển xử lý các khối lượng câu hỏi, yêu cầu đặc biệt, thông báo bài giảng và tài liệu. Khách du lịch được dẫn đi xung quanh nhà máy và khuôn viên với mái hiên lát gạch rộng nhìn ra đại dương. Thư viện chứa các bản sao được lập chỉ mục của 90% các bài đọc có sự quan tâm đặc biệt.

Đối với người hoài nghi có một câu trả lời thích hợp: trong các từ của Abraham Lincoln, *"Không có người đàn ông nào có một ký ức đủ tốt để là một kẻ nói dối thành công!"* trong 43 năm.